

Quỷ Tướng Kỳ Án

Contents

Quỷ Tướng Kỳ Án	1
1. Chương 1: [Hai Tên Ngốc Gặp Nhau Tại Nhà Giam.]	2
2. Chương 2: [Quỷ Tướng]	11
3. Chương 3: [mười Kế Của Thử Miêu]	17
4. Chương 4: [Ngoan Mà Hư]	22
5. Chương 5: [Thành Khai Phong Náo Nhiệt.]	29
6. Chương 6: [Kỳ Ba Thái Đa]	37
7. Chương 7: [Thay Nhau Tranh Nổi Bật]	43
8. Chương 8: [Quỷ Kỳ]	54
9. Chương 9	62
10. Chương 10: [Huyết Chú Diện Nhân]	73
11. Chương 11: [Vấn Đề Trước Đó]	79
12. Chương 12: [Loạn Chiến]	87
13. Chương 13: [Diện Nhân Trận]	93
14. Chương 14: [Diện Nhân Chân Tướng]	102
15. Chương 15: [Ý Thức Của Minh Sùng]	110
16. Chương 16: [Đêm Dàn Trời]	121
17. Chương 17: [khi Miêu Mất Thử]	127
18. Chương 18: [Đại Chiến Sắp Tới]	135
19. Chương 19: [Dính Dính]	145
20. Chương 20: [Đứa Con Không Vàng Lờ]	153
21. Chương 21: [Lão Yêu Chiến Tiểu Ma]	162

Quỷ Tướng Kỳ Án

Giới thiệu

Truyện Long Đồ Án Quyển Tập Quyển 6 Quỷ Tướng Kỳ Án của tác giả Nhĩ Nhã là một truyện Thử

1. Chương 1: [Hai Tên Ngốc Gặp Nhau Tại Nhà Giam.]

CHƯƠNG 1. [HAI TÊN NGỐC GẶP NHAU TẠI NHÀ GIAM.]

Chỉ là lúc nào cũng có chuyện đúng dịp như vậy, vừa rồi Bao Duyên đang lý luận với mấy người kia, Bao Phúc cũng gắt gao mà túm lấy đai lưng hắn, không cẩn thận đã đem quần hắn xé rách. Bao Duyên lại rất gầy, cho lên mới dùng một sợi dây buộc tạm cho quần khỏi rơi xuống bất quá cái đai lưng tạm bợ này thì dùng được bao lâu a, lần này Bàng Dục lại một tay kéo xuống, dùng lực cũng không nhỏ, như thế là được rồi a, cái này cũng thật hay rồi nha May mà nhờ có áo choàng bên ngoài của Bao Duyên đủ dài mới không bị lộ ra cái không thể bị lộ đi.

“Thiếu gia, chúng ta nghỉ chân một chút đi, đi không nổi nữa rồi.”

Bên ngoài quan đạo vào thành Khai Phong, có hai thiếu niên một trước một sau đang đi tới.

Người đi phía trước, mặc một thân hắc y, đại khái khoảng độ mười sáu mười bảy tuổi, diện mạo tuấn tú, không nói hết được xinh đẹp dễ nhìn, đặc biệt là làn da, cái đó trắng a trắng đến độ làn da mịn màng của các hoàng hoa khuê nữ trong nhà cũng không sao sánh được. Trên đầu thiếu niên đội mũ thư sinh, mặc bên ngoài cũng là hắc bào thư sinh, một tay sách theo một tay nải, giống như là đang đi xa.

Đi theo phía sau hắn là một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, làn da hơi đen nhưng cũng thuộc hàng mi thanh mục tú, dáng vẻ uể oải lê lét cùng bụi bặm, giống như là sắp chết đến nơi rồi, vừa đi vừa thương lượng với vị thiếu niên kia, hắn mặc đoản sam, sạch sẽ giống như là một thư đồng.

“Ai nha.” Vị thiếu gia đi phía trước kia rốt cuộc cũng dừng bước lại, quay đầu, chỉ chỉ thư đồng kia, nói: “Người nói người a, tay nải cũng là ta cầm cho người, nửa canh giờ trước người mới vừa nghỉ ngơi xong giờ lại nói mệt mỏi, ta đã nói để ta đi một mình là được rồi, người còn đòi theo tới làm gì?”

Thư đồng kia vội tiến lên hai bước, bĩu môi nói: “Ta làm sao có thể yên tâm để người đi một mình a! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta làm sao có thể giao phó với phu nhân đây!”

“Thành Khai Phong là dưới chân thiên tử! Ta” Thiếu gia kia vừa nói đến đây, thanh âm liền thấp đi mấy phần: “Cha ta lại công chính liêm minh, trị an cũng khá tốt! Người còn sợ ta gặp chuyện”

Lời còn chưa dứt, sau lưng lại vang lên tiếng ngựa phi.

Hai người quay đầu nhìn lại từ xa có một đội nhân mã chạy như bay đang đến.

“Ai nha!” Thư đồng kia vội vàng lôi thiếu gia nhà mình tránh sang một bên đường.

Vừa mới tránh ra liền thấy mười mấy con ngựa cứ thế mà phi qua.

Trùng hợp như vậy, tại một ngã ba cách đó không xa, vừa đúng lúc cũng có một đội nhân mã phi tới, cũng có mười mấy người, hai bên cứ ở giữa ngã ba mà giằng co, không ai chịu nhường ai.

Ngựa hai bên cũng bị kinh hãi, cứ thế hí vang mấy tiếng, cũng dừng bước lại.

Hai thiếu niên lại nghe thấy song phương bắt đầu cãi vã inh ỏi.

“Chúng ta là nhân mã của Kim Dao Vương gia, mau cho chúng ta qua!”

“Chúng ta là nhân mã của Hồ Duyên Vương gia, các người mau tránh qua một bên!”

“Phi! Hồ Duyên Vương gia đều đã chết không biết bao nhiêu năm rồi!”

“Ta mới phi! Kim Dao Vương gia bất quá chỉ là một cái phiên vương! Ở Khai Phong phủ chúng ta có thể so với cái gì mà huyền hoàng như thế?”

.....

Hai bên cứ như vậy đối diện mà mắng chửi nhau, cuối cùng còn đánh lộn với nhau.

Mấy ngày nay thời tiết tương đối khô ráo, lại thật lâu rồi không có mưa. Trên đường đất bụi cũng nhiều, hai bên nhân mã một khi giao chiến, vó ngựa cũng cứ thế mà hất tung đất cát lên, khiến cho đầy trời bụi bay mù mịt.

“Hoắc!”

Thư đồng kia lấy tay che lại lỗ mũi, hỏi thư sinh kia: “Thiếu gia, chúng ta có phải là đi nhầm đường rồi không? Đây hẳn là phụ cận Hắc Phong thành chứ không phải là đường đến Khai Phong phủ đi? Sao ở cửa thành lại gặp được hai quân giao chiến chứ?”

Thiếu gia kia cau mày quan sát nhân mã song phương, vừa rồi lúc hai bên cãi vã, hẳn có nghe được toàn bộ, cái gì mà Kim Dao Vương gia với cả Hồ Duyên Vương gia Đại Tổng triều không phải là chỉ còn lại có một vị Bát Vương gia với một vị Cửu Vương gia thôi sao?

“Thiếu gia.” Thư đồng kéo áo thiếu gia kia, nói: “Chúng ta đi đường vòng đi, đao thương không có mắt, rất dọa người đó.”

“Sách!” Thiếu niên kia vẻ mặt tràn đầy chính khí, thiếu mi một cái, xua tay chặn lại: “Như vậy sao được, giữa ban ngày ban mặt, lại là lúc thái bình thịnh thế, vậy mà quân ta lại đi chiến quân ta, thật sự là quá hoang đường!”

Nói xong, liền bước nhanh về phía trước.

Thư đồng kia bị dọa đến độ hai tay kéo lại đai lưng hẳn phía sau, nói: “Không được a thiếu gia! Đao thương không có mắt”

“Ai nha, người mau buông tay!” Thiếu gia kia cũng nhất định không tránh đi, mặc kệ thư đồng đang kéo mình lại, cao giọng quát một tiếng: “Tất cả các người dừng tay hết cho ta!”

.....

Cái này đừng nói chứ, song phương còn đang đánh lộn đây, nghe được tiếng này, liền cứ thế duy trì ở tư thế tay đánh chân đá, đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trước mắt có hai thiếu niên.

“Các người thật là vô pháp vô thiên!” Thiếu gia kia chính khí lẫm liệt, một tay chống nạnh, một tay chỉ về phía trước, hướng thẳng về phía đám võ tướng kia: “Khai Phong chính là hoàng thành của Đại Tổng, hôm nay thiên hạ lại thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, văn võ bá quan cũng cần gắng sức tạo phúc cho dân, nhưng các người nhìn một chút mình xem”

Thư sinh kia há miệng là liền nói, liền tha liền thoảng như đậu đổ xuống sàng, lại nói rất liền mạch, đến một khắc cũng không dừng lại.

Đám võ tướng kia ban đầu còn có thể nghe được một chút, sau đó liền cảm thấy cả đầu cứ ‘ông ông ông’ phiền nhiễu đến độ đưa tay ôm đầu, cảm thấy vô cùng đau khổ, tâm nói, Thư ngốc này là ở đâu ra vậy, sao lại nói nhiều như thế chứ.

Ngay tại lúc này, từ cửa thành Khai Phong lại có thêm một đội nhân mã kéo đến, dẫn đầu là một viên đại tướng, bên ngoài khoác nhuỷ giáp ánh bạc, khoảng chừng bốn mươi tuổi, dung mạo đoan chính, một tay cầm trường côn, một tay nắm dây cương. Binh lính sau lưng đều mặc hắc sắc y phục, chỉnh là quân của Hoàng thành.

“Không được phép gây chuyện!” Người nọ hô vang một tiếng.

Hai bên nhân mã vốn đang đánh nhau, lại nhìn nhau một chút, cả hai bên đều ần ỉ dừng lại. Có điều cũng không bên nào nói gì, cứ thế xoay người rẽ qua hai phía mà đi, để lại quân Hoàng thành ở đó, ngay cả chào hỏi cũng không thềm chào một tiếng, chạy đi thật nhanh, có vẻ còn không thềm để ý.

Vị đại tướng quân kia bắt đắ dĩ lắc đầu một cái, định mang người đi.

Lại không nghĩ đến thiếu niên kia cũng không để yên, gọi lại: “Chậm đã!”

Người họ Thường, tên Lan Hổ, là Thống soái, thống lĩnh quân đội Hoàng thành, người trong phủ của Bát Hiền Vương. Gần đây hoàng thành vô cùng loạn a, tuy rằng nói hai bên nhân mã cũng không dám trực diện giao đấu, thế nhưng những xung đột lẻ tẻ là không thể tránh khỏi, Hoàng thành quân cũng phải phái người đi duy trì trị an, Bát Vương gia bây giờ là đang ngày mong đêm ngóng cho Triệu Phổ mau chóng trở lại! Đồng thời, hắn cũng lo lắng có ngoại tộc thừa nước đục thả câu mà nhân cơ hội nhảy vào gây nhiễu loạn, kích bác cho hai đội nhân mã này gây chiến thì sẽ làm hỏng căn cơ Đại Tổng. Vì vậy, hắn phân phó cho những vị tướng lĩnh dưới trướng kia, ngoại trừ duy trì trị an còn phải đề phòng một số nhân vật khả nghi, nếu như phát hiện thấy người không ổn liền lập tức bắt lại.

Thường Lan Hổ thấy thiếu niên kia có vẻ hung hãn, thế nhưng diện mạo lại rất dễ nhìn, liền hỏi: “Tiểu huynh đệ, người có chuyện gì?”

Vị thiếu niên này là ai?

Thiếu niên này họ Bao, tên chỉ có một chữ là Duyên (*), chính là công tử nhà phủ doãn Khai Phong, Bao Chứng Bao Thanh Thiên.

(*) Nguyên gốc ở đây là chữ (miễn) có hai phiên âm Hán Việt là Miễn và Miễn, nhưng cả hai chữ này đều có cùng một nghĩa. Thông thường mọi người sẽ gọi là Bao Miễn, thế nhưng cái tên này cứ làm ta liên tưởng đến tên cháu tham quan của Bác Bao trong phim Bao Thanh Thiên, cho nên ta chọn chữ Miễn, gọi là Bao Miễn. Có điều, Bà Nhã lại chỉ dùng cái tên Bao Miễn này trong hai chương đầu quyển 6, từ chapter 124 trở đi lại đổi trở lại thành Bao Duyên như trong Quỷ Hành. Để mọi người khỏi thắc mắc, ta mạn phép dịch hết thành Bao Duyên. Từ nay sẽ gọi là Bao Duyên. Nay thông báo với mọi người một tiếng.

Bao Duyên vẫn luôn ở tại gia hương Lư Châu, người này từ nhỏ đã thông tuệ, gặp qua chuyện gì là không thể nào quên, hơn nữa người lại có chút ngổ. Mẫu thân hắn, chính là phu nhân của Bao đại nhân, Đồng Thị, là tài nữ nổi danh Lư Châu, chỉ là đối với nhi tử quản giáo rất nghiêm khắc. Có lẽ là danh tiếng của Bao Thanh Thiên quá lớn cho nên phu nhân một khắc cũng không dám lơ là, chỉ sợ sau này nhi tử sẽ hư hỏng, làm ra loại chuyện vô pháp vô thiên gì đó, huỷ hoại thanh danh của phụ thân hắn. Vì vậy đem Bao Duyên dạy thành một đứa nhỏ vô cùng thành thật, mà hài tử này bản tính lại thông minh vô cùng, cho nên tính cách càng thêm cổ quái, thường xuyên gây ra những chuyện dở khóc dở cười.

Thư đồng gia lại lớn lên từ nhỏ với Bao Duyên, gọi là Bao Phúc, chỉ nhỏ hơn Bao Duyên một tuổi. Hắn cũng là người khéo léo lại hiểu chuyện, chỉ là có chút nhát gan, cũng rất ngây thơ.

Bao Duyên cũng không có tự xem mình như thiếu gia công tử gì, chỉ coi mình như là một nho sinh đọc sách bình thường, hắn cả đời này đều lấy phụ thân làm gương sáng noi theo, tóm lại là là một đứa bé ngoan ngàn năm có một, nếu như phải nói hắn có khuyết điểm gì, vẫn là câu nói kia Tính cách có chút cổ quái.

Bao Phúc thấy đám quan quân kia thật vất vả mới đi rồi, liền vội vàng kéo Bao Duyên, nói: “Thiếu gia, thiếu gia, chúng ta cũng đi thôi”

“Không được!” Bao Duyên khoát tay chặn lại, hỏi Thường Lan Hổ: “Tại sao bên ngoài thành Khai Phong lại hỗn loạn như vậy?”

Thường Lan Hổ tâm nói, tên tiểu tử này quản chuyện thật nhiều.

Nhắc tới cũng thật là đúng dịp, Bao Phúc đang cầm kéo y phục bên hông Bao Duyên, Bao Duyên cũng thật gầy, bị hắn túm mấy cái liền rơi ra bức thư mà nương hắn muốn hắn giao cho phụ thân vốn đang được cất bên hông. Thư cứ vậy mà rơi xuống đất.

Cũng thật lạ là, Bao phu nhân là đại tài nữ, lại là người vô cùng tỉ mỉ, sợ Bao Duyên làm mất thư, hoặc là làm rơi thư ra ngoài, khiến cho người ta biết hắn chính là công tử nhà Bao Chứng, vì vậy nàng viết thư cũng chỉ viết nửa chữ hoặc là dùng kí hiệu cùng một ít cổ văn gửi cho Bao Chứng.

Bao đại nhân vốn cũng là đại tài tử, hai phu thê cùng chơi trò này khiến cho người bên cạnh cũng không hiểu được trong thư viết cái gì, chơi đến cùng thật vui vẻ. Thế nhưng hôm nay, phong thư vừa mới rơi ra ngoài, liền khiến hai mắt Thường Lan Hổ nướng lên, tâm nói —— Đây là văn tự của nước nào?

Thường Lan Hổ trên dưới quan sát Bao Mẫn một chút, tâm nói đây giống như chữ viết của phiên bang, chẳng lẽ lại là một tên gian tế? Liên hỏi: “Ai, tiểu tử, ngươi là người ở đâu tới? Đến Khai Phong có chuyện gì?”

Bao Duyên đương nhiên là không nói loạn, thứ nhất hấn sợ gây phiền phức cho Bao Chứng, thứ hai sao, hấn từ nhỏ đều có một kỵ huy, chỉ sợ người khác cảm thấy hấn là nhờ phúc của phụ thân mới có được thành tích tốt, vì vậy kị nhất chính là nói tên mình ra, lại càng không chủ động nhắc đến quan hệ của mình với Bao Chứng.

Bị người hỏi tới, Bao Duyên bĩu môi một cái, cất lại thư vào trong túi, chấp tay với Thường Lan Hổ một cái, ý bảo —— Cáo từ! Sau đó muốn rời đi.

“Chậm đã!” Thường Lan Hổ ngăn lại hấn, nói: “Ngươi tới Khai Phong có ý đồ gì? Hỏi thăm chiến sự lại có ý đồ gì?”

Bao Duyên cảm thấy vị tướng quân này sao tính khí lại khó chịu đến vậy, cứ như một bà mẹ lắm miệng!

“Chỉ là bình thuỷ tương phùng, hỏi để làm gì.” Nói xong liền kéo Bao Phúc, nói: “Đi!”

Bao Phúc thầm tạ ơn trời đất, thiếu gia nhà hấn vẫn chưa có chọc phải chuyện thị phi, nhanh chóng vào Khai Phong phủ, giao lại thiếu gia cho lão gia, hấn mới có thể thở phào nhẹ nhõm được.

Thế nhưng dáng vẻ Bao Duyên cố sức che giấu như vậy, càng làm cho Thường Lan Hổ càng thêm nghi ngờ.

Thường Lan Hổ khoát tay với thủ hạ một cái, nói: “Bắt lại, đưa đến Bát Vương phủ để Bát Vương gia thẩm vấn!”

“Ai!” Bao Duyên thấy một đám quân lính chạy đến trời hấn, liền một mực kêu la: “Các người làm gì vậy? Giữa ban ngày ban mặt, các người làm vậy còn có thiên lý hay không”

Dù sao thì Bao Duyên và Bao Phúc cũng chỉ là thư sinh, trừ kêu la ra cũng không còn cách nào có thể chống lại, cho nên cứ như vậy bị bắt, bị đưa đến Bát vương phủ.

Bên này đám nhân mã vừa mới đi, bên kia đã tới hai bảo mã đẹp tuyệt trần, một đỏ một trắng, dáng vẻ cực kỳ gây chú ý.

Hai người vừa mới đến này Chính là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn đầu đoàn người của phủ Khai Phong về trước.

Ngựa của hai người bọn họ đều là bảo mã lương câu, ngày phi ngàn dặm, cả đường đến Khai Phong phủ cũng chỉ mất có ba ngày.

Từ thật xa, Triển Chiêu đã thấy được tinh kỳ pháp phối trên tường thành, cảnh tượng thế này chính là hoàng thành đã bắt đầu nghiêm ngặt phòng bị.

“Sách.” Triển Chiêu cau mày, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Vào thành trước hay là”

Bạch Ngọc Đường không đợi hấn nói hết câu, liền chỉ chỉ nơi xa: “Không bằng đi doanh trại xem trước đi, xem đến tốt cùng là có bao nhiêu người.”

Triển Chiêu vừa nghe liền thấy chính hợp ý mình, vì vậy hai người cũng không có trực tiếp đi vào thành mà là từ ngã ba rẽ đến quân doanh dò xét, vì vậy cũng không có tới cứu được Bao Duyên cùng Bao Phúc bị bắt đi.

.....

Bát Vương gia vẫn còn đang ngồi rầu rĩ tại thư phòng, hấn đang mong Triệu Phổ nhanh nhanh về một chút, ngày nào cũng ngóng đến độ cổ cổ sắp dài ra đến nơi rồi.

Chính lúc này, Thường Lan Hổ chạy vào: “Vương gia!”

“Như thế nào?” Bát Vương gia vui mừng: “Có phải là Trạch Lam đã trở về không?”

Thường Lan Hổ lắc đầu một cái: “Không có, vừa rồi thần bắt được một người khả nghi.”

Bát Vương gia khẽ cau mày: “Người khả nghi? Gian tể sao?”

“Cái này cũng không rõ lắm, là hai thiếu niên, hỏi tên thì bọn họ ấp a ấp úng, còn có một phong thư này nữa, thần xem hoàn toàn không hiểu, rất cổ quái!” Thường Lan Hồ đem lá thư soát được từ trên người Bao Duyên đưa cho Bát Vương gia.

Bát Vương gia cầm lấy nhìn một chút, lại xem xem một chút, đột nhiên vui vẻ: “Nga Cái này thật thú vị a.”

Thường Lan Hồ cũng không có nhìn ra được gì, hỏi: “Vương gia, có muốn nghiêm hình tra khảo không?”

“Ai!” Bát Vương gia vội vàng ngăn lại: “Hai người này đánh không được đâu!”

“Vậy thả sao?”

“Àn.....” Bát Vương gia sờ sờ cằm, khẽ mỉm cười nói: “Người đem hai người đó đến Đại Lý Tự, giao cho Đại Lý Tự khanh, an bài cho bọn họ ở cùng chỗ với Tiểu Hầu gia Bàng Dục, nhốt họ cùng một chỗ trong đại lao.”

Thường Lan Hồ cả kinh: “Cái này”

“Mau đi đi, phải nhớ, không được động vào một cọng tóc gáy của hai người bọn họ, chiêu đãi họ ăn uống thật tốt, hơn nữa cũng không cần phải quản thúc bọn họ.” Bát Vương gia phân phó xong liền phát tay áo, ý bảo Thường Lan Hồ —— Nhanh chóng đi làm đi!

Thường Lan Hồ quả thật là chẳng hiểu mô tê gì hết, bất quá cho dù hắn có không hiểu thì cũng không thể làm gì khác là tuân lệnh.

Vì vậy, Bao Duyên cùng Bao Phúc, cứ hồ hồ đồ đồ như vậy mà bị giam vào trong đại lao Đại Lý Tự, lại còn phải ở chung phòng với Tiểu Hầu gia Bàng Dục kia nữa.

.....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới phụ cận doanh trại của Kim Dao Vương gia Phương Phách.

“Doanh trại của lão đầu này cũng thật giống quân doanh đi.” Triển Chiêu đứng trên thân một cây cao nhìn nơi xa.

Bạch Ngọc Đường cau mày, nói: “Có người có ngựa, cũng không ít quân đi Bất quá nơi này có đến mười vạn binh mã sao?”

“Không đến đâu.” Triển Chiêu cười khan: “Đánh giặc đều là như vậy, năm đó trận đại chiến Xích Bích quân Tào lấy đâu ra cả triệu người, thật ra chỉ có mấy chục vạn mà thôi. Cho nên sau khi bị bại bởi Chu Lang mới bị người đời cười đến mấy ngàn năm đây.”

“Thực ra thì ta cảm thấy có hứng thú với binh mã của Bàng phu nhân hơn.” Bạch Ngọc Đường nhướng mày với Triển Chiêu.

Triển Chiêu hí mắt cười, cùng hắn chạy đến bên kia tiếp tục xem náo nhiệt.

Hai người vừa mới tới doanh trại của Bàng phu nhân, nhìn thấy mấy trăm nữ binh đang thao luyện, liền cả kinh.

“Oa!” Triển Chiêu rất kích động: “Nữ binh đó nha!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười nhìn hắn: “Là nữ binh chứ không phải cua, người kích động cái gì?”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn hắn một cái: “Ta cũng không phải chỉ bị kích động khi nhìn thấy con cua.”

“Vậy lát nữa có đến Thái Bạch Cư ăn cua chua cay không?”

Triển Chiêu không hề nghĩ ngợi, hí mắt cười đồng ý: “Được nha!”

Đáp ứng xong, lại nhìn thấy vẻ mặt tự tiểu phi tiểu của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu sờ sờ cằm —— Hơi khó xử nha.

“Người nhìn nơi đó.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên chỉ về phía trường của chủ soái.

Triển Chiêu nhìn sang chỉ thấy có một lão phụ đi ra.

“Hoặc!” Triển Chiêu tỏ vẻ khiếp sợ: “Đây là Bàng phu nhân sao? Vóc người thật tốt a!”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Người nhìn xem mặc khôi giáp như vậy, lại thêm cả một cái đai lưng to như thế, xem ra Trương Tam gia năm đó thể trạng chắc cũng chỉ đến thể này thôi.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hồi lâu sau, mới phát ra một câu: “Di?”

“Có cái gì không đúng sao?” Bạch Ngọc Đường cho là Triển Chiêu phát hiện ra chuyện gì đó.

Triển Chiêu chợt hết sức nghiêm túc hỏi: “Không có lý do a! Bàng thái sư cùng với Hồ Duyên quận chúa có vóc dáng như vậy, làm sao có thể sinh ra được một đại mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành như Bàng phi được?!”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, sờ sờ cằm —— Đây chính là một chuyện vô cùng khó hiểu.

“Bất quá cũng không có gì lạ, Bao đại nhân cũng có thể sinh ra một Bao Duyên như vậy nữa mà, có lẽ là nhận lấy những ưu điểm của cả cha và nương đi.” Triển Chiêu lắc đầu: “Đáng tiếc a, Bàng Dục nếu như có được chút khí phách của nương hán cũng không có bị người ta khi dễ đến vậy rồi.”

“Hán như vậy mà có thể một quyền đánh chết Phương Tuấn, vậy với dáng vẻ khôi ngô như vậy của nương hán, chẳng phải một quyền là đã có thể đánh chết Tiểu Ngũ rồi sao?” Bạch Ngọc Đường chọc cho Triển Chiêu chỉ muốn cười vắng, xong lại hỏi: “Người vừa nói Bao Duyên cái gì a?”

“Nga!” Triển Chiêu cười: “Nhi tử của Bao đại nhân, năm nay mới vừa tròn mười bảy tuổi, gọi là Bao Duyên, rất thú vị đó.”

“Nga.....” Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái: “Hán không giống Bao đại nhân sao?”

Triển Chiêu suy nghĩ.

Nghĩ xong rồi, cũng không có nói chuyện, chỉ “phụt” một cái cười vắng ra, tựa hồ cứ mỗi lần nghĩ đến lại muốn cười.

.....

Triển Chiêu bên này cười rất vui vẻ, Bao Duyên ở bên kia lại chẳng thể nào vui vẻ nổi, hán lúc này đang buồn a, đây là chuyện gì a?!

Thường Lan Hổ dựa theo phân phó của Bát Vương gia, đem người đưa đến Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự khanh mấy ngày hôm nay đều phải gãi đầu gãi tai, hán đang muốn hôn mê đây! Một cái Tiểu Hầu gia còn chưa nói, lại thêm một Bàng phi cũng muốn đến đại lao ngồi! Hơn nữa vị phi tử rất được Hoàng thượng cưng chiều này còn thân mang lục giáp (mang thai). Hoàng thượng từ trước đến nay cũng mới có được một vị phi tử này mang thai, nói cách khác, trong bụng vị phi tử này nếu là nữ nhi thì sẽ là Trưởng công chúa, còn nếu là nam a, đó chính là Đương triều Thái tử đây. Ở đại lao này ẩm thấp như vậy, vạn nhất Bàng phi có mệnh hệ gì hoặc là bị động thai khí, nói không chừng Hoàng thái hậu chỉ cần dùng móng tay thôi cũng có thể cào chết mình rồi.

Đang lúc đầu óc phiền loạn như vậy, Thường Lan Hổ lại còn đưa thêm hai cái tiểu hài nhi không sao hiểu nổi tới nữa.

Đại Lý Tự khanh cũng lười quản mấy cái này, Vương gia đã có lệnh thì cứ theo đó mà làm thôi, hán lúc này chỉ cầu sao cho Bao đại nhân mau chóng trở lại, đem chuyện này giao lại cho Khai Phong phủ, hán cũng đỡ phải ngày đêm lo lắng.

Bao Duyên cứ như vậy mà cùng Bao Phúc bị người đưa vào đại lao.

Mới vừa vào tới thiên lao, Bao Duyên liền giật mình tâm nói thiên lao của Đại Lý Tự lại ẩm áp như thế này a?

“Ai nha, nóng quá.” Bao Phúc vừa đi vừa cởi áo khoác.

Bao Duyên cũng cảm thấy buồn bực, hơn nữa điều thú vị nhất chính là, thiên lao này phân làm hai phần, cửa đều được làm bằng gỗ, thế nhưng bên trong có phải là quá sạch sẽ rồi không?

Mà ở bên kia, lại có màn che tuyết trắng vây quanh, ngoài cửa còn có nha hoàn vú em tự do ra vào, gian phòng khác thì cửa cũng không có khoá lại, mấy thái giám cùng cung nữ dường như đang ở đó nghỉ ngơi, còn có cả mấy lão đầu đang xem sách, bên tay có đặt một hòm thuốc cùng bao châm, nhìn giống như là lang trung.

Bao Phúc nhẹ nhàng kéo Bao Duyên, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, phòng giam của Đại Lý Tự đãi ngộ so với phủ Khai Phong hơn rất nhiều a!”

Bao Duyên giật giật khoé miệng, chưa đợi hắn mở miệng nói chuyện, cánh cửa gỗ bên kia đột nhiên mở ra, một thị vệ mời hắn vào trong, vừa hỏi: “Ngộ thiện các người muốn ăn gì?”

Bao Duyên nháy mắt mấy cái: “Còn có thể chọn đồ ăn sao?”

Thị vệ không nói, thế nhưng trong lòng lại ngửa mặt hỏi trời, tâm nói đây là chuyện gì a: “Muốn ăn gì thì nhanh nói đi!”

“Ăn.....” Bao Duyên sờ sờ cằm: “Ta muốn ăn trứng chưng, dạ dày xào dấm, dưa chuột ướp vàng, cà nấu hương liệu, còn nữa, ta muốn ăn cơm, không ăn bánh bao.”

Bao Phúc cũng giơ tay ra nói: “Ta còn muốn ăn đường thố ngư, còn nữa, muốn ăn bánh bao không muốn ăn cơm.”

Thị vệ lại một lần nữa nhìn trời —— Đây được rồi chứ, quan sai như hắn đây thiếu chút nữa thôi là đã thành tiểu nhị của Thái Bạch Cư rồi.

Bao Duyên cùng Bao Phúc vào phòng giam, khoá cửa tù lại, nha sai liền đi.

Bao Duyên cùng Bao Phúc nhìn nhau một cái, lúc này mới kịp phản ứng lại, vội vàng nắm lấy cửa đại lao la lớn: “Ai? Các người vì cái gì mà bắt chúng ta? Người đâu? Người tới a! Chúng ta bị oan uổng a.....”

“Câm miệng!”

Hai người còn chưa có nói hết, đột nhiên, ở bên cạnh xuất hiện một mái tóc trắng, một lão công công ăn mặc rất hoa lệ thấp giọng mắng một câu.

Lời này mặc dù không vang, nhưng lại rất có lực uy hiếp, Bao Duyên cùng Bao Phúc theo bản năng không kêu gào nữa, cùng nhau nhìn hắn.

Người nọ mặc y phục của Thái giám trong nội cung, mặc dù già nua nhưng trông rất khang kiện, hơn nữa khuôn mặt gầy, đáng vẻ lại có chút uy nghiêm, cũng có thể bởi vì là một thái giám nên giọng nói lộ ra một chút âm khí.

“Yên lặng.” Vị thái giám kia nheo lại hai mắt, chậm rãi nói: “Không được quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.”

Bao Duyên cùng Bao Phúc sững sốt hồi lâu —— Nương nương sao?! Trong thiên lao Đại Lý Tự còn có cả nương nương nữa?

“Hắc a.....”

Lúc này, ở một bên đồng cỏ, có một người ngáp một cái.

Bao Duyên cùng Bao Phúc đều cả kinh —— Sao lại có người nữa a?

Đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy từ trong đồng cỏ một công tử cầm y hoa phục trẻ tuổi ngồi dậy, hai tay giang ra, đuổi người, tựa hồ là mới tỉnh ngủ.

Bao Duyên cùng Bao Phúc nhìn hắn chằm chằm —— Ân đáng đáp cũng không tệ, đại khái hơn mười tuổi, một công tử ca nhi chính hiệu.

Vị thiếu gia gặp vận rủi trong đồng cỏ kia là ai? Chẳng phải chính là tám đời vô dụng An Lạc Hầu Bằng Dục đó sao.

Bàng Dục đuổi người, lại thấy Bao Duyên cùng Bao Phúc chẳng khác gì người gỗ mà đứng trước mặt mình, cũng thật không hiểu, ngoẹo đầu quan sát một chút, tâm nói hai người này là ai a?

“Hầu gia, tỉnh rồi sao?”

Lúc này, vị công công kia mở miệng nói chuyện, ngữ điệu nhu hoà hơn ban nãy rất nhiều.

Bàng Dục chuyển mắt một cái, lập tức trở nên vui vẻ: “Liễu công công!”

Vị Liễu công công kia đi tới trước cửa đại lao, cách song cửa, đưa bàn tay với những ngón tay gầy gò trông chẳng khác gì mấy cái vuốt chim ưng rất lớn ra, xuyên qua song cửa mà xoa đầu Bàng Dục vừa mới chạy đến, đau lòng nói: “Tiểu Hầu gia lại phải chịu nỗi nhục này, thật đau lòng Lão nô, Lão nô làm sao có thể giao phó với Thái sư được đây.”

Bàng Dục xua tay nói: “Ai, Liễu công công, người đừng thương cho ta, thương cho Tỉ tỉ ta là được rồi.”

Bàng Dục nói một câu này, vị Liễu công công kia hai mắt cũng đỏ lên, nói: “Phương pháp là cái đồ cầu vật, lại khiến cho Hoàng phi chịu uỷ khuất như vậy, cũng hại cho Long nhi chưa kịp ra đời chịu loại uỷ khuất này, Lão nô nhất định phải khiến hần chết không được tử tế!”

Bao Duyên cùng Bao Phúc nghe xong khoé miệng cũng giật giật —— Giống hệt thái giám! Không phải Thật sự là thái giám! Có cảm giác thật âm hiểm xấu xa!

“Công công, người đừng tức giận,” Bàng Dục thở dài: “Người đi khuyên tỉ tỉ ta a, bảo nàng nhanh chóng hồi cung đi, nếu không về nhà cũng được, ở đây vạn nhất tức giận bị động thai thì làm sao bây giờ?”

“Ai, không khuyên được” Vừa nói, Liễu công công kia đột nhiên im lặng, đứng lên, nhìn cửa lao cách đó không xa.

Sau đó, chỉ thấy vị công công kia đột nhiên vội vàng tránh qua, quỳ xuống bên cạnh lối đi, một đám tiểu cung nữ thái giám sau lưng cũng quỳ theo, miệng hô vang: “Cung nghênh thánh giá.”

Bao Duyên khoé miệng lại càng rút rút, liền thấy Bàng Dục cũng quỳ xuống, Bao Phúc liền kéo kéo gấu áo Bao Duyên, ý là —— Hay là chúng ta cũng quỳ đi?

Bao Duyên trừng hần, nghiêng răng ken két: “Quỳ cái gì mà quỳ, nam nhi dưới gối còn có hoàng kim đó!”

Vừa mới dứt lời, lại đúng lúc một hắc phục thường y nam tử từ cửa bước vào. Mặc dù nói là thường phục, tuy đơn giản nhưng cũng không giấu được mấy phần quý khí.

Người nọ khoảng hơn hai mươi tuổi, vóc người bình thường, ngũ quan đoan chính, khí tức lại ôn hoà, nhìn mặt rất giống người tốt, chỉ là khí chất lại bất phàm tựa hồ mang theo một cổ quý khí.

“Ngô hoàng vạn tuế” Liễu công công dẫn theo mọi người muốn hành lễ.

Người vừa tới liền khoát tay một cái, nói một tiếng “miễn”. Nói xong liền nhìn chăm chăm Bao Duyên đang đứng như một khúc gỗ tại chỗ.

Bao Duyên vẫn còn ngu ngu ngơ ngơ mà nhìn chăm chăm hần đây.

Người tới cũng không phải ai khác, chính là Triệu Trinh.

Triệu Trinh mấy ngày nay cũng cảm thấy thật phiền, vừa là thân tử có công, lại vừa là thân thích nhà mình, giúp bên này cũng không được, giúp bên kia cũng không xong. Hơn nữa, chuyện lần này còn có kỳ hoặc, hần không cẩn thận là có thể biến thành một hôn quân không biết lý lẽ, lại thiệt thòi cho Bàng Phi thân thể đang mang thai lại tự mình phải chạy đến ngồi đại lao Triệu Trinh tuy là một hoàng đế, nhưng trước hết hần vẫn là một nam nhân, nam nhân mà ngay có thể tử của mình đã mang thai cũng không bảo vệ được, sao lại không phát hoả được chứ.

Nói Triệu Trinh không đau lòng, không tức giận thì có ai mà tin được? Bàng phi vốn là người hần yêu thương nhất, lại đang có tin vui, đáng lẽ đây là thời điểm phải an tâm tĩnh dưỡng, vậy mà lại phải chạy đến ngồi đại lao Triệu Trinh tuy là một hoàng đế, nhưng trước hết hần vẫn là một nam nhân, nam nhân mà ngay có thể tử của mình đã mang thai cũng không bảo vệ được, sao lại không phát hoả được chứ.

Thực ra thì hôm qua Triệu Trinh đã tới rồi, hôm nay lẽ ra không tiện tới nữa, nhưng mà vừa rồi Bát Vương gia đến thăm hần một chuyến, nói với hần mấy câu nhàn thoai, Triệu Trinh liền khởi hiếu kỳ trong lòng, cho nên mới đặc biệt chạy tới nhìn một chút.

Mặt khác, vừa rồi ảnh vệ có gửi bồ câu đưa tin cho hần, nói Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường hôm nay sẽ về đến Khai Phong, Âu Dương Thiếu Chính cùng Trâu Lương mang theo năm nghìn kỵ binh tiên phong ngày mai sẽ tới, mà Triệu Phổ mang theo mười vạn đại quân cùng Bao Chứng và Bàng Cát, ba người hai hôm nữa cũng sẽ về tới nơi. Triệu Phổ nói, đại quân hần không mang theo tới, để cho Long Kiều Quảng đóng ở Duẫn Châu, tùy thời mà nghe lệnh, nếu không thì chẳng khác nào hần ngang nhiên khi dễ Phương Phách vậy. Mặt khác bảo Triệu Trinh cứ chiều cố tốt cho Bàng Phi là được, những chuyện khác hần cùng Bao Chứng sẽ giải quyết.

Vì vậy, thật ra tâm tình của Triệu Trinh hôm nay còn tốt hơn nhiều.

Vừa rồi, Bát Vương gia nói cái gì với Triệu Trinh đây? Thì ra Bát Vương gia liếc mắt nhìn thấy lá thư Bao Duyên mang trong người, liền hiểu ra tất cả.

Bát Vương gia cùng với Bao đại nhân giao tình rất tốt, lại hay qua phủ ngồi chơi, có mấy lần thấy được Bao phu nhân gửi thư tới, Bao đại nhân cũng đã từng dạy hần nhận diện mấy cái ký tự ngỗng ngang kia. Vì vậy Bát Vương gia nhìn một cái là nhận ra đây là thư của Bao phu nhân viết cho Bao Chứng. Thư đã bị Thường Lan Hồ mở ra, Bát Vương gia liếc một cái chữ trong thư cũng không có nhiều.

Bao phu nhân chẳng qua là nói với Bao Chứng, Bao Duyên lần trước sau khi đến Khai Phong phủ một chuyến liền lúc nào cũng nhớ mong, vì vậy lần này để cho hần đến Khai Phong ở lâu một chút, học thêm kiến thức. Mặt khác, Bao phu nhân còn nói một câu, Bao Duyên là người học thức uyên thâm, lại tỉ mỉ cẩn thận, ở Lư Châu cũng đã giúp huyện quan phá được mấy vụ kỳ án, để cho hần ở Khai Phong có khi còn có đất dụng võ. Thêm nữa chỉ là mấy câu hỏi han trong nhà, bảo Bao Chứng nhớ giữ gìn thân thể, cũng đừng quá nghiêm khắc với Bao Duyên.

Vì vậy, Bát Vương gia đột nhiên phát kỳ tướng, để cho Bao Duyên cùng Bàng Dục ở chung mấy ngày.

Bàng Dục hồ hồ đồ đồ, đến bây giờ vẫn không hiểu được Phương Tuấn là làm sao mà chết.

Hơn nữa, Phương Phách lại càng làm ngang, luôn cảm thấy cả Tổng triều đều đang thiên vị Bàng Dục, vụ án lại không có đầu mối gì, Bao Duyên ở chung với Bàng Dục mấy ngày, dù sao bọn họ tuổi tác cũng sần sần, nói không chừng còn có được thu hoạch gì đó.

Triệu Trinh nghe Bát Vương gia nói, nhi tử của Bao Chứng trắng chẳng khác gì một miếng đậu hũ non, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, muốn chạy đến nhìn một cái, vừa nhìn liền cảm khái —— Thật trắng quá!

Bàng Dục thấy Triệu Trinh nhìn chằm chằm Bao Duyên, vội vàng kéo kéo ống quần Bao Duyên một cái.

Bàng Dục nguyên bản là muốn bảo Bao Duyên quỳ xuống, chớ có động đến Hoàng Thượng rồi rước lấy cái tội đại nghịch bất kính.

Chỉ là lúc nào cũng có chuyện đúng dịp như vậy, vừa rồi Bao Duyên đang lý luận với mấy người kia, Bao Phúc cũng gắt gao mà túm lấy đai lưng hần, không cẩn thận đã đem quần hần xé rách. Bao Duyên lại rất gầy, cho lên mới dùng một sợi dây buộc tạm cho quần khỏi rơi xuống bất quá cái đai lưng tạm bợ này thì dùng được bao lâu a, lần này Bàng Dục lại một tay kéo xuống, dùng lực cũng không nhỏ, như thế là được rồi a, cái này cũng thật hay rồi nha May mà nhờ có áo choàng bên ngoài của Bao Duyên đủ dài mới không bị lộ ra cái không thể bị lộ đi.

Bất quá dù sao Bao Duyên cũng là một văn nhân, lần này xé ra, cái quần cũng rách luôn, chuyện này cũng quá xấu hổ đi?

Nhưng thú vị nhất vẫn là biểu lộ của Triệu Trinh lúc này Hần lớn đến như vậy, gặp qua không ít văn thần võ tướng. Triệu Trinh hần đối với những chuyện của Bao Chứng từ trước tới nay đều vô cùng hứng thú, hần sớm biết Bao Chứng có nhi tử, bất quá hần vụn vụn lần không nghĩ tới, lần đầu tiên gặp mặt Bao Duyên đã liền thấy Bao Duyên bị rách quần.

Triệu Trinh nhin cười đến cực khổ, vội xoay người đi vào gian phòng của Bàng phi.

Bao Duyên xanh mặt, cúi đầu nhìn hai chân trống không của mình, đôi mắt cũng hiện ra hung quang loé sáng.

Bao Phúc vội vàng giúp Bao Duyên kéo quần lên, tâm nói —— Muốn chết a! Người vừa rồi là Hoàng Thượng phải không? Thiếu gia thế này không tính là khi quân đó chứ?

Vào lúc này, Bao Duyên cuối cùng cũng đã hồi phục lại tinh thần, chậm rãi xoa mặt, nhìn Bàng Dục.

Bàng Dục lúng túng xua tay, nói: “Ta Ta không phải là cố ý.....”

Hai hàm răng Bao Duyên đã nghiến ken két, liệt vọt tới bóp cổ Bàng Dục: “Người Người là tên khốn khiếp! Ta làm thịt người!”

“Ai nha, thiếu gia không thể đánh nhau a!” Bao Phúc vội vàng khuyên can.

Bàng Dục cùng Bao Duyên cứ thế mà nhào đến cùng chỗ, Bàng Dục cũng cảm thấy thật có lỗi, liền tránh đi hấn đánh đấm mà chạy loạn khắp phòng giam: “Đã nói là ta không cố ý rồi mà, ai bảo người mặc quần rộng như vậy a!”

“Đánh chết người!” Bao Duyên đoán chừng là thẹn quá hoá giận mà mất đi lý trí, cái gì lễ nghĩa nhả nhận hấn đều quên sạch, đuổi theo đánh Bàng Dục chạy khắp đại lao.

Mà ở sau màn, trong gian phòng cách vách, Bàng phi uống canh tổ yến đo Triệu Trinh tự tay múc, khó hiểu hỏi: “Dục nhi lại đánh nhau với ai chứ?”

Triệu Trinh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lau canh dính bên khóe miệng Bàng phi, nói: “Trẫm đặc biệt đưa hai tiểu bằng hữu tới đây, để giúp nàng giải buồn.”

Bàng phi lại càng thêm tò mò.

Bên ngoài đại lao, Bạch Ngọc Đường dựa vào vách tường ở lối vào đại lao, hỏi Triển Chiêu: “Sao lại ồn ào như vậy?”

Mà lúc này, Triển Chiêu đang bám vào cửa đại lao ghé mắt nhìn vào bên trong, trợn mắt há mồm nói: “Người đuổi đánh Bàng Dục không phải là Bao Duyên sao? Đây rốt cuộc là tình huống gì”

Lúc này, Liễu công công lắc đầu, cũng không cần quan tâm đến cảnh tượng loạn cào cào trong đại lao kia nữa, đi ra ngoài cửa, hành lễ với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, sau đó đi tới một bên, nói lại cặn kẽ mọi chuyện cùng với tiến độ điều tra vụ án cho hai người. Đăng bởi: admin

2. Chương 2: [Quỷ Tướng]

CHƯƠNG 2. [QUỶ TƯỚNG]

Bức họa kia thật đúng là vẽ “Quỷ tướng”, diện mạo dữ tợn, hết sức đáng sợ. Một khuôn mặt quỷ, da xanh lè, răng nanh sắc nhọn, tóc rối tung. Trên người mặc một bộ khôi giáp cũ nát, hai tay cầm một thanh đao lớn cùng một tấm khiên. Vóc người hết sức khôi ngô vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, gân xanh nổi cả ngoài da. Đừng nói chứ, từ thân người kéo dài cho đến thân mã cũng thật quá tự nhiên, bốn vó còn trắng kiện hữu lực, lại thêm một cái đuôi sư tử nữa.

Liễu công công mặc dù chỉ là một thái giám trong cung, thế nhưng thân phận thực sự lại có chút đặc biệt.

Nhắc tới vị công công này thực là có chút liên quan đến Thái hậu.

Năm đó, lúc hấn bị đưa vào cung, hấn mới chỉ có mười mấy tuổi, cũng rất ngây ngô, thường xuyên bị đánh mắng. Hôm đó cũng không biết là hấn làm rơi vỡ thứ gì, liền bị Đại thái giám treo ngược lên cây mà đánh. Vừa đúng lúc Thái hậu, cũng chính là Lý phi năm đó đi qua, cảm thấy hấn rất đáng thương, liền cứu hấn, từ đó mang theo bên người.

Lúc đó, Lý phi còn trẻ, tính tình lại rất ôn nhu, đối xử với kẻ ăn người ở hết sức khoan dung, Liễu công công tuổi còn nhỏ cũng được nàng ưu ái hơn.

Liễu công công này từ khi vào cung đã bị người ta đối xử như không khác gì một con cẩu, lần đầu tiên có người đối xử với hắn tốt như vậy, liền đối với Lý phi vô cùng trung thành cùng tận tâm. Sau đó lại xảy ra chuyện Lý miêu tráo Thái tử, Lý phi gặp rủi ro phải lưu lạc dân gian, Liễu công công lại vì cứu nàng mà bị người ta đánh cho trọng thương, bị ném tới bãi tha ma. Thế nhưng hắn mệnh trường, từ trong đồng thi thể bò ra, gặp được cao nhân, học được một thân võ nghệ, một lòng vì Lý phi mà quyết tâm báo thù.

Người này tính tình cô tịch âm ngoan, nhưng lại đối với Thái hậu trung thành nhất nhất. Năm đó, quá trình trở về cung của Lý phi hết sức gian nan, mà những người có công với nàng nhất, ngoại trừ Bao đại nhân cùng Bát Vương gia, còn có Bàng thái sư.

Thái sư vốn là người tinh tế, ánh mắt vô cùng chính xác, hắn đã vì Lý phi mà âm thầm góp ra không ít công sức, lại rất hợp với Liễu công công.

Thái giám là vô tử vô tôn, vì vậy Liễu công công liền xem Bàng phi cùng Bàng Dục như con, đặc biệt là đối với Bàng phi, nàng là người rất vừa ý Thái hậu, hắn liền đặc biệt chú ý đến cô nương tính tình có hơi kiêu ngạo này, cho nên lần này hắn bận trước rón sau, cũng xuất ra không ít lực.

Triển Chiêu biết lão đầu này công phu rất tốt, hơn nữa hắn luyện đều là tà công, mặc dù tính tình âm độc, lại nhiều lần giúp kẻ sai trái, bất quá hắn đối với Bàng gia khẳng định vô cùng để ý, vì vậy đầu mỗi hắn thu được chắc chắn không ít.

Lão đầu tới trước mặt hai người, Triển Chiêu chấp tay với hắn, nói: “Công công, có một việc ta phải hỏi cho rõ trước đây.”

Liễu công công cũng không có cảm thấy ngạc nhiên, hỏi ngược lại Triển Chiêu: “Triển đại nhân có phải muốn hỏi rằng cái chết của Phương Tuấn đến tột cùng là có liên quan đến Tiểu Hầu gia hay không?”

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu —— Qủa nhiên thái giám có tuổi một chút trong cung đều đã đạt đến đẳng cấp yêu ma, đã thành tinh.

Liễu công công vẽ mặt rất nghiêm túc mà lắc đầu một cái: “Nửa điểm quan hệ cũng không có!”

Triển Chiêu khẽ cau mày.

“Không phải là ta thiên vị Tiểu Hầu gia.” Liễu công công hết sức nghiêm túc nói: “Đầu tiên, công phu của Phương Tuấn vô cùng tốt, nội lực cao cường, muốn một quyền có thể đánh chết hẳn phải là một cao thủ tuyệt đỉnh! Thế nhưng Hầu gia một chút nội lực cũng không có, sống trong chốn ẩm ướt, thường ngày cũng không có rèn luyện thân thể, một quyền của hắn ngay cả một con cẩu cũng không có khả năng đánh chết!”

Triển Chiêu gật đầu một cái.

“Tiếp theo, chuyện này có nhiều chỗ rất kỳ lạ.” Liễu công công nói tiếp: “Hầu gia mặc dù có chút kiêu ngạo cùng phóng túng, thế nhưng bên người hắn có nhiều gia tướng như vậy, vì sao lại phải tự mình động thủ đánh nhau với một người có công phu giỏi hơn hẳn rất nhiều? Hắn cũng không phải không biết Phương Tuấn là ai! Mấy gia tướng ở chung với hắn cùng với mấy bằng hữu của hắn đều nói, là do Phương Tuấn khiêu khích Tiểu Hầu gia trước, lại còn vũ nhục Bàng Phi cùng Thái sư.”

Triển Chiêu ngược lại có chút ngoài ý muốn, nói: “Không phải người ta vẫn nói Phương Tuấn là người văn võ toàn tài thấu tình đạt lý sao?”

“Lạ chính là ở điểm này!” Liễu công công nói: “Hôm đó, mấy tiểu nhị và khách nhân ở Thái Bạch Cư đều nói Phương Tuấn nói chuyện hết sức khó nghe. Dùng nhiều lời lẽ vũ nhục Tử tử cùng phụ thân người ta, là một nam nhân nhất định đều phải đánh lại.”

Triển Chiêu cảm thấy buồn bực —— Chẳng lẽ chuyện Phương Tuấn là người văn võ toàn tài, hiểu thi thư đạt lễ nghĩa chỉ là lời đồn thổi, còn thực tế lại là kẻ vô lễ ngang ngược? Hay là đã từng có thù oán gì đó với Bàng gia cho nên cố ý khiêu khích?

“Lúc ấy ta có hỏi qua những bằng hữu cùng ăn uống với Phương Tuấn khi đó.” Liễu công công nói tiếp: “Có người nói rằng, tâm tình Phương Tuấn hôm đó có điểm quái dị.”

“Quái dị thế nào?”

“Bản thân Phương Tuấn tương đối trầm ổn, hơn nữa được dạy dỗ cẩn thận nên rất có lễ phép, hôm đó không biết tại sao, tính khí trở nên rất nóng nảy!” Liễu công công nói: “Hôm đó hắn nói ra những lời ác ý vũ nhục Bằng Dục, khiến cho mấy bằng hữu của hắn cũng cảm thấy kỳ lạ Mặt khác bọn họ còn nói hôm đó cước bộ của hắn phù phiếm, tựa hồ như không có khí lực gì, vì vậy mới dây dưa với Bằng Dục đến mấy chiêu, nếu không, Phương Tuấn mới là người có thể một quyền đánh chết Bằng Dục.”

“Chẳng lẽ trước khi hắn giao thủ với Bằng Dục thì đã không ổn rồi?” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra thì có một phương pháp rất đơn giản để biết, nghiệm thi là ra thôi a.”

Liễu công công lại xua tay một cái: “Lúc Phương Tuấn vừa mới chết, nha sai liền đem thi thể hắn đến Đại Lý Tự, sau đó Nhị ca của Phương Tuấn đến, tâm tình rất kích động, hôm sau Đại ca của hắn cũng đến, không để cho ai động vào thi thể hắn, lại thêm mấy ngày sau, Kim Đào Vương gia liền cùng Lão Tam đem theo mấy vạn binh mã đến cửa Hoàng thành.”

Triển Chiêu nghe xong liền cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, trình tự như vậy đúng là không hợp lẽ thường cho lắm!

“Tại sao Phương Tuấn lại ở Khai Phong?” Bạch Ngọc Đường hỏi một câu.

Liễu công công lắc đầu một cái: “Không biết, cũng không có ai truyền hắn vào! Bất quá hắn vốn cũng chỉ là một người thừa kế tước vị, cũng không mang trong mình chức vụ gì, có thể là hắn theo Nhị ca đến làm việc hoặc đi du ngoạn chẳng hạn”

“Thi thể hắn vẫn còn ở Đại Lý Tự sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ở thì có ở” Liễu công công do dự.

“Thế nào?” Triển Chiêu không hiểu.

“Phương Phách lại không cho phép người ta nghiệm thi.” Liễu công công bắt đầu dĩ.

“Tại sao?” Triển Chiêu cau mày: “Chuyện này sẽ là trở ngại chuyện phá án?”

Liễu công công thở dài: “Phương gia kia nói là, người bị chết lúc đánh nhau với Bằng Dục, lúc ấy lại có nhiều người nhìn thấy như vậy, đã coi như có đủ nhân chứng cùng vật chứng rồi, còn phải nghiệm thi cái gì?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái: “Cái này mà cũng nói được sao Vậy ta cũng có thể nói hắn đang ăn cơm ở Thái Bạch Cư thì đột nhiên chết a, cũng có nhiều người nhìn thấy như vậy, nói không chừng có người hạ độc hắn đấy.”

Liễu công công cười khổ: “Phương gia nói Tiểu Hầu gia là Hoàng thân quốc thích, cho dù là Đại Lý Tự hay Khai Phong phủ cũng có thể động tay động chân, như vậy thì phải làm thế nào?”

Triển Chiêu vừa nghe xong liền cảm thấy không lọt tai chút nào, nói: “Hắn hoài nghi Bao đại nhân không công chính liêm minh?!”

Liễu công công khoát tay, nói: “Cụ thể thế nào thì năng lực của Lão nô cũng hữu hạn, đành phải nhờ vào Triển đại nhân và Bạch Thiếu hiệp thôi.”

Triển Chiêu cau mày, Bạch Ngọc Đường dựa vào một bên lan can, vẫn bảo trì trầm mặc, nhưng sau khi nghe Liễu công công nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy có nhiều điều khả nghi!

“Vậy Phương Phách kia đồng ý chờ một tháng, có nghĩa là hắn đồng ý để cho Bao đại nhân quay trở về thẩm tra vụ án sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Đồng ý thì đồng ý, có điều hắn vẫn không cho phép nghiệm thi.”

Lúc này, Triệu Trinh đi ra.

Liều công công vội vàng hành lễ, Triệu Trinh ý bảo không cần, thở dài: “Nếu như không phải là do ái phi của Trẫm thân mang lục giáp còn phải ngồi thiên lao, Trẫm hoài nghi Phương Phách có thể đem Bàng Dục xé nát trước mắt Trẫm.”

Triển Chiêu cau mày: “Ngang ngược như vậy?”

Triệu Trinh trưng ra một cái dáng vẻ vô cùng đáng thương: “Đúng vậy, Hoàng đế như Trẫm thế này cũng rất khó khăn a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo bản năng mà giật giật khoé miệng —— Nói đến một trình độ nào đó thì tính cách Triệu Trinh cũng quá kỳ lạ đi.

“Tại sao hần sống chết cũng không chịu cho nghiệm thi?” Triển Chiêu nghĩ không ra.

“Cái này Trẫm có thể biết.” Triệu Trinh lại cung cấp thêm cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một chút đầu mối: “Phương Phách thật ra thì chỉ là hạng hữu dụng vô mưu, năm đó chiến công người này lập không tệ lắm, nghe nói hoàn toàn là nhờ vào Vu giáo.”

“Vu giáo?” Triển Chiêu thật sự muốn ngoáy lỗ tai một cái —— Đây có ý gì? Trước khi đánh giặc thì xem một quả hay là lấy một cái?

“Vu giáo kia quy củ rất nhiều, cụ thể thế nào còn cần phải đi hỏi mấy lão binh một chút, hoặc là hỏi xem trong quân của Cửu thúc có người nào biết không.” Triệu Trinh nói: “Vu giáo đó quy tắc rất nghiêm khắc, một trong số đó chính là sau khi chết tuyệt đối không được phép động đến thi thể!”

Triệu Trinh nói đến đây, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ngẩn người —— Là trùng hợp sao? Trước kia người của Hoả chương môn dường như cũng có quy tắc không cho người khác động đến thi thể như vậy.

“Hình như là Tử thần cái gì đó.” Triệu Trinh vừa nói, vừa vẫy vẫy tay về phía trước.

Quả nhiên, chỉ thấy Nam Cung Kỹ không biết từ đâu nhô ra, xuất hiện trước mắt mọi người.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm khái, Nam Cung Kỹ giống hệt cái bóng của Triệu Trinh, không có chỗ nào không thấy hần.

“Truyền xong ý chỉ của Thái Hậu rồi sao?” Triệu Trinh đưa tay vỗ vỗ đầu vai Nam Cung Kỹ một cái, hình như là ở đó có chút bụi đất, có vẻ như hần mới trở về.

“Đã đưa đến rồi.” Nam Cung Kỹ thấp giọng hồi bẩm: “Hạ phó tướng nói giao cho Cửu Vương gia xử lý.”

Triệu Trinh bắt đắc dĩ thở dài: “Lúc trước người tra được ra Tử thần cái gì?”

Nam Cung Kỹ suy nghĩ một chút, nói: “Tử thần Là Quỷ Tướng phải không Hoàng Thượng?”

Triệu Trinh hình như là nghĩ tới, gật đầu một cái: “Hình như vậy, người nói cho bọn hần nghe đi, Trẫm về cung trước đây.” Nói xong liền mang người rời đi.

Nam Cung Kỹ rất bất đắc dĩ.

Liều công công cũng vào chăm sóc Bàng phi, Nam Cung vừa định mở miệng, Triển Chiêu đã cản hần lại: “Chờ chút chờ chút! Đợi ăn cơm nói!”

Nam Cung há miệng, Triển Chiêu liền lôi Bạch Ngọc Đường, mời Nam Cung đi Thái Bạch Cư ăn Cua chua cay.

.....

Tại lầu ba của Thái Bạch Cư, Bạch Ngọc Đường quyết định ngồi trong một nhả gian.

Nam Cung Kỹ nhìn nhìn trước mắt, vừa thấy Bạch Ngọc Đường dựa vào cửa sổ uống rượu, lại thấy Triển Chiêu cầm cái chân con cua rốt cuộc cũng hiểu “ăn cơm” là có ý gì.

Triển Chiêu thả một con cua vào bát Nam Cung Kỹ, cười híp mắt mà hỏi hần: “Cái gì Quỷ với Tử Thần?”

Nam Cung ngược lại cũng cảm thấy đói bụng, liền bóc cua, vừa ăn vừa nói với Triển Chiêu: “Ta tìm một lão binh trong quân hỏi một chút, năm đó Phương Phách a Nói như thế nào đây, lúc đánh giặc năm

đó cũng có không ít tướng lĩnh trong quân thịnh hành thờ Vu giáo, Thần minh của bọn họ chính là Quỷ Tướng!”

Triển Chiêu nghe thấy cũng mới mẻ: “Lúc đánh giấc không phải là thường bái Quan nhị gia sao, lại còn bái cái gì Thần Minh a?”

“Quỷ tướng” Bạch Ngọc Đường uống rượu, tự nhiên lại lăm bầm lâu bầu một câu.

Triển Chiêu nhìn hần: “Nghe qua sao?”

Bạch Ngọc Đường chậm rãi uống một ngụm rượu, trả lời: “Tên thật khó nghe.”

Nam Cung Kỷ lắc đầu: “Mấy cái truyền thuyết xưa này hiện nay không có được thịnh hành cho lắm, có lẽ là bởi Cửu Vương gia lúc đánh giấc ngay cả Bồ tát cũng không thêm bái cho nên sau đó mấy cái phong trào này liền bị thất truyền nghe nói Quỷ này là cổ dài, đầu người còn thân cùng chân lại là của ngựa.”

“Đầu người thân ngựa sao?” Triển Chiêu ngẩng mặt lên trời bắt đầu tưởng tượng, một lát sau, lại hỏi: “Là chân trước hay chân sau của ngựa vậy?”

Nam Cung bị hần chọc cười: “Lão binh đó nói với ta, chỉ có đầu là của người, còn thân cùng chân đều là giống ngựa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại rất ăn ý cùng nhau ngẩng mặt lên trời tưởng tượng, hồi lâu sau

Bạch Ngọc Đường lại hỏi: “Không mặc quần sao?”

Khoẻ miệng Triển Chiêu giật giật mấy cái —— Trọng điểm mà Bạch Ngọc Đường chú ý quả nhiên không giống với người bình thường.

Nam Cung đặt con cua xuống, rút ra một chiếc khăn lau tay, sau đó từ bên hông lấy ra một cuộn giấy đã ố vàng, đưa cho Triển Chiêu: “Đây là hình ảnh của Quỷ Tướng mà một lão binh lén cất giấu cho ta.”

Triển Chiêu ngậm một cái chân cua, thuận tay rút một chiếc khăn lụa từ trong ống tay áo của Bạch Ngọc Đường ra, xoa xoa tay một chút, sau đó lại nhét vào trong ống áo Bạch Ngọc Đường, thuận tay nhận lấy cuộn giấy kia, nhẹ nhàng tiêu sái mà mở ra xem.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy động tác này của Triển Chiêu làm cũng thật quá liền mạch rồi, lại còn làm rất tự nhiên thư sướng nữa

Bức hoạ kia thật đúng là vẽ “Quỷ tướng”, diện mạo dữ tợn, hết sức đáng sợ. Một khuôn mặt quỷ, da xanh lè, răng nanh sắc nhọn, tóc rối tung. Trên người mặc một bộ khôi giáp cũ nát, hai tay cầm một thanh đao lớn cùng một tấm khiên. Vóc người hết sức khôi ngô vạm vỡ, bắp thịt cuộn cuộn, gân xanh nổi cả ngoài da. Đừng nói chứ, từ thân người kéo dài cho đến thân mã cũng thật quá tự nhiên, bốn vó còn trắng kiện hữu lực, lại thêm một cái đuôi sư tử nữa.

“Nga” Triển Chiêu cảm khái sờ sờ cằm: “Thật thần kỳ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn lướt qua, đột nhiên cười một tiếng.

Triển Chiêu ngẩng mặt lên nhìn hần, bộ dáng như đang muốn hỏi —— Có cái gì buồn cười sao? Người nói ra chút để ta cùng cười một cái.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ thân người, lại chỉ chỉ thân mã, nói: “Đây là người hay là thần gì đó thì ta không biết, chẳng qua là ta cảm thấy hình dạng xương cốt này có chút kỳ lạ, còn nữa, hần trên dưới hai thân đều có xương sườn, vậy thì có mấy quả tim mấy lá phổi? Thường ăn cơm hay là thường ăn cỏ?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, tiếp tục sờ cằm —— Cái này thực sự rất buồn cười.

“Thần minh này lợi hại vậy sao?” Triển Chiêu hỏi Nam Cung Kỷ.

“Ân Tương truyền thì chỉ cần thành tâm bái, đêm đó Quỷ Tướng sẽ đột nhiên xông vào quân doanh của địch nhân, đem địch nhân giết không còn một giáp.” Nam Cung vừa nói, vừa đẩy ra một con cua, cảm khái một chút —— Thịt cua thật nhiều! Thật cay a!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Nam Cung.

“Thật đó.” Nam Cung lấy cái muỗng lọc thịt cua, nói: “Lão binh đó nói với ta như vậy, cũng không phải là ta bịa ra đâu.”

“Nhưng mà nếu như ta có thể bái thì không phải là địch nhân cũng có thể bái sao?” Triển Chiêu vẫn cảm thấy không thể nào tin được: “Tại sao lại không thấy Quý xông vào doanh trại quân ta?”

“Quý Tướng là người Hán!” Nam Cung Kỹ ngắn gọn trả lời một câu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một lần nữa trầm mặc.

“Vậy tại sao Hoàng Thượng lại nói đó chính là Tử thần?” Triển Chiêu vẫn tương đối tỉ mỉ, hỏi Nam Cung Kỹ: “Người có phải có chuyện vẫn chưa nói hay không?”

“Àn.....” Nam Cung suy nghĩ một chút, nói: “Có tin đồn rằng, Quý Tướng kia phải một mạng đổi một mạng, nói cách khác, nếu như muốn hấn giết bao nhiêu quân địch, phải cho hấn bấy nhiêu cái mạng.”

“Có ý gì?” Triển Chiêu cau mày.

“Có hai cách nói.” Nam Cung Kỹ lọc xong hai cái càng cua, nói: “Ngoài sáng thì nói là các tướng lĩnh dùng người giấy để lừa Quý Tướng, cũng lại có người nói là dùng đồ cúng tế thay thế.”

“Vậy cách nói trong tối thì sao đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Năm đó, lúc đánh giặc có xảy ra một số chuyện, tuy rằng quân ta thắng lớn, thế nhưng dân chúng ở phụ cận cũng biết mất một cách rất thần bí.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Người muốn nói, năm đó các tướng lĩnh giết chết hàng trăm người ở địa phương để trao đổi với Quý Tướng, cho nên mới có thể thắng lợi?” Triển Chiêu cau mày: “Vậy còn đánh giặc làm cái gì? Đánh giặc không phải là để bảo vệ những dân chúng đó hay sao?”

“Cho nên mới nói đó chẳng qua cũng chỉ là lời đồn đại, cũng không có gì chứng thực.” Nam Cung Kỹ nhắc nhở: “Phương Phách cũng đã sắp tám mươi tuổi rồi, lúc hấn đánh giặc khi đó còn chưa có đến bốn mươi tuổi, bây giờ muốn tìm được một lão binh năm đó cũng không dễ dàng gì!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

“Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cứ chiến địa nào sắp có quý xuất hiện là thôn dân địa phương nơi đó sẽ biến mất chỉ trong một đêm, cho nên nhiều nơi đều gọi Quý này chính là Tử thần.” Nam Cung nói: “Lúc ta nói cho Hoàng Thượng biết, hấn có phản ứng rất lớn đối với chuyện này cho nên có thể cũng quên luôn chuyện Quý Tướng, chỉ nhớ có Tử thần thôi.”

“Phương Phách chẳng lẽ cũng vì nguyên nhân này mới không cho người ta động đến thi thể Phương Tuấn a.....”

Triển Chiêu cảm thấy Lão đầu này cũng không cứu được nữa.

“Còn có một tin đồn khác nữa, muốn nghe không?” Nam Cung Kỹ ăn cũng sắp đủ rồi, tính bát quái lại nổi lên.

Triển Chiêu gật đầu một cái, ý nói muốn nghe, Bạch Ngọc Đường cũng giương mắt mà nhìn hấn.

“Thật ra Phương Phách có năm con trai!” Nam Cung Kỹ nói: “Theo thứ tự chính là Phương Văn, Phương Vũ (*), Phương Toàn, Phương Tài và người nhỏ tuổi nhất chính là Phương Tuấn, Văn Võ Toàn Tài Tuấn.”

(*) Vũ = Võ

Triển Chiêu cảm thấy không hiểu, nói: “Ta lần đầu nghe thấy chuyện như vậy, không phải người ta nói chỉ có Văn Võ Tài Tuấn thôi sao? Ở đâu lại thêm một cái Phương Toàn?”

“Lão Tam thực sự phải là Phương Toàn.” Nam Cung Kỹ nói: “Tứ huynh đệ theo thứ tự chính là Văn Võ Toàn Tài mà lần lượt đặt tên, lúc đó còn chưa có Phương Tuấn a, ai mà có thể ngờ được lão đầu hơn sáu mươi tuổi lại có thêm nhi tử? Phương Phách vô cùng mê chiến tranh, đối với chiến trường luôn nhớ mãi không quên, lúc nào cũng hi vọng mình sẽ bồi dưỡng ra được mấy Đại tướng quân rong ruổi sa trường lập

công lao cho đất nước. Vì vậy năm đó, lúc hần lạy Quỷ Tướng có xin một quẻ, chính là quẻ đoán tiền đồ tương lai của bốn nhi tử. Năm đó có một thầy tướng mù coi bói cho hần, nói hần có một quái tượng, quái tượng đó chính là: Nhất đôn hậu, Nhị hàm trực, Tam ngũ nghịch, Tứ vô phúc, Ngũ đằng đạt(*)!”

(*) Nghĩa là: Con cả nhân hậu, con trai thứ hai trung thực, con trai thứ ba không biết vâng lời, con trai thứ tư không có phúc, con trai thứ năm đăng đạt hiển hách.

Triển Chiêu cau mày: “Lão tướng quân này sao lại giống y như mấy lão bà bà vậy, mấy thứ này cũng tin?”

“Thì như vậy đó.” Nam Cung Kỷ nhún vai: “Cũng bởi cái quái tượng này mà từ nhỏ Phương Phách cũng không có thương yêu gì Lão Tam, sau đó khi Lão Ngũ ra đời, hần càng mừng rỡ, cũng càng tin tưởng vào quẻ tượng đó hơn Chính bởi vì nguyên nhân này mà nghe nói Lão tam Phương Toàn từ nhỏ đã rất cực khổ, liên luy khiến cho nường hần cũng bị thất sủng. Cuối cùng trong một lần Phương Toàn ra ngoài làm việc, gặp phải hoả hoạn nên bị thiêu chết. Sau khi hần chết không bao lâu, nường hần cũng bệnh mà qua đời. Phương Phách ngay cả tìm cũng không có phái người đi tìm thi thể nhi tử, trực tiếp đem gia phả sửa lại, gạt đi cái tên Phương Toàn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng cảm thấy khó hiểu, đây thực là trên đời chuyện gì cũng có thể có đi, thật uổng cho Phương Phách đường đường là một đại tướng quân, lại chỉ vì một thầy tướng số nói mấy câu mà ngay cả con trai của mình cũng coi như cừu địch

“Có thể thấy được coi mệnh như vậy cũng rất chính xác a.” Bạch Ngọc Đường bưng cái ly, sâu xa mà nói một câu: “Ai bảo hần bỏ Lão Tam đi? Không có Lão Tam, Lão Ngũ liền biến thành Lão Tứ, như vậy chẳng phải là vô phúc rồi sao!”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Nam Cung sau khi đem những chuyện phải nói đều nói xong rồi, hần cũng ăn uống no đủ rồi liền vỗ vỗ tay nói phải về cung phục mệnh, trước khi đi cũng không quên nhắc nhở Triển Chiêu: “Ngày mai Âu Dương cùng Trâu Lương sẽ về đến, Âu Dương có lẽ trước đó sẽ phải cãi nhau với Phương Phách một trận.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi cảm thấy nên mua một chút cổ gà, chân vịt cái gì đó để mai còn đi tìm chỗ, ngồi vừa ăn vừa nhìn Âu Dương mắng người nữa.

“Nhắc tới chuyện này, Phương Phách dù sao cũng hơn tám mươi rồi.” Nam Cung lắc đầu một cái: “Ngày mai tốt nhất là đừng bị Âu Dương mắng cho tức chết.” Nói xong, từ cửa sổ nhảy đi mất.

Người đi rồi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiếp tục ăn cua, uống rượu, hai người cùng thương lượng, buổi tối lên vào Đại Lý Tự nhìn trộm thi thể của Phương Tuấn một chút

Nói đến đây, Triển Chiêu đột nhiên: “A!” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường bị hần làm cho cả kinh, nhìn hần hỏi: “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu cầm chân cua gõ gõ cái chén: “Quên hỏi xem Bao Duyên tại sao lại phải ngồi thiên lao rồi!”
Đăng bởi: admin

3. Chương 3: [mưu Kế Của Thử Miêu]

CHƯƠNG 3. [MƯU KẾ CỦA THỬ MIÊU]

Triển Chiêu liền ngoắc ngoắc hần lại gần, ý bảo hần nghiêng đầu qua đây, nói nhỏ cho.

Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ, nói: “Nơi này không phải chỉ có hai chúng ta sao”

Triển Chiêu vẫn tiếp tục ngoắc ngoắc ngón tay.

Bạch Ngọc Đường cực bất đắc dĩ cũng không thể làm gì khác hơn là đưa cái lỗ tai mình đến.

“Đi bắt mấy con chuột về đây đi!” Triển Chiêu rất nghiêm túc mà thì thầm với hần.

Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn hần, sau đó lắc đầu a lắc đầu.

“Đi a!” Triễn Chiêu đẩy đẩy hấn, nói: “Người không phải chính là Cẩm Mao Thử sao?”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt chán ghét: “Còn người lại là Ngự Miêu đây, bắt chuột vốn phải là chuyện của người!”

Lúc này trong thiên lao Đại Lý Tự.

Bao Duyên cùng Bao Phúc nhìn chăm chăm mấy món ăn trước mắt, một chén cơm cùng hai cái bánh bao, lại có thêm một vò rượu, mà ngăn người.

Bao Phúc chọc chọc món Đường thố ngư, cảm thấy này đây thật là mớ mẻ!

“A!”

Bao Duyên vừa mới gấp một đũa thức ăn, bị hấn kêu một tiếng, cả kinh mà rút luôn cả đũa, trợn to hai mắt trừng hấn: “Người làm cái gì đó?”

“Ta biết rồi thiếu gia!” Bao Phúc vẻ mặt vô cùng đưa đám nói: “Không phải người ta thường nói bữa ăn cuối cùng thường được ăn ngon sao, đó là bữa ăn trước khi chết đó, có phải là chúng ta ăn xong bữa này liền bị đem đi chém đầu hay không a? Vì chúng ta đã đổi đầu với mấy quân binh ban nãy ấy. Hay là chúng ta nói cho bọn họ biết Lão gia chúng ta chính là Ngô.”

Bao Phúc còn chưa có dứt lời, Bao Duyên đã nhào qua che lại miệng hấn.

“Người nói linh tinh gì đó!” Bao Duyên thuận tay cốc trán hấn một cái: “Trị an của Khai Phong là Khai Phong phủ quản lý, Đại Lý Tự chủ quản hình ngục, căn bản đều là giúp đốc thúc việc thẩm án, cùng kết hợp với Hình Bộ, đến cuối cùng còn phải trình lên Thừa Tướng xem xét qua.”

Bao Phúc xoa xoa trán, nghiêng đầu nói: “Vậy sau đó thì sao a.....”

Bao Duyên trừng hấn, nhéo cái lỗ tai hấn: “Người quên mất Thừa Tướng là ai a? Người cá tiểu ngu ngốc này!”

Bao Phúc ngẩn người, bắt đầu nói: “Đúng nga!”

Bao Duyên gấp vào chén hấn một đũa thức ăn, nói: “Nhanh chóng ăn đi!”

Vừa nói hai người vừa bắt đầu yên ỗn ăn cơm. Dù sao hai người vẫn còn nhỏ tuổi, là hai cái tiểu hài nhi chưa lớn được bao nhiêu, chỉ một lát sau đã vừa ăn vừa thảo luận mùi vị của mấy món ăn này cũng không có tệ a! Hơn nữa Đường Thố Ngư còn làm rất giống với Thái Bạch Cư nữa? Không biết là có phải mua từ Thái Bạch Cư không a.

Bàng Dục dựa vào đồng cỏ khô mà nhìn hai người, có chút muốn cười, đây là tình huống gì a? Hai tên tiểu tử ngốc hay sao?

Bao Duyên nhai đưa chuột muối vàng, thấy Bàng Dục đang nằm trên đồng cỏ mà nhìn bọn họ, liền hỏi: “Người không ăn sao?”

Bàng Dục nhún vai một cái, nói: “Không đói bụng, lát nữa ta sẽ ăn!”

“Nga.” Bao Duyên gạt đầu một cái, hấn từ nhỏ đã tiếp nhận sự dạy dỗ cẩn thận của nương hấn, ăn không nói ngủ không nói, vì vậy liền tiếp tục ngoan ngoãn ăn cơm.

“Hai người phạm tội gì?” Bàng Dục tò mò, có thể bị nhốt vào Đại Lý Tự hầu như đều là trọng phạm, hai thiếu niên này, một người là một tên thư ngốc một kẻ lại là một tiểu thư đồng, có thể làm ra loại chuyện xấu gì? Hơn nữa lại còn giam cùng chỗ với mình, có chút kỳ quái.

“Không biết.” Bao Duyên vẻ mặt rất buồn bực mà lắc đầu, để chén cơm xuống: “Trên đường thấy được hai bên nhân mã giao chiến, ta bắt quá chỉ là lý luận với một vị tướng quân mấy câu liền bị bắt luôn.”

Bàng Dục càng buồn bực hơn: “Người mới nói mấy câu liền bị bắt? Người tên gì?”

“Tên Bao Duyên, hấn là Bao Phúc, còn người?” Bao Duyên hỏi: “Sao người lại ở đây?”

Bàng Dục thở dài: “Ta tên là Bàng Dục, ta cái gì cũng không có làm, bắt quá lại bị cáo buộc tội giết người, chờ một tháng sau sẽ bị đem chém.”

Bao Duyên ngược lại có chút ngoài ý muốn — Bởi vì Bàng Dục tuy trông giống như một công tử nhà giàu hống hách nhưng cũng không có giống hạng côn đồ độc ác, hấn mà giết người sao?

Bao Phúc vội vàng níu lại thiếu gia nhà mình, ý là — Người này mang tội giết người nga! Phải cẩn thận mới được.

Bao Duyên suy nghĩ một chút, đột nhiên cau mày nhìn Bàng Dục, nói: “Chờ chút, người tên là Bàng Dục? Vừa rồi công công đó còn gọi người là Tiểu Hầu gia”

Nói đến đây, Bao Duyên đột nhiên hít một ngụm khí lạnh: “Người chính là Tiểu Bàng Giải?!”

Khoé miệng Bàng Dục giật giật, sau đó quay người lại, tiếp tục ngủ, quay mông về phía Bao Duyên.

Bao Duyên nháy mắt mấy cái, bên cạnh Bao Phúc kéo tay hấn: “Thiếu gia, người sao lại vừa mới gặp mặt đã đem biệt hiệu nhà người ta ra gọi a?”

Bao Duyên cũng cảm thấy mình cứ trực tiếp gọi như vậy cũng có chút thất lễ —— Mặc dù mọi người đều nói như vậy, Hoàng triều có cái đại gian thần chính là Thái sư Bàng Cát, nhi tử của hấn, An Lạc Hầu Bàng Dục là một tên vô học vô thuật, chân chính là một Tiểu Bàng Giải.

Vẫn là câu nói cũ, Bao Duyên đích thực là một đứa bé ngoan ngoãn lễ độ, cảm thấy đó dù sao cũng chỉ là tin đồn, mình cũng không có tận mắt thấy qua, nếu như là nghe lầm lời đồn bậy bạ thì cũng thật không tốt lắm, mặt khác Bàng Dục nói là hấn bị oan, Bao Duyên lại rất tin tưởng! Xem ra cái Đại Lý Tự này cũng không quá hiểu chuyện a!

Vì vậy, Bao Duyên gấp thêm mấy đĩa thức ăn, ôm chén cầm đĩa chạy đến ngồi bên cạnh Bàng Dục, hỏi hấn: “Bọn họ oan uống người thế nào?”

Bàng Dục nhìn hấn một cái, bất đắc dĩ nói: “Người hỏi làm gì?”

“Người nếu như thực sự bị oan, ta liền giúp người giải oan a!” Bao Duyên gỡ ra xương cá: “Người đi đến Khai Phong phủ kêu oan chưa?”

Bàng Dục vừa nghe đến Khai Phong phủ tâm tình cũng liền tốt lên, nói: “Đang chờ Bao đại nhân trở lại thẩm tra vụ án Bất quá, hấn không hợp với cha ta, ai biết là hấn có muốn giúp ta hay không.....”

Bàng Dục vốn cũng chỉ thuận miệng nói một câu, ánh mắt Bao Duyên liền híp lại thành một đường: “Bao đại nhân đương nhiên là công chính liêm minh!” Nói xong, ngay cả cơm cũng không có ăn nữa, đem bát cơm đặt xuống dưới đất, nói: “Người nói ra một chút, bọn họ làm sao mà lại oan uống người?!”

Bàng Dục thấy Bao Duyên kích động như vậy, cũng cảm thấy buồn bực: “Người kích động cái gì? Đúng rồi, người cũng họ Bao, chắc không phải người là” Vừa nói xong, Bàng Dục lại vui vẻ ngay: “Ha ha, không thể nào, không thể nào đâu!”

Chân mày Bao Duyên cũng đã nhíu lại: “Cái gì mà không thể nào?”

“Nga..... Bao đại nhân làm sao có thể có nhi tử trắng như người được.” Bàng Dục nói: “Bất quá có khi nương tử của Lão Bao cũng đen a, nhi tử của hấn chắc chắn cũng là một tiểu cục than đen ai nha!”

Bàng Dục vẫn còn đang tự sướng một mình đây, đột nhiên lại bị Bao Duyên nhào tới bóp cổ: “Người dám nói ta là Tiểu cục than, người là cái tên Tiểu bàng giải!”

“Ta đâu có nói người, ta là đang nói nhi tử của Bao đại nhân a!” Bàng Dục cảm thấy không thể nào giải thích được, tính khí thư sinh này sao lại nóng nảy như vậy chứ?

Nhưng mà Bao Duyên lại còn giận hơn nữa: “Là người đáng đánh, người cái đồ Tiểu bàng giải, nương ta cũng không phải cho người nói! Ai cho người nói hươu nói vượn!”

Bàng Dục bị đánh nửa ngày, đột nhiên xoa xoa đầu, hỏi: “Người vừa mới nói cái gì? Người thực sự là nhi tử của Bao đại nhân sao?!”

Bao Duyên liếc mắt nhìn Bàng Dục, hẳn cũng không phải sợ Bàng Dục sẽ nói hắn là cậu ảm nhờ vào phúc của phụ thân, bởi vì bàn về cái này, chắc chắn không ai có thể hơn được Bàng Dục hẳn!

“Người không phải là Tiểu Hầu gia sao.” Bao Duyên đánh cho Bàng Dục sưng hết cả đầu, lại cảm thấy được Bàng Dục này ngay cả chút sức chiến đấu cũng không có, không hiểu được hỏi: “Ai lại vu oan cho người chứ?”

Bàng Dục ngồi dậy, nhìn Bao Duyên đang bưng cơm tiếp tục ăn bên cạnh, hỏi: “Người tin tưởng là ta bị oan sao?”

“Không phải ta đây tin tưởng người.” Bao Duyên nuốt cơm xong, bổ sung một câu: “Ta là đang cho người cơ hội để minh oan!”

Khoẻ miệng Bàng Dục cũng giật giật, hỏi Bao Duyên: “Còn đồ ăn không?”

“Còn bánh bao cùng thức ăn đây.” Bao Phúc đã ăn xong rồi, đang thu dọn đồ đạc, thấy Bàng Dục muốn ăn liền đem mấy món ăn cho hắn.

Bàng Dục cầm đôi đũa gấp dĩa dày xào ăn cùng với bánh bao, nói tỉ mỉ lại một lần chuyện gặp gỡ cùng với những hành động quái dị sau đó của Phương Tuấn cho Bao Duyên nghe.

Bao Duyên nghe xong, cũng cảm thấy buồn bực —— Người của Phương gia có mưu đồ gì đây? Nếu như thật sự muốn lấy lại công bằng cho Phương Tuấn thì cứ theo lẽ thường mà làm là được, nếu không, lẽ giết nhằm người chẳng phải là sẽ để cho hung thủ tiêu dao ngoài vòng pháp luật hay sao? Mà những hành động này, cũng chỉ là muốn đẩy Bàng Dục vào chỗ chết

.....

Triển Chiêu chạy đến Đại Lý Tự, hỏi Đại Lý Tự khanh, vị công tử trong phòng giam kia phạm vào tội gì, vì sao lại giam cùng chỗ với Bàng Dục.

Đại Lý Tự khanh thấy người tới là Triển Chiêu, cũng không có giấu giếm nữa, đem mọi chuyện Bát Vương gia phân phó nói lại một lần.

Triển Chiêu vừa nghe xong liền hiểu được, Bát Vương gia là đang bắt đầu vui đùa a, bắt quá đây cũng coi như là một biện pháp không tệ.

Vì vậy Triển Chiêu nhờ Đại Lý Tự khanh giúp chiếu cố nhiều hơn tới Bao Duyên, sau đó liền rời đi.

Đại Lý Tự khanh bị bỏ lại đầu óc có chút mơ hồ —— Đó là nhi tử của Bao đại nhân sao? Thật là trắng!

Triển Chiêu đã đến Đại Lý Tự rồi thì đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, vì vậy cùng Bạch Ngọc Đường âm thầm lên vào thi viện.

Thi thể Phương Tuấn được cất giấu tại hầm băng dưới lòng đất của Đại Lý Tự, nếu như không có kinh công thật tốt là không thể nào có thể tiến vào.

Triển Chiêu âm thầm quan sát địa hình một chút, cau mày, hỏi Bạch Ngọc Đường bên cạnh: “Làm sao để vào đó?”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái: “Tốt nhất là có Nhị ca ta ở đây, đào một cái hầm đi vào!”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, nói: “Cách này độ khó hình như có chút cao....”

“Bốn phía đều có người canh gác.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở Triển Chiêu, hơn nữa hình như đều không phải là thủ vệ của Hoàng thành.

Triển Chiêu cau mày: “Phương Phách này sao lại cứ mang đến cho người ta cảm giác hắn muốn soán vị cướp ngôi vậy? Hắn chẳng lẽ là có tâm tư này a? Không sợ Triệu Phổ chém hắn sao?”

Bạch Ngọc Đường cười khan một tiếng, nói: “Người ta có Quỷ Minh a, có lẽ là không sợ.”

Triển Chiêu nhìn trời.

Lúc này sắc trời cũng sắp tối rồi.

Triển Chiêu chọc chọc Bạch Ngọc Đường: “Nghĩ cách đi vào đi! Người có rất nhiều quỷ chủ ý mà!”

Bạch Ngọc Đường lại có chút thụ sủng nhược kinh, hỏi: “Người nào có nhiều quỷ chủ ý vậy?”

“Người là con Chuột!” Triển Chiêu nghiêm túc nói, sau đó hình như là nghĩ tới cái gì đó: “Con chuột”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nâng cằm, híp mắt, vẻ mặt rất chi là —— Ta đây đang có quỷ chủ ý, liền hỏi: “Nghĩ ra biện pháp gì?”

Triển Chiêu liền ngoắc ngoắc hán lại gần, ý bảo hán nghiêng đầu qua đây, nói nhỏ cho.

Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ, nói: “Nơi này không phải chỉ có hai chúng ta sao”

Triển Chiêu vẫn tiếp tục ngoắc ngoắc ngón tay.

Bạch Ngọc Đường cực bất đắc dĩ cũng không thể làm gì khác hơn là đưa cái lỗ tai mình đến.

“Đi bắt mấy con chuột về đây đi!” Triển Chiêu rất nghiêm túc mà thì thầm với hán.

Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn hán, sau đó lắc đầu a lắc đầu.

“Đi a!” Triển Chiêu đẩy đẩy hán, nói: “Người không phải chính là Cẩm Mao Thử sao?”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt chán ghét: “Còn người lại là Ngự Miêu đây, bắt chuột vốn phải là chuyện của người!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ: “Vậy người ở chỗ này chờ ta.” Nói xong liền chột loé thân biến mất.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, đồng thời hán cũng có chút tò mò, Triển Chiêu muốn bắt chuột làm gì?

Chỉ trong chốc lát, Triển Chiêu đã trở lại, trong tay còn xách theo một cái túi vải màu đen, chỉ nghe thấy bên trong có mất tiếng “chít chít” rất ồn ào.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng mà tránh ra xa một chút.

Triển Chiêu lại híp mắt mà ngoắc hán —— Tới đây!

Bạch Ngọc Đường do dự hồi lâu, hơi hướng đến bên cạnh hán mà dịch từng bước lại, rất cảnh giác mà nhìn cái túi kia.

Triển Chiêu lại đem cái túi đưa cho hán: “Cầm lấy đi!”

Đôi mắt Bạch Ngọc Đường cũng chưa bao giờ mở to đến vậy, kinh hãi mà nhìn chăm chăm Triển Chiêu, ánh mắt hán giống như đang nói —— Tuyệt đối không! Có chết cũng không!

Triển Chiêu câm lặng, Bạch Ngọc Đường này cái gì cũng tốt, chỉ là cái tật xấu quá khiết phách này lại không thể nào cứu được nữa rồi.

“Vậy giúp ta lấy một thứ!” Bộ dáng Triển Chiêu như là muốn đưa tay móc ra thứ đồ gì đó.

Bạch Ngọc Đường tỉnh táo đáp: “Người muốn lấy thứ gì? Ta giúp người lấy! Người phải nắm thật chặt cái túi đó!”

Triển Chiêu nhìn trời: “Ồ trong hà bao của ta.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay mở ra hà bao bên hông của Triển Chiêu, có chút khó hiểu mà ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy bên trong hà bao của Triển Chiêu có một túi giấy dầu, bên trong còn có mấy cái bánh bao rán bằng mỡ heo một cổ mùi dầu mỡ cứ thế mà xông lên.

Bạch Ngọc Đường buồn bực mà nhìn Triển Chiêu: “Người muốn làm cái gì?”

Triển Chiêu khê mỉm cười: “Lát nữa người sẽ biết.”

Bạch Ngọc Đường đành im lặng.

Đúng lúc này, liền nghe thấy phía trước Đại Lý Tự đột nhiên ồn ào hán lên, trong chốc lát, một đám đại nương đại thẩm đi vào, bắt đầu quét dọn.

Rất nhanh sau đó liền có mấy cái thị vệ rơi xuống trước mắt họ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đó hẳn là người do Phương Phách an bài đi?

“Các người đang làm cái gì?” Mấy thị vệ kia không hiểu gì mà hỏi mấy nữ nhân đang lau dọn kia.

“Chúng ta quét dọn a.” Một vị a di có vẻ lớn tuổi nhất lại vô cùng mập lên tiếng: “Gần đây Khai Phong có dịch chuột, các nha phủ đều phải quét dọn với lại phun thuốc diệt chuột, Vương phủ cùng Khai Phong phủ chúng ta đều đã quét dọn rồi, chỉ còn lại có Đại Lý Tự thôi!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu mà hỏi Triển Chiêu: “Các nàng là ai vậy? Người tìm tới sao?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu thiêu mi một cái: “Vị a di mập đó chính là người chuyên cung cấp cá cho trù phòng của Khai Phong phủ, Vương a di, những người khác đều là do nàng tìm từ Thái Dao bang (*1) đến để hỗ trợ đó!”

Khoẻ miệng Bạch Ngọc Đường giật giật: “Thái Dao bang?”

“Đúng a, người hẳn là không biết đi?” Triển Chiêu cười hì hì: “Còn có cả Thiêu Hoả Côn giáo (*2) cùng với Cán Mặt Trượng phái (*3) nữa.”

(*1) Bang hái rau.

(*2) Phái Củi đốt lò.

(*3) Phái Chày cán bột mì.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Người chính là mình chủ đi?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái: “Mình chủ đương nhiên chính là trù phòng đại nương! Ta chỉ là Minh Sủng (*), người có muốn nhập hội làm Đại lão bản không?”

(*)Minh Sủng = Người được sủng ái trong liên minh. (>. Đăng bởi: admin

4. Chương 4: [Ngoan Mà Hư]

CHƯƠNG 4. [NGOAN MÀ HƯ]

Triển Chiêu chấp tay sau lưng mà cầm Cự Khuyết, trước khi đi lại còn không quên mà gật đầu với Phương Phách một cái: “Vương gia, tiếp tục, tiếp tục a! Không dạy con cái là lỗi của cha mẹ a! Lúc này càng cần hung hăng mà vả miệng nha!”

Nói xong lại tiếp tục lắc lư đi, vừa đi lại còn vừa lầm bầm: “Ngày mai còn muốn hẹn Quý Minh đi đánh cờ a, hẳn lần trước bại bởi Triệu Phổ, lại còn gọi Triệu Phổ là gia gia, đúng rồi, hẳn còn nhận Bàng phi là mẹ nuôi nữa, vậy Bàng Dục chính là cữu cữu nuôi của hẳn rồi Sách sách.”

Tại doanh trại của Phương Phách ngoài thành.

Lão vương gia đang ngồi ở trong lều mà ngẩn người, kể từ lúc nghe được tin con trai út đã chết, hẳn vẫn không cách nào quên được, cả ngày cứ ngơ ngác như vậy.

“Phụ thân, người ăn chút gì đi.”

Trưởng tử Phương Văn mang đến cho hẳn một chút đồ ăn, mấy ngày nay Phương Phách trông già hẳn đi, ban đêm không lúc nào được an giấc, vẫn luôn lẩn qua lẩn lại, miệng cứ gọi “Tuần nhi” mãi không thôi.

“Hoàng Thượng thật thiên vị!”

Tính cách Phương Vũ khá nóng nảy, đập bàn một cái đầy tức giận: “Đáng lẽ phải đem Bàng Dục một đao chém chết mới đúng! Thật uổng cho Phương gia chúng ta lập nhiều công lao cho Triệu thị hẳn như vậy, hôm nay thiên hạ được thái bình rồi lại thiên vị cho Hoàng thân quốc thích của hẳn!”

Phương Phách nhớ tới liền cảm thấy nhức đầu, lúc này lại càng cảm thấy nhức đầu hơn.

Phương Tài vỗ vỗ Phương Vũ, nói: “Nhị ca, bớt nóng nẩy một chút đi.”

Phương Vũ nín thở, có điều hần cũng không có nói thêm gì nữa.

“Phụ thân, người vẫn nên ăn một chút đi, nếu không thân thể không chống đỡ được đâu.” Phương Văn khuyên phụ thân hần.

Lão đầu miễn cưỡng ăn một chút, cũng không cảm nhận được mùi vị gì, hỏi Phương Tài: “Triệu Phổ hiện giờ ở đâu rồi?”

“Mấy ngày nữa có thể hần sẽ về đến nơi.” Phương Tài nói: “Có điều, hình như Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương sẽ dẫn theo quân tiên phong về trước.”

Phương Phách cau mày, thở dài một tiếng.

“Phụ thân, cần gì phải sợ hần!” Phương Vũ không thêm để ý đến: “Triệu Phổ hần thì có bao nhiêu kinh nghiệm chứ? Tuổi hần còn trẻ, chẳng qua là vận khí tốt mà thôi!”

Phương Phách dở khóc dở cười: “Ai, không biết trời cao đất rộng.”

“Đúng vậy!” Phương Vũ gật đầu.

“Ta đang nói người!” Phương Phách lắc đầu trừng mắt với Phương Vũ, nói: “Ta vốn muốn ép Hoàng Thượng nhanh chóng định đoạt, chính là sợ nếu như để Triệu Phổ trở về, biến cố lại càng lớn, ai ngờ lại bị Bàng Phi làm kéo dài thời gian như vậy.”

“Phụ Thân” Phương Tài nói: “Chúng ta có Ngự tứ kim bài do Tiên hoàng ban tặng, lại có ân với Triệu Thị, Triệu Phổ dù có thế nào đi nữa hần là cũng phải nể mặt người đi?”

Phương Phách lắc đầu: “Hoàng Thượng có thể còn nể mặt Phương gia chúng ta, Triệu Phổ thì tuyệt đối sẽ không Hần lại không có tình cảm với Tiên hoàng, có khi Triệu Thị đoạt tử tuyệt tôn hần còn cảm thấy vui mừng ấy chứ.”

Ba người nghe hần nói như vậy đều sững sốt.

“A, đó chính là một tên Hồn Thế Ma Vương a!” Phương Phách vuốt râu, nhưng cũng không thể nén được thương thức đối với Triệu Phổ: “Tài năng bậc đế vương, khí phách của bá chủ, chỉ tiếc hần không có ý muốn làm vua, cả ngày chỉ biết cầu thả mà sống, thật quá lãng phí tinh hoa thiên phú!”

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài lại có một thủ vệ vào bẩm báo: “Khởi bẩm Vương gia, Triễn Chiêu của Khai Phong phủ cầu kiến.”

Phương Phách sững sờ.

“Triễn Chiêu?” Phương Tài cau mày: “Bao Chứng của Khai Phong phủ không phải là đang cùng Bàng Cát ở Giang Nam sao? Tại sao Triễn Chiêu lại ở đây?”

Chân mày Phương Phách cũng nhíu lại, suy nghĩ một chút nói: “Văn nhi.”

“Dạ.” Phương Văn đứng lên: “Người thay cha đi đuổi Triễn Chiêu, nói ta đang ngủ.”

“Vâng.” Phương Văn đi ra ngoài.

“Từ từ đã.” Phương Phách gọi hần lại: “Triễn Chiêu là người của Khai Phong phủ, ta lại có giao tình với Bao Chứng, chuyện này là chuyện của chúng ta và Bàng gia, cũng đừng có kéo cả Khai Phong phủ vào, cho nên phải dùng lễ tiếp đón!”

“Nhị tử đã biết.” Phương Văn đi ra ngoài.

Phương Tài đứng lên: “Phụ thân, con cũng đi giúp Đại ca một tay, từ lâu con đã ngưỡng mộ đại danh của Triễn Chiêu, con muốn đi gặp mặt một lần.”

Phương Phách gật đầu.

“Con cũng đi.....”

“Người ở lại cho ta!” Còn chưa đợi Phương Vũ nói xong, Phương Phách đã trợn mắt lườm hắt một cái: “Với cái tính cách lỗ mãng của ngươi, không chừng nói một câu cảm thấy Triển Chiêu không hợp ý lại đánh nhau!”

“Sợ hắt sao?” Phương Vũ bĩu môi.

Phương Phách lắc đầu, cũng lười để ý đến hắt, đến sau bình phong nằm xuống nghỉ ngơi. Hắt suy nghĩ một chút, đứa con lớn mặc dù chứng chắc lại hiếu thuận, thể nhưng võ công lại không khác gì khí độ của hắt, quá mức bình thường. Đứa con thứ hai lại là mãng tử hữu dũng vô mưu, chuyện thành công thì ít chuyện thất bại thì lại có thừa, lão Tứ tính tình hướng nội, không hề có chí lớn Đáng tiếc cho con út Phương Tuấn của hắt a! Văn võ toàn tài! Vừa mới nghĩ đến văn võ toàn tài, lão đầu lại một lần nữa thất thần. Thật ra thì, nếu như lão Tam vẫn còn sống, lão Tam cũng là người văn võ toàn tài, chỉ tiếc

“Ai.....” Phương Phách lại thở dài một lần nữa, lại chợt nghe thấy có tiếng nói truyền đến từ sau tấm bình phong, hỏi: “Vương gia sao lại than thở?”

Phương Phách vừa nghe được thanh âm, liền vội vàng đứng lên, cung kính hành lễ: “Quý Sứ đại giá quang lâm, có phải Quý Tướng có gì sai bảo hay không?”

Vị Quý Sứ kia khẽ mỉm cười, cúi đầu nói nhỏ mấy câu vào tai Phương Phách. Phương Phách liền tục gật đầu: “Mọi việc đều làm theo ý Quý Tướng, về phần con của ta”

“Yên tâm đi, Quý Tướng tự biết định đoạt.”

“Đa tạ Quý Sứ.” Phương Phách cung kính hành lễ, tiễn người ra ngoài đại trường, thái độ kia còn cung kính hơn cả với quan viên đến truyền chỉ từ trong cung tới.

.....

Mà trong lều lớn dùng để tiếp khách của quân doanh, Triển Chiêu chấp tay sau lưng đang quan sát quân trưởng này xem có gì khác với quân trưởng của Triệu Phổ hay không. Bạch Ngọc Đường cũng không cùng vào, Triển Chiêu còn có chút tâm tư riêng, hắt đột nhiên đến thăm, khó bảo đảm việc người ta sắp xếp giấu đi chuyện không thể cho người biết, lưu lại Bạch Ngọc Đường bên ngoài canh chừng, có khi còn có thêm thu hoạch.

Bạch Ngọc Đường cũng thật lạ, người này bình thường đều không thèm để ý đến ai, bình thường ai cũng không thể khiến hắt làm mấy chuyện như vậy, duy chỉ có Triển Chiêu, hắt chỉ nói một câu: “Ta vào trước người ở lại xem có cá lọt lưới hay không.” Thế là Bạch Ngọc Đường liền hơn hở mà gật đầu.

Triển Chiêu vòng vo mấy lượt, liền cảm thấy quân trưởng của Phương gia còn sang trọng hơn cả của Triệu Phổ, thể nhưng khí phách lại kém xa so với quân trưởng của Triệu Phổ.

Trong quân trưởng của Phương Phách còn có đầu cùng da thú, đồ vật đều được làm bằng gỗ quý, quân trưởng của Triệu Phổ thì dù có tìm mỗi mắt cũng tuyệt đối không thấy có một mảnh da thú gì đó, đương nhiên là không tính áo gió mặc để chống gió lạnh.

Nhắc đến chuyện này, Triển Chiêu đột nhiên lại nhớ đến lúc trước Tiểu Tứ Tử đã từng hỏi qua.

Hôm đó Tiểu Tứ Tử rất nghiêm túc mà hỏi Triệu Phổ: “Cửu Cửu, người có ghê bọ da hổ không?”

Một câu nói khiến cho Triệu Phổ cười ngả cười nghiêng, nói với Tiểu Tứ Tử: “Cái đó chỉ có Đại vương của sơn tặc mới dùng, hơn nữa da hổ rất nóng, ngồi lâu cái mông muốn mọc mụn luôn đó.”

Triển Chiêu theo bản năng nhìn ghê bọ da gấu trắng ở đại sảnh, tâm cũng phải “Phốc” một tiếng, trên cái mông của lão đầu này không biết là bị mọc bao nhiêu cái mụn rồi đây

Lúc này, có hai người mặc y phục võ tướng đi vào, người đi phía trước khoảng chừng bốn năm mươi tuổi, người phía sau trẻ hơn một chút, khoảng hơn ba mươi tuổi, hai người này chính là Phương Văn cùng Phương Tài.

“Triển đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu.”

Phương Văn vừa mới đi vào đã chào hỏi với Triển Chiêu, vô cùng thân thiện cùng khách khí.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười: “Các hạ là.....”

“Nga, tại hạ Phương Văn, đây là đệ đệ ta Phương Tài.” Phương Văn khách khí giới thiệu cùng Triển Chiêu, lại nói lời xin lỗi Triển Chiêu: “Gia phụ vừa mới ngủ, mấy ngày nay bởi vì cái chết của Tuấn nhi cho nên người cũng không có chợp mắt được chút nào, hôm nay mới ngủ được một chút cho nên cũng không đành lòng gọi người dậy, thật thất lễ, thất lễ.....”

Triển Chiêu đương nhiên là hiểu rõ trong lòng, lão đầu này không muốn gặp hấn cho nên mới cho nhi tử ra đuổi hấn đi, cũng may là đã để cho Bạch Ngọc Đường ở bên ngoài đợi.

Triển Chiêu đương nhiên cũng xã giao bày tỏ không có vấn đề gì, còn thuận tiện hỏi thăm một chút tình trạng sức khỏe của Phương Phách.

Phương Văn than thở nói lão phụ chẳng màng cơm nước lại quá độ thương tâm Những lời nói này của hấn cũng không tính là gạt người.

Triển Chiêu liếc mắt một cái, nhận ra Phương Văn chính là một dạng hiểu tử chuẩn mực, biểu tình lo lắng cho phụ thân này không giống như giả bộ. Bên cạnh vốn chính là Lão Tứ, giờ lại thành Lão Tam hấn có vẻ tương đối lạnh lùng, dáng vẻ như chuyện không mấy liên quan đến hấn.

“Đại ca.”

Lúc này, bên ngoài lại có thêm một người đi đến, giọng nói cũng thật lớn.

Phương Văn khẽ cau mày: “Nhị đệ” Vừa nói, lại vừa giới thiệu cho Triển Chiêu: “Đây là nhị đệ của ta, Phương Vũ.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, liếc mắt —— Là một mãng phu tính tình nóng nảy.

Quả nhiên, Phương Vũ vừa liếc mắt thấy được Triển Chiêu một cái, giáp thương đá bóng (*) mà tới một câu: “Người của Khai Phong phủ các người coi như cũng đã trở lại a? Nếu đã về rồi, vậy là có thể theo luật mà phá án rồi đi, ngày mai có phải nên mời Bao đại nhân đem cái thứ bại hoại Bằng Dục kia đi chém để báo thù cho đệ đệ ta rồi chứ!”

(*) Giáp thương đá bóng : Thành ngữ chỉ ý mỉa mai, châm biếm.

Triển Chiêu ngoài mặt tuy không nói gì, thế nhưng trong lòng hấn lại không ngừng suy nghĩ —— Ai nha, quả nhiên là không nên sinh quá nhiều con a, quá ba đứa thì sẽ luôn có một đứa ngu ngốc a.

“Nhị đệ!” Phương Văn nhớ kỹ những gì Phương Phách căn dặn, bảo hấn dùng lễ đối đãi với Triển Chiêu, vốn muốn dùng mấy lời đuổi hấn đi là xong, không nghĩ đến nửa chừng lại bị Lão nhị làm hỏng mất.

Phương Vũ lại không có để ý đến Phương Văn.

Triển Chiêu lại suy nghĩ trong lòng một lần nữa, Phương Văn mặc dù rất có phong thái của huynh trưởng, thế nhưng dường như công phu lại không được tốt cho lắm, không để trấn áp được Lão Nhị, Lão Tam có vẻ cũng không mấy nghe lời Nhất bàn tán sá (*) a!

(*) Nhất bàn tán sá: Chia năm xẻ bảy.

Theo cách nói của Công Tôn, Triển Chiêu mặc dù lớn lên cũng là một người thành thật dịu ngoan, thế nhưng nội tâm hấn lại vô cùng mạnh mẽ, bản chất chính là một người bụng đầy chủ ý, ngoan mà hư!

Vì vậy, Triển Chiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Triển mỗ tới cũng chính là vì việc này. Thực không dám giấu diếm mấy vị, trước đó ta cũng đã đến thiên lao một chuyến.”

Phương Vũ hỏi: “Nga? Triển đại nhân đã đi thăm vấn Bằng Dục?”

Triển Chiêu cười cười: “Tới đó là muốn hỏi một chút, có điều cũng thật không khéo, Hoàng Thượng cũng có ở đó”

“Hoàng Thượng tới thiên lao Đại Lý Tự?” Phương Văn cảm thấy không hiểu: “Tại sao?”

Triển Chiêu cười một tiếng, nói: “Có lẽ là tới chỗ Bàng phi Hoàng Thượng còn đặc biệt dặn dò tại hạ, án này phải tra xét cho cẩn thận, không thể bỏ qua hung thủ, cũng không thể oan uổng người tốt.”

“Người tốt sao? Ta phải nhờ vào!”

Quả nhiên, Triển Chiêu chỉ dùng một câu nói đã thành công châm ngòi nổ cho Phương Vũ kia.

Triển Chiêu vẫn cứ thanh thoi mà uống trà, thế nhưng Phương Vũ đã nổi trận lôi đình: “Triệu Trinh chính là đang thiên vị cho Bàng Dục! Đại ca, không bằng chúng ta cứ đi làm thịt tên Bàng Dục kia trước đi, nếu không sớm muộn gì hắn cũng được thả ra!”

Phương Văn cũng không kịp ngăn hấn lại, giận đến độ chỉ biết trợn mắt mà trừng hấn: “Nhị đệ, không được nói bừa!”

“Ai nha! Hấn chính là một tên hôn quân, còn quân hấn là gì? Không phải chỉ vì si mê sắc đẹp của Bàng phi thôi sao?” Phương Vũ càng nghĩ càng giận: “Chúng ta hãy nói với Quỷ Minh đại nhân, phản”

“Nhị đệ!” Phương Văn hung hăng giơ tay đập bàn một cái.

Phương Vũ lúc này đã biết mình quá kích động, đã nói ra lời không nên nói, bèn cố nhẫn nhịn mà lảm bảm: “Gia tộc chúng ta là trung lương, đã dồn không biết bao nhiêu tâm lực cho giang sơn Đại Tống của hấn, tổ thượng cũng có không biết bao nhiêu người vì vậy mà tử trận”

Phương Văn chấp tay với Triển Chiêu, nói: “Triển đại nhân, Nhị đệ của ta từ nhỏ đã cùng Tuấn nhi huynh đệ tình thâm, cho nên tâm tình mới kích động như vậy.”

“Đúng vậy, Nhị ca ta mỗi khi kích động đều dễ mất đi khống chế, hay nói bừa như vậy, Triển đại nhân cũng đừng có chấp hấn.” Phương Tài cũng giúp đỡ giải thích.

“Nga, không sao không sao.” Triển Chiêu hí mắt cười, tỏ vẻ không ta đây không có để ý đến đâu, thế nhưng trong bụng lại tính toán —— Quỷ Minh đại nhân là cái gì?

Vẫn là câu nói kia, Triển Chiêu bản chất ngoan mà hư a, nếu như Nhị gia đã ngốc như vậy, hấn lại nhiều chủ ý như thế, sao không trên chọc một chút được, liền nói: “Nói đến Quỷ Minh tiên sinh, đích thực cũng là một thể ngoại cao nhân đi.”

Triển Chiêu mới tới một câu, nói ra liền khiến cả ba người cùng sững sốt, đồng thời trong mắt cũng lộ ra một tia phiến muộn —— Triển Chiêu biết Quỷ Minh tiên sinh? Sao có thể được?

“Ách” Phương Vũ vừa định hỏi một chút, Phương Văn liền liếc mắt cản lại hấn, nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân mới về đến hôm nay sao?”

Triển Chiêu cười cười, tâm nói muốn chuyển đề tài a? Đâu có cho người dễ dàng như thế, nếu như không có chuyện gì mờ ám thì người tránh cái gì? Vì vậy liền gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta tới Tùng Giang phủ phá án, Thái sư lại đột nhiên nhận được thư của Quỷ Minh tiên sinh, nói Tiểu Hầu gia gặp nạn, bảo hấn mau chóng dẫn người về Khai Phong, vì vậy chúng ta mới biết chuyện này, nếu không sao có thể trở về nhanh như vậy được.”

“Cái gì?” Phương Vũ há to miệng kinh ngạc: “Quỷ Minh tiên sinh gửi thư cho Bàng Cát?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, nói: “Đúng vậy a, Thái sư thường nhắc đến Quỷ Minh tiên sinh, hai người giao tình rất tốt nữa.”

“Người người nói là Quỷ Minh tiên sinh?” Phương Vũ không ngờ được: “Người đó là.....”

“Là Quỷ Minh tiên sinh hai mắt bị mù sao?” Phương Tài chen vào một câu, Phương Vũ liếc đệ đệ hấn một cái.

Triển Chiêu vẫn cúi đầu uống trà như trước, thế nhưng vẻ mặt lại có chút mông lung: “Quỷ Minh tiên sinh hai mắt bị mù sao? Không có a Ta còn gặp qua một lần đây, hoàn toàn ngược lại a, cặp mắt sáng trưng như đuốc vậy, khiến cho người ta chỉ cần gặp qua một lần là đã ấn tượng thật sâu rồi.”

Triển Chiêu nói xong, quan sát Phương Vũ một cái, chỉ thấy hai hàng lông mày của hấn co lại, theo bản năng mà nhìn Phương Văn cùng Phương Tài một cái, trong mắt tràn ngập nghi ngờ.

Triển Chiêu bưng chén, trong lòng cũng hiểu rõ, lại vừa uống trà vừa nói: “Nhắc tới mới nhớ, lần này nếu như không phải Quỷ Minh tiên sinh chắc chắn là Bàng Dục vô tội, Hoàng Thượng cũng không có tin tưởng như vậy rồi.”

“Hắn gặp Hoàng Thượng?” Phương Vũ kinh hãi hỏi: “Hắn không phải là”

“Khụ Khụ.”

Lúc này bên ngoài lại truyền đến một tiếng ho khan.

Đám người Phương Văn lập tức đứng lên, ra ngoài cửa trường tiếp đón.

Triển Chiêu để ly xuống, tâm nói —— Phương Phách tới.

Phương Phách nguyên bản muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại thấy không ổn, hắn từng nghe Bao Chứng cùng Vương gia nhiều lần khen ngợi Triển Chiêu thông tuệ hơn người, không biết Phương Văn có ứng phó nổi không.

Sau khi tiễn Quỷ Sứ đi, trở lại nghe được tùy tùng nói Phương Vũ đến đại trường, trước khi đi còn nói muốn làm mất mặt Triển Chiêu một chút, Phương Phách liền biết lần này không ổn thật rồi! Quả nhiên, vừa mới đi đến cửa đã nghe thấy chuyện, Phương Phách cả kinh đến toát cả mồ hôi lạnh, vội vàng đi vào ngăn cản.

Vừa đi vào đại trường Phương Phách đã lườm Phương Vũ một cái.

Phương Vũ vốn là kiệt ngạo bất tuân, cũng chỉ có Phương Phách mới có thể quản được hắn, lúc này đành ngậm miệng đến bên cạnh không nói tiếng nào.

Triển Chiêu tâm nói, lúc rảnh rỗi nhất định phải lừa Phương Vũ ra ngoài uống mấy chén, đoán chừng chỉ cần đổ bụng ba chén lại mời hắn mấy câu thì bí mật gì cũng có thể moi ra được hết.

Phương Phách nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân đến đây là làm thuyết khách cho Bàng Thái sư sao?”

Triển Chiêu tâm nói —— Hoắc! Lão gia tử này cũng thật có uy đi, lời nói này.

Triển Chiêu bưng cái ly tiếp tục thưởng thức trà Bích Loa Xuân trong quân doanh, mặt ngơ ngác nói: “Vương gia, thật ra thì ta tới đây cũng chưa có kịp nói cái gì, tất cả đều là mấy vị công tử đang nói a.”

Phương Phách giận đến thiếu chút nữa là lèch mũi, hơn nữa Triển Chiêu lại còn trưng gia một khuôn mặt thiên chân vô tà, kết hợp với chén trà Bích Loa Xuân đang cầm trên tay kia lại vô cùng phù hợp, tâm nói —— Lão Bao a, hài tử này người kiếm được từ đây vậy?

Phương Phách xua tay chặn lại: “Triển đại nhân vẫn là sớm trở về đi, nhi tử của ta bị chết oan uổng, chuyện này ta quyết không bỏ qua!”

Triển Chiêu cũng thật sảng khoái mà đáp ứng, đặt ly trà xuống, đứng lên nói: “Vay ta xin cáo từ, Lão Vương gia nhớ bảo trọng thân thể, không nên để cho Quỷ Minh tiên sinh lo lắng a.”

Lần nữa nhìn lại khuôn mặt của Phương Phách, Triển Chiêu rất sáng suốt mà chấp tay sau lưng, lắc lư đi ra ngoài trước khi hắn tức chết.

Triển Chiêu vừa mới đi khỏi, Phương Phách liền xoay người lại, hung hăng giáng cho Phương Vũ một cái tát: “Cái đồ hỗn đản nhà ngươi!”

Phương Vũ che miệng, vẻ mặt vô cùng uỷ khuất: “Phụ thân”

“Ai cho ngươi nói năng bậy bạ!” Vừa nói hắn lại vừa trừng Phương Văn, ý là —— Người làm Đại ca mà lại không can được hắn!

Phương Văn cũng vô cùng khó xử.

“Phụ thân!” Phương Vũ không cam lòng, nói: “Quỷ Minh tiên sinh rốt cuộc có đáng tin cậy hay không? Hắn một đằng thì nói muốn chúng ta làm phản, giống như là có thâm cừu đại hận với Triệu gia quân, nhưng mặt khác lại có giao tình thân thiết với Bàng Cát, lại nói với Triệu Trinh là Bàng Dục vô tội, đây không phải là hai mặt”

“Người” Phương Phách một ngón tay chỉ vào mặt hắn: “Ngu ngốc!”

Đúng lúc này, chỉ thấy ở bên ngoài trường, Triển Chiêu đột nhiên “phiêu” một cái đã quay trở lại.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ứng phó không kịp nên vẻ mặt đều đầy lúng túng, tâm nói, Triển Chiêu đi đường sao lại không có một thanh âm, hơn nữa mấy tên canh cửa đều chết hết cả rồi sao?

Chỉ thấy Triển Chiêu lại tiếp tục lắc lư mà trở lại, đưa tay cầm lấy Cự Khuyết đang đặt dựa vào bàn, nói: “Ai nha, trí nhớ ta thật tệ a, thiếu chút nữa quên luôn kiếm.”

Mọi người sửng sờ tại chỗ, không biết phải phản ứng thế nào.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng mà cầm Cự Khuyết, trước khi đi lại còn không quên mà gật đầu với Phương Phách một cái: “Vương gia, tiếp tục tiếp tục a! Không dạy con cái là lỗi của cha mẹ a! Lúc này càng cần hung hăng mà vả miệng nha!”

Nói xong lại tiếp tục lắc lư đi, vừa đi lại còn vừa lầm bầm: “Ngày mai còn muốn hẹn Quý Minh đi đánh cờ a, hần lần trước bại bởi Triệu Phổ, lại còn gọi Triệu Phổ là gia gia, đúng rồi, hần còn nhận Bằng phi là mẹ nuôi nữa, vậy Bằng Dục chính là cữu cữu nuôi của hần rồi Sách sách.”

.....

Tạm thời không đề cập đến phụ tử Phương gia đang giận đến thất khiếu bốc khói, nói đến Triển Chiêu đang ở bên ngoài quân doanh, hần lúc này đang dò xét bốn phía, nhìn quanh Bạch Ngọc Đường đâu rồi?

Lại đợi thêm một lát, Triển Chiêu nhỏ giọng gọi: “Bạch Bạch ”

Triển Chiêu cứ thế mà “Bạch” một hồi nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không có tới, ngược lại có một tiểu bạch cầu xinh đẹp chạy đến.

Triển Chiêu vuốt vuốt lông mao sau cổ nó, tìm một gốc cây ven đường ngồi xuống chờ chờ một lát, một trận gió thổi qua.

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, Bạch Ngọc Đường liền rơi xuống.

Triển Chiêu sờ sờ lông mao ở cổ bạch cầu, bình luận một cái Ai nha, cái này chính là bạch y phiêu phiêu a!

Bạch Ngọc Đường rơi xuống rồi liền nhìn thấy vẻ mặt đầy thoả mãn của Triển Chiêu, cảm thấy buồn cười: “Người có phát hiện gì?”

Triển Chiêu hí mắt cười nhìn hắn: “Người hần là cũng phát hiện gì đi.”

Bạch Ngọc Đường đem con bạch cầu béo ú kia đẩy ra xa một chút, ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, vỗ vỗ bụi đất trên y phục: “Vừa rồi có người đi ra từ quân doanh, ta thấy Phương Phách tự mình tiễn hần, miệng còn nói cái gì mà ‘Quý Sứ đi thông thả’ nữa.”

“Quý Sứ” Triển Chiêu khê cau mày: “Thì ra trừ Quý Minh còn có cả Quý Sứ a.”

“Quý Minh sao?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Triển Chiêu liền đem mọi chuyện diễn ra trong quân trường nói cho Bạch Ngọc Đường, mặt than như Bạch Ngọc Đường cũng không nhịn được cười đến run vai, lúc Phương Phách phái mấy nhi tử ra tiễn hần là không biết Triển Chiêu thuộc loại tính cách này đi, có lẽ lúc này đầy bụng cũng đều là hối hận đây.

“Người bây giờ mới trở về chính là đi theo dõi Quý Sứ kia đi?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, nói: “Ta cũng không theo quá gần, sợ sẽ đánh cỏ động rắn, thấy hần vào một nhà dân ta liền trở về.”

“Hần vào nhà nào?” Triển Chiêu tò mò.

“Ở thành tây Khai Phong, nhà chuyên bán đèn giấy nhang nến”

“Cửa hàng Diêu ký sao?” Triển Chiêu hỏi, đây chính là nơi bán đồ âm giới lớn ở Khai Phong.

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái: “Bên cạnh cửa hàng đó chính là Diêu phủ, ta thấy hấn đi vào đó.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm: “Nga”

“Người chuẩn bị làm gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Đi mua chút người giấy cùng vàng bạc tế lễ sao?”

“Ta không thể đi.” Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Ta quá nổi danh! Phần lớn người ở Khai Phong phủ đều biết ta.”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ mình: “Vậy ta đi sao?”

“Cũng không có được.” Triển Chiêu một mực lắc đầu: “Người quá nổi bật!”

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Vậy người muốn ai đi? Những người khác cũng không có tới đây, hơn nữa người bình thường cũng không nhiều.”

“Có sẵn hai người rồi a.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, một tay gác lên bả vai Bạch Ngọc Đường: “Đi, hai ta lại đến Đại Lý Tự một chuyến, mượn Đại Lý Tự khanh hai phạm nhân dùng một chút.” Đăng bởi: admin

5. Chương 5: [Thành Khai Phong Náo Nhiệt.]

CHƯƠNG 5. [THÀNH KHAI PHONG NÁO NHIỆT.]

Triển Chiêu nói một câu, không chỉ Lâm Dạ Hỏa, tất cả mọi người ở trên thành lâu, bao gồm cả Âu Dương, và Thiên Tôn, Tiểu Tứ Tử và cả Tiêu Lương, còn có cả mười mấy quan binh cộng thêm mấy Ảnh vệ mới đến, tất cả cùng đồng loạt quay lại nhìn Bao Duyệt, há to miệng, vẻ mặt đều là không thể tin được!

Bao Duyệt đã cảm thấy mí mắt giật giật, thật quá xấu hổ!

“Thật là trắng a” Hồi lâu, Ân Hưu là người đầu tiên mở miệng.

“Đúng vậy, thật là quá trắng!” Thiên Tôn cũng gật đầu: “Còn trắng hơn cả Ngọc Đường nữa.”

Hai người Bao Duyệt cùng Bao Phúc, mỗi người đang cầm một chuỗi hồ lô đường ngồi trên đồng cỏ.

Cái này là ban nãy Bàng phi cho người mang tới.

Thấy bên này Bao Duyệt cùng Bàng Dục nháo đến thật náo nhiệt, Bàng phi liền phái một nha đầu đến hỏi xem làm sao, Bàng Dục nói cho nàng biết Bao Duyệt chính là nhi tử của Bao đại nhân. Vì vậy, Bàng phi liền sai nha hoàn mang hai chuỗi hồ lô đường đến cho hấn ăn, còn nói hấn vẫn còn nhỏ, không cho phép Bàng Dục khi dễ hấn.

Bàng Dục nằm trên mặt đất cười ngả cười nghiêng, Bao Duyệt thì đang cầm hồ lô đường mà đỡ trán, xấu hổ quá đi!

Thế nhưng Bao Phúc thì ngược lại, rất vui vẻ mà ăn, món này ngọt lịm, lại rất thơm, ăn thật ngon!

Lúc này, bên ngoài có một tùy tùng của Đại Lý Tự khanh dẫn hai người tiến vào.

Bao Duyệt cầm hồ lô đường ngẩng đầu lên, vừa mừng lại vừa sợ: “A! Triển đại ca!”

Người tiến vào chính là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Bao Phúc cũng vô cùng vui vẻ, nói: “Triển đại nhân, ngài đã tới a, chúng ta còn tưởng là sẽ phải tiếp tục ăn cơm tù nữa đây.”

Triển Chiêu nhìn đường hồ lô trong tay hai người một chút, nói: “Không phải là ăn cũng rất ngon sao.”

Bao Duyệt lúng túng, đem chuỗi hồ lô đường kia đưa luôn cho Bao Phúc, cho hấn ăn thêm nữa, vừa hỏi Triển Chiêu: “Triển đại ca, huynh là đến để tra án của Bàng Dục sao?”

Triển Chiêu lại có chút bất ngờ, Bao Duyệt cũng không có nhớ đến chuyện mình có được thả ra hay không mà lại nhớ đến vụ án của Bàng Dục, xem ra là đã hỏi ra chuyện gì rồi.

Bàng Dục ở một bên gãi gãi đầu.

Triển Chiêu cười cười với hắn: “Tiểu Hầu gia, đã lâu không gặp a.”

Khoé miệng Bàng Dục rút rút, gật đầu một cái với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang ôm đao quan sát cách đó không xa.

Triển Chiêu thấy hắn cũng rất đàng hoàng nghiêm chỉnh, xem ra là chịu không ít cực khổ rồi.

Bao Duyệt tò mò nhìn Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh một cái, Triển Chiêu liền giới thiệu với hắn, Bao Duyệt gật đầu liên tục, tâm nói Ai nha, quả nhiên bằng hữu của Triển đại ca đều là nhân trung long phượng a, thật là đẹp quá!

Bạch Ngọc Đường thì lại dùng ánh mắt vô cùng phức tạp mà nhìn Bao Duyệt, lúc này hắn chỉ có một điều nghi ngờ —— Tại sao lại trắng như vậy?!

Bao Phúc thì lại giơ lên hai chuôi hồ lô đường, đang cân nhắc xem nên nhìn cái nào mới tốt đây, ai nha, người giang hồ quả nhiên là có phong thái nha!

Lúc này, một thanh âm truyền đến từ trong phòng giam bên cạnh: “Triển hộ vệ, một đường vất vả cho người rồi.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn một chút, biết Bàng phi là đang lo lắng cho án tử của Bàng Dục, liền nói: “Bàng phi bảo trọng thân thể, không cần quá lao tâm.”

Bàng phi thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Bao Duyệt một cái, ý là —— Có thể đi ra rồi.

Bao Duyệt lại quay đầu nhìn Bàng Dục một chút.

Bàng Dục cũng nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ —— Cũng không phải là do hai người rất hợp nhau, chẳng qua là Bàng Dục thích náo nhiệt, một mình ở trong đại lao cũng vô cùng tịch mịch buồn chán, những tên hồ bằng cầu hữu vẫn theo hắn thường ngày kia lại không thể vào thăm hắn, mấy vị thế gia công tử danh môn hàng ngày vẫn xưng huynh gọi đệ với hắn kia bây giờ chỉ e là muốn tránh hắn đi còn không kịp. Thật vất vả mới có một Bao Duyệt thật thú vị đến, hai người có thể cùng nhau trò chuyện cả ngày, lúc này lại phải đi rồi.

Bao Duyệt thấy dáng vẻ của Bàng Dục hình như cảm thấy thật mất mát, liền hỏi Triển Chiêu: “Đệ ở lại mấy ngày đi, dù sao thì cha đệ cũng chưa có trở lại.”

Triển Chiêu có chút ngạc nhiên, ngay cả Bàng Dục cũng kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường ở một bên khoé miệng liền giật giật.

Mà ở phòng gian đối diện, Bàng phi hơi nhướn miệng cười, quả nhiên là nhi tử của Bao Chứng, luôn đưa tay ra giúp đỡ người gặp nguy khó.

Triển Chiêu cười một tiếng: “Đệ trước ra giúp huynh một chuyện đã, giúp xong rồi thì lại trở về đây, chỉ cần nửa ngày thôi.”

Bao Duyệt buồn bực: “Giúp cái gì a?”

“Dĩ nhiên là giúp đỡ phá án rồi.” Triển Chiêu hạ giọng nói, hắn đem mọi chuyện xảy ra ở quân doanh kia đại khái đều nói qua một lượt.

Bao Duyệt nghe xong liền sờ cằm, nói: “Nga, thì ra là có chuyện như vậy a! Đệ hiểu rồi, Triển đại ca, huynh là muốn đệ đến cửa hàng Điều ký đó dò xét thực hư phải không?”

“Đúng vậy, có điều không được đánh cỏ động rắn.”

“Cái này dễ làm!” Bao Duyệt sửa sang lại y phục một chút, nói: “Lúc này đi luôn?”

Triển Chiêu gật đầu.

Bao Duyên chạy đi cầm lấy hành lý đặt ở trong đồng cỏ kia, thấy vẻ mặt sầu thảm của Bàng Dục liền nói: “Ta đi một lát sẽ trở lại đây!”

Bàng Dục nháy mắt mấy cái.

Bao Duyên lắc lư đi ra ngoài, nói: “Đồ ăn của Đại Lý Tự này cũng không có tệ lắm đâu.” Nói xong, lại quay lại nói với mấy thị vệ: “Văn thiện ta muốn ăn Tuý Kê!”

Thị vệ kia nhìn trời ———— Vị công tử nhà Bao đại nhân này cũng thật sành ăn quá đi.

Triển Chiêu ở bên cạnh cũng gật đầu: “Tuý Kê của Thái Bạch Cư ăn rất ngon a, kết hợp với mỳ xào thì càng tuyệt!”

Thị vệ câm nín ———— Quả nhiên không phải là người một nhà thì không đi chung cửa a.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường âm thầm đi theo Bao Duyên cùng Bao Phúc đến cửa hàng Diêu ký.

Cửa hàng đồ tang lễ đương nhiên là không có náo nhiệt như mấy tửu lâu khách ***, Bao Duyên cùng Bao Phúc giả dạng người đến mua quan tài, chọn lựa rất tỉ mỉ.

Nhìn thoáng qua bề ngoài cửa hàng Diêu ký này cũng không có vấn đề gì, cửa hàng chỉ có một tiểu nhị. Bao Duyên muốn mua một cái quan tài làm từ gỗ Chò, sau đó lại nói không được, tốt nhất phải là được làm từ gỗ Chò Vàng ấy.

Đám tiểu nhị kia đều bắt đầu dè dặt, nói: “Ta nói này Tiểu công tử a, cái này cũng không phải là ngài muốn sao thì được vậy a, bình thường quan tài làm bằng gỗ Chò đã khó tìm, chúng ta đi đâu để tìm gỗ Chò Vàng cho ngài a.”

Bao Duyên muốn vào trong viện xem thử một chút, vì vậy liền nói: “Trong tiệm của người quan tài tốt nhất làm từ gỗ gì?”

Tiểu nhị suy nghĩ một chút, sau đó liền quan sát Bao Duyên một lượt.

Tiểu công tử này bề ngoài quả thật không tệ, da dẻ mịn màng nhìn qua đã biết là con nhà giàu, không biết có nhiều bạc hay không.

“Vị Tiểu thiếu gia này, người có thể bỏ ra bao nhiêu bạc?” Tiểu nhị hỏi.

Bao Duyên cười một tiếng: “Thiếu gia ta là muốn chọn cho phụ thân mới qua đời của một bằng hữu một chiếc quan tài gỗ, hẳn không tiện xuất môn, về phần bạc sao, bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

Tiểu nhị thấy khẩu khí của Bao Duyên lớn như vậy, liền nói: “Ở hậu viện, chúng ta có một chiếc quan tài làm bằng gỗ Lê cổ thụ.” Vừa nói hẳn vừa vươn một ngón tay qua: “Một ngàn lượng!”

Bao Duyên trong lòng chửi mẹ nó chứ, mua một cái quan tài mà tốn đến cả ngàn lượng, người là đang chém người ta sao! Chỉ là hẳn cũng không có thể hiện ra mặt, liền nói: “Gỗ Lê cổ thụ? Là gỗ Hoa lê vàng sao?”

“Đúng vậy, chắc chắn là cổ thụ từ sáu trăm năm trở lên!”

“Người có phải đang gạt ta hay không a?” Bao Duyên cũng không quá tin tưởng: “Gỗ Hoa Lê vàng sáu trăm năm mà bán một ngàn lượng? Người bán quan tài hay là bán hũ cốt hả?”

Khoẻ miệng tiểu nhị cũng rút rút, tâm nói ———— Chẳng lẽ hết giá quá ít a!

“Vậy, ngài có xem hay không?”

“Xem!” Bao Duyên gật đầu một cái, đi theo tiểu nhị vào hậu viện.

Trong ngõ hẻm cách đó không xa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Đừng xem Bao Duyên thường ngày đáng vẻ giống như một tên một sách ngọc ngêch, thực ra thì hẳn vô cùng thông minh, phải nói là —— Có lúc rất thông minh có khi lại rất ngốc.

Hậu viện này cũng không ở ngay phần ngoài Diêu phủ mà còn cách một tường viện, quan tài lại đang được đặt ngay ở trong sân.

Tiểu nhị chỉ chiếc quan tài được dùng một khối vải đen che lại đặt trên bàn đá trong sân, nói: “Ngài qua xem! Là gỗ Lê thượng đẳng đó!”

Bao Duyên đi tới nhìn một chút.

Đừng coi thường hắn còn nhỏ tuổi, bởi vì đọc nhiều sách, kiến thức vô cùng uyên bác, cho nên hắn cũng hiểu biết rất nhiều về những thứ kỳ quái cùng lặt vặt. Tay hắn men dọc theo thân quan tài, gõ nhẹ mấy cái, sau đó lại dán tai lên nghe thử, gật đầu một cái: “Àn, được làm từ gốc cây, cũng không bị hao một, có điều có phải là sáu trăm năm không thì còn phải xem tiếp đã.”

Tiểu nhị yên tâm hơn mấy phần, khó trách người ta lại nhờ thiếu niên này đi chọn quan tài, quả nhiên là người có nghề.

Tiểu nhị mở quan tài ra, Bao Duyên vừa mới cúi đầu vào bên trong nhìn Hơi ngẩn người một chút.

Hắn cũng bất động thanh sắc, tiến tới làm như muốn nhìn kỹ bên trong, thừa dịp tiểu nhị không chú ý, thừa dịp người một cái liền nhú mày.

Sau đó ngẩng đầu lên.

Bao Duyên hỏi: “Thật sự chỉ cần một ngàn lượng là đủ rồi?”

“Đủ rồi!” Tiểu nhị ngay lập tức gật đầu.

Bao Duyên thiêu mi một cái: “Hôm nay ta cần đến rồi.”

“Ngài trả tiền sao?” Tiểu nhị hỏi.

Bao Duyên nhìn hắn một chút, hỏi: “Bạc này là trả cho người hay là trưởng quỹ của người?”

“Hắc hắc, trả cho ta là được rồi!” Tiểu nhị xoa xoa tay: “Điều ký của hàng này của chúng ta là do Diêu phủ bên cạnh mở a, Diêu viên ngoại giao cho ta phụ trách toàn bộ.”

Bao Duyên gật đầu một cái, nhướng mi với Bao Phúc.

Bao Phúc từ trong ngực rút ra một tờ ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho tiểu nhị.

“Trả trước cho người một nửa, người tìm mấy người, đưa quan tài đến Tưởng gia ở thành Nam, cạnh Từ phủ lớn nhất ấy.” Bao Duyên chậm chậm nói: “Đến đó tự nhiên sẽ có người đưa nốt cho người một nửa còn lại, thêm cả phần thưởng cho người nữa.”

“Tốt a!” Tiểu nhị liên tục gật đầu: “Bây giờ đưa đi sao?”

“Đương nhiên là đưa đi bây giờ! Người cần phải tìm người nhanh lên đi!” Bao Duyên còn tỏ vẻ thật sự gấp gáp.

Tiểu nhị vội vàng đi tìm người chuyển quan tài.

Bao Duyên cùng Bao Phúc cùng liếc nhìn nhau một cái.

Bao Duyên đột nhiên che bụng: “Ai nha tê.”

“Thiếu gia người làm sao vậy?” Bao Phúc vội vàng dìu hắn.

“Ai u, đau bụng quá! Có phải do ăn phải thứ gì không sạch sẽ rồi!” Bao Duyên giả bộ đau bụng đến khó nhịn nổi.

“Uy, thiếu gia, ngài không sao chứ?” Tiểu nhị cũng vội vàng chạy tới hỏi han.

“Không sao, không sao, chỗ này của các người có nhà cầu không a? Ta phải dùng một chút!” Bao Duyên nhảy lòng vòng.

Tiểu nhị muốn dẫn hắn đi nhà cầu.

“Ai!” Bao Phúc vội vàng ngăn lại: “Thiếu gia nhà ta là quý nhân, người không được dẫn hắn đi dùng nhà cầu của hạ nhân a!”

“Ách, cái này”

“Ai nha, ta không nhịn nổi nữa rồi, đau đau đau quá!” Bao Duyên chỉ muốn giậm chân.

“Vây, đến nhà chính đi, ở đó không có người dùng qua.” Tiểu nhị để cho người khác tiếp tục mang quan tài đi, tự mình dẫn Bao Duyên đi xuyên qua cửa tường viện, đến nhà chính ở hậu viện.

Vì vậy, Bao Duyên cùng Bao Phúc thành công xâm nhập vào trong đại viện của Diêu gia.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu tường cách đó không xa mà quan sát cũng đều gật đầu ———— Qủa nhiên đủ thông minh.

“Người không cảm thấy Diêu gia này quá an tĩnh hay sao?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái: “Xác thực là tử khí âm trầm.”

.....

Vào cửa viện, Bao Duyên giả bộ đau bụng, không thể đi quá nhanh.

Tiểu nhị dẫn hần đến trong viện phía Tây tương đối vắng vẻ.

Bao Duyên một đường đi cũng không để cho mắt mình nhàn rồi, quét mắt nhìn hết xung quanh.

Hần phát hiện đại viện này tử khí âm trầm, cây cối hoa cỏ hiển nhiên là không được chăm sóc, cũng bị chết rất nhiều.

Tiểu nhị mang theo Bao Duyên đến một nhà cầu ở hậu viện phía trước.

Bao Duyên vừa vào trong nhìn lên ———— Mới nguyên, vẫn chưa có người dùng qua, cái này thật kỳ quái!

Chờ cho Bao Duyên xong việc rồi đi ra, còn không quên hỏi tiểu nhị: “Diêu phủ này của các người thật yên tĩnh a? Nhìn thế nào cũng không giống như có người ở a?”

Tiểu nhị cười khan hai tiếng: “Lão gia nhà ta đi xa rồi, viện này căn bản đều không có người ở. Mấy bằng hữu kia ban ngày cũng không có gặp người, chỉ là buổi tối đến ngủ mà thôi, cũng không cần chúng ta phải nấu cơm nữa.”

“Uy uy!” Bao Duyên đột nhiên sừng mặt lên: “Các người thực sự là cửa hàng làm ăn đứng đắn sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tiểu nhị gật đầu lia lịa.

“Quan tài này của người hần là đồ sạch sẽ đó chứ?” Bao Duyên đa nghi: “Sao ta nghe như lão bản của người cùng bằng hữu của hần lại không giống như người đứng đắn gì thế?!”

“Người đứng đắn a! Bọn họ đều là thương nhân buôn bán gỗ, hàng ngày bọn họ đều đi thu mua gỗ, những chiếc quan tài gỗ nơi này của chúng ta đều do bọn họ cung cấp gỗ cả a!” Tiểu nhị nói: “Thiếu gia ngài xin cứ yên tâm!”

Bao Duyên gật đầu một cái.

Hai người cũng không có hỏi thêm gì nữa, chỉ sợ hỏi thêm nữa sẽ đả thảo kinh xà vì vậy liền ra khỏi cửa hàng Diêu ký, đi tìm bọn Triển Chiêu.

Tiểu nhị cũng mang quan tài đi.

Bao Duyên tìm được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong một ngõ hẻm.

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Cửa hàng này không biết đang giấu diếm cái gì đây!” Vừa nói, Bao Duyên vừa hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ngũ gia, năm trăm lượng bạc người đưa cho ta, ta đã dùng để thanh toán tiền cọc rồi, phải làm sao bây giờ?”

“Quan tài giá bao nhiêu tiền?” Triển Chiêu hỏi.

“Một ngàn lượng a!”

Triển Chiêu há miệng, nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường: “Nhất định phải lấy lại! Có thể mua bao nhiêu Cua đây!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Không sao, cứ để bọn họ mang đến trước Từ phủ, sẽ có người cho bọn họ bạc, giữ lại quan tài này biết đâu có ngày còn dùng đến. Bạc thì nhất định cũng sẽ đòi được về, coi như là để dành đi.”

“Nói đến cái quan tài kia!” Bao Duyên đột nhiên nói: “Quan tài kia cũng không phải là quan tài mới, đã dùng qua!”

“Thật sao?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Bao Duyên gật đầu một cái: “Quan tài bằng gỗ Hoàng hoa lê vô cùng quý, gỗ Hoa lê có một đặc điểm, chính là bản thân nó đã thoát ra một loại hương thơm, thi thể để trong đó sẽ không bị thối. Thế nhưng mùi thơm của Hoa lê chính là hương cỏ xanh thơm ngát, cũng không có đặc biệt gì. Thế nhưng nếu như đã bỏ thi thể vào, hơn nữa còn được chôn thật nhiều năm, như vậy quan tài sẽ có một mùi đàn hương. Ta vừa rồi ngửi qua một chút, trong quan tài kia có mùi đàn hương! Cho nên nhất định là được đào ra từ hầm mộ đem bán!”

Triển Chiêu cau mày: “Vậy đây chính quan tài đào từ trong mộ người chết ra bán a…….”

“Vậy giữ chiếc quan tài kia càng tốt!” Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu: “Đến lúc đó tội chúng xác thực rồi, chúng ta tịch thu cửa hàng của hắn!”

Triển Chiêu gật đầu, đúng lúc này lại có một người rơi xuống đầu tường.

“Ở chỗ này a, thật khó tìm.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn lên, là Thanh Ảnh.

Thanh Ảnh nói cho hai người: “Âu Dương cùng Trâu Lương còn mấy dặm nữa là đến rồi, ta cũng thấy Tử Ảnh đeo Tân Đình Hầu đi theo, có lẽ Vương gia cũng sẽ đến ngay thôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái.

“Lại nói tới, hai người thật đúng là thanh nhàn a, ngoài cửa thành người ta đánh nhau đã thành như vậy mà cũng không thèm quan!” Thanh Ảnh ngoẹo đầu hỏi.

“Ai đánh nhau?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mãi dò la cửa hàng quan tài a, không có để ý đến quân doanh ngoài thành.

“Hô Duyên Đại phu nhân cùng Phương Phách a!” Thanh Ảnh nói: “Ta thấy hai nhà ngay cả tổ tông cũng mang cả ra ngoài thành đánh rồi cũng nên!”

Triển Chiêu há to miệng: “Đây chính là chuẩn bị hỗn chiến ngoài thành?”

Thanh Ảnh xua một tay: “Đủ kích thích đi, ta thấy Hô Duyên phu nhân có phần yếu thế hơn! Dù sao thì cũng là nữ binh a.”

“Đi xem náo nhiệt đi …….. không phải, không phải, là đi hỗ trợ đi!” Triển Chiêu nhanh chân bỏ chạy, Bạch Ngọc Đường cũng chạy theo.

Bao Duyên cùng Bao Phúc hai mặt nhìn nhau —— Đánh nhau sao? Hai người cũng không có vội trở về ngồi đại lao nữa, nhanh chóng chạy đi xem náo nhiệt.

Thanh Ảnh còn buồn bực đây, thư sinh này là ai? Thật là một đứa nhỏ da trắng nõn!

Triển Chiêu chạy tới cửa thành vừa nhìn, quả nhiên là vô cùng náo nhiệt a!

Chỉ thấy ở xung quanh đó, trên lầu, trên nóc nhà, dù sao thì ở bất cứ ở chỗ nào có thể đứng đều đứng đầy người, dân chúng cùng nhau vây xem tình huống hỗn loạn ngoài thành.

Bàng gia cùng Phương gia nháo thành như vậy, dân chúng toàn thành đều biết, lúc này cuối cùng cũng đánh nhau, ai cũng đến xem náo nhiệt.

Về chuyện này, dân chúng cũng có những quan điểm khác nhau.

Bên ngoài thì có vẻ như là Tiểu Hầu gia Bàng Dục uống rượu hành hung chết nhi tử của Lão tướng quân. Nhưng mà Phương Tuấn cũng không phải là vô danh tiểu tốt Phàm là những ai biết Bàng Dục đều cảm thấy hắn không thể có bản lĩnh đánh chết được Phương Tuấn. Phương gia phát binh, dân chúng toàn thành cũng cảm thấy Phương Phách quá ngang ngược, ý vào việc tổ thượng có công mà làm chuyện đại nghịch bất đạo! Đồng thời cũng có người hoài nghi, liệu có phải là Hoàng đế thiên vị Tiểu cử tử của hắn không? Nhưng lại nghe nói Bàng Dục bị giam vào Đại Lý Tự rồi, chờ Bao đại nhân trở về thẩm vấn. Dân chúng cũng cảm thấy đây chính là một biện pháp tốt, dù sao thì, chỉ cần giao cho Bao đại nhân phá án thì nhất định sẽ tra ra một kết quả công bằng. Lại không nghĩ đến việc Phương gia nhất định không buông tha, vì vậy mà đã dẫn đến kết cục là Bàng phi vì đệ đệ, lại không muốn Hoàng Thượng mang tiếng là hôn quân mà chấp nhận thân mang lực giáp cũng đến đại lao ngồi. Lần này, hơn phân nửa dân chúng đều nghiêng về Bàng gia. Dù sao thì Phương gia cũng quá ép người, không phải là nói sẽ chờ Bao đại nhân trở về sẽ thẩm án sao, chẳng lẽ hắn không tin Bao Thanh Thiên sao?!

Lúc này cũng đã giương cung bạt kiếm rồi, thế nhưng dân chúng Khai Phong cũng không có lo lắng tai ương ập xuống gì, nghe nói Triệu Phổ rất nhanh sẽ trở lại, nói đến đánh giặc thì ai sợ ai chứ?

Triển Chiêu “phốc” một cái liền nhảy lên đầu thành, chỉ thấy cửa thành đã đóng lại, trên thành lầu Thường Lan Hồ đang cau mày về mặt đầy bất đắc dĩ.

“Thường thống lĩnh.” Triển Chiêu rơi xuống bên cạnh hắn: “Xảy ra chuyện gì?”

“Triển hộ vệ, người tới thì tốt rồi, nhanh chóng ngăn cản bọn họ a!” Thường Lan Hồ xua một tay, nói: “Vừa rồi không biết vì nguyên nhân gì mà quân binh hai bên rùm beng một trận ngoài quan đạo, đến cuối cùng lại còn đánh nhau, hai bên cùng cho người trở về báo tin, cuối cùng thành ra cái này a!”

“Ai nha, có chuyện để xem, có chuyện để xem a.”

Triển Chiêu còn đang hỏi chuyện Thường Lan Hồ, liền nghe thấy sau lưng chợt có người nói, quay đầu lại một cái, nhìn đến —— Đổ đến chói mắt a.

Triển Chiêu buồn bực —— Lâm Dạ Hỏa!

“Người tới đây làm gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa nhướng mi một cái: “Tôi xem náo nhiệt a!”

“Miêu Miêu!”

Triển Chiêu nghe tiếng gọi, cũng không cần nghĩ ngợi liền đưa ngay tay ra “Ai” một tiếng liền đón lấy Tiểu Tứ Tử mập mạp mũm mĩm đang vươn tới.

Triển Chiêu nhận lấy xong liền ngẩng đầu nhìn một cái, trên đầu tường sau lưng, có hai người đang đứng đó, là Thiên Tôn và Ân Hầu.

Trong tay Ân Hầu còn xách theo Tiêu Lương, Tiểu Tứ Tử có lẽ là do Thiên Tôn ôm đến.

“Nghe nói có đánh nhau.” Thiên Tôn vịn đầu tường nhìn xuống: “Ai nha, quá náo nhiệt!”

Triển Chiêu không nói gì mà ngẩng mặt nhìn trời —— Thì ra tất cả đều là đến xem náo nhiệt đi!

“Triển đại ca! Triển đại ca!”

Trên lầu thành cũng đủ náo nhiệt rồi, thế nhưng bên dưới cũng truyền đến một tiếng kêu thật to.

Triển Chiêu nhìn xuống xem, chỉ thấy chính là Bao Duyên cùng Bao Phúc vừa chạy vội đến, đang ở dưới chân thành vẫy vẫy hắn đây.”

Thường Lan Hồ cả kinh: “Hai người này không phải là đang ở thiên lao sao? Sao lại chạy ra ngoài vậy?”

“Đừng vội đừng vội, là ta gặp Bát Vương gia đòi người đó.” Triển Chiêu vỗ vỗ bả vai Thường Lan Hồ, ý bảo binh lính hai bên thả cho bọn họ đi lên.

Bao Duyên cùng Bao Phúc chạy lên thành lầu, thở hồng hộc Sau khi thở xong liền thấy phía trước đứng không ít người! Trừ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra còn có một nam nhân hồng y, đẹp đến không có thiên lý, lại có hai vị thần tiên nữa sao? Ân Hưu cùng Thiên Tôn kia, khí độ cứ phải nói là

Bao Duyên mở to mắt, còn cả tiểu hài nhi trong tay Triển Chiêu là ai a? Tiểu tiên đồng bên cạnh Bồ Tát bị rớt xuống sao? Tiểu tiên đồng này cũng không tẻ a, thật mũm mĩm.

Lúc này Tiểu Tứ Tử cũng nhìn chăm chăm Bao Duyên mà hiếu kỳ đây.

Triển Chiêu nhớ đến còn có chuyện nghiêm túc cần phải làm, liền đem Tiểu Tứ Tử kín đáo mà đưa cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cũng thuận tay kín đáo đưa lại cho Thiên Tôn.

Thiên Tôn lại thuận tay đặt bé bên cạnh Tiêu Lương.

Thế nhưng Tiểu Tứ Tử rất lùn a, đặt bé dưới đất bé không có nhìn thấy tình hình dưới lầu, lại không thể giống như Tiêu Lương mà nhảy lên thành lầu, bé không có kinh công, thân hình lại chẳng khác gì trái dưa hấu, không thể giữ thăng bằng.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường lại thuận tay đem bé đặt vào tay Bao Duyên.

Bao Duyên ôm lấy, vẻ mặt ngơ ngác mà nhìn mọi người.

“Đúng rồi, ta giới thiệu, đây là Công tử nhà Bao đại nhân, gọi là Bao Duyên, còn đây là thư đồng của hần, Bao Phúc.”

Nói xong, Triển Chiêu quay sang Bao Duyên chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử, nói: “Đây là Tiểu Tứ Tử, nhi tử của Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh chính là chủ bộ của Khai Phong phủ, chờ hần trở về liền giới thiệu cho đệ.”

Bao Duyên gật đầu một cái, cha hần trong thư cũng từng đề cập đến vị chủ bộ mới Công Tôn Sách này. Bao Duyên cũng vô cùng kính ngưỡng hần.

“Người nói hần là ai?”

Lâm Dạ Hỏa móc móc lỗ tai hỏi Triển Chiêu.

“Bao Duyên nha!” Triển Chiêu bổ sung một câu: “Công tử nhà Bao đại nhân.”

Triển Chiêu nói một câu, không chỉ Lâm Dạ Hỏa, tất cả mọi người ở trên thành lầu, bao gồm cả Âu Dương, và Thiên Tôn, Tiểu Tứ Tử và cả Tiêu Lương, còn có cả mười mấy quan binh cộng thêm mấy Ảnh vệ mới đến, tất cả cùng đồng loạt quay lại nhìn Bao Duyên, há to miệng, vẻ mặt đều là không thể tin được!

Bao Duyên đã cảm thấy mí mắt giật giật, thật quá xấu hổ!

“Thật là trắng a” Hồi lâu, Ân Hưu là người đầu tiên mở miệng.

“Đúng vậy, thật là quá trắng!” Thiên Tôn cũng gật đầu: “Còn trắng hơn cả Ngọc Đường nữa.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

“Trắng a!”

“Thật là trắng!”

“Sao lại có thể trắng như vậy chứ?”

“Tại sao lại là trắng chứ?”

“Ai nha, da trắng đó nha!”

Bao Duyên nghe đến cái lỗ tai cũng cảm thấy ông ông, tất cả đều là ——- Trắng, trắng trắng

Bao Phúc liền cảm thấy tâm tình Bao Duyên lại kích động, vội vàng bưng lỗ tai, Thiếu gia nhà hần chuẩn bị tặc mao rồi! Quả nhiên, Bao Duyên nhảy dựng lên mà rống: “Trắng thì thế nào! Không thể trắng a! Ai quy định là nhi tử của Bao Chứng thì không thể trắng chứ! Ta trắng là ta giống nương ta!”

Bao Duyên rống xong, thành lâu vốn vô cùng ồn ào, lại thêm cả mấy ngàn dân chúng đang xem náo nhiệt hai bên thành lâu đều đồng loạt im lặng

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái.

Triển Chiêu sờ cằm.

Tiểu Tứ Tử bị Bao Duyên ôm chặt cũng nháy mắt mấy cái, đột nhiên đưa ra một bàn tay mồm mồm đến bên mặt Bao Duyên lau một cái, sau đó cúi đầu nhìn một chút, nói: “Oa, thật sự không có xoa phấn a!”

Tiếng nói của Tiểu Tứ Tử phá vỡ trầm mặc, trên thành dân chúng cũng bắt đầu bùng nổ “Oa.....”

“Oa! Đó là nhi tử của Bao đại nhân a!”

“Ai nha, sao lại trắng vậy a?”

“Đúng vậy, thật trắng a!”

“Không thể tin được!”

“Trắng nha!”

.....

Bao Duyên tránh sang một bên tường thành hậm hực không vui.

Tiểu Tứ Tử lại ở bên cạnh hắn, vỗ vỗ bả vai hắn mà an ủi.

Lúc này, tiêu điểm của dân chúng toàn thành chính là Bao Duyên, mọi người rất nhanh chóng đã một truyền mười, mười truyền trăm, tất cả đều đang rỉ tai nhau —— Trên thành lâu có Công tử nhà Bao đại nhân! Đặc điểm ngoại hình sao, chính là trắng a! Đặc biệt, đặc biệt trắng a!

Dưới thành, hai bên nhân mã đối diện đang nghênh chiến đều nghe thấy dân chúng phía trên thật ồn ào ầm ĩ, tâm nói Đây là có chuyện gì a? Đăng bởi: admin

6. Chương 6: [Kỳ Ba Thái Đa]

CHƯƠNG 6. [KỲ BA THÁI ĐA]

Âu Dương lần này thì vui vẻ rồi, một tay ôm trường côn, một tay đặt trên cổ Hoàng Phiêu mã, nhìn Phương Phách: “Ai nha, Lão gia tử vẫn còn sống a? Còn sống thì phải biết quý cái mạng già của mình a, sống đến tám mươi đã là không dễ dàng gì rồi, nhanh mang theo đám gia tướng chết bầm của người trở về Tần Hoài mà bồi mấy điều tử uống trà chơi cờ đi mua vui, sao vẫn còn ở chỗ này mà tự bồi do chất chấu vào mặt mình vậy, dù sao thì nhi tử cũng đâu có sống lại được a! Sao hả? Còn có chiêu nào nữa không? Nếu không có thì để ông đây giúp người một tay nha.”

Trong thiên lao Đại Lý Tự.

Bàng phi đang ngồi trên đồng chăn đệm mềm mại, bên người chính là Triệu Trinh vừa đến bồi nàng.

“Hoàng Thượng, ngài đừng có lúc nào cũng chạy đến chỗ Thần thiếp, để người ta nhìn thấy lại nói lung tung sau lưng ngài đó. “Bàng phi sợ Triệu Trinh bị người ta bôi nhọ thanh danh, dù sao mấy ngày nay hắn hôm nào cũng tới, trong lòng mặc dù cảm thấy vui vẻ, nhưng mà phu quân của nàng chính là một Thiên tử a.

“Ai, ai” Triệu Trinh cười khan hai tiếng, đưa tay nhéo nhéo cằm Bàng phi một cái: “Bị nói là hôn quân thì làm sao? Ta không sợ, dù sao thì bây giờ cũng không có ai coi trọng là Hoàng đế rồi.”

Bàng phi biết Triệu Trinh tức giận, ngoài cửa thành đóng hai đạo binh mã, ai cũng không đem một Hoàng đế như hắn để vào mắt. Tất cả đều tại vì mọi ngày Triệu Trinh làm người khoan dung nhân hậu, dung túng khiến cho đám thần tử kia mỗi người đều phi thường hống hách. Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Triệu Trinh chịu ủy khuất này, tất cả cũng là bởi vì Bàng gia nàng.

“Hoàng Thượng.”

Lúc này, Trần công công bên cạnh Triệu Trinh đi vào thấp giọng bẩm báo: “Thường thông lĩnh đã đóng cửa thành rồi, hai quân đang nghênh chiến.”

Bàng phi cả kinh: “Mẫu thân ta không phải là”

“Nương nương, xin chớ lo lắng, bọn Triểu đại nhân đều đang ở đó, nhân mã của Âu Dương tướng quân cùng Trâu tướng quân cũng chỉ cách có mấy dặm đường nữa thôi, rất nhanh sẽ tới. Nam Cung nói, ảnh vệ của Cửu Vương gia cũng đã mang theo đao đến cùng.”

Triệu Trinh gật đầu một cái: “Có lẽ Cửu thúc cũng sắp đến rồi.”

Bàng phi nhẹ nhàng vuốt ngực Triệu Trinh, chuyện này thật làm khó cho một Hoàng đế như hần, có tâm nhưng lại vô lực, nếu như can thiệp vào, người ta nói Hoàng đế hần là hôn quân vì giúp phi tử mà hãm hại trung lương, mặc kệ thì người ta lại nói hần bội tình bạc nghĩa, ai cũng không đem hần đặt vào mắt.

Bàng phi suy nghĩ một chút liền cảm thấy tức giận, trong bụng cũng cảm thấy không thoải mái: “Ân”

“Ai!” Triệu Trinh cả kinh: “Nàng đang lo lắng tức giận cái gì a, cẩn thận động thai khí.”

Vừa nói vừa vội vàng tuyên thái y.

Bàng phi cảm thấy bụng càng ngày càng đau, trong lòng cũng vô cùng lo sợ, đừng có thực sự động thai khí chứ, dù sao cũng chỉ mới hơn ba tháng thôi.

Triệu Trinh nhìn thấy Bàng phi sắc mặt tái xanh, mặt hần cũng trắng bệch luôn, liền hỏi thái y: “Thế nào rồi?”

Thái y chẩn mạch xong, cũng cảm thấy gấp gáp, nói: “Nương nương thực sự bị động thai khí.”

.....

“Ai nha.....”

Lúc này, trên thành lầu, Bao Phúc ở bên cạnh Bao Duyên cũng đột nhiên khom lưng: “Đau bụng a, đau bụng a Ai nha, đau chết ta!”

“Làm sao vậy?” Bao Duyên vội vàng đi qua xem hần.

“Đau chết luôn!” Bao Phúc ngồi xổm trên mặt đất mà ôm bụng.

“Người ăn phải đồ ăn hư gì phải không?” Bao Duyên buồn bực.

“Không biết a, buổi trưa không phải ta cũng ăn giống như thiếu gia sao”

Mọi người nhìn thấy sắc mặt Bao Phúc tái nhợt, Triểu Chiêu ngồi xổm xuống nhìn hần: “Không sao chứ?”

Tiểu Tứ Tử đưa tay tới, bắt lại cổ tay Bao Phúc chẩn mạch, hỏi: “Huynh ăn cái gì?”

Bao Phúc suy nghĩ hồi lâu: “Ta chỉ ăn thêm một chút hồ lô đường thôi”

“Hồ lô đường?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu.

Bao Phúc vừa rồi đã ăn một chuỗi hồ lô đường, Bao Duyên lại đưa cho hần một chuỗi nữa, hần ăn một nửa, còn một nửa cũng không có ném đi, dùng giấy bọc lại, lúc này vội vàng lấy ra cho Tiểu Tứ Tử xem.

Tiểu Tứ Tử hướng mũi đến phía trước ngửi một cái, sau đó lại nháy mắt mấy cái: “Nha? Sao trong chuỗi đường lại có mùi hoa hồng a.”

“Có chứa hoa hồng?” Bao Duyên sửng sốt.

“Không sao đâu.” Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ bả vai Bao Phúc: “Được này dùng để phá thai, người không mang thai sẽ không sao, đau một chút xong là thôi”

“Hồng bét!” Bao Duyên nhảy dựng lên, nói với Triểu Chiêu: “Hồ lô đường này là Bàng phi mang đến cho đó!”

Mọi người đều sững sốt.

“Nữ nhân mang thai dùng rồi thì có cách nào giải được không?” Triển Chiêu vội vàng hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn: “Nếu như dùng không nhiều lắm thì có cách Ai nha.”

Tiểu Tứ Tử còn chưa có hiểu chuyện gì xảy ra, Bạch Ngọc Đường đã nhắc bé lên, ý bảo Triển Chiêu xử lý chuyện ở đây, hắn mang Tiểu Tứ Tử đi là được rồi.

Triển Chiêu gật đầu, vẻ mặt cũng bắt đầu suy nghĩ.

Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Tứ Tử nhanh chóng chạy ngay đến được đường, Tiểu Tứ Tử mua một chút được hoàn, nói chỉ cần cái này là đủ rồi.

Chờ khi Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Tứ Tử chạy đến Đại Lý Tự, chỉ thấy Bàng phi đã trên giường, nằm ở trong ngực Triệu Trinh mà đau đến vã cả mồ hôi.

Một đám thái y đều gấp gấp mà chạy vòng vòng, còn đang nghiên cứu nguyên nhân Bàng phi bị động thai khí. Vừa nhìn thấy mấy viên được hoàn Tiểu Tứ Tử đưa tới, thái y liền hỏi: “Nương nương ăn phải đồ chứa hoa hồng sao?”

Mấy nha hoàn hai mặt nhìn nhau, ai lại dám cho Hoàng phi ăn đồ có chứa hoa hồng a.

Bạch Ngọc Đường lấy ra hồ lô đường cho Thái y nhìn một chút.

Thái y vừa ngửi một cái mặt đã trắng bệch, hỏi nha hoàn xem Bàng phi đã ăn bao nhiêu.

Nha hoàn nói cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy viên thôi.

Thái y mau cho Bàng phi uống mấy viên được hoàn mà Tiểu Tứ Tử mang tới, lại vội vàng kê thêm mấy thang thuốc an thai.

Chỉ chốc lát sau, Bàng phi cũng yên tĩnh lại, chỉ là ban nãy quá đau đớn cho nên toàn thân vô lực.

Thái y chẩn mạch, nói với Triệu Trinh cả mặt cũng xanh mét bên cạnh: “Hoàng Thượng, mọi chuyện đã vô sự, nếu như trễ thêm một khắc nữa, nói không chừng cả nương nương và long thai đều gặp nguy hiểm rồi.”

Triệu Trinh nhìn nửa chuối hồ lô còn lại kia một chút, lại nhìn mấy chuối đặt trên bàn. Bàng phi sau khi mang thai thường thích ăn chút đồ chua chua ngọt ngọt, hồ lô đường này là Ngự thiện phòng đặc biệt làm cho nàng để ăn vặt, vậy mà lại có người bỏ được độc vào, lại còn là được phá thai, đây là người ác độc bậc nào chứ.

“Nam Cung.” Triệu Trinh nhìn Nam Cung một chút.

Nam Cung cũng không đợi hắn nói, có lẽ lúc này Triệu Trinh cũng đã giận đến độ không còn khí lực để nói nữa rồi, liền cứ thế gật đầu một cái: “Thần đi thăm dò chuyện này.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường thấy mọi chuyện đã ổn rồi, xoay người định rời đi.

Triệu Trinh lại gọi hắn lại, nói lời cảm ơn với hắn.

Bạch Ngọc Đường nói rằng, thật ra thì cũng coi như đây là thiên ý, lần này thai nhi giữ được, tất sẽ có hậu phúc.

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng! Nếu như không phải Bàng phi cho Bao Duyên hồ lô đường ăn, Bao Duyên lại không muốn ăn, Bao Phúc đã ăn quá nhiều nên mới để lại nửa chuối thì lúc này cũng không có ai lại nghĩ ra được Bàng phi bị người ta hạ được phá thai, mà lại trùng hợp như thế, Tiểu Tứ Tử cũng ở đây Thật là, mặc dù gặp nạn thể nhưng nhất định là hồng phúc tề thiên.

Nghĩ đến đây tâm tình Triệu Trinh cũng không khỏi tốt lên, chẳng qua là hắn lại không thể nào yên tâm được nếu cứ để Bàng phi lại chỗ này.

“Vậy thì đón trở về cung đi.” Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái, giống như tự mình lằm bằm mà ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang muốn đi theo xem náo nhiệt ra cửa, chỉ lưu lại một câu: “Lúc này có đủ lý do để nộ khí xung thiên rồi còn gì.”

Hai hàng lông mày Triệu Trinh khẽ nhúc nhích một cái —— Có lý.

Bạch Ngọc Đường vừa ra đến cửa chỉ thấy ở cửa phòng giam đối diện, Bàng Dục nắm chặt cửa phòng giam, mặt còn trắng hơn cả Bàng phi nữa, thấy người đi ra, vội vàng hỏi: “Tỷ ta không sao chứ?”

Bạch Ngọc Đường âm thầm gật đầu —— Bàng Dục cùng Bàng phi cũng coi như là tỷ đệ tình thâm, hẳn bất quá chỉ là hạng công tử nhà giàu quá được cưng chiều cho nên mới hư hỏng mà thôi, bản chất hẳn cũng không xấu.

“Không cần lo lắng.” Bạch Ngọc Đường chỉ lưu lại lời này liền lập tức ôm Tiểu Tứ Tử chạy về.

Về đến thành lầu, ở bên dưới đã bắt đầu đánh nhau rồi.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu tâm tình cũng đang treo lơ lửng giữa không trung, thấy Bạch Ngọc Đường trở lại đã vội vàng hỏi.

Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ không sao, Triển Chiêu mới yên tâm một chút: “Người nào lại ác độc như vậy, còn hạ độc cả Bàng phi?”

“Không chỉ ác độc mà còn rất có lai lịch nữa, chuyện này cũng có thể làm ra được, người này tuyệt đối không đơn giản.” Bao Duyệt nghiêm túc nói: “Thật quá ác độc.”

“Thiếu gia, bụng ta vẫn còn đau đây.” Bao Phúc quệt miệng, Tiểu Tứ Tử liền vẫy vẫy hẳn lại, cho hẳn một viên được nhét vào trong miệng.

Bạch Ngọc Đường thấy dưới lầu có tiếng trống vang lên, Đại tướng quân hai bên còn đánh đến náo nhiệt, liền hỏi Triển Chiêu: “Cái này là đang diễn kịch sao?”

Triển Chiêu chỉ chỉ vị Đại tướng đang mặc kim khôi giáp bên phía Phương Phách kia, nói: “Phương Vũ đang đánh, công phu của hắn y như tính tình, vừa dững mãnh vừa nóng nảy, khí lực cũng không nhỏ, có vẻ cũng khá lợi hại.” Sau đó hẳn lại chỉ về phía vị tướng quân bên phía Hồ Duyệt Phu nhân, nói tiếp: “Đó là Hồ Duyệt Thác, chất tử của Hồ Duyệt Phu nhân, coi như là truyền nhân của nhà Hồ Duyệt đi, nhìn qua công phu cũng không tệ, lúc này đang ngang tài ngang sức.”

Hai bên giao chiến cũng thật hăng say, dân chúng trên nóc nhà luôn miệng khen hay, tràng diện này nhìn cũng không khác mấy với biểu diễn ở hí phường.

“Ai nha, thật không giống với lời đồn chút nào nha!”

Lúc này từ một bên thang lầu có một trung niên nam tử nho nhã đang đi tới.

Thường Lan Hổ cùng binh lính giữ thành đều hành lễ: “Bát Vương gia.”

Bát Vương gia xua tay một cái, sau đó chấp tay với Bao Duyệt nói tiếng cảm ơn: “Tiểu công tử đã lập công lớn rồi, ta thay mặt Hoàng thất nói cảm ơn người cùng với tiểu công tử Bao Phúc.”

Bao Phúc mặt đỏ lựng, hẳn chẳng qua chỉ là một thư đồng nhỏ nhoi lại khiến Bát Vương gia gọi một tiếng ‘tiểu công tử’.

Bao Duyệt mở to hai mắt nhìn Bát Vương gia —— Thật là khí khái nha, nho nhã nha.....

Suy nghĩ một chút Bao Duyệt lại liền lắc đầu.

Bát Vương gia nhìn thấy thật thú vị, nhi tử của Lão Bao quả nhiên rất dễ trêu chọc a, thật trắng a.

Bát Vương gia cũng không quên ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói: “Còn có, thật làm phiền cháu a.” Vừa nói Bát Vương gia cũng vừa hướng Bạch Ngọc Đường nói tiếng cảm ơn.

Khách khí mấy câu, Bát Vương gia lại nhìn tình hình dưới lầu: “Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay cũng chưa có loại chuyện hoang đường như vậy bao giờ, Hoàng Thượng cũng thật thương tâm, ngay cổng thành đánh nhau như vậy có còn coi vương pháp ra gì nữa không?”

“Không cần gấp gáp Vương gia.” Triển Chiêu chỉ chỉ cách đó không xa: “Người đẹp loạn đến rồi!”

Mọi người cùng ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy ở nơi xa, trên quan đạo, một đoàn kỵ binh hùng tráng đang tiến tới, đồng bộ y phục hắc sắc có đánh số rõ ràng, vai đeo cung tên, hông đeo trường đao, cưỡi hắc mã, mà trên đầu hắc mã còn đeo mặt nạ đặc chế bằng sắt Chính là tiên phong quân của Triệu gia quân.

Dẫn đầu là hai người, đi trước chính là một thất mã màu vàng đặc biệt cao lớn, cưỡi trên ngựa lại chính là Âu Dương Thiếu Chinh, một thân khôi giáp vàng nhạt, một cái đầu tóc đỏ rực đặc biệt chói mắt. Phía sau hẳn lại là Trâu Lương mặc một thân nhuyễn giáp

Lâm Dạ Hỏa bĩu môi: “Tên Cẩm tới!”

Bạch Ngọc Đường khê liếc hẳn một cái —— Người thù dai thật.

Lâm Dạ Hỏa hí mắt —— Nuốt không trôi cục tức này!

Ở cuối đội hình, có một đoàn nhân mã nhỏ nữa, đại khái cũng khoảng độ mười mấy người, chính là ảnh vệ của Triệu Phổ, người đi ở giữa là Tử Ảnh đang đeo một thanh đại đao —— Tân Đình Hầu của Triệu Phổ.

“Sư phụ ta đâu rồi?” Tiêu Lương đứng trên một mép tường thành, chấp tay híp mắt chẳng khác gì một tiểu hầu tử mà hướng mắt nhìn ra xa: “Sư phụ ta mặc một thân hắc giáp, con mẹ nó đẹp trai đến độ mọi người cứ gọi lại phải quỳ rạp xuống đất chống mũi mà ngưỡng mộ cùng” Còn chưa có dứt lời, Lâm Dạ Hỏa đã đập vào mũi một cước: “Không được nói thô tục!”

“Ai nha” Tiêu Lương liền bị hất đập một cước ngã luôn từ trên tường thành xuống.

Đám người Thường Lan Hồ cùng Bát Vương gia cũng đều cả kinh, tâm nói, tiểu hài nhi nhỏ như vậy cũng đừng có bị té chết a

Thế nhưng còn chưa có kịp nhìn xuống dưới đã thấy “vèo” một cái, trước mắt một bóng đen loé lên, Tiêu Lương đã vọt lên tới, vũng vàng mà đáp lên thành lầu. Thiên Tôn cùng Ân Hầu đều nhường mi tán thưởng —— Tiểu hài nhi này thiên phú khá cao!

Tiêu Lương cũng không có để yên, đứng trên tường thành mà nhảy dựng lên quát Lâm Dạ Hỏa: “Lâm Dạ Hỏa, Lâm Hỏa Kê nhà ngươi, ngươi dám ám toán ta! Ngươi là cái đồ bại tướng dưới tay Đế nhị cao thủ dưới trướng của sư phụ ta.”

Lâm Dạ Hỏa lần này tức giận nha, vén tay áo muốn đến đánh mũi Tiêu Lương.

Tiểu Tứ Tử ngay lập tức kéo y phục Tiêu Lương, nói: “Tiêu Lương Tử không nên như vậy.”

Tiêu Lương lập tức an tĩnh lại, tiến đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử, nói: “Cận nhi, ngươi khát không a? Ta đi mua chút gì cho ngươi uống đi? Nước ô mai chua hay là nước tuyết lê a?”

“Không khát.” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ bên cạnh mình, nói: “Ngươi cứ đứng yên ở đây không nên nháo nữa a, còn nữa không được khi dễ Tiểu Lâm Tử.”

“Được!” Tiêu Lương liền ngoan ngoãn đứng bên cạnh Tiểu Tứ Tử, vừa nãy còn là một tiểu dã lang, lúc này lại giống hệt như con chim cun cút.

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Đây chính là nguyên lý mọi vật đều có vật chi phối đi? Hài tử Tiêu Lương này không hổ danh là nhi tử của Lang Vương, bình thường ai cũng không quản được nó, vậy mà hết lần này đến lần khác Tiểu Tứ Tử nói gì là liền nghe đó, hoàn toàn không có nguyên tắc gì hết.

Ở bên dưới Phương Vũ và Hô Duyên Thác vẫn chưa ngừng chiến.

Âu Dương đến cách đó không xa, giơ tay ghì lại dây cương Hoàng Phiêu mã, giơ tay lên.

Ba nghìn kỵ binh sau lưng hắn cũng ngừng lại, vô cùng chính tề.

Trên thành, dân chúng tụ tập ngày càng đông, tất cả đều trợn mắt há mồm mà nhìn đội ngũ kỵ binh vô cùng chính tề phía dưới —— Đây mới là binh mã đánh giặc chính quy a! Mấy cái quân binh ngoài cửa thành kia căn bản không thể so sánh được.

Trâu Lương cũng kéo dây cương tiến lên mấy bước, giơ tay nhận lấy một cái quân kỳ được đưa đến từ phía sau, đột nhiên hướng về phía hai người đang giao đấu ở giữa kia mà ném

Mọi người liền nghe thấy tiếng xé gió phi tới

Hai vị Đại tướng kia cũng chỉ kịp thấy có thứ gì đen thui lui phi tới, cả hai cùng sửng sốt Binh khí trên tay đã bị thứ gì đó đụng phải

“Keng” một tiếng, hai đạo binh khí kia đều rơi xuống đất, một cây cờ lớn cắm cả hai xuống đất, nơi cắm xuống là chính giữa hai người sau đó

Mọi người liền nhìn thấy quân kỳ kia theo gió bung ra Trên lá cờ màu đen có chín con rồng vàng, giữa cờ có một chữ “Triệu”. Vừa nhìn thấy cờ này, quân binh hai bên chân cũng bắt đầu mềm nhũn ra —— Nhân mã của Triệu Phổ tới!

Âu Dương Thiếu Chính thúc ngựa đi lên phía trước mấy bước, nhẹ nhàng kéo dây cương một cái.

Hoàng Phiêu mã hí vang một tiếng, tung vó đạp đất, dường như tính khí chẳng khác gì mấy so với Hắc Kiêu, tính tình có chút phôi đản.

Âu Dương nhìn xung quanh một chút, bĩu môi, một ngón tay chỉ về phía quân doanh của Hô Duyên Đại phu nhân kia, nói: “Đàn bà thì về nhà mà se tơ dệt vải đi, ai cho phép các người xuất môn đánh giặc chứ.”

Khoẻ miệng của Hô Duyên cũng giật kịch liệt.

Âu Dương cũng không chờ nàng phản bác lại, liền nhìn qua phía bên kia.

Thấy Phương Phách cũng mặc một thân khôi giáp mà ngồi trên ngựa.

Âu Dương lần này thì vui vẻ rồi, một tay ôm trường côn, một tay đặt trên cổ Hoàng Phiêu mã, nhìn Phương Phách: “Ai nha, Lão gia tử vẫn còn sống a? Còn sống thì phải biết quý cái mạng già của mình a, sống đến tám mươi đã là không dễ dàng gì rồi, nhanh mang theo đám gia tướng chết bầm của người trở về Tần Hoài mà bồi mấy điều tửu uống trà chơi cờ đi mua vui, sao vẫn còn ở chỗ này mà tự bồi tro chất trấu vào mặt mình vậy, dù sao thì nhi tử cũng đâu có sống lại được a! Sao hả? Còn có chiêu nào nữa không? Nếu không có thì để ông đây giúp người một tay nha.”

.....

Âu Dương nói xong, hiện trường xung quanh đều trầm mặc.

Trâu Lương ở phía sau chỉ có thể đỡ trán.

Một lúc sau, Bao Duyên không nhịn được nói: “Lưu manh chửi đồng”

Bao Phúc cũng gật đầu: “Đúng vậy, quá lưu manh a!”

Tiêu Lương thì nhảy loi choi lên đáp: “Nói rất hay!”

Lâm Dạ Hỏa liền một cước đem bé đạp xuống mặt đất.

Bát Vương gia thì cố gắng che lại tai Tiểu Tứ Tử, vẻ mặt cũng vô cùng bất đắc dĩ —— Quân tướng của Cửu đệ hẳn đánh giặc ai cũng giỏi, chỉ là có quá nhiều người tính khí quái lạ.

Vì vậy, dân chúng trong thành đến xem náo nhiệt đều cho ra một kết luận, thì ra Quan Tiên phong của Hoàng triều Đại Tổng, Hoả Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chính, lại là một tên đại lưu manh thích nói hươu nói vượn chứ người ta! Chuyện này nếu như đồn ra ngoài, thật là quá mất mặt đi!

Mà nhìn lại Phương Phách cùng Hô Duyên lúc này Khuôn mặt nhỏ cũng là một trận xanh lại một trận trắng a.

Âu Dương lúc này lại nhếch môi, vui vẻ nói thêm một tiếng: “Những điều này đều do Nguyên Soái nói a! Ta một chút cũng không có quan hệ gì đâu.”

.....

“Hắt xì”

Trên quan đạo cách đó không xa, Triệu Phổ cười Hắc Kiêu, mang theo Công Tôn đang phi như bay về phía Khai Phong phủ, đột nhiên lại hất xì một cái, sau lưng hắn là năm vạn tinh binh, vô cùng chỉnh tề mà hành quân theo sát.

Vốn là đang chạy rất tốt, Hắc Kiêu cố chạy thật nhanh a, ngay cả Tiểu Ngũ bên cạnh cũng theo không kịp, vậy mà Triệu Phổ đột nhiên lại hất xì ba cái.

Hắc Kiêu liền quay đầu lại nhìn hắn một cái, ý là ——Dù người bị bệnh thì cũng phải đánh giặc cho ta!

Công Tôn ôm lấy hông Triệu Phổ, lúc đầu hắn cũng cảm thấy không được tự nhiên, thế nhưng Hắc Kiêu chạy quá nhanh, nếu không ôm chặt thì té chắc luôn.

“Người bị nhiễm lạnh sao?” Công Tôn xoa mũi hỏi Triệu Phổ.

“Nhiễm lạnh cái rắm.” Triệu Phổ bĩu môi: “Khẳng định là tên Âu Dương kia nói ra mấy lời thoitha gì đó rồi lại đổ lên đầu lão tử thì có.”

Công Tôn cau mày: “Không được nói tục!”

Khoẻ miệng Triệu Phổ giật giật, thế nhưng ngược lại cũng không có cãi lại Mà ở phía trước xa xa kia, đã có thể thấy được thành lâu Khai Phong phủ, trước cửa thành tụ tập một đám người, xem ra quả thật là quá nóng rồi! Đăng bởi: admin

7. Chương 7: [Thay Nhau Tranh Nổi Bật]

CHƯƠNG 7. [THAY NHAU TRANH NỔI BẬT]

Thiên Tôn tiến đến bên cạnh hắn, đáng vẻ rất sợ thiên hạ không đại loạn mà hỏi hắn: “Ta nói này lão quỷ, người sao lại có một ngoại tôn chính khí凛冽 như thế a? Ma giáo của người có vấn đề gì sao?”

Ân Hầu liếc hắn một cái, thật ra thì chính hắn cũng nghĩ không ra, tại sao hắn đường đường là Đại ma đầu đệ nhất thiên hạ, lại thêm hơn ba trăm lớn nhỏ ma đầu khác từ bé đã chăm sóc cưng chiều, thế mà đứa nhỏ này không những chẳng nhiễm chút tà khí nào, ngược lại tràn ngập chính khí như thế Đây là tạo nghiệt sao! Tất cả đều tại Nhi tể của hắn! Khuê nữ của hắn là bị bỏ bùa mê thuốc lú nên mới tìm về một Nhi tể như vậy a, làm hại hắn không có được một Tiểu ma đầu để cùng ngoạn chơi.

Trước thành lâu Khai Phong phủ, ba đội binh mà cùng nhau giằng co.

Nguyên bản hai đạo quân của Phương Phách và Hồ Duyên đều không phân biệt được trên dưới, vậy mà sau khi Âu Dương Thiếu Chính cùng Trâu Lương đến mọi chuyện đã liền thay đổi.

Hồ Duyên Xảo vốn cũng chẳng muốn đôi co với Phương Phách làm gì, mục đích của nàng chủ yếu chỉ là muốn kéo dài thời gian, không để cho Phương Phách đem binh đến gây áp lực cho Triệu Trinh, buộc hắn phải giết Bằng Dục. Hôm nay Âu Dương Thiếu Chính đã về tới, cũng chứng minh rằng Phương Phách không thể nào muốn làm gì thì làm được nữa, mục đích của nàng coi như đạt được.

Đừng nhìn đáng vẻ thô lỗ mập mạp của Hồ Duyên phu nhân, nàng làm Bằng phu nhân nhiều năm như vậy đương nhiên biết cần phải xử lý chuyện này thế nào, vì vậy liền hạ lệnh thu binh, giải tán mọi người, ai có việc làm thì đi làm, còn không thì ai về nhà lấy.

Bằng phu nhân cũng tháo xuống khôi giáp, hồi phủ chờ Thái sư về, hảo hảo đòi lại công đạo cho nhi tử.

Triển Chiêu nhìn Hồ Duyên Xảo rời đi, nhú mày với Bạch Ngọc Đường một cái.

Hai người cũng cảm thấy may mắn, vì có lẽ vị Đại phu nhân này về nhà rồi mới có thể biết được chuyện Bằng phi thiếu chút nữa bị hạ độc xảy thai, nếu không lúc này e rằng liền trực tiếp liều mạng với Phương Phách cũng nên.

Bình mã của Hồ Duyên Xảo rút lui, Âu Dương rất hài lòng, lại nhìn về phía đám người Phương Phách.

Phương Phách lúc này cũng có chút khó chịu —— Âu Dương Thiếu Chinh đã tới, như vậy chẳng phải Triệu Phổ cách không còn xa nữa sao? Triệu Phổ phái Âu Dương Thiếu Chinh đến trước mà không phải là tự mình đến, đây là hẳn bày tỏ chờa cho mình chút mặt mũi, cũng là tạo cho mình cơ hội mà rút lui, phải làm thế nào cho tốt đây?

Phương Phách còn đang tính toán, Phương Vũ cũng không có nhân nhượng, hẳn vừa rồi mới nghe thấy mấy lời nói vô cùng của Âu Dương Thiếu Chinh ban nãy, tâm nói cái gì mà Hoả Kỳ Lân chứ, cái gì mà Đệ nhất quan tiên phong của Đại Tổng chứ, chẳng phải chỉ một tên tiểu tử thôi sao, lại còn là một tên trẻ tuổi cuồng ngôn nữa.

Vì vậy vị Nhị tướng quân (*) này liền rống lên: “Âu Dương Thiếu Chinh, ngươi lại dám lên tướng coi thường phụ thân ta, ngươi là một tên tiểu tử ngu ngốc, ngươi giỏi thì tới đây!” Vừa nói, vị Nhị tướng quân này cũng không có trở về phía quân doanh nhà mình, liền đem trận đánh chưa hoàn cũng Hồ Duyên Thác ban nãy mà chuyển hướng sang Âu Dương Thiếu Chinh, ngoắc ngoắc Âu Dương Thiếu Chinh: “Đến đây, ông đây giáo huấn ngươi một chút!”

(*) Chỗ này ta cũng không hiểu là có phải bà Nhã đang chơi chữ hay không nữa. Nhị ở đây vừa là số 2, cũng vừa là Ngu ngốc (Nhị hoá), cho nên Nhị tướng quân vừa có thể hiểu là “Vị tướng quân thứ hai” trong quân, vừa có thể hiểu là một “Tướng quân ngu ngốc”. Cái này tùy theo cách hiểu của mọi người a.

Trên thành lầu, Triển Chiêu đang nằm dọc theo tường thành, tay nâng cằm mà thay lão gia tử Phương Phách kia bắt đặc dĩ —— Sao lại sinh là cái ổ ngu ngốc thế a!

Mà lúc này Phương Phách đang gấp gáp hơn ai hết —— Phương Vũ lại làm hỏng chuyện! Thật là cứ lo cái gì là ứng cái đó, điều Phương Phách không muốn nhất chính là kéo Triệu Phổ vào chuyện này, dù sao thì chuyện này cũng không có liên quan đến bọn hắn. Thế nhưng hôm nay Phương Vũ lại muốn đấu với Âu Dương Thiếu Chinh, đây không phải là muốn hai bên đối nghịch sao? Bình mã của Triệu Phổ chính là bình mã chính quy của Hoàng triều, hẳn lại là Bình mã Đại nguyên soái, còn Phương Phách hẳn, cùng lắm cũng chỉ là một Quận Vương nho nhỏ, bình mã trong nhà cũng chỉ là nuôi chơi một chút mà thôi Hôm nay không khéo lại biến thành hẳn kéo bình mã đến ngoài thành Khai Phong đối đầu với bình mã của Đại Tổng đi! Chuyện này nếu như nói ra, người ta còn tưởng là Phương Phách hẳn có mưu đồ soán vị đây. Lại nói tới, Phương Vũ tuy có chút khí lực, nhưng sao có thể so với Âu Dương Thiếu Chinh chứ? Này chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao!

Phương Phách gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng, muốn bảo Phương Vũ nhanh chóng trở lại, nhưng Phương Vũ lại cứ nhất định muốn đánh với Âu Dương Thiếu Chinh một trận, hạo hạo hạ chút nhục khí của Triệu Phổ. Hẳn thân là võ tướng, cũng cảm thấy bất mãn với việc Triệu Trình đem toàn bộ binh quyền giao cho Triệu Phổ, hôm nay nhất định phải đánh một trận thật oanh liệt, trước mặt nhiều người như vậy, đánh bại Âu Dương Thiếu Chinh, cũng là để cho Hoàng Thượng mở rộng tâm mắt một chút, để hắn biết rằng, trừ Triệu gia quân ra, vẫn còn có tướng lĩnh khác có thể lãnh binh đánh giặc đây!

Trên thành lầu, mọi người đều háo hức xem náo nhiệt.

Tiêu Lương ngồi trên tường thành, đôi chân trở ra ngoài mà đứng dựa, nghe được Phương Vũ nói chuyện bên dưới, lại càng vui vẻ: “Ai nha, To con kia a, có thêm mười người như ngươi cũng không thể thắng nổi Hồng mao đó đâu, nhanh chóng trở về mời cao thủ đến đi, thực lực cách xa quá đánh chỉ tổ khó coi thôi!”

Tiêu Lương chỉ là một tiểu hài nhi, giọng nói còn mang chút đồng âm, có điều cũng không có mềm mại uyển chuyển như của Tiểu Tứ Tử, mà vừa thanh thúy lại vang dội. Bé còn nhỏ nhưng nội công cũng không thấp, Lang Vương cùng mẫu thân bé xem bé như bảo bối mà nuôi dưỡng, đến cả Lâm Dạ Hỏa cũng không dám bỏ đói bé, Gia Cát Âm cũng luôn dùng tình thương của người mẹ mà chăm sóc bé, mỗi ngày đều liều mạng chăm bé ăn ngon mặc đẹp, vì vậy mà bé tinh lực vô cùng thịnh. Không biết có phải là bé có thiên tính giống phụ thân hay không, đối với chuyện hành quân đánh giặc luôn cảm thấy vô cùng hứng thú, vừa nghe có người giao chiến thì đã muốn xem cao thủ so chiêu, nhìn thấy Âu Dương Thiếu Chinh là cao thủ như vậy, nếu như đánh với vô danh tiểu tốt thì thật quá nhàm chán rồi.

Lại nói về chuyện thanh âm, người ta thường nói muốn đánh giá một người, trước tiên cần xem mặt nhìn

đáng người, sau đó phải chú ý đến thanh âm, người của Khai Phong phủ, ngoại trừ ngoại hình khác nhau thì đến giọng nói cũng có những đặc điểm riêng.

Thanh âm của Triển Chiêu cũng giống như khí nhân của hắn, tư văn nhã nhận ôn nhuận nhu hoà, ngữ điệu lại uyển chuyển dịu dàng, tốc độ nói chuyện cũng không nhanh, nhưng lúc vui vẻ thanh âm hắn còn mang âm cười sáng sủa, Bạch Ngọc Đường mỗi lần nghe thấy đều có cảm giác giống như tiếng mèo kêu, đương nhiên là một chú mèo con hiền dịu.

Bạch Ngọc Đường nói chuyện lại rất chậm, nói trắng ra là hắn rất lười nói, thanh âm thật ra rất dễ nghe, chỉ là hắn không thích nói chuyện, những lúc bị Triển Chiêu trêu chọc hoặc là vô cùng bất đắc dĩ mới nói thêm mấy câu. Thanh âm vốn lãnh, lại thấp, có điều cũng không quá trầm.

Thanh âm của Công Tôn thì rất trong, một chút tạp âm cũng không có, thường ngày nói chuyện đều chậm rãi rõ ràng, lúc nóng giận thì có thể như đạn pháo nổ mà bắn không ngừng, lúc nói chuyện với Tiểu Tứ Tử lại vô cùng dịu dàng, nói với Triệu Phổ lại đặc biệt hung dữ, có điều cũng không phải là khó nghe.

Thanh âm của Triệu Phổ thì lại trầm, thanh âm thấp nhưng cũng không mất âm, hắn cũng thuộc loại lười nói, đừng nhìn hắn là Đại nguyên soái như vậy, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng chủ động nói nhiều cái gì, lúc lười không muốn nói thì lại kêu Giả Ảnh nói thay.

Mà Thiên Tôn cùng Ân Hầu vô luận là tướng mạo hay thanh âm thì đều không mang theo một chút tiên khí, cả hai dù sao tuổi cũng đã cao, thanh âm đương nhiên tương đối trầm thấp, Thiên Tôn lại mang đến cảm giác thanh hơn một chút, Ân Hầu lại là trầm hơn một chút.

Giọng của Âu Dương Thiếu Chính thuộc dạng thanh mà vang, Trâu Lương thì căn bản đều không có thanh âm, Lâm Dạ Hỏa thì to khoẻ lại oang oang, Bát Vương gia là ôn hoà nho nhã Bao đại nhân vì trung khí rất vượng, khi nói chuyện đều là chính khí凛冽, Bàng thái sư lại có chút khàn khàn.

Mấy ảnh vệ cũng có đặc sắc riêng, giọng Tử Ảnh nhỏ mà khàn tự nhiên, luôn có cảm giác như thanh âm của gió lạnh trên sa mạc, Giả Ảnh cùng khàn, có điều hắn hay phải nói thay Triệu Phổ khi ra trận quá nhiều nên thường dưỡng thành thói quen uống thật nhiều nước, thường ngày giọng nói có khá hơn một chút, có vẻ ôn hoà

.....

Giọng nói của Tiêu Lương lại là dạng đồng âm thanh sáng mà sáng sủa, nói ra khiến cho Phương Vũ lửa giận ngập đầu, ngẩng mặt lên nhìn, thấy Tiêu Lương đang ngồi bên cạnh Triển Chiêu.

Phương Vũ giận mà không có chỗ phát tiết, tâm nói Khai Phong phủ thật đáng ghét, không chỉ Triển Chiêu đáng ghét, ngay cả một đứa nhãi ranh cũng đáng ghét như vậy.

“Dã loại từ đâu tới!” Phương Vũ dùng một ngón tay chỉ thẳng vào bé: “Chỗ người lớn giao chiến ai cho phép ồn ào”

“Dám nói ông đây là dã loại?!” Tiêu Lương không thèm nghe hết, nhảy dựng lên chửi hắn: “Người là từ đâu tới hả? Một chút gia giáo cũng không có, ngay cả đạo lý mắng người không được phép mắng nương người ta cũng không hiểu hả?”

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy thật tò mò mà hỏi Lâm Dạ Hỏa: “Tính cách này của Tiêu Lương Tử là giống ai?”

Lâm Dạ Hỏa trầm mặc hồi lâu, mở miệng: “Giống hệt nương nó.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường kinh hãi mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Khoé miệng Lâm Dạ Hỏa giật giật: “Nữ Mã tặc đệ nhất Tây Bắc, lại cộng thêm Đệ nhất cạp cái Tây Bắc Vô cùng hung hãn a! Có điều phải nói ngoại hình lại rất đẹp, sách sách!”

“Nó nói cùng không có sai!” Bạch Ngọc Đường nhướn mày một cái: “Mắng người cũng không được phép chửi nương người ta.”

Tiêu Lương mắng xong rồi vẫn còn chưa có nguôi giận, nhảy một cái từ trên thành lầu xuống đất, chỉ thẳng vào mặt Phương Vũ nói: “Ta đánh với người!”

Hiện trường trầm mặc trong chốc lát rồi nháy mắt lại nổ tung, dân chúng vây xem cũng vô cùng kinh hãi —— Tiểu hài nhi này là ai a? Thân thủ có vẻ cũng không tệ lắm, có điều dù sao cũng còn nhỏ như vậy, còn không có cao tới thân ngựa nữa, làm sao có thể đánh cùng với Phương Vũ cao lớn uy mãnh a?

Trên lầu, rất đông cao thủ đều sờ cằm, Tiểu Tứ Tử cũng há to miệng —— Ai nha!

“Ha ha ha ………” Phương Vũ bị Tiêu Lương nói cho vui vẻ, vung tay lên: “Tiểu quỷ, tránh sang một bên mà chờ đi, đây cũng không phải là nơi ngươi nên đến!”

Tiêu Lương thiêu mi một cái: “Ngươi kiêu ngạo cái gì, ông đây cũng không thêm để ngươi vào mắt đâu!” Vừa nói bé lại vừa đưa tay rút lên lá cờ mà Trâu Lương vừa mới cầm xuống ban nãy kéo qua.

Hành động này lại khiến cho người vây xem xôn xao một phen ……… Quân kỳ này ít nhất cũng phải nặng đến bốn năm mươi cân, tiểu hài nhi này thì nặng được mấy cân? Khí lực thật lớn a!

Tiêu Lương cầm lá cờ trong tay xoay một vòng, cột cờ vung qua đập vào chân ngựa.

Phương Vũ cả kinh, nhưng mà ngựa cũng không có trụ nổi, khuỵu hai chân xuống đất, hấn cũng không có ngờ tới được nên ứng phó không kịp, đến cả cách thức dụng binh giải quyết cũng không còn nhớ tới. Cũng phải nói là Tiêu Lương ra tay quá nhanh, hơn nữa hừng hực khí thế mà đập vào chân ngựa một cái.

Chân ngựa kia ngay lập tức liền mềm nhũn, Phương Vũ vẫn còn ngồi trên mình nó bị hất xuống ngựa, ngay cả khôi giáp cũng bị lệch, mũ giáp cũng rơi ra, đừng nói chứ, cái này trông cũng thật vô cùng chật vật.

Dân chúng vây xem thấy vô cùng thú vị, cái này người ta nói đi xem náo nhiệt thì không bao giờ sợ càng náo nhiệt, cho nên tất cả đều ha ha cười lớn.

Trên thành lầu, Bao Duyên lại mở miệng: “Ăn hại!”

Bao Phúc cũng gật đầu: “Đúng vậy, rất ăn hại!”

“Quá ăn hại ………”

“Vô dụng a!”

“Tiểu tử thôi!” Phương Vũ bò dậy, trong lòng cũng cảm thấy hối hận vô cùng, ban nãy lại không hề phòng bị gì tên nhóc này! Lần này ngã ngựa, thanh âm “Ăn hại” nổi lên bốn phía kia hấn đương nhiên là nghe rất rõ.

Tiêu Lương thấy hấn đã dậy, lại đưa tay đem cột cờ cầm xuống đất ……… cột cờ liền cắm sâu hơn một thước, vũng vàng đón gió.

Trâu Lương nhìn cột cờ kia một chút, gật đầu: “Hảo nội lực.”

Âu Dương Thiếu Chinh cũng cảm khái —— Tiểu hài tử này có phải là sinh nhằm chỗ rồi không a, quá giống với Triệu Phổ khi còn nhỏ!

Phương Vũ then quá hoá giận, muốn tới dạy dỗ Tiêu Lương một trận.

Tiêu Lương thân hình nhoáng lên một cái, giống hệt như một tiểu hầu tử, nhảy lên đầu vai Phương Vũ, đứng trên hai bên áo giáp vai của hấn, giơ tay hướng về phía trán hấn đằng trước mà cốc hai cái, giọng băng băng mà nói: “Gọi nương người đi!”

Phương Vũ lần này xem ra xui xẻo rồi.

Tiêu Lương nhanh nhẹn như một tiểu linh hầu, còn Phương Vũ một thân mặc khôi giáp nặng đến mấy chục cân. Tổng Binh mặc giáp đều là Xuyên Bộ giáp, Kỵ binh thì mặc Khôi giáp nặng hơn, khôi giáp này nói ít cũng phải nặng đến sáu mươi cân, trong tay còn phải cầm đại đao, cho dù có khí lực hơn nữa cũng không thể nào nhẹ nhàng thảnh thơi được.

Tiêu Lương cốc trán, đập đầu hấn rồi còn lấy hai tay nhéo tai hấn, chọc mắt hấn, giật tóc hấn, khiến cho Phương Vũ cứ tại chỗ mà quay vòng vòng, tay cũng không cách nào đánh lên đỉnh đầu được, hai vai giáp lại bị giẫm chặn, khiến cho hấn nổi trận lôi đình.

Phương Vũ thực không cách nào bắt được Tiêu Lương, hơn nữa còn bị đánh đến cả người đau nhức, cuối cùng cũng phát bạo khí, đối với quân binh của mình kêu lớn: “Bắn tên giết chết tiểu quỷ này cho ta!”

Quân doanh Phương gia cũng có một đội xạ binh đặc biệt, lúc này đều đồng loạt giương cung hướng về phía Tiêu Lương.

Ngay lúc này, lại thấy Âu Dương Thiếu Chinh vung tay một cái, hô lớn: “Giương cung!”

Mọi người đều nhìn về phía này, chỉ thấy Tiên phong quân phía sau hần đều đồng loạt giương cung tên lên, nhắm thẳng vào Phương Vũ.

Âu Dương Thiếu Chinh thiêu mi một cái: “Tiểu hài nhi này là đồ đệ của Nguyên soái, sao có thể để người ngoài khi dễ như vậy.”

Phương Phách cau mày, tiểu hài tử này lại là đồ đệ của Triệu Phổ Trong lòng lại mắng Phương Vũ thêm mấy câu —— Cái tên nghiệt chủng thành sự thì ít bại sự có thừa này!

“Lương Tử, dừng lại được rồi.” Âu Dương Thiếu Chinh khoát tay với Tiêu Lương: “So đo với hần làm gì? Lên thành bồi Tiểu Tứ Tử đi.”

Tiêu Lương cũng cảm thấy hả giận rồi, cũng không thêm đùa giỡn với Phương Vũ nữa, liền đáp một cái lên đầu Phương Vũ, mượn lực phi lên tường thành trở lại thành lầu.

Tiểu Tứ Tử há to miệng mà nhìn Tiêu Lương —— Tiểu Lương Tử thật là lợi hại!

Tiêu Lương vô cùng ngoan ngoãn đến bên Tiểu Tứ Tử, còn nhoẻn miệng cười rất dịu dàng: “Cận nhi có mệt không a? Nếu mệt thì cứ dựa vào ta đi.”

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt mà dựa vào cánh tay Tiêu Lương, nói: “Ân!”

Tiêu Lương lúc này liền cảm thấy chóng mặt rồi, Phương Vũ là ai a? Không nhớ rõ nữa!

Phương Vũ đầy cả bụng đều là tức giận, đội mũ giáp xong lại tiếp tục lên ngựa.

“Nhị đệ!”

Lúc này Phương Văn liền gọi Phương Vũ một tiếng, ý kia —— Trở lại thôi!

Nhưng mà Phương Vũ lại cảm thấy không thể tiếp tục mất mặt như vậy được, lúc này hần lại càng phải đánh bại Âu Dương Thiếu Chinh, nếu không sau này nhất định sẽ thành trò cười cho thiên hạ!

“Âu Dương Thiếu Chinh! Ngươi chó có núp phía sau làm con rùa đen rút đầu nữa!” Phương Vũ hét vang: “Ta đây không thêm chấp tiểu hài nhi, ngươi có giỏi thì ra đây cùng ông đây đại chiến ba trăm trận!”

Âu Dương Thiếu Chinh giật giật khoé miệng, Phương Vũ đã nói đến vậy, hần cùng không thể không ra nghênh chiến a. Thật ra thì Âu Dương luôn cảm thấy, lấy cơ trí của Phương Phách quên mất, không phải cơ trí, lấy kinh nghiệm hành quân nhiều năm của Phương Phách như vậy, đáng lẽ không cần giao chiến mới phải, lão đầu cứ thế mà thu binh là được rồi. Lại không hiểu từ đâu chui ra một tên Tướng quân ngu ngốc đến vậy

Lúc này, dân chúng trên tường thành thấy lại có chuyện để xem, liền đồng loạt la hét, đánh hần đi, đánh!

Âu Dương Thiếu Chinh liếc mắt nhìn trời, lại nhìn nhìn Phương Vũ, tiểu tử này điều võ giương oai cũng thật khí thế đi.

Âu Dương thúc ngựa đi về phía trước, vô cùng không hứng thú mà ngoắc ngoắc tay với Phương Vũ.

Lâm Dạ Hỏa ngồi xem chiến cuộc trên thành hỏi: “Mấy chiêu?”

Bạch Ngọc Đường nói: “Một chiêu.”

Thiên Tôn và Ân Hầu cùng gật đầu: “Nhiều nhất là một chiêu.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn mọi người một chút: “Sao lại không phải là hai chiêu đi? Âu Dương dù sao thì cũng môn khách khí chút a.”

Âu Dương Thiếu Chinh đi vào vòng chiến, một tay giữ dây cương ngựa, một tay cầm cây Bàng thiết trường côn kia của hắn, cũng lười không thèm nhìn Phương Vũ. Âu Dương Thiếu Chinh dù sao cũng là bậc Đại tướng, phải đánh cũng nên đánh với Đại tướng mới có ý nghĩa, so tài cùng với cái tên thùng cơm ngu ngốc kia thì có nghĩa lý gì, chán ngắt!

Phương Vũ lại vô cùng hưng phấn, đối diện chính là Hoả Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chinh a, hắn thúc chiến mã một cái, gươm cao đao, dồn lực vào hai cánh tay, vung đao chém tới.

Âu Dương Thiếu Chinh cũng không có vội tránh qua, nhẹ nhàng giơ tay vung gậy

Mọi người đều nghe thấy một thanh âm thanh thúy vang lên

Đạo đao của Phương Vũ bay ra ngoài, “vút vút” vài cái trên không rồi bay ra phía sau, cắm ngay trước mặt Phương Phách, mí mắt Phương Phách liền muốn giật, ngực vô cùng khó chịu, tức giận thay cho nhĩ tử hắn!

Phương Vũ lúc này cũng có chút ngốc lảng, vừa rồi Âu Dương Thiếu Chinh dường như cũng không dùng nhiều lực, sao tay mình lại không thể giữ nổi đao chứ? Kỳ quái

“So với tướng tướng còn ăn hại hơn.” Bao Duyên nâng cằm tựa vào thành lầu mà nhìn xuống.

Bao Phúc cũng gật đầu: “Thật sự là vô cùng vô dụng a!”

Âu Dương Thiếu Chinh vốn chỉ muốn nhẹ nhàng đánh bật đao hắn lại, để cho Phương Vũ lui ra ngoài một chút, coi như chừa cho hắn chút mặt mũi, đuổi hắn quay trở về, lại không nghĩ đến hắn vừa mới vung tay nhẹ một cái thôi mà, Phương Vũ này thực sự không phải ăn hại đến vậy chứ? Ngay cả một chiêu nhẹ hều này cũng đỡ không nổi?

Không chỉ có Âu Dương nghi ngờ, mọi người trên thành cũng có chút nghi ngờ.

Triển Chiêu sờ sờ cằm: “Vừa rồi Âu Dương cũng đâu có sử dụng nội lực.”

“Có gì đó không đúng.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên thiêu mi, ý bảo Triển Chiêu nhìn Phương Vũ một chút.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Phương Vũ giống như là đột nhiên vô cùng thống khổ, ôm ngực lắc lư trên chiến mã, sau đó ‘phịch’ một cái liền ngã ngựa. Tình trạng của Phương Vũ giống như bị hôn mê, chân vẫn còn đặt trên đệm chân ở yên ngựa, chiến mã kia cũng cả kinh, xoay người chạy ngược trở lại.

Âu Dương Thiếu Chinh nhìn thấy cũng khó hiểu, ngay cả Hoàng Phiêu Mã của hắn nhìn cũng không hiểu nổi, đây là tình huống gì?!”

Phương Phách sai người ngăn lại chiến mã của Phương Vũ, Phương Tài xuống ngựa muốn đỡ Phương Vũ dậy, lại phát hiện Phương Vũ không hề nhúc nhích.

Phương Tài hơi sững sờ, nhìn mặt của Phương Vũ một chút sắc mặt hắn trắng bệch, hơn nữa đồng tử mắt còn trợn trừng nhìn thẳng về phía trước.

Mọi người cũng sững sờ, Phương Tài đưa tay sờ cổ Phương Vũ, thăm dò mạch đập, hồi lâu sau, ngẩng đầu nhìn phụ thân hắn: “Nhị ca đã chết”

Lần này, mọi người đều trợn tròn mắt.

Triển Chiêu ở trên thành lầu mở to mắt, ngay cả Âu Dương Thiếu Chinh cũng mở to mắt.

Âu Dương sờ sờ cằm, Trâu Lương liền hỏi hắn: “Học được công phu mới à?”

Khoé miệng Âu Dương giật giật: “Không có a Chẳng lẽ nội lực đã gia tăng?”

Triển Chiêu liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Biết Phương Vũ làm sao mà chết không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Dù sao thì cũng chắc chắn không phải là Âu Dương đánh chết.”

Hai người lại vô thức mà nhìn Ân Hưu cùng Thiên Tôn.

Thiên Tôn nói: “Lúc hắn vừa mới vận công vung đao, nội lực lại cứ thế càng lúc càng yếu đi, cuối cùng là lực bất tòng tâm.”

“Đúng vậy.” Ân Hầu gật đầu: “Hơn nữa hai mắt hấn còn đột bạo.”

Mọi người lại theo bản năng mà nhìn Tiêu Lương ở bên cạnh.

Lâm Dạ Hỏa cũng hỏi Tiêu Lương: “Vừa rồi đánh hấn có dùng nhiều lực không?”

Tiêu Lương cũng có chút sững sờ, dù sao bé cũng là một tiểu hài tử, liền lắc đầu một cái: “Không có a! Chỉ là cốc hấn mấy cái, chọc hấn mấy cái cùng giật tóc hấn mấy cái thôi, nếu chỉ có như vậy mà cũng chết, vậy thì hấn không phải sớm đã bị giết chết rồi sao!”

Khoé miệng Lâm Dạ Hỏa cũng giật giật, nói cũng đúng.

“Tình trạng này rất giống với tình trạng của Phương Tuấn!” Bao Duyên ở một bên hỏi Triển Chiêu: “Phương Tuấn có phải là cũng đột nhiên chết khi đánh nhau với Bàng Dục không? Chẳng qua là khi đó Bàng Dục là hồn chiến với hấn, còn bây giờ Phương Vũ bị đánh rơi binh khí nên không thể đánh tiếp mà thôi.”

.....

Bên này mọi người còn đang thảo luận, nhưng bên kia Phương gia cũng không có để yên.

“Âu Dương Thiếu Chinh!”

Lúc này chỉ nghe Phương Phách rống lên một tiếng, đứng dậy: “Ngươi lại hạ độc thủ giết chết nhi tử ta!”

Âu Dương Thiếu Chinh dở khóc dở cười, chỉ chỉ Phương Phách đang đau lòng ôm đầu nhi tử nói: “Này, lão gia tử, ở đây có rất nhiều người chứng kia a, ta cũng không có đánh chết hấn, chỉ là nhẹ nhàng đẩy rơi binh khí của hấn thì hấn liền tự mình chết luôn rồi.”

“Đúng vậy!”

“Thật sự hình như là tự nhiên chết a”

“Có phải bị bệnh không a? Thân thể không tốt sao?”

Dân chúng vây xem đều ồn ào bàn tán, đều cảm thấy Phương Vũ chết thật kỳ quặc.

Phương Phách suy nghĩ một chút, ngàng đầu nhìn Tiêu Lương đang quan sát ở trên thành lầu, nói: “Chẳng lẽ là”

Tiêu Lương nháy mắt mấy cái, chỉ chỉ mũi mình: “Cái gì chứ?”

“Có phải ngươi âm thầm hạ độc chết nhi tử của ta không?”

Tiêu Lương không còn gì để nói nữa: “Ta mới không có.”

Phương Phách lúc này cái gì cũng không nghe lọt tai nữa, cứ khẳng khẳng là mọi người hạ độc chết nhi tử hấn. Bàng gia thì hại chết Phương Tuấn, Triệu Phổ lại hại chết thứ tử Phương Vũ của hấn!

Phương Vũ mặc dù lỗ mãng, thế nhưng lại vô cùng hiếu thuận, Phương Phách cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi, kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, liền tiếp mất đi hai nhi tử, ánh mắt hấn hôm nay cũng đỏ ngầu rồi.

Không chỉ mắt Phương Phách đỏ, mắt Phương Văn và Phương Tài cũng đỏ, dù sao thì cũng là huynh đệ ruột thịt.

Phương Văn nhảy lên ngựa: “Âu Dương Thiếu Chinh, ngươi giết Nhị đệ ta, ta bắt ngươi đền mạng!”

Phương Tài cũng cầm đao lên ngựa

Âu Dương cũng không có sợ hai người bọn họ, có điều cho dù Phương gia kia tức giận hồ đồ cũng tốt, trời sinh đã ngu ngốc cũng được, thế nhưng Âu Dương lại là người vô cùng khôn khéo cùng cơ trí a! Hấn thấy rõ cái chết của Phương Tuấn cùng Phương Vũ có kỳ hoặc!

Hai huynh đệ Phương gia đã vọt đến trước mắt, đánh thì liền đánh a? Âu Dương bĩu môi một cái —— Chắc không phải liền đụng một cái sẽ chết nữa đó chứ, vậy thì không chừng Phương Phách cũng tức chết luôn đi, Triệu Phổ sao vẫn còn chưa tới a?!

Thật may là, không đợi Âu Dương động thủ, từ trên tường thành đã có một người rơi xuống, Triển Chiêu tung chân đập vào cổ hai chiến mã một cước

Ngựa của hai huynh đệ đều lui về phía sau mấy bước.

Hoàng Phiêu Mã thì lại nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, tâm nói sao lại cướp mất đồ chơi của nó chứ?

Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, đưa ra ngăn cản hai bên: “Chậm đã!”

Cả chiến trận đang hò hét inh ỏi, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

“Yêu.” Tiêu Lương nâng cằm nhìn: “Không tệ nha, rất có khí thế!”

Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh cũng gật đầu: “Đúng vậy, Miêu Miêu rất suất a!”

.....

“Triển Chiêu, mau tránh ra” Phương Văn vung tay chặn lại, ý bảo trận này không cần Triển Chiêu nhúng tay vào.

Triển Chiêu sầm mặt nhìn hắn: “Phương Văn, nơi này cũng không phải chiến địa Mạc Bắc, đây chính là đại môn thành Khai Phong, ngươi muốn báo thù cho huynh đệ thì cần phải điều tra nguyên nhân cái chết trước đã!”

Phương Văn cùng Phương Tài ghìim dây cương, giằng co với Triển Chiêu.

“Là do Âu Dương Thiếu Chinh cùng thiếu niên kia liên thủ đánh chết, còn có gì không rõ ràng nữa?” Phương Phách cũng đứng lên.

Triển Chiêu cười lạnh một cái: “Muốn biết hắn làm sao mà chết thực ra rất đơn giản, tìm một ngõ tác đến nghiệm thi một chút là có thể rõ ràng ngay thôi!”

“Huynh đệ ta đều đã chết rồi, các ngươi còn muốn động vào thi thể của hắn” Phương Văn không chịu.

Triển Chiêu lúc này mặt cùng sầm xuống: “Phương Phách, Phương Văn, Phương Tài, ba phụ tử các ngươi đi tin Quỷ giáo cái gì đó không cho phép động đến thi thể là việc của các ngươi, nhưng mà quốc có quốc pháp, gia có gia quy, người chết tại Khai Phong, theo lý nên để cho Khai Phong phủ thẩm án, tự nhiên sẽ trả lại công đạo cho các ngươi. Các ngươi không để cho tra xét, cũng không cho nghiệm thi, mở miệng đều nói là người ta hại chết nhi tử huynh đệ các ngươi, còn muốn người ta đền mạng, Phương Vũ cũng vậy, Phương Tuấn cũng thế, mạng người quan trọng sao có thể để cho các ngươi xem như trò đùa được?”

Lông mày Ân Hầu giật giật, thở dài một cái.

Thiên Tôn tiến đến bên cạnh hắn, đáng vẻ rất sợ thiên hạ không đại loạn mà hỏi hắn: “Ta nói này lão quỷ, người sao lại có một ngoại tôn chính khí lẫm liệt như thế a? Ma giáo của ngươi có vấn đề gì sao?”

Ân Hầu liếc hắn một cái, thật ra thì chính hắn cũng nghĩ không ra, tại sao hắn đường đường là Đại ma đầu đệ nhất thiên hạ, lại thêm hơn ba trăm lớn nhỏ ma đầu khác từ bé đã chăm sóc cưng chiều, thế mà đứa nhỏ này không những chẳng nhiễm chút tà khí nào, ngược lại tràn ngập chính khí như thế, Đây là tạo nghiệt sao! Tất cả đều tại Nhi tể của hắn! Khuê nữ của hắn là bị bỏ bùa mê thuốc lú nên mới tìm về một Nhi tể như vậy a, làm hại hắn không có được một Tiểu ma đầu để cùng ngoạn chơi.

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút Ân Hầu đang bắt đắc dĩ cùng Thiên Tôn đang rất hả hê, chỉ có hắn hiểu rõ, Triển Chiêu cũng không phải là hoàn toàn một thân chính khí mà mắng ba phụ tử Phương gia kia cái gì, chẳng qua là, hắn lợi dụng lúc này có nhiều người ở đây, đem mọi chuyện nói rõ ràng hết, để cho dân chúng Khai Phong biết được chuyện gì xảy ra, tránh cho tin đồn thất thiệt lan ra bốn phía mà thôi.

Quả nhiên, Triển Chiêu chỉ cần nói mấy lời đơn giản đã giúp cho mọi người hiểu rõ toàn bộ, không ít dân chúng vậy xem bắt đầu nghị luận âm ỉ.

.....

“Thì ra là có chuyện như vậy a!”

“Ta còn tưởng Phương Tuấn thực sự bị Bàng Dục hại chết chứ, xem ra vẫn còn nhiều điều mờ ám a.....”

“Còn không cho nghiệm thi nữa, cái này thật quá không nói lý đi!”

“Người không nghe nói sao, là mê tín Quỷ giáo đó!”

“Ai nha, vụ này nhất định là có kỳ hoặc a!”

.....

Thông thường, những vị quyền cao chức trọng, thường ngày nói một không ai dám nói hai, nếu như đến khi bị đuối lý, nhưng lại không muốn thừa nhận hoặc vì nguyên nhân nào đó mà không thể thừa nhận, hầu như tại những thời điểm như vậy đều chọn cách tức giận.

Phương Phách hôm qua đã bị Triển Chiêu chọc cho nộ khí xung thiên, hôm nay vừa mới mảy đi một nhĩ tử, lại bị mấy câu nói đơn giản của Triển Chiêu khiến cho á khẩu không nói được gì, lại không thể không dâng lên thi thể nhĩ tử cho Khai Phong phủ nghiệm thi, đối với Phương Phách mà nói, đây chính là sỉ nhục lớn nhất, vì vậy hận khí của hắn với Triển Chiêu lại càng ngày càng sâu.

“Triển Chiêu, người đừng hiếp người quá đáng.” Phương Phách kéo chiến mã qua, phi người lên ngựa: “Hôm nay ta không thể không đòi lại công đạo cho nhĩ tử”

Chần qua là, Phương Phách còn chưa nói dứt lời, đã nghe thấy có một thanh âm chậm rãi hỏi hắn một câu: “Người muốn đòi lại công đạo cho nhĩ tử thể nào?”

Mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy binh mã phía sau Âu Dương Thiếu Chính chia ra hai bên, Triệu Phổ cười Hắc Kiêu lắc lư đi đến, còn có cả Công Tôn ngồi sau lưng hắn đang giương cặp mắt tò mò mà nhìn về phía quân doanh của Phương Phách, đương nhiên điều khiến hắn chú ý nhất lúc này, chính là thi thể của Phương Vũ đang nằm trên mặt đất kia.

Hắc Kiêu đi đến chính giữa liền hí vang một tiếng, móng chân bào bào đất mà nhìn Hoàng Phiêu Mã, hai con ngựa hình như đang trao đổi gì đó.

Hắc Kiêu nhìn Hoàng Phiêu Mã, như muốn hỏi ——- Phong Nha Đầu, đánh thể nào?

Lại nói tới, cái con thất mã Hoàng Phiêu Mã này của Âu Dương Thiếu Chính được gọi là Phong Nha Đầu. Đây cũng là một bảo mã danh câu, đến từ phía Tây vô cùng băng lãnh, Hoàng Phiêu Mã này có một đặc điểm, chính là lông đặc biệt dày, đỉnh đầu cùng dưới bụng còn có đốm trắng, hai bên xương sườn nhìn rất rõ ràng, vì vậy còn được đặc biệt gọi là Thấu Cốt Long. Ngựa này chịu lực tốt, tốc độ lại nhanh, có điều lại hơi điên điên, một khi hưng lên thì giống y như người say rượu vậy. Âu Dương Thiếu Chính nuôi nó từ khi nó còn nhỏ xíu, chính là một con ngựa cái, lúc nào nó giữ chứng điên thì cho dù là có trăm binh lính cũng không cách nào kìm lại được, vì vậy mà Âu Dương Thiếu Chính liền gọi nó là Phong Nha Đầu. Con ngựa này cùng Hắc Kiêu chính là Ma vương chuồng ngựa, tuyệt đối không thể nuôi cùng những con ngựa khác, một khi nhốt chung chuồng với ngựa khác, những con ngựa đáng thương đó nhất định sẽ bị cắn đứt đuôi.

Hoàng Phiêu Mã tựa hồ có điểm bất mãn, hướng về phía Hắc Kiêu mà hí vang ——- Còn chưa đánh mà một tên đã chết lăn quay rồi.

Âu Dương Thiếu Chính thấy Triệu Phổ đã tới, liền nhìn trời, cuối cùng cũng tới.

Triệu Phổ nhìn thi thể trên mặt đất một chút, lại nhìn Âu Dương, ý là —— Người đánh chết a?

Âu Dương lắc đầu, sau đó đem mọi chuyện nói qua một lần.

“Thi thể hình như có chút kỳ quái.” Công Tôn xuống ngựa, muốn đến nghiệm thi.

“Ai cũng không được phép động đến thi thể!” Phương Phách bổ thanh đao thật dài kia về phía Công Tôn, Triển Chiêu chặn đao lại, trợn mắt nhìn Phương Phách một cái, ý kia —— Người quả nhiên ai cũng dám động đến sao.

Công Tôn cũng may là nhờ có Triển Chiêu đã chặn lại đao, nếu không nhất định sẽ bị đao chém trúng.

Dân chúng thành Khai Phong cũng hai mặt nhìn nhau.

Mọi người cũng liếc Triệu Phổ, chỉ thấy hai con mắt của hắn thật đúng như trong lời đồn, một con mắt hôi sắc, lúc này màu sắc cũng nhạt vô cùng, một con hắc sắc, lúc này lại đen đến cực điểm. Đúng là mắt âm

dương. Mà tầm mắt hắn lúc này lại theo thanh đao mà Triển Chiêu vừa chặn lại kia, di chuyển rồi dừng trên người Phương Phách.

Triệu Phổ mỉm cười.

“Hắc” Từ Ảnh lắc đầu: “Lão Phương kia thật quá giỏi đi, chỉ cần một câu đã có thể chọc giận được Vương gia rồi.”

Giả Ảnh cũng mơ hồ nhận ra được nộ khí toả ra từ trên người Triệu Phổ.

Triệu Phổ sau khi nhìn Phương Phách mà cười một tiếng, liền nói: “Hôm nay nhất định phải để lại thi thể nhi tử làm khám nghiệm, nghiệm một cỗ thi thể hay muốn nghiệm cả năm cỗ, các người con mẹ nó tự mình chọn đi!”

“Triệu Phổ.....” Phương Phách nghe ý tứ Triệu Phổ, biết được ý hắn là hôm nay nếu như không để cho bọn hắn nghiệm thi, hắn liền vác đao chém chết cả đám, liền tức giận quát: “Người đừng có bức người quá đáng!”

“Ta bức đó thì đã sao?” mặt mày Triệu Phổ lúc này âm trầm chẳng khác gì Tu La thực sự, thẳng lưng mà đưa tay ra

Lập tức, xung quanh truyền đến tiếng khèn trận.

Phương Phách nhìn xung quanh

Chẳng biết từ lúc nào, trên thành đã đứng đầy xạ thủ lưng đeo xạ tiễn, mặc quân phục đen, trong tay cung cũng đã giương cao, sẵn sàng bắn xuống.

Bạch Ngọc Đường thoáng lui về sau một chút, đứng tựa vào thành tường tiếp tục nhìn, ý là ta đây sẽ không làm ảnh hưởng tầm ngắm của các người.

Lúc này, chỉ thấy một nam nhân mặc thanh y, đeo nhuyễn giáp bạc, khoác áo bào cũng là màu xanh nốt, tuổi độ ba mươi trở lại, bên mép còn có hai hàng ria mỏng, nhảy lên tường thành. Mặt mày có vẻ vô cùng hoà khí, hai hàng ria mép lại được chăm sóc khá cẩn thận nhưng không hề mất đi vẻ tiêu sái, hắn dùng vẻ mặt rất mực chân thành mà nói với Phương Phách: “Lão Phương a, phải nghe lời, mau chuẩn bị làm hậu sự đi! Người phải biết là người chết không có khả năng sống lại a”

Sau đó mọi người lại được dịp trợn mắt há miệng mà nghe vị thúc thúc râu ria này thao thao bất tuyệt chẳng khác gì niệm kinh khấn phật mà khuyên Phương Phách.

Trâu Lương một lần nữa đỡ cái trán —— Bà tám tới rồi!

“Ai, Kiều Quảng a Kiều Quảng a” Bát Vương gia nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Long Kiều Quảng: “Bớt tranh luận chút đi.”

Long Kiều Quảng chuyển hướng một cái, nói: “U, Bát Vương gia a, đã lâu không gặp nha” Sau đó lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Mọi người vây xem đều hai mắt nhìn nhau —— Đây chính là Tả tướng quân Long Kiều Quảng sao? Quả nhiên giống y như tin đồn a Nói thật nhiều.

“Triệu Phổ.” Phương Phách nhìn Triệu Phổ: “Người muốn thế nào?”

“Lui binh!” Triệu Phổ không để vào mắt nói: “Giao lại vụ án cho Khai Phong phủ tra thẩm.”

“Nếu như ta không đồng ý thì sao?”

Triệu Phổ “ha ha” hai tiếng, nói: “Sống tới tám mươi tuổi thì óc thành óc cẩu rồi sao? Dùng cái giọng điệu này mà lại dám nói chuyện đáp ứng với không đáp ứng a?”

Dân chúng vây xem xung quanh đều hít một ngụm khí lạnh ——Quả nhiên, Âu Dương Thiếu Chính vừa nói những lời đó chính là chuyển lời giúp Triệu Phổ!

Bạch Ngọc Đường lắc đầu —— Chỉ có thể dùng một cách giải thích duy nhất cho chuyện này chính là: Thượng bất chính hạ tắc loạn.

Công Tôn liếc Triệu Phổ một cái —— Độc miệng như vậy quả nhiên là vạn người mới có một.

Bát Vương gia cũng rất bất đắc dĩ —— Cửu đệ của hắn lần lần trở mặt thật rồi, xem ra là tâm tình hôm nay không tốt.

Triển Chiêu thì nhẹ nhàng cầm lấy đầu đao của Phương Phách, hoàn toàn không thêm để ý đến việc lão đầu này cứ liên tục kéo trở lại, một tay lại sờ cằm mình, hắn là đang cảm thấy, hình như Triệu Phổ đang giành mất nổi bật của mình.

Tiêu Lương lại rất kích động, hô lên: “Sự phụ thật quá khí phách! Quả nhiên có nghề!”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu ở bên cạnh: “Ân, có nghề!”

Phương Phách giận đến độ mặt lúc thì trắng lúc thì hồng Hắn dĩ nhiên biết đã chọc giận Triệu Phổ, hơn nữa hắn cũng biết được người trẻ tuổi này lực thân không nhận, lúc này hắn đã trở mặt rồi, thế nhưng làm sao có thể lui binh đây? Chuyện mất hết mặt mũi còn chưa nói đến, huống hồ còn phải cho nghiệm thi nữa

Công Tôn đứng phía sau Triển Chiêu, thấy lão đầu này cũng gặp nhiều rủi ro nên cảm thấy có phần bất nhẫn, liền hỏi: “Lão gia tử, sao lại không cho nghiệm thi?”

Phương Phách khẽ cau mày, nói: “Thi thể của nhi tử ta không thể động vào.”

“Nếu như không đụng đến thi thể thì sao?” Công Tôn nói.

Phương Phách ngẩn người.

“Thật sự.” Công Tôn cảm thấy cứ giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp, liền nói: “Mang bao tay, cũng không giải phẫu thi thể nhi tử ngài, chỉ dùng ngón châm, ngay cả sọc cũng sẽ không để lại.”

Dân chúng vây xem đều gật đầu, thầm nghĩ, ân Công Tôn tiên sinh thật là tư văn nhã nhặn a, biện pháp này tương đối tốt.

Nhưng mà Phương Phách vẫn còn chần chừ.

Lần này, cả Triển Chiêu và Triệu Phổ đều nhìn ra môn đạo —— Lão đầu này là đánh chết cũng không chịu cho nghiệm thi!

Bạch Ngọc Đường không hiểu: “Sao lại không chịu cho nghiệm thi?”

Lâm Dạ Hỏa hỏi: “Ngươi và Triển Chiêu có kiểm tra qua thi thể Phương Tuấn không?”

“Kiểm tra qua.” Bạch Ngọc Đường nói: “Thi thể hắn có triệu chứng trúng độc.”

“Nga?” Thiên Tôn cảm thấy hứng thú: “Lão đầu này có biết hay không?”

Ân Hầu quan sát Phương Phách vẻ mặt đầy mâu thuẫn lúc này, nói: “Xem ra, có lẽ không phải là không biết.”

Lúc này, ở nơi xa cũng có một đội nhân mã nữa đi tới.

Năm trăm tinh binh hộ tống một chiến xa nhanh chóng chạy đến, ở đầu xe, Bao Chứng đang đứng, ngay phía sau hắn chính là Bàng Cát. Mấy ngày nay ngày nào Lão Bàng vội vàng, muốn nhanh một chút trở về, cho nên hắn và Bao Chứng mới quyết định ngồi chiến xa này. Chiến xa này nhanh nhưng cũng quá sóc cho nên cái bụng của Bàng Cát cũng vì vậy mà nhỏ thêm hai vòng.

Xe dừng, Bao Chứng liền đi xuống, đi thẳng tới cửa thành. Tới trước mặt Triển Chiêu thì dừng lại, nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, đem tất cả thi thể đưa vào cung.”

Triển Chiêu gật đầu, Triệu Phổ liền vung tay lên, nói: “Đưa thi thể đi.”

Mấy ảnh vệ tiến lên khiêng thi thể, Phương Văn cùng Phương Tài nhìn Phương Phách một chút, ý là —— Cản lại hay không cản lại?

Phương Phách do dự một lát, hai nhi tử của hắn cũng không dám tự tiện làm bừa, cho nên cũng không dám cản lại.....

“Công Tôn tiên sinh cũng theo tiến cung đi.” Bao Chửng đi qua trước mặt Phương Phách, đến liếc cũng không liếc hẳn một cái.

“Bao Chửng, đưa thi thể vào cung làm gì?” Phương Phách hỏi.

Bao Chửng lúc này mới quay mặt lại nhìn hẳn một cái, lạnh như băng mà quăng lại một câu: “Trước mặt Hoàng thượng cùng văn võ bá quan, nghiệm thi!”

Nói xong, Lão Bao đặc biệt khí phách mà quay người lại, hướng về phía cổng thành rống lên một tiếng: “Mở cửa thành, Bồn phủ mới đi có mấy ngày, các người làm thế này là không coi vương pháp ra gì phải không?”

Quan trực thành cả kinh vội vàng mở cửa thành.

Dân chúng trong thành cũng biết lần này hẳn không phải chuyện đùa nữa rồi —— Bao đại nhân đã trở lại!

Đến lượt Triệu Phổ sờ cằm, Âu Dương Thiếu Chinh nhỏ giọng nói: “Nguyên Soái, Lão Bao còn nổi tiếng hơn a!”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, nói: “Chẳng phải người ta vẫn nói ‘Cường Long nan áp Địa Đầu Xà’ sao Nhịn!”

Nói xong, liền xuống ngựa, phân phó Trâu Lương cùng Long Kiều Quảng an bài binh mã thoả đáng, còn mình thì cùng vào kinh với mọi người, tiếp tục đi xem náo nhiệt. Đăng bởi: admin

8. Chương 8: [Quỷ Kỳ]

CHƯƠNG 8. [QUỶ KỲ]

Bao đại nhân đến cửa thành hống một tiếng, liền phá tan cục diện giằng co, cũng là cho Phương Phách có một cái cớ để xuống nước, tránh khỏi chọc giận đến Triệu Phổ, nếu không có khi thật sự phải làm vong hồn dưới đao của hắn.

Trên thành lâu, Bao Phúc kéo ống tay áo Bao Duyệt, nói: “Thiếu gia, lão gia thật quá khí phách đi!”

Bao Duyệt cũng gật đầu, sau đó theo bản năng mà đi sờ sờ khuôn mặt mình —— Đen đúng là vẫn tốt hơn a! Thật rất khí phách nha, nếu như cha hắn mặt cũng trắng như hắn, khẳng định mọi người cũng không có sợ a.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Bao Duyệt liền rơi xuống đáy vực, đột nhiên hắn nắm chặt tay mà nói một câu: “Tức chết!”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đang định đi xuống dưới lầu, nghe thấy Bao Duyệt nói vậy, liền quay đầu lại nhìn hắn.

“Đáng ghét!” Bao Duyệt hung hăng mà đập vào tường: “Tại sao phơi nắng hoài mà vẫn không đen chứ!”

.....

Bạch Ngọc Đường đi ở phía trước nghe được hắn nói những lời này, vẻ mặt vô cùng phức tạp mà quay lại nhìn hắn

Lúc này, lại thấy Bao Duyệt ôm chân nhảy dựng lên kêu: “Ai, đau a! Thật là đau quá đi!”

Bát Vương gia cười lắc đầu một cái, nhi tử này của Bao Chửng cũng thật thú vị a!

Mặc dù Bao Duyệt đã lâu rồi không được gặp Bao Chửng, nhưng hắn biết lúc này cần phải làm chuyện đúng đắn, cho nên cũng không có phá rối, liền ngoan ngoan đi theo phía sau bọn Bạch Ngọc Đường, cùng vào cung với Bao Chửng.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của mọi người, trong triều lúc này bá quan cũng không có tụ họp đông đủ, ngay cả Triệu Trinh cũng không thấy đâu, chỉ thấy có một tiểu công công đi ra ngoài hỏi thăm một chút, biết là Bao đại nhân đã trở về, liền nói sẽ vào bẩm báo Hoàng Thượng. Một lát sau, Trần công công chạy đến hỏi

thăm Bao Chứng, nói hắn đã khổ cực rồi, sau đó nói rằng Hoàng Thượng lúc này không có rảnh, mọi người đợi lát nữa hãy nói.

Bao Chứng trong lòng hiểu rõ —— Đây là tâm trạng Hoàng Thượng đang cực kỳ không tốt a.

Công Tôn dắt Tiểu Tứ Tử đến bên cạnh Triệu Phổ, Triệu Phổ đột nhiên kéo hắn một cái, hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Công Tôn không hiểu: “Ăn cái gì?”

“Hai ta đã đi mấy ngày đường rồi, hôm nay lại cả ngày còn chưa có ăn cơm, người không đói bụng a? Đến Ngự thiện phòng ăn chút gì đi.”

Công Tôn đỏ khốc đỏ cười, nói: “Người còn có tâm tư ăn Lại nói tới, vào cung diện Thánh sao có thể ăn cơm?”

Triệu Phổ lập tức lên tinh thần, hắc hắc cười nói: “Còn phải chờ lâu!”

“Chờ cái gì?” Công Tôn không hiểu.

Triệu Phổ thiêu mi với hắn: “Người có tin hay không, ít nhất Triệu Trinh cũng phải để cho mấy người này chờ bên ngoài hai canh giờ!”

Công Tôn mở to hai mắt: “Không phải đâu Chuyện này nguy cấp mà”

“Ai,” Triệu Phổ cười nhạt một cái: “Cứ chờ xem đi!”

Quả nhiên, sự thật chứng minh Triệu Phổ hiểu rất rõ Triệu Trinh Bá quan triều đình đợi, đợi đến hơn hai canh giờ, chờ từ lúc trời còn đóng tại đỉnh đầu, chờ cho đến khi tối mịt.

Triệu Phổ đã biết trước mọi chuyện cho nên ngay khi trù tử của Ngự thiện phòng chuẩn bị xong cho họ một bàn ăn tẩy trần, hắn đã mang theo Công Tôn, mấy ảnh vệ, còn có cả Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương lục đục chạy đến Ngự thiện phòng, làm một công việc vô cùng cao cả là lấp đầy mấy cái bụng rỗng đang kêu inh ỏi.

Bạch Ngọc Đường còn chưa đợi hết khoảng thời gian một chung trà, đã mang theo Thiên Tôn và Ân Hưu luôn miệng kêu “nhàm chán” cùng “đói bụng” đi ăn.

Ra khỏi Hoàng cung, gặp được Triển Chiêu cùng Bàng Dục vừa mới đi ra từ Đại Lý Tự, còn mang theo cả thi thể của Phương Tuấn nữa.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường mang theo Thiên Tôn cùng Ân Hưu liền đoán được là Triệu Trinh muốn bọn họ phải đợi lâu, năm đầu tiên hắn nhập hội với Bao Chứng đã từng được kiến thức rồi, cho nên liền vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, bảo hắn giúp mình chiếu cố Ân Hưu một chút.

Trước khi Bạch Ngọc Đường đi, Triển Chiêu còn ghé vào bên tai hắn nói nhỏ một câu: “Khó có được thời gian rảnh rỗi như vậy, hay là tận dụng một chút đi.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu hai mắt cũng loan thành hình bán nguyệt, đại khái cũng đã đoán ra Triển Chiêu là muốn hắn thừa dịp Thiên Tôn cùng Ân Hưu đều rảnh rỗi, ăn cơm xong nhờ hai người đó đi dò xét một chút cửa hàng Điều Ký kia.

Bạch Ngọc Đường liền hờn hờ mà nhận lời, sau đó mang theo Thiên Tôn và Ân Hưu đến Thái Bạch Cư dùng bữa.

Gọi món ăn xong, chờ cho Thiên Tôn cùng Ân Hưu bắt đầu ăn uống, Bạch Ngọc Đường lại muốn đi ra ngoài một chuyến nữa Hắn đi đâu a? Còn đi đâu nữa ngoài việc đi đưa cơm cho Triển Chiêu, tránh cho con Mèo kia đói đến hồng cả bụng luôn đi.

Chẳng qua là khi Bạch Ngọc Đường vừa mới mang đồ ăn đến nơi, đã thấy Trần công công bưng theo một thực hạp vội vã chạy đến chỗ Triển Chiêu. Cái này có thể thấy được, tuy rằng Triệu Trinh rất tức giận, thế nhưng cũng rất coi trọng Triển Chiêu, cho nên đối xử cũng bất đồng với người khác.

Bạch Ngọc Đường liền đưa tay cầm lấy thực hạp trong tay Trần công công, để đồ ăn mình mang đến vào đó, lại đem đồ ăn mà Hoàng Thượng ban cho, cẩn thận, kín đáo đưa cho Tiểu Ngũ mới tới tham gia nào

niệt. Bạch Ngọc Đường sau khi làm xong chuyện ‘xấu’ rồi, liền cứ thế xoay người nghênh ngang mà đi, lúc quay đi chỉ kịp thấy Trần công công vội vã lau mồ hôi trên trán. Triền Chiêu thì liếc Tiểu Ngũ đang gặm vịt quay được Ngự thiện phòng đặc biệt chế biến bên cạnh một cái, lại nhìn mấy món Lệ chi sao long hà, Bạng trấn mẫu lệ, còn có cả món Tiên tranh nhượng giải hoàng liền thiêu mi một cái —— Quả nhiên, vẫn là Bạch Ngọc Đường hiểu được sở thích của hắn a.

Trở lại Thái Bạch Cư, Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu, vừa uống vừa ngẫm nghĩ.

“Nghĩ gì thế?” Thiên Tôn đang cầm một con sò điệp, vừa ăn vừa chọc chọc Bạch Ngọc Đường: “Dù sao thì thức ăn cũng rất ngon, ngươi lại cả ngày chỉ biết uống rượu, không hiểu sao vẫn có thể lớn lên chứ.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhìn chằm chằm tóc Thiên Tôn, sau đó, hắn đưa tay cầm lên một ít tóc, kéo đến trước mắt mình nhìn kỹ, cau mày, khó hiểu mà nhìn Thiên Tôn.

“Sao?” Thiên Tôn miểu hán.

“Biến sắc sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn mặt trời bên ngoài một chút, không phải là mình bị ảo giác, hắn nhớ rõ lúc trước tóc Thiên Tôn là thuần trắng, mới mấy ngày không gặp, sao đột nhiên lại biến thành màu bạc rồi.

Thiên Tôn hơi nhếch khoé miệng, tiến đến hỏi: “Nhìn được không a? So với màu trắng đẹp hơn một chút a!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì nhìn Thiên Tôn: “Nhìn có đẹp hay không tạm thời không nói đến Nhưng mà Ngươi không sao chứ? Có cần để Công Tôn xem một chút không?”

“Ha ha.” Ân Hầu cười khan hai tiếng, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngươi đừng để ý đến hắn, hắn là đang trêu chọc ngươi, bởi vì quá trắng sẽ rất khó coi, cho nên Công Tôn mới kê cho hắn một đơn thuốc, để cho hắn lấy chút cỏ tắm mấy ngày, sau đó liền biến thành màu bạc.”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy liền yên tâm, đừng nói chứ, màu bạc so với màu trắng đúng là dễ xem hơn nhiều, hơn nữa nhìn còn có vẻ trẻ tuổi hơn.

“Hai người đã từng nghe qua chuyện về Quỷ Tướng chưa?” Bạch Ngọc Đường vừa cầm khăn tay đưa cho Thiên Tôn để hắn lau miệng, vừa lau miệng, lại hỏi Ân Hầu.

Ân Hầu sờ cằm: “Quỷ Tướng Quỷ Tướng thì chưa từng nghe qua, có điều Quỷ Kỳ thì có nghe tới rồi.”

“Quỷ Kỳ sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng không mấy liên quan.

“Ngược lại chuyện về Quỷ Kỳ dường như có chút giống với Quỷ Tướng a.” Thiên Tôn lau miệng xong, liền nói bảo tiểu nhị mang lên hai phần đậu hủ nhồi nấm hương lên ăn, tiếp tục nói chuyện cùng Bạch Ngọc Đường.

“Giống chỗ nào?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút hứng thú.

“Quỷ kỳ chính là cờ lệnh của Quỷ tướng quân, nghe nói có một vị tướng quân tiền triều, bị quân phản loạn vây trong một sơn cốc, hắn cảm thấy quân sĩ của mình rất nhanh sẽ bị tiêu diệt hết.” Ân Hầu hăng hái bưng bưng mà kể chuyện xưa cho Bạch Ngọc Đường nghe: “Vị tướng quân ấy bỏ lại binh mã, một mình chạy trốn.”

Khoé miệng Bạch Ngọc Đường co rút, nói: “Vô dụng như vậy?”

Ân Hầu thiêu mi một cái, nói: “Đây cũng không phải là trọng điểm, tướng quân kia cuối cùng cũng thoát được thân, chẳng may lại ngã vào một sơn cốc Thế nhưng, hắn lại phát hiện trong núi đều là bạch cốt, có cả xương ngựa, có cả xương người hắn bò dậy, ngẩng đầu nhìn lại, thấy cả một sơn cốc thật dài, nhìn trước nhìn sau đều là bạch cốt, không thấy được điểm dừng!”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày: “Đó là một tử cốc sao?”

“Nơi đó là một chiến trường cổ.” Ân Hầu nói: “Trước kia có một vị tướng quân bất khả chiến bại, lại bị quyền thần tặc tử của chính quốc gia mình mưu hại, trúng phải mai phục ở nơi đó. Vị tướng quân kia cùng với mười vạn đại quân mang theo, đồng loạt tự sát, chết tại sơn cốc đó.”

Khoé miệng Bạch Ngọc Đường giật giật: “Mười vạn đại quân a, hấn có ngu hay không thay vì tự sát như vậy, cứ thể đánh ra ngoài không phải là tốt rồi sao.”

“Ai!” Ân Hầu nhẹ nhàng xua tay một cái, nói: “Cái này có chút không ổn!”

“Có gì không ổn?”

Ân Hầu đoạt một phần đậu hủ nhân mộc nhĩ của Thiên Tôn ăn, ý bảo hấn nói tiếp đi, mình nghỉ ngơi một chút.

Thiên Tôn liền nói tiếp: “Mang theo oán khí cùng nhau tự sát, linh hồn liền không có cách nào siêu thoát được!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn một chút, vẻ mặt đương nhiên là không thêm tin.

“Đã nói là truyền thuyết mà.” Thiên Tôn nói tiếp: “Vị tướng quân kia có nghiên cứu về vu thuật, hấn sai mỗi binh lính của mình cắt một chút ở đầu ngón tay, nhỏ từng giọt, từng giọt máu vào trong một chiếc bình, sau khi hấn thu thập được tất cả máu của binh sĩ, liền sai đem quân kỳ ngâm vào trong đó, sau đó đem miệng bình che lại, dùng máu của chính mình viết một bùa chú dán lên, chôn sâu vào lòng đất. Sau đó, tất cả cùng tự sát, khiến cho máu tươi tưới đầm cả sơn cốc như vậy, oan hồn của mười vạn đại quân này không cách nào có thể siêu thoát, đầu thai chuyển thế được. Bọn họ biến thành cô hồn dã quỷ bay tới bay lui trong sơn cốc ấy.”

Bạch Ngọc Đường cau mày: “Mục đích hấn ta làm vậy là gì?”

“Bởi vì không có cam lòng!” Ân Hầu bưng chén trà thổi thổi, chậm rãi nói: “Hấn chết cũng không cho phép mất đi binh mã của mình, chỉ cần một ngày kia cái bình ấy được mở ra, oan hồn của hấn cũng từ đó mà khởi sinh, hấn lại chỉ cần cầm lên lệnh kỳ ấy là lại có thể tiếp tục đem mười vạn quỷ binh kia đánh thức! Đến lúc đó, mười vạn đầu lâu khô kia chính là nhân mã có sức chiến đấu mạnh nhất, bởi vì chắc chắn sẽ không sợ đao thương a!”

“Vậy sau đó thì sao? Vị tướng quân bỏ chạy kia cuối cùng cũng tìm được cái bình có chứa cờ lệnh?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thiên Tôn gật đầu một cái, nói: “Hấn nguyên bản vốn muốn xem có báu vật gì không, hơn nữa hấn cũng muốn đào một cái hầm, ngộ nhờ truy binh có đuổi tới còn có thể đóng thành một cụ hài cốt mà giả chết.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Người này nhát gan như vậy sao lại có thể làm được tướng quân chứ?”

“Đã nói tất cả những chuyện đó đều không phải là trọng điểm.” Thiên Tôn xua tay một cái: “Tướng quân kia cứ thể đào, cuối cùng cũng đào được một số vàng bạc.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói: “Đó là do vị tướng quân đã chết kia cố ý lưu lại làm mồi nhử, muốn để cho người khác tiếp tục đào đi?”

Ân Hầu gật đầu một cái: “Cũng không phải như vậy sao, vị tướng quân nhát gan kia còn cho rằng mình sắp phát tài rồi, cho nên cứ như vậy tiếp tục đào, quả nhiên đào ra một cái bình, bên trên còn có phong ấn, hấn liền không hề nghĩ ngợi gì, lập tức đem phong ấn xé ra.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Vì vậy cho nên”

“Vì vậy oan hồn của vị tướng quân kia lập tức nhập vào trong người hấn”

Bạch Ngọc Đường đại khái cũng có thể đoán ra được kết quả như vậy, nói: “Vậy hấn có thể lần nữa gây ra tình phong huyết vũ, nhất thống thiên hạ sao?”

“Hắc hắc, nếu nói là muốn sao được vậy, thì đâu còn gì để nói nữa!” Thiên Tôn cũng lắc đầu một cái, tỏ vẻ sâu sắc cao thâm mà nói tiếp: “Vị tướng quân kia vừa mới nhập thể, đang định lấy ra lệnh kỳ thì đột nhiên đầu lia khỏi cổ!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường giật mình không thôi.

“Bởi vì vị phó tướng của tướng quân kia lại nghĩ ra một biện pháp tốt hơn!” Thiên Tôn nói: “Phó tướng của hần quyết định đầu hàng, như vậy có thể giữ được binh lính và quân tướng dưới trướng của mình. Cho nên, hần mới thấy tướng quân bỏ trốn liền lặng lẽ theo đuôi, thừa dịp toàn bộ tâm trí hần đều dồn cả vào chiếc bình kia mà bất ngờ đánh lén từ phía sau, chém rơi đầu hần!”

Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy buồn cười, đây thật đúng là không ngờ đến được đi.

“Phó tướng kia liền xách theo đầu của Tướng quân, nhìn thấy cái bình cùng đồng vàng bạc, cho rằng đó là bảo bối do hần đào được, liền cầm theo, chuẩn bị cống cho quân địch.

“Kết quả thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Kết quả chính là, quân địch đón nhận vị phó tướng đầu hàng kia, chỉ lấy cái đầu của vị tướng quân kia, còn vỏ ‘vàng bạc’ thì tặng cho phó tướng, mọi người đều lui binh, chiến tranh liền kết thúc.” Ân Hầu cười nhạt một tiếng: “Để lại thân thể của vị tướng quân kia tại sơn cốc đó, nghe nói, hàng ngày cổ thi thể không đầu đó cứ đi từ đầu này sơn cốc đến đầu kia sơn cốc, rồi lại đi từ đầu kia đến đầu này để tìm đầu của hần, tìm quỷ kỳ của hần.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong liền sửng sốt hồi lâu, xem ra, số vận của Quỷ tướng này cũng quá đen đủi đi, liền tò mò hỏi: “Vậy sau đó vị phó tướng kia cầm theo Quỷ kỳ đi đâu?”

“Vị phó tướng kia sau khi trở lại doanh trại, mở cái bình ra liền phát hiện trong đó vốn chẳng có bảo bối gì, chỉ có một lá cờ màu đen rách nát, tiện tay ném đi. Thật rất trùng hợp, bên cạnh hần có một tùy tùng, lúc trước từng là một thầy tướng số, lén nhặt lên.” Thiên Tôn ăn uống no say rồi, tiếp tục nói cho Bạch Ngọc Đường nghe: “Có người nói rằng, sau đó hần lại đi về sơn cốc kia một chuyến, đào lên cái đầu của vị tướng quân đã chết kia, về phần hần muốn làm gì, cũng không ai biết, sau này cũng không có ai nhắc lại chuyện đó nữa.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy cũng khó hiểu, lại có một chút nghi ngờ, liền hỏi Ân Hầu cùng Thiên Tôn: “Nếu nói như vậy, Quỷ kỳ từ trước đến chưa từng được sử dụng sao?”

“Đương nhiên là có được dùng một lần rồi, nếu không làm sao có thể có câu chuyện này được!” Ân Hầu vừa nói vừa nhớ lại chuyện cũ: “Khi ta còn bé, có theo Ngân Yêu Vương đi đánh nhau một trận, đã từng gặp qua quỷ cốt binh.”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc: “Hai người đang nói đùa phải không?”

“Là thật!” Thiên Tôn nói: “Hai chúng ta còn rất nhỏ, đứng từ xa nhìn thấy đều là quỷ cốt binh, mã cốt binh đang đánh nhau, Ngân Yêu Vương còn đem hai chúng ta giấu đi, nói cho chúng ta nghe về chuyện Quỷ kỳ.”

“Ta còn nhớ rõ lúc đó vị Tướng quân đó cưỡi một bạch cốt mã, một tay cầm đao, tuy không có đầu nhưng vóc người cũng khá cường tráng.”

Thiên Tôn gật đầu: “Ta cũng nhìn thấy.”

“Vậy hần là không phải là cùng một chuyện đâu.” Bạch Ngọc Đường lấy ra bức họa Quỷ tướng cho Thiên Tôn và Ân Hầu nhìn.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu nhìn nhau một cái, đột nhiên cũng phát ngốc.

“Là hần a!” Thiên Tôn vỗ Ân Hầu.

Ân Hầu cũng gật đầu: “Đúng vậy!”

“Không phải là hai người nói hần không có đầu sao!” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Đúng là không có đầu, nhưng có mang mặt nạ đầu quỷ cùng mũi sắt!” Thiên Tôn cùng Ân Hầu rất khẳng định mà chỉ vào cái quỷ đầu của Quỷ tướng trong tranh kia: “Chắc chắn là cái này, giống nhau như đúc.”

“Cũng có thân ngựa sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cái này ta cũng không có nhìn rõ ràng lắm.” Vừa nói Thiên Tôn lại vừa hỏi Ân Hầu: “Người có thấy rõ không?”

Ân Hầu bĩu môi: “Nhìn cái gì a? Vừa mới ghé mắt ra một cái đã bị lão Ngân kéo luôn vào mã xa rồi còn đâu!” Bạch Ngọc Đường nhìn lại bức tranh kia một chút, trầm tư cái này có quan hệ với những hành động quái lạ kia của Phương Phách sao? Lại còn có cái gì Quỷ Sứ kia nữa

Ăn uống xong, Bạch Ngọc Đường mang theo Thiên Tôn cùng Ân Hầu đến cửa hàng Diêu Ký kia.

Lúc này, trước cửa Diêu Ký có một chiếc mã xa, trên xe lại đặt mấy chiếc quan tài, bọn tiểu nhị đang dỡ hàng, khiêng quan tài vào bên trong.

Bạch Ngọc Đường thấy bên cạnh mã xa có một lão đầu tóc tai bù xù đứng đó, liền định nhảy lên nóc nhà xem một chút đột nhiên Thiên Tôn liền kéo hắn lại, lôi hắn núp ra sau nhà.

Ân Hầu cau mày: “Sao hắn lại ở đây?”

Bạch Ngọc Đường bất mãn mà nhìn Thiên Tôn đang túm lấy cổ áo phía sau của mình, tâm nói, dù gì cũng phải chờ cho đại hiệp hắn một chút mặt mũi chứ! May mà con Mèo kia không có ở đây.

Bất quá, vừa mới nghe thấy Ân Hầu nói vậy, Bạch Ngọc Đường liền hỏi: “Hai người biết hắn sao?”

Ân Hầu cùng Thiên Tôn nhìn nhau một cái, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người cùng Triển Chiêu đã đi vào cửa hàng này chưa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, nói lúc trước chỉ cho Bao Duyên lên vào một chuyến giả mua quan tài, hắn cùng Triển Chiêu còn chưa có cơ hội lên vào.

“Nếu hai người vào nhất định sẽ đã thảo kinh xà!” Ân Hầu chỉ chỉ lão đầu đang nhắm mắt dưỡng thần nơi xa, nói: “Hắn không phải đang ngủ gật đâu, là đang nghe đó!”

“Nghe?” Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Lão đầu này gọi là Quán Nhĩ, đã nghe qua chưa?” Thiên Tôn hỏi.

Bạch Ngọc Đường sững sốt cau mày: “Quỷ Đình Tam Lão Lý Quán Nhĩ?”

Ân Hầu gật đầu một cái: “Quỷ Đình là một môn phái trên Động Đình Hồ 60 năm trước, ở ngay bên trong Động Đình sơn trang. Quỷ Đình có tam đại cao thủ: Quán Nhĩ, Ngụy Trảo và Kỳ Vỹ. Ba huynh đệ này đều là cao thủ, hơn nữa lại cùng là ác đồ.”

“Quán Nhĩ có nhĩ lực cao cường, tai hắn rất thính, có hắn ở đó, muốn bắt động thanh sắc mà đi vào cửa hàng Diêu Ký đó là không thể nào.”

“Hai người cũng không được sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thiên Tôn lắc đầu một cái, nói: “Chuyện này không liên qua đến việc công phu có tốt hay nội lực có sâu hay không, cho dù có đi lại không một tiếng động thì cũng không có cách nào khiến gió không bị cản lại! Hắn có thể nghe được mọi tiếng gió!”

Ân Hầu cũng gật đầu một cái, nói: “Cho dù có nhẹ như lông hồng cũng giấu không được kẻ trời sinh nhĩ lực tốt. Nhĩ lực của Quán Nhĩ này tốt đến độ, ngay cả một hạt bụi bay qua hắn cũng có thể nghe thấy, nếu muốn thăm dò, tốt nhất là chỉ nên đứng nơi xa thôi!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, cũng không có dám manh động, một cái cửa hàng diêu ký nho nhỏ mà lại được một nhân vật có lai lịch như vậy trấn giữ, xem ra bên trong nhất định là có bí mật không thể cho người ta biết nào đó.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường mang theo Ân Hầu cùng Thiên Tôn đi dạo Khai Phong Phủ. Sau khi thành công trong việc ngăn không cho Thiên Tôn đi lạc hai lần, cuối cùng cũng đã qua hai canh giờ, Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục dẫn hai người đến Hoàng cung.

.....

Mà lúc này, trong Hoàng cung, mọi người cũng đang phải chờ đến buồn chán.

Khi Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn và Ân Hầu tiến vào Ngự hoa viên, liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ diệu

Triển Chiêu đang ngồi xếp bằng trên một chiếc bàn đá mà ngăn người, mấy con Khổng tước thì đang đứng trên mấy hòn giả sơn, vây quanh hắn mà rỉa lông, Tiểu Ngũ lại ngồi bên người Triển Chiêu ngắm Khổng tước, trên mũi còn dính một chiếc lông đuôi màu xanh xinh đẹp.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương thì đang vẽ ô trên đường tiến vào Ngự hoa viên, có lẽ chuẩn bị chơi trò nhảy ô đây.

Lâm Dạ Hỏa thì dựa vào một cột chòi hóng mát, vừa ngồi vừa ngáp.

Trên một ghế dài cách đó không xa, Công Tôn đang nằm đắp thảm da dê mà ngủ thiếp đi, có lẽ là do lên đường gấp gáp nên đã mệt lả rồi.

Trong một lương đình ở xa hơn, Triệu Phổ cùng Bát Vương gia đang đánh cờ vây, Bao Phúc thì châm trà cho hai người.

Bao Đại Nhân ngồi một bên uống trà, Bao Duyên cũng rất biết điều, ngồi bên cạnh Bao Chứng mà bóc quýt cho hắn. Bao Chứng cũng hỏi hắn chút gì đó, có thể là hỏi thăm tình huống trong nhà, nhìn qua cũng thấy là cảnh cha hiền con thảo. Bao Chứng vẻ mặt đen sì khi ngồi cạnh Bao Duyên trông cũng ôn hòa không ít.

Vi diệu nhất chính là tại bên kia cửa khúc kiều (cầu chín khúc), Bàn Cát cùng Bàn Dục cùng Liễu công công đang ngồi tại phía Tây lương đình. Phương Phách thì mang theo Phương Văn cùng Phương Tài ngồi ở phía Đông lương đình.

Âu Dương Thiệu Chỉnh nằm trên nóc đình mà lim dim mắt, Trâu Lương ngồi trên đỉnh một giả sơn, đang vừa gặm bánh bao vừa vo bột mà ụy cá dưới hồ sen, trong lỗ tai nhét đầy hai cuộn bông, Long Kiều Quảng ngồi bên cạnh cũng không biết đang nói cái gì, miệng nhấp nháy không ngừng.

Dĩ nhiên, thảm nhất đương nhiên là đám ảnh vệ, mọi người đều ở trong Kim điện thay nhau trông chừng hai cổ thi thể đang được đặt trong băng quan.

Tử Ảnh ngáp một cái.

Giả Ảnh hỏi Đa La cũng đang ngáp bên cạnh: “Nam Cung đâu?”

Đa La xua tay một cái, nói: “Tìm khắp nơi cũng không thấy hắn, có lẽ là bận rộn tra xét việc Bàn Phi bị hạ độc đi.”

Cuối cùng, phải đến lúc trời bắt đầu rực rỡ ánh trắng, Trần công công mới chạy ra nói: “Hoàng Thượng đã rảnh rồi.”

Mọi người cứ thế lúng túng mà tiến vào Kim điện.

Trên Kim điện, Triệu Trinh đang đứng giữa hai chiếc băng quan, nhìn bên trái một cái, lại xem bên phải một cái.

Bao Đại Nhân mang theo Bàn Cát cùng Phương Phách đến hành lễ với Triệu Trinh, Triệu Trinh lại nhẹ nhàng xua tay nói: “Miễn đi, dù sao ai cũng đâu có để Trầm trong mắt chứ!”

Khóe miệng Bao Chứng giật giật, quay đầu lại trừng Phương Phách và Bàn Cát.

Bàn Cát còn cảm thấy thật oan uổng a, nhìn Bao Chứng —— Trừng cái gì?

Bao Chứng vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn —— Chuyện nhà của ngươi cũng thật nhiều!

Bàn Cát không còn cách nào khác là trừng Bàn Dục —— Sau này không cho phép ngươi đi Thái Bạch Cư nữa! Không cho ngươi ăn hàng, không cho ngươi uống rượu nữa!

Bàn Dục cũng chưng ra vẻ mặt vô tội, dù sao cũng là do hắn xui xẻo, cũng may là Tỷ tỷ hắn không có sao, nếu không tội của hắn quá lớn.

Triệu Trinh gật đầu với Công Tôn một cái, nói: “Làm phiền Tiên sinh nghiệm thi.”

“Thần Có một thỉnh cầu!”

Lúc này, Phương Phách tiến lên vội vàng tiến lên một bước, nói nhanh.

Triệu Trinh nhìn hẩn, ý là —— Nói đi.

“Việc nghiệm thi, có thể nào không làm hư thi thể dù một chút thôi cũng không thể hay không!” Phương Phách vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Ngay cả dùng ngân châm châm cũng không được!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường im lặng nhìn nhau một cái, nếu để cho Phương Phách biết mình sớm đã châm cho Phương Tuấn một cái, lão đầu này có thể ngay lập tức muốn giết chết mình không a?

Công Tôn cau mày.

Bàng Cát bất mãn, nói: “Quận vương, người nói vậy không phải là cố ý muốn làm khó đó chứ? Dùng ngân châm cũng không có lưu lại dấu tích, cũng không coi là đã làm hỏng thi thể nhi tử người. Người ngay cả cái này cũng không đồng ý thì phải nghiệm thi thể nào đây? Nhi tử người khi còn sống người có thể cho châm cứu, vậy thì tại sao chết rồi lại không được?”

“Tóm lại là không thể làm hỏng thi thể!” Phương Phách vẫn ngoan cố ngăn cản đến độ gân mạch đều nổi hết cả ra ngoài.

Mọi người đều quay lại nhìn Công Tôn, ý kia —— Có biện pháp nào không?

Công Tôn cũng có chút khó xử, nhẹ nhàng sờ cằm một cái, nhìn hai cỗ thi thể kia một chút.

Trước đó, Triển Chiêu đã lặng lẽ đem chiếc ngân châm kia cho Công Tôn nhìn qua rồi. Công Tôn cũng biết rõ là Phương Tuấn trúng độc, phải làm thế nào để chứng minh đây?

Nghĩ đến đây, hai hàng lông mày của Công Tôn đột nhiên giãn ra, gật đầu với Phương Phách một cái, nói: “Chải tóc cho hai vị công tử được không?”

Mọi người cũng cảm thấy khó hiểu —— Chải tóc?

“Chải tóc cho hai huynh đệ của ta?” Phương Văn nhìn Công Tôn: “Chải đầu thôi là có thể tra ra được nguyên nhân tử vong?”

Công Tôn lấy từ chiếc hòm nhỏ mà Tiểu Tứ Tử xách đến một chút nước thuốc, lại sai người đem mấy chiếc lược gỗ màu trắng tới.

Hẩn bảo Phương Văn cùng Phương Tài chia ra chải tóc cho Phương Tuấn cùng Phương Vũ, sau đó đem những sợi tóc vướng trên lược gỗ xuống, chia ra hai phần.

“Tóc là tự nhiên rụng, trước khi hẩn chết đã rụng rồi, này cũng không tính là làm hỏng thi thể đi.” Công Tôn nói với Phương Phách.

Phương Phách suy nghĩ một chút, sau đó liền gật đầu.

Công Tôn đem hai cọng tóc thả vào trong chén, lại lấy một sợi tóc của Tiểu Tứ Tử cùng một sợi tóc của mình để vào trong hai cái chén khác.

Trước tiên, hẩn đem nước rót đầy bốn cái chén, sau đó, Công Tôn cầm lên một chai nước thuốc, nhỏ vào chén có chứa tóc của mình cùng Tiểu Tứ Tử, nhìn lại màu sắc trong chén, không hề đổi màu. Tiếp theo, hẩn lại nhỏ vào chén có chứa tóc của Phương Tuấn cùng Phương Vũ Chỉ trong chốc lát, hai chén nước đó đều biến thành một màu xanh lá cây quỳ dị.

Mọi người đều nhìn Phương Phách một chút —— Cái này rõ ràng là trúng độc.

Phương Phách cau mày, nói: “Cái này Điều này cũng không thể chứng minh”

Khóe miệng mọi người đều co rút, nhìn hẩn —— Lão đầu, người vẫn còn nhất định ngoan cố sao?

“Không cần phải gấp, ta có thể chứng minh cho người xem!” Công Tôn vừa nói, vừa gọi Trần công công mang đến hai con chim sẻ.

Trần công công đi ra ngoài một lát, thật sự tìm đến hai con chim sẻ.

Công Tôn nhìn một chút, quả nhiên là làm theo đúng yêu cầu của hắn, hai con một béo to, một nhỏ gầy. Mọi người chỉ thấy trong ***g, con chim béo to kia đang đuổi theo con chim nhỏ gầy tội nghiệp, khiến nó chạy khắp nơi.

Công Tôn dùng một ống tầm bằng trúc, dính một giọt nước màu xanh lá đã ngấm qua tóc của Phương Tuấn, nhỏ lên lưng con chim sẻ lớn.

Chỉ trong chốc lát, chỉ thấy con chim vốn đang bắt nạt chú chim nhỏ kia liền đột nhiên như không còn chút sức lực nào một lát sau, con chim lớn kia liền chết.

Phương Phách há miệng, nhìn hai cổ thi thể trong quan tài kia một chút, nói: “Cái này ... cũng không thể loại bỏ trường hợp Bàng Dục hạ độc!”

Bàng Cát ngay cả râu cũng dựng đứng lên rồi, nói: “Ta nói Quận vương, người sao lại không nói lý như vậy?! Lúc Phương Vũ chết con trai ta còn đang bị giam trong Đại Lý Tự a, người nghĩ ai là người hạ cùng một loại độc cho hắn hả?”

“Độc này căn bản không phải là do Bàng Dục hạ.” Công Tôn nói: “Đây là một loại độc mãn tính, người trúng độc phải đảm bảo hai điều kiện thì độc mới hiệu quả.”

Mọi người đều nghe Công Tôn nói.

“Thứ nhất, thời gian trúng độc ít nhất phải là ba ngày.” Công Tôn chỉ con chim sẻ kia: “Con chim này quá nhỏ cho nên chỉ cần một giọt cũng đã có hiệu quả, đối với người thì khác! Độc này chính là linh dược thử độc, vô cùng hiệu nghiệm, nếu như đã biến thành màu xanh lá, như vậy là trúng độc mãn tính. Nếu như đã biến thành màu đen, như vậy là trúng kịch độc, sẽ tử vong tại chỗ.”

“Thứ hai thì sao?” Triệu Trinh hỏi.

“Thứ hai chính là cần phải vận công!” Công Tôn nói: “Hoặc là vận động cực mạnh, như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến huyết mạch khiến độc chất phát tác.”

Mọi người liền hiểu, khó trách sao! Phương Tuấn cùng Phương Vũ đều đột nhiên chết lúc đánh nhau với người ta.

“Nói cách khác, Bàng Dục vốn không phải là hung thủ.” Triển Chiêu nhìn Phương Phách một cái, đột nhiên lại hỏi: “Lão gia tử, không biết là, thi thể nhi tử đã chết thì không thể chôn, còn hai nhi tử còn sống thì có thể chôn không đây?”

Phương Phách cau mày: “Triển Chiêu, người có ý gì?”

“Triển huynh suy nghĩ thật giống ta.” Công Tôn lấy ra một cây ngân châm, đi tới bên cạnh Phương Tài, nhẹ nhàng châm vào tay hắn, vừa mới rút ra Ngân châm liền biến thành màu xanh lá cây. Sau đó hắn lại tiếp tục châm cho Phương Văn, ngân châm cũng hiện ra màu sắc y như vậy.

Công Tôn gạt đầu một cái, nói: “Lão vương gia, cũng may là vừa rồi hai nhi tử còn lại này của người không tham gia giao đấu, nếu không bây giờ người nhất định sẽ tuyệt hậu đó.”

Phương Phách mặt mũi trắng bệch, nhìn Công Tôn một cái, Công Tôn lại bắt thành linh châm hắn một châm. Ngược lại, lần này ngân châm không có đổi màu.

“Xem ra, có người chỉ muốn tính mạng của bốn vị công tử, không có cần tính mạng của Vương gia.” Công Tôn thu dọn đồ đạc, nhiệm vụ của hắn đã xong rồi. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9 [TÁ THI HOÀN HỒN]

Chỉ thấy lúc này, Triển Chiêu một tay ôm thực hạp, một tay vén nắp đậy lên nhìn vào mấy món ăn bên trong một chút, sau đó đậy nắp lại, rất hài lòng mà ôm ôm cọ cọ: “Thiên Tiên Nhưỡng a! Ta muốn ăn lâu lắm rồi!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán —— Thần kinh của Triển Chiêu quả nhiên so với sợi mì còn lớn gấp đôi, xem ra hẳn nếu có thức ăn trước mặt rồi thì cái gì mà cái tử hoàn sinh, tá thi hoàn hồn tà ma như vậy cũng không thêm dễ trong lòng a.

Công Tôn không cần phí nhiều công sức cũng đã chứng minh được Phương Tuấn cùng Phương Vũ đều bị hạ độc mà chết, đồng thời cũng tra ra được Phương Văn cùng Phương Tài thân mang độc mãn tính, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng.

Lần này Phương Phách cũng không có phản đối.

Bàng Cát nhìn Phương Phách đáng vẻ tang thương, lại nhìn hai cỗ thi thể đặt trên mặt đất, sau đó ngoảnh đầu ra phía sau nhìn nhì tử Bàng Dục đang nhảy nhót vui sướng của mình, không khỏi cảm thấy đồng tình cho Phương Phách đầy đầu tóc bạc kia. Vì vậy, cái ý tưởng sẽ chĩnh chết người nhà họ Phương nung nấu từ lâu trong lòng hẳn cũng tan thành mây khói, hẳn tiến lên nói với Triệu Trinh: “Hoàng Thượng, Dục nhi của thần...”

Triệu Trinh gật đầu một cái, nói: “Bao khanh, vụ án lần này vẫn chưa xong, hung thủ vẫn còn chưa có bắt giữ, hơn nữa cũng cần phải đòi lại công đạo cho hai vị tiểu hầu gia.”

Bao Chứng kính cẩn tuân mệnh.

Sau đó, Triệu Trinh dường như cũng lười tức giận, dù sao hẳn cũng sắp làm cha, có thể tưởng tượng ra cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh đau đớn thế nào, mặc dù vẫn còn nhiều nghi vấn, thế nhưng Triệu Trinh luôn tín nhiệm Bao Chứng, một khi hẳn đã trở lại, án kiện chỉ cần giao cho Khai Phong phủ thụ lý là được, mình cũng không cần phải lo lắng nữa.

Công Tôn giải độc cho Phương Văn cùng Phương Tài, sau đó mỗi người tự trở về phủ của mình.

Lúc này, sắc mặt Phương Phách cũng đã hoà hoãn không ít, liền hỏi Bao Chứng: “Bao Tướng, ta có thể mang thi thể của con ta về chưa?”

Bao Chứng khẽ cau mày một cái, nhìn Công Tôn.

Thật ra thì Công Tôn vẫn muốn tra rõ nguyên nhân Phương Tuấn cùng Phương Văn trúng độc, liền nói: “Vương gia, nếu như nghiệm thi, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc bắt hung thủ ...”

“Bắt được hung thủ rồi con ta có thể sống lại sao?” Phương Phách hỏi một câu.

Công Tôn khẽ cau mày.

“Thôi đi.” Phương Phách lộ ra vẻ mặt tang thương, chấp tay với Công Tôn: “Đa tạ tiên sinh đã giải độc cho nhi tử ta, lúc này ta chỉ muốn mang hai đứa nhỏ này về nhà.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái —— Lúc trước, khi hẳn nói Bàng Dục là hung thủ, lão đầu này không phải nhất định không chịu buông tha nói muốn báo thù cho nhi tử hay sao, lúc này lại cam chịu như vậy?

Công Tôn còn muốn lý luận thêm mấy câu, lại thấy Bao đại nhân nháy mắt với mình.

Công Tôn lập tức không nói nữa, Bao Chứng gật đầu một cái, nói với Phương Phách: “Vương gia, thi thể của hai vị công tử người có thể đem về, có điều án kiện này bốn phủ nhất định sẽ phải tra cho rõ ràng.”

Công Tôn kê cho Phương Văn cùng Phương Tài một đơn thuốc, nói nhất định phải dùng.

Chờ cho phụ tử Phương gia đi rồi, Triệu Phổ gọi tới hai ảnh vệ, nói: “Theo dõi thật chặt bọn họ, xem bọn họ đem thi thể đi chôn hay là làm chuyện gì khác.”

Hai ảnh vệ gật đầu một cái rồi rời đi.

Công Tôn có chút khó hiểu hỏi Triệu Phổ: “Thi thể không đem chôn thì đem đốt, còn có thể làm cái gì nữa?”

Triệu Phổ do dự một chút.

“Cách dùng thì thật ra có rất nhiều.”

Lúc này, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đang ngáp mà tới một câu: “Lão đầu này chắc không phải sẽ đi tin cái gì mà quỷ thần có thể khiến cho nhi tử hần sống lại đó chứ?”

“Chết rồi còn có thể sống lại?” Công Tôn cùng Bao Duyên hai miệng một lời đồng thanh hỏi, ngay cả biểu lộ cũng y hệt luôn.

Lâm Dạ Hỏa cười khan một tiếng, nói: “Cũng có một số tà ma ngoại đạo làm mấy chuyện thế này, Túc Thanh biết rất rõ dường như có quan hệ gì đó với tá thi hoàn hồn.”

Bao Chứng có chút ngạc nhiên, liền mời Lâm Dạ Hỏa đến Khai Phong phủ làm khách, thuận tiện cũng hỏi Túc Thanh chút chuyện liên quan đến “tá thi hoàn hồn”.

.....

Mọi người lần này trở lại Khai Phong phủ, cả toà Hoàng Thành đều náo nhiệt hẳn lên.

Công Tôn có lẽ chính là người bận rộn nhất, trước tiên hần bị Bàng thái sư kéo đi kiểm tra cho Bàng phi.

Công Tôn kê cho Bàng phi một chút thuốc an thai, dặn dò cần phải cẩn thận một số thứ, sau đó bảo mọi người chăm sóc nàng cẩn thận tốt, còn nói thân thể Bàng phi rất khoẻ mạnh, cho nên mọi người không cần quá khẩn trương.

Sau đó hần lại bị Thái hậu mời đến, mấy ngày hôm nay Thái hậu cảm thấy đau đầu. Công Tôn chăm cứu cho bà, xong việc, vừa mới ra đến cửa đã bị đám văn võ bá quan một người lại một người kéo đến phủ hội chẩn.

Triệu Phổ đến quân doanh an bài binh mã ổn thỏa, sau khi trở lại tìm khắp nơi cũng không thấy Công Tôn đâu, chỉ tìm thấy Tiểu Tử Tử đang chơi ở trong sân Khai Phong phủ.

Âu Dương Thiệu Chinh giới thiệu Long Kiều Quảng cho bọn Triển Chiêu.

Long Kiều Quảng quả nhiên lại ba hoa không ngừng.

Đám người của Hoả Phụng đường cũng không có tới, Liễu Hàn Tinh cùng mọi người đều trở về, Lâm Dạ Hỏa liền mang theo Túc Thanh cùng với Tiêu Lương đi dạo khắp thành Khai Phong.

Thật ra thì Túc Thanh cũng muốn trở về Hoả Phụng đường, dù sao thì hần còn cả một môn phái phải lo a, nhưng mà bọn người Liễu Hàn Tinh lại nói, nếu để Lâm Dạ Hỏa một mình ở lại, không biết hần còn có thể gây ra hoạ gì nữa, vì vậy cả đám liền quyết định chơi kéo-búa-bao, Túc Thanh thua, không còn cách nào khác là ở lại ‘chiếu cố’ cho môn chủ của họ.

Triển Chiêu đem mọi chuyện liên quan đến án kiện đều làm xong, đi vòng vo hai vòng trong Khai Phong phủ, người nào cũng thấy, chỉ không thấy Bạch Ngọc Đường đâu.

Triển Chiêu liền hỏi Ân Hầu cùng Thiên Tôn đang ngồi uống trà trong sân: “Ngọc Đường đâu?”

Thiên Tôn cười cười: “Chắc là đi mua đồ ăn cho người đi.”

Triển Chiêu sững sốt, sau đó liền lắc lắc cái đầu, xoay người đi mất.

Ân Hầu bắt đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ngọc Đường nhà ngươi cũng thật thú vị, bản thân hần chẳng thích ăn cái gì, lại luôn sưu tầm mỹ thực khắp thiên hạ chăm chút cho mèo.”

Thiên Tôn cười nhạt: “Ngọc Đường nhà ta đương nhiên tốt rồi” Hần vốn định khen thêm mấy câu nữa, lại đột nhiên ngừng lại, hỏi: “Lúc trước ngươi...”

Ân Hầu thấy hần ngập ngừng, liền hỏi: “Muốn nói cái gì? Hơn một trăm tuổi mà vẫn còn áp a áp úng sao?”

“Áp a áp úng thì liên quan gì bao nhiêu tuổi?” Thiên Tôn liếc hần một cái.

“Nói đi a.” Ân Hầu trừng hần.

Thiên Tôn cầm cái ly, nói: “Vừa rồi ngươi có thấy Quán Nhĩ không?”

Ân Hầu hơi sững sờ, sau đó liền cười: “Ta biết ngươi muốn nói gì rồi.”

“Quả nhiên a” Thiên Tôn cau mày.

“Quả nhiên cái gì nha?”

Hai người quay đầu nhìn lại — Không có ai! Cúi đầu nhìn xuống Tiểu Tứ Tử đang đứng giữa hai người đây, trong tay còn cầm theo hai bát chè đậu đỏ.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu mỗi người nhận lấy một chén, lại nhìn thấy bên cạnh Bao Duyên cùng Bao Phúc, còn có cả Tiêu Lương đang đi phân phát chè đậu đỏ, là do trừ phòng đại nường làm điểm tâm cho mọi người.

Tiểu Tứ Tử leo lên băng ghế, ngồi lên đùi Ân Hầu, tò mò mà nhìn hai người.

Lúc này, Triệu Phổ không tìm thấy Công Tôn đâu cũng bưng một chén chè đi đến, hỏi: “Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đâu rồi?”

“Bạch Bạch đi Thiên Tiên Cư mua Nhất Phẩm Tiên Nương rồi.” Tiểu Tứ Tử bò từ trên đùi Ân Hầu qua ngồi bên cạnh Triệu Phổ.

Triệu Phổ thuận tay đem bé ôm đến, đặt lên mặt bàn, dứt chè cho bé, còn cảm khái: “Bạch Ngọc Đường thật có bản lĩnh a, Nhất Phẩm Tiên của Thiên Tiên Cư phải mất nghìn lượng mới có thể mua được một phần, hẳn phải đặt sẵn từ nửa năm trước đi?”

“Đặt từ ba tháng trước.” Tiểu Tứ Tử lắc lắc hai chân, nói: “Miêu Miêu vừa rồi mới hỏi xong, sau đó cũng chạy ra ngoài, nói là đi tìm Bạch Bạch a.”

Triệu Phổ vừa dứt cho Tiểu Tứ Tử, vừa hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hầu: “Hai vị tiền bối có nghe qua chuyện tá thi hoàn hồn chưa?”

“Ban nãy chúng ta cũng đang nói chuyện này đây.” Ân Hầu thuận tay vỗ vỗ đầu Tiểu Ngũ đang đến bên cạnh hắn. Tiểu Ngũ gần đây rất uỷ khuất, Triển Chiêu thật bận rộn a, vừa mới nhìn thấy người là loé cái đã biến mất, cũng không có cơ hội để cọ cọ hắn nữa a.

“Theo ta được biết, Quán Nhĩ đã chết từ lâu lắm rồi.” Thiên Tôn nhú mày lại, nói: “Không có khả năng sống lại mà còn đứng sờ sờ ở đó nữa a.”

“Quán Nhĩ?”

Đang lúc nói chuyện, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa cũng tới, hắn vừa bưng một chén chè đậu đỏ vừa cảm khái trừ nghệ của trừ phòng đại nường Khai Phong phủ. Vừa mới ngồi xuống, lại phát hiện người ngồi bên cạnh chính là Trâu Lương.

Lâm Dạ Hỏa giả bộ rất kinh ngạc: “Ai nha? Lại là ngươi a? Ta còn tưởng là một cái ghế đá nào đó chứ?”

Ngồi bên cạnh, Âu Dương Thiếu Chính cùng Long Kiều Quảng cười đến úp mặt vào bàn.

Trâu Lương không nói gì mà nhìn hai người — Cái này buồn cười lắm sao?

“Ai, Ngốc tử!” Túc Thanh bên cạnh Lâm Dạ Hỏa cũng ngồi xuống cho nên có hơi chật, hắn liền đưa tay qua đẩy đẩy Trâu Lương: “Ngồi sang bên một chút!”

Trâu Lương nhìn hắn một chút, sâu kín mà tới một câu: “Ngươi lại bảo một cái ghế đá ngồi sang một chút? Người thật là kỳ tài a!”

.....

Lâm Dạ Hỏa nhất thời bị nghẹn không thốt ra được lời nào, vội vàng nghĩ cách phản kích.

Đối diện với hắn, Long Kiều Quảng cũng Âu Dương Thiếu Chính tiếp tục cười đến ôm bàn.

Triệu Phổ hỏi Túc Thanh: “Ngươi biết về tá thi hoàn hồn?”

Túc Thanh gật đầu một cái, nói: “Là nói đến chú thuật hay tà thuật?”

“Có khác nhau sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Nếu là chú thuật, vậy chính là vu cổ thuật, lợi dụng cổ độc hoặc một số cơ quan, tạo thành giả tượng người chết sống lại.”

“Vậy còn tà thuật thì sao?” Tất cả mọi người đều tò mò.

“Tà thuật thì tương đối quái dị!” Túc Thanh nói: “Có quan hệ tới hồn phách!”

“Hồn phách?” Một đám cao thủ ngồi đó đều ngoẹo đầu nhìn hẩn.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương cũng lần đầu nghe thấy —— thật sự có hồn phách a?

Túc Thanh đem tấm khiên vẫn mang bên mình kia đặt lên trước mặt mọi người.

“Thật là một tấm khiên rất oai!” Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương thường xuyên gặp rất nhiều loại binh khí, này đao, này kiếm, này thương đều rất oai, thế nhưng tấm khiên đặc biệt này của Túc Thanh còn cảm thấy khí phách một chút.

Tiểu Tứ Tử đưa tay muốn nhấc lên một cái nhưng tấm khiên vẫn không nhúc nhích —— Thật nặng.

“Có nhìn thấy chú văn cùng chú đồ trên tấm khiên không?” Túc Thanh hỏi.

Tất cả mọi người đều gật đầu, trên tấm khiên này ngoại trừ cảnh hoạ ngực thì còn có rất nhiều những chữ viết cổ quái.

“Trông giống quỷ phù nga.” Tiểu Tứ Tử đưa tay sờ một cái, thật lạnh a.

“Đây chính là quỷ phù, cũng chính là minh văn, tương truyền tấm khiên này của ta chính là tấm chắn cửa địa ngục, minh văn được khắc lên trên để trấn hồn.” Túc Thanh nói: “Minh văn thập phần thần bí, đám đạo sĩ kia có mười người thì đến chín là những tên lừa gạt, minh văn đích thực, có thể không chế được hồn phách, là thần chú mà người coi dương dùng để không chế cõi âm.”

Mọi người càng nghe càng huyền hồ.

Lâm Dạ Hỏa lúc này đã ăn xong chè đậu đỏ, chỉ chỉ Túc Thanh, nói với mọi người: “Tổ thượng hẩn đòi đòi đều là hàng ma bắt quái.”

“Nga.....” Mọi người hiểu được.

“Tà thuật tá thi hoàn hồn thực ra lại là một loại toả hồn thuật.” Túc Thanh nói tiếp: “Lúc tiểu hài tử mới ra đời, đem toả phù có viết minh văn khoá lên người. Như vậy, nếu như sau này đứa trẻ đó có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì hồn phách cũng không rời đi!”

Mọi người khẽ cau mày Lại còn có chuyện như thế này?

“Nếu như người có đeo toả hồn phù chết, như vậy nếu muốn hẩn sống lại thì cũng có hai cách!” Túc Thanh đưa ra hai ngón tay nói cẩn thận: “Thứ nhất, là tá thi hoàn hồn. Tên như ý nghĩa, tức là sống lại mà không phải là cơ thể của mình! Loại thứ hai chính là chết đi sống lại, nhưng là dùng chính thân thể của mình!”

“Thần kỳ như thế?”

Lúc này, sau lưng mọi người có tiếng nói truyền đến, quay lại nhìn, thì ra là Bao Chứng cũng đang bưng chè đỗ đỏ tiến đến, sau lưng hẩn còn có phụ tử Bằng Cát cùng Bằng Dục.

Bằng Dục vừa được Bao Chứng thả ra, lúc này hẩn cùng Bằng thái sư cũng rất quan tâm đến vụ án, dù sao thì ngoại trừ việc đổ oan cho Bằng Dục, lại còn hãm hại cả Bằng phi nữa.

“Có hai phương pháp, nhưng có thể nói rõ cách làm không?” Bao Chứng hỏi Túc Thanh.

Túc Thanh gật đầu: “Biện pháp thứ nhất vô cùng phổ biến, bởi vì không khiến người ta phát hiện! Phương pháp chính là, tìm một người sống tới, đem hồn phách trong người hẩn rút ra, lại đem hồn phách của người chết trong thể xác rút ra, cho vào thân thể người sống kia! Như vậy, chờ sau khi người kia tỉnh lại, trong thân thể ấy chính là hồn phách của người đã chết, nhưng mà thân thể lại là của người khác!”

“Làm sao để có thể rút ra?” Bao Duyên kinh ngạc há miệng — Quá kỳ rồi!

“Cách thức cụ thể tương đối phức tạp, nhất định phải có một pháp sư, tổ thượng của ta gọi những pháp sư đưa hồn cùng dẫn hồn này là Quỷ sứ.”

“Quỷ Sứ?!”

Mọi người cùng ngạc nhiên, lập tức nghĩ đến tên Quỷ Sứ mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn thấy bên ngoài quân doanh của Phương Phách, đồng thời cũng là người biến mất trong cửa hàng Diêu Ký kia! Lại liên tưởng đến Quán Nhĩ đã mất rất nhiều năm nay đột nhiên xuất hiện kia, chẳng lẽ là có quan hệ gì đó?

“Phương pháp thứ hai thì sao?” Bao Chứng hỏi: “Làm thế nào để cho bản thân mình tự sống lại?”

“Cái này càng cần kỹ xảo cao hơn, cũng cần có Quỷ sứ mới có thể làm được, nhưng mà phương pháp này tương đối tàn nhẫn!” Túc Thanh nói: “Cần có máu để hiến tế!”

“Tế bằng máu a ...” Triệu Phổ thở dài.

Tiểu Tứ Tử tò mò: “Cửu Cửu, người biết a?”

Triệu Phổ gật đầu một cái, hỏi Túc Thanh: “Có phải là cần phải giết cả ngàn người hay không?”

Túc Thanh gật đầu: “Cửu Vương gia có phải nhớ đến việc đại tướng quân Lan Độ, vì muốn hồi sinh ái nhân của mình mà không tiếc giết chết cả ngàn sinh mệnh để huyết tế a?”

Triệu Phổ gật đầu một cái.

“Vương gia, đó là một trận chiến sao?” Bao Chứng buồn bực, sao mình chưa từng nghe qua.

“Đây là một truyền thuyết chỉ có trên chiến trường.” Triệu Phổ nói: “Đại khái khoảng ba trăm năm trước, ái nhân của đại tướng quân Lan Độ bệnh nặng, không biết hẳn nghe được lời ai nói rằng chỉ cần chém chết một ngàn người, lấy máu hiến tế là có thể làm cho người ta sống lại, vì vậy hắn liền tru diệt cả một thôn làng vô tội có điều kết cục cũng không có tốt đẹp. Sau khi ái nhân của hắn sống lại, toàn bộ quân doanh đều nhiễm ôn dịch, trong đó có cả Lan Độ, mười mấy vạn đại quân không một ai sống sót. Có rất nhiều người nói đây chính là báo ứng.”

Bao Duyên kinh hãi: “Có thể làm người chết sống lại thật sao?”

Tiểu Tứ Tử nhất định lắc đầu: “Người chết rồi thân thể sẽ hư thối, sao có thể sống lại được? Nhất định không thể!”

Triệu Phổ nhéo mặt bé một cái: “Vậy mới nói là truyền thuyết mà.”

“Có điều, vô luận là dùng cách nào cải tử hồi sinh thì đều có một yếu điểm!” Túc Thanh nói, lại một lần nữa thu hút mọi người chú ý.

“Chính là thi thể nhất định phải còn nguyên vẹn, không chịu bất cứ tổn hao gì!” Túc Thanh nhàn nhạt nói: “Nếu như thi thể bị phá hỏng, dù chỉ là một chút xiu thì cũng không có cách nào làm sống lại được, nếu không sống lại cũng không còn là người đó nữa! Toả hồn phù vô cùng yếu, một khi thi thể bị tổn thương, như vậy hồn phách cũng theo đó mà ra ngoài. Đến lúc đó, cho dù sống lại cũng chỉ là một hoạt tử nhân hại người vô số mà thôi!”

“Ai nha!” Bao Duyên đột nhiên nói: “Bọn Triển đại ca lại châm một lỗ trên người Phương Tuấn kia rồi, làm sao giờ a?”

Bàng Dục giơ ngón tay lên cổ đầu hắn: “Người, thư ngực này, cái này cũng tin sao? Rõ ràng là gạt người!”

Túc Thanh gật đầu một cái: “Những thứ tà môn ngoại đạo này mặc dù có lưu truyền đã lâu, nhưng ta vẫn chưa từng thấy qua trường hợp nào thành công hết.”

“Vậy Quỷ kỳ tướng quân năm đó sống lại cũng thật quá tà hồ đi?” Ân Hầu cùng Thiên Tôn hỏi Túc Thanh.

“Liên quan đến quỷ quái hoặc hồn phách, đều thuộc về tà thuật hết, cần phải hiểu về mình văn mới được. Nói đến đây, Túc Thanh lại đột nhiên hỏi: “Các ngươi vừa nói Triển Chiêu châm Phương Tuấn một châm?”

“Đúng vậy, một lỗ rất nhỏ.” Tiểu Tứ Tử mang ra một cái châm nhỏ, đây chính là cái châm mà Công Tôn đưa cho Triển Chiêu.

“Dựa theo truyền thuyết kia, Phương Tuấn không có cách nào sống lại trên chính thân thể của hắn, mà cho dù có sống lại cũng chỉ là một hoạt tử nhân, không phải là hắn. Cho nên biện pháp duy nhất chính là tá thi hoàn hồn Hơn nữa, thân thể mượn nhất định phải là thân thể của người phá hỏng thi thể hắn.”

Mọi người trầm mặc hồi lâu, cùng kinh ngạc đồng thanh nói: “Dùng Triển Chiêu sao?”

Túc Thanh gật đầu một cái, cường điệu nói: “Chỉ có thể dùng thân thể Triển Chiêu!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, Ân Hầu đột nhiên sờ cằm, nói: “Toả hồn phù đó làm thế nào để vẽ ra được a? Có cần vẽ cho Chiêu Chiêu nhà ta một cái để trên người không, để tránh cho nó bị người khác câu mất hồn phách a.”

.....

“Hắt xì...” Triển Chiêu đang đi đến trước Thiên Tiên Cư đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời quá chói, ngẩng mặt lên mà hắt xì một cái thật to.

“Uy, Triển đại nhân, phong hàn a?”

“Mặc nhiều chút a!”

“Đúng nha, nên để cho Công Tôn tiên sinh kê đơn thuốc cho người a.”

Người qua lại hai bên đường đều hỏi han hắn. Triển Chiêu cứ như vậy cả một đường đều phải luôn miệng đáp lời mọi người. Mấy chuyện án tử lúc này không cách nào nghĩ tiếp được, thế là hắn quyết định không hỏi nữa. Hắn vốn muốn đến tìm Bạch Ngọc Đường, thuận tiện cũng đi hóng mát một chút, thế nhưng mà trước mắt lại có cả đông người thấy hắn là hò hét, ở đâu ra nhiều người như vậy a?

Cuối cùng, Triển Chiêu càng đi thì càng cảm thấy kỳ quái, đây đường đều là đại cô nương, tiểu tức phụ a, đây là vì sao, cũng đâu phải lễ tết gì, sao lại có nhiều người như vậy a.....

“Đại thẩm.” Triển Chiêu hỏi một người bán hàng ở cửa hàng bánh bao rất quen của mình, mua một cái bánh bao thật to, vừa gặm vừa hỏi: “Sao lại có nhiều người như vậy a?”

“Ha ha!” Đại thẩm kia đặc biệt hào sảng, còn cười Triển Chiêu sao mà chậm hiểu, nói: “Không phải là đã có đến mười vạn Triệu gia quân đóng ở cửa thành sao! Đây chính là mười vạn đại quân anh dũng a, trừ đi những người đã thành thân, ít nhất vẫn còn có đến năm vạn chưa thành gia lập thất đi, còn có cả các vị tướng quân thống lĩnh văn võ toàn tài, hơn nữa người nào người ấy cao lớn anh tuấn ... các cô nương đương nhiên là phải đi tìm vận đào hoa của mình rồi!”

“Nga ...” Triển Chiêu hiểu được, đừng nói chứ, đây có khi cũng là một biện pháp! Triệu Phổ có khi còn làm một buổi tương thân cũng nên, bàn chuyện hôn sự cho các quan binh trong quân doanh của hắn.”

“Ai, Triển đại nhân, người đã có người trong lòng chưa a?” Đại thúc đang làm bánh bao cười ha ha mà hỏi Triển Chiêu.

“A, a.” Triển Chiêu ăn xong liền lập tức trả tiền, cười ha hả mà gãi đầu chạy, đại thúc đại thẩm sau lưng còn cười hắn: “Ai nha, xấu hổ a! Nhất định là có người trong lòng rồi!”

Triển Chiêu tránh mấy người đi đường cũng rất cực khổ, hơn nữa mọi người đều biết hắn, cứ chào hỏi thôi cũng tốn của hắn không ít thời gian rồi, vì vậy, hắn liền nhảy lên nóc nhà, chậm rãi đi.

Đến phía trước Thiên Tiên Cư, toà lầu này cũng là một trong những truyền kỳ của Khai Phong phủ, *** chủ trước đây là một ngự trụ trong cung, họ Vương, tên không rõ lắm, vì hắn cao lớn lại rất mập cho nên mọi người đều gọi hắn là Vương Mập.

Mỗi ngày Vương Mập đều chỉ làm một món ăn, tên gọi là Thiên Tiên Nương, rất đắt, hơn nữa muốn ăn được còn phải xếp hàng đặt trước, nhanh thì nửa năm, chậm thì một năm mới đến lượt.

Ba tháng trước Bạch Ngọc Đường quyết định đặt đồ ăn, hắn vốn nghĩ cần phải chờ một trận, may là có một khách nhân mấy ngày nay không có ở Khai Phong phủ. Hôm qua Vương Mập ở trên đường gặp được

Thần Tinh Nhi, hỏi nàng là Bạch Ngọc Đường có muốn lấy đồ ăn sớm hay không, Thần Tinh Nhi vội vàng nói muốn, vì vậy Bạch Ngọc Đường phải tự mình đến lấy đồ ăn.

“Người lại tự mình đến lấy à?” Vương Mập đã làm xong một món tôm cuối cùng, kinh ngạc mà nhìn Bạch Ngọc Đường trực tiếp nhảy qua cửa sổ vào trong phòng.

“Àn.” Bạch Ngọc Đường ngồi bên lan can lâu chờ, cũng không nói chuyện.

Vương trù tử cẩn thận đem Thiên Tiên Nhượng bỏ vào trong một thực hộp tinh xảo, đặt vào tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường rút ra một tấm ngân phiếu cho hắn, chỉ là Vương Mập cũng không có nhận, xua tay một cái, nói: “Ta không nhận bạc của người.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, có chút không hiểu mà nhìn hắn —— Hắn cùng Vương trù tử cũng không có giao tình gì, không có lý do gì nhận đồ của hắn.

“Hắc hắc.” Vương Mập đột nhiên cười hì hì mà tiến tới nói: “Nếu như ta nói, ta không thu bạc của người, người cùng uống một chén với ta thì thế nào?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường lập tức run lên.

“Ha ha.” Vương Mập lập tức vọt sang một bên, xua tay: “Nói đùa thôi, nói đùa thôi, đừng có chém ta.”

Bạch Ngọc Đường đem ngân phiếu đặt xuống xong xoay người muốn đi, Vương Mập nói: “Ta không nhận bạc của người, là vì có chuyện muốn nhờ người giúp.”

Bạch Ngọc Đường dừng lại, đảo mắt nhìn hắn.

“Ta vốn tưởng người sẽ phái một nha đầu tới, muốn nhờ nàng chuyển giúp một phong thư, người lại tự mình tới, coi như trời giúp ta rồi!” Vương Mập chấp tay lại khổ sở nói: “Gần đây ta gặp phải một chút phiền toái.”

“Có phiền toái gì sao không báo quan?” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng hỏi.

“A.” Vương Mập lúng túng gãi đầu: “Nếu có thể báo quan ta đã không làm phiền người rồi, có phải không à?”

Bạch Ngọc Đường là đang nghĩ đến Triển Chiêu cho nên mới chịu nhẫn nại lắng nghe, còn về phần tại sao lại là nghĩ đến Triển Chiêu ... là vì Bạch Ngọc Đường luôn cảm thấy, trù phòng có trù nghệ cao cường có thể nấu cơm ngon cho Triển Chiêu ăn, hắn là Triển Chiêu cũng sẽ thích đi Cái này chắc là đạo lý yêu a yêu cả đường đi?

“Năm tháng trước, ta nhận được một lễ vật, hoặc nên nói là Tiền đặt cọc.” Vừa nói Vương trù tử vừa lấy từ dưới bàn ra một cái hòm, để lên bàn, cái hòm vừa mới tiếp xúc với mặt bàn liền nghe đến ‘bịch’ một cái, có thể thấy được cái hòm này rất nặng.

Vương Mập mở hòm ra, chỉ tay một cái, ý bảo Bạch Ngọc Đường tự mình nhìn.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, chỉ thấy đó là cả một cái hòm đầy vàng

Sau khi liếc mắt nhìn, Bạch Ngọc Đường giật mình. Đương nhiên, chỉ chút tiền như vậy Ngũ gia đương nhiên không phải là chưa từng thấy qua, điều khiến hắn giật mình chính là, vàng thỏi trong hòm, tất cả đều được làm thành hình chiếc quan tài, trên mỗi thỏi đều có một chữ ‘quỷ’, nhìn kỹ lại cảm thấy có chút âm trầm.

Bạch Ngọc Đường không hiểu, liền hỏi Vương Mập: “Này có ý gì?”

“Nga” đây là chuyện mà chỉ có trù tử chúng ta mới đụng phải mà thôi.” Vương Mập bắt đầu giải thích cho Bạch Ngọc Đường: “Có một số món ăn là làm cho người sống ăn, còn có một số lại làm cho người chết ăn.”

Bạch Ngọc Đường cũng chưa cảm thấy quá rõ, hỏi lại: “Có người đưa bạc cho người là muốn người nấu ăn.”

Vương Mập giật giật khoe miệng nói: “Ngũ gia, ngài cho rằng đó chỉ là mấy món đậu hũ cơm canh cho người sống ăn sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một lát, hỏi ngược lại: “Ta cũng là người sống, sao lại có thể biết được người chết thường ăn cái gì?”

“Ách” Vương Mập sờ cằm, không nghĩ tới còn có loại phản bác này.

Bạch Ngọc Đường vốn cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy, hỏi: “Sao người không nói ngắn gọn chút? Nếu không cứ để hôm khác nói tiếp đi?”

Vương Mập vội vàng chạy đến đóng ngay cửa sổ, chỉ sợ Bạch Ngọc Đường chạy mất, nói: “Ngũ gia, người không thể đi a, nếu lần này người có thể cứu được ta, sau này người muốn ăn cái gì ta đây liền làm cho người ăn!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy cái này có thể cân nhắc được, trù nghệ của hẩn vang danh khắp thiên hạ, nếu như có thể bắt hẩn mang hết tuyệt học cả đời ra thi thố, có khi ăn cả năm cũng không hết, không biết lúc đó có thể nuôi cho Triển Chiêu thành một con Mèo mập được không a?

“Nói đi.” Bạch Ngọc Đường tìm một cái ghế ngồi xuống.

“Loại tiền đặt cọc này được gọi là Minh tịch kim, là muốn ta tới làm cơm cho quý ăn!” Vương trù tử thần bí nói.

Bạch Ngọc Đường không nhin được mà cau mày,, nói: “Quý thì ăn cái gì? Nhang với nến sao?”

Vương Mập cười khan một tiếng: “Ngũ gia đừng có nói đùa a, đến ngày thanh minh tế tự mới dùng nhang và nến, quý đương nhiên sẽ ăn thịt người!”

Bạch Ngọc Đường cảm giác hình như mình nghe lầm, nói: “Ăn cái gì cơ?”

“Ăn thịt người a!” Vương trù tử bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Cho nên ... có người bỏ tiền cho người làm một bữa tiệc thịt người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Vương trù phòng gật đầu.

“Vậy dùng thịt của ai?” Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi cảm thấy tò mò.

“Hẩn nói là còn chưa có bắt được, lúc nào bắt sống được rồi sẽ đưa đến chỗ của ta.” Vương Mập vỗ ***g ngực mập của mình, nói: “Dựa theo quy cách làm minh tịch, thịt người đều là phải cắt xuống từ người sống, lấy máu cùng thịt để làm chín chín tám một món ăn.”

Bạch Ngọc Đường có chút cảm thấy không muốn giúp hẩn, không phải vì lý do gì khác mà do hẩn có chút buồn nôn, Thiên Tiên Nhượng này có lẽ Triển Chiêu phải ăn một mình rồi, hai ngày nay hẩn nhất định không muốn ăn gì.

“Ngũ gia cứu mạng a!” Vương Mập vẻ mặt đưa đám nói.

Bạch Ngọc Đường cau mày: “Sao người lại cầu xin ta cứu mạng người? Loại chuyện này hẩn người nên cầu Triển Chiêu chứ.”

“Cầu người cùng cầu Triển Chiêu có gì khác nhau sao?” Vương Mập xua tay một cái, nói: “Hai người không phải là sinh tử chi giao sao?”

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái —— Cũng không muốn phản bác lại, tên mập này miệng lưỡi cũng không tệ.

“Mấy ngày nay ta cảm thấy có người đang theo dõi.” Vương trù tử bắt đầu dĩ, nói: “Công phu của đối phương rất cao, ta sợ còn chưa kịp chạy đến Khai Phong phủ tìm Triển Chiêu thì mạng đã không còn rồi.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hiểu được, thì ra Vương Mập này nhẩn Thần Tinh Nhi nói có một ngày trông khách có thể đưa Thiên Tiên Nhượng trước hoàn toàn là có mục đích, muốn cầu xin hẩn giúp đỡ.

“Ai đưa tiền cho người làm minh tịch?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Vương Mập nghe đến đây, sắc mặt cũng xanh đến mấy phần, nói: “Đây cũng là nguyên nhân ta không đi báo quan, sẽ không ai tin tưởng a!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, ý là người nói mau lên.

“Là Sài Vinh.” Vương Mập cà lăm nói.

Bạch Ngọc Đường không khỏi mơ hồ: “Sài Vinh nào?”

“Thế Thế Tông Sài Vinh” Vương Mập cuối cùng cũng nói xong.

Bạch Ngọc Đường không khỏi phải nhìn Vương Mập chăm chăm, tựa hồ đang do dự xem mình có nên một quyền đánh cho hắn tỉnh táo lại không, hay là đưa hắn đến cho Công Tôn xem bệnh một chút? Người này ban ngày còn nói mơ, không biết hắn làm Thiên Tiên Nhượng có độc không đây, chớ có khiến con Mèo kia cũng trúng độc theo.

Vương trù tử thấy thần sắc của Bạch Ngọc Đường, cũng biết hắn không tin, bất đắc dĩ nói: “Ta nói thật! Tranh họa Sài Vinh ta đã từng xem qua, hình dạng y hệt! Cả quá trình hắn đều không nói gì, bên người còn có mấy cao thủ võ lâm, một người trong số đó còn là tổ thượng phái Côn Lôn, Hoàng Thạch Hải.”

Bạch Ngọc Đường lại nhìn chăm chăm hắn một lần nữa: “Hoàng Thạch Hải không phải đã chết hơn một trăm năm rồi sao, nếu như còn sống tuổi cũng cao hơn sư phụ ta rồi.”

“Nhưng mà hắn nói mình chính là Hoàng Thạch Hải a, hình dạng cũng giống hệt mới bò từ trong quan tài ra vậy.” Vương trù tử bất đắc dĩ: “Hơn nữa, trong tay hắn còn cầm Phá Hồn Dao, không phải là Hoàng Thạch Hải thì là ai?”

Bạch Ngọc Đường càng nghe càng cảm thấy kỳ quái: “Bọn họ muốn người làm mình tịch cho ai?”

“Điều này thì bọn họ không nói, chẳng qua chỉ bảo ta chuẩn bị làm mà thôi.” Vương trù tử giải thích: “Làm mình tịch cần phải chuẩn bị không ít đồ.”

“Vậy người muốn ta giúp thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Mang ta cao chạy xa bay a!” Vương Mập vẽ mặt vô cùng chân thành.

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt cực kỳ chán ghét: “Trực tiếp làm thịt người nghe có vẻ hay hơn.”

Vương Mập đương nhiên là chỉ nói đùa mà thôi, thu liễm lại chút, nghiêm túc nói: “Có thể giúp ta tìm một thầy trừ tà tới a? Hoặc là giúp ta hỏi sư phụ người một chút Ta biết Thiên Tôn đang ở Khai Phong.”

“Trừ tà người tự mình tìm, ta có thể hỏi sư phụ ta cho người một chút, có điều hắn cũng không có biết Hoàng Thạch Hải.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Không sao, lão nhân gia thần thông quảng đại, có khi sẽ cứu được ta.” Vương trù tử nói lời cảm tạ.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như người cảm thấy không an toàn, đến Khai Phong phủ tránh một chút đi.”

Vương trù tử lại nói cảm ơn, còn đưa thêm cho Bạch Ngọc Đường một vò rượu quế hoa thượng hạng, Bạch Ngọc Đường cầm lấy, trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra, trong bụng đầy hồ nghi —— Cái này thật quá tà!

Vừa mới ra khỏi Thiên Tiên Cư, Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc, bên ngoài rất náo nhiệt, hắn liền trực tiếp nhảy lên nóc nhà, lại thấy được ở trên nóc nhà xa xa Triển Chiêu đang đứng đó.

Bạch Ngọc Đường xách theo thực hạp đi đến, lại thấy Triển Chiêu đang giằng co cùng một người nào đó trên nóc nhà. Người nọ vừa lùn vừa mập, là một hoà thượng, mặc lạt mạt tăng bào, chân mang hài đạo sĩ, cổ đeo một chuỗi phật châu, sau lưng còn giắt theo một cái phát trần, chẳng rõ là loại gì nữa.

Bạch Ngọc Đường không khỏi cảm khái một cái, nhìn bóng lưng lại thấy có chút quen quen.

Mà biểu lộ của Triển Chiêu lại là vô cùng kinh hãi.

.....

Lại nói tới, vừa rồi Triển Chiêu mới lên nóc nhà, đang định đi đến Thiên Tiên Cư, lại nghe có người nói sau lưng: “Uy, mấy năm không gặp lại hoạt bát nhảy loạn như vậy a.”

Triển Chiêu dừng bước lại, tâm nói người là ai a? Nội lực đã cao, thanh âm lại có chút quen thuộc.

Lúc này, có một thân ảnh vừa lùn vừa mập rơi xuống nóc nhà cách đó không xa.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn xong, lập tức sững sờ.

Người mang trên mình ba loại y phục đạo sĩ, hoà thượng cùng lạt ma kia là ai? Đây là một trong những cao thủ nhất đẳng võ lâm, pháp danh gọi Vô Giải, người ta vẫn gọi là “Một Phở Hoà Thượng”

Còn tại sao Triển Chiêu lại kinh ngạc? Bởi vì Một Phở Hoà Thượng này đã chết cách đây năm năm rồi! Điều này cả giang hồ đều biết. Khi Triển Chiêu còn nhỏ đã biết Vô Giải, giao tình cũng không tệ, sau khi Vô Giải chết hắn còn đến tảo mộ, hôm nay một người đã chết năm năm sao lại đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, có chút không hiểu nổi.

Quái dị nhất là, ngoại hình của Vô Giải một chút cũng không có thay đổi, chỉ là sắc mặt xám tro, hai mắt vô thần, cả người đều lộ ra một cổ tử khí âm sâm.

“Ai u, Một Phở a, đây chính là vị tiểu bằng hữu kia của ngươi, Triển Chiêu sao?” Lúc này, lại có một người rơi xuống, đứng trên nóc nhà cao hơn ở phía sau Một Phở, cười nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng đã hồi phục lại tinh thần, người mới tới hắn cũng biết!

Người này tên gọi Yến Phi, ngoại hiệu được gọi là Hoa Điệp, hơn nữa, người này hảo cả nữ sắc cùng nam sắc, Triển Chiêu làm quan sai đương nhiên biết tên ác đồ xấu xa táng tận lương tâm mà toàn bộ giang hồ đều biết này. Nhưng Triển Chiêu cũng biết, Yến Phi cũng đã chết rồi! Hắn cũng với đệ đệ Yến Phong của mình cùng chết, hơn nữa là chết trong tay Bạch Ngọc Đường.

Đại khái khoảng ba năm trước, Bạch Ngọc Đường đi ngang qua một trấn ***, trùng hợp như vậy, đối diện tửu lâu lại là nhà của một hương thân địa phương, trong nhà còn có một tiểu thư khuê các đang bị Yến Phi muốn làm nhục, ngay đêm Yến Phi định làm ác, Bạch Ngọc Đường biết được liền cứu cô nương kia, lại nhìn thấy Yến Phi không vừa mắt, liền trực tiếp chén hắn ba đao, sau đó đệ đệ Yến Phi, Yến Phong muốn ám toán Bạch Ngọc Đường trả thù cho huynh trưởng, Bạch Ngọc Đường liền một đao chém hắn thành hai khúc, chuyện này cả giang hồ ai cũng biết. Yến Phi Yến Phong khinh công tốt, võ nghệ cao cường lại giảo hoạt, năm đó có không biết bao nhiêu quan sai cũng hiệp khách giang hồ muốn giết hai người do nhưng vô lực, có người còn phải bỏ mình. Bạch Ngọc Đường làm vậy coi như là trừ hại thay dân, Triển Chiêu nhớ lúc trước Bao Chửng có nói với hắn, Bạch Ngọc Đường có thể nhận được một khoản tiền thưởng lớn, thưởng cho hắn đã giết hai thứ bại hoại giang hồ này.

Nhưng mà lúc này, Yến Phi sao lại có thể sống đến bây giờ? Lại còn xuất hiện trước mặt Triển Chiêu, điều này khiến cho Triển Chiêu vô cùng khó hiểu.

“Sách sách!” Yến Phi xoa cằm quan sát Triển Chiêu, nói: “Rất đẹp a! So với Bạch Ngọc Đường còn thuận mắt hơn, hơn nữa đôi mắt a, thật hút hồn ...”

Yến Phi còn chưa có dứt lời, đột nhiên lại nghe thấy sau lưng truyền đến một câu nói lạnh băng: “Ngươi chết một lần chưa đủ sao? Hay là muốn chết thêm mấy lần nữa?”

Yến Phi hơi sững sờ, vừa mới quay đầu lại đã lĩnh nguyên một cước vào mặt.

Yến Phi vừa mới ‘ai nha’ một tiếng đã bay lên trời.

‘Bạch Ngọc Đường!’ Yến Phi che mũi, nhìn rõ người mới đập mình xong, liền trợn mắt trừng lớn.

Triển Chiêu cũng nhìn thấy, sau đó lại thấy Bạch Ngọc Đường xách theo một thực hạp rơi xuống cạnh mình, thuận tay còn đem thực hạp nhét vào trong ngực mình.

“Ách...” Triển Chiêu vừa định mở miệng nói, đã thấy Bạch Ngọc Đường rút đao khỏi vỏ, nhảy lên không trung chém một đao, sát khí toả ra bốn phía, mục đích đương nhiên là muốn làm thịt Yến Phi một lần nữa.

Yến phi có muốn tránh cũng không được nữa rồi, bụng liền bị chém một đao, bị cắt rách ra.

Một đao kia của Bạch Ngọc Đường đáng lẽ phải đem Yên Phi cắt làm hai khúc mới đúng, nhưng không biết tại sao, thân thể Yên Phi rất nhẹ. Vì vậy, hấn rơi xuống theo dự đoán của Bạch Ngọc Đường chậm hơn một chút, hấn không bị chém đứt, nhưng mà vết chém này cũng đủ để cho hấn chết không còn nghi ngờ.

“Oa a!” thể nhưng Yên Phi chỉ lặn lóc trên nóc nhà một chút, cũng không có thấy máu chảy ra, chỉ là một tay ôm bụng, một tay chỉ Bạch Ngọc Đường: “Họ Bạch kia, người con mẹ nó có cần cứ thấy là ta chém không a!”

Bạch Ngọc Đường rơi xuống bên cạnh Triển Chiêu, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng cau mày.

Một đao kia của Bạch Ngọc Đường không phải giỡn chơi, người nào bị chém nhất định sẽ chết! Nhưng mà Yên Phi không những không chết, mà đến một giọt máu cũng không đổ, chỉ là trên bụng có một cái lỗ mở lớn mà thôi, hấn lại một tay kéo lại vết thương, cứ y như kéo lại y phục bị rách vậy, còn rất đặc ý mà nhìn Bạch Ngọc Đường: “Muốn giết ta? Không có dễ dàng như vậy đâu?”

“Người chắc chắn?” Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi, sát khí liền nổi lên tứ phía, tâm nói ta chém người nát bấy xem người có thể liền lại thành một khối được hay không.

Yên Phi hiển nhiên là kiêng kị Bạch Ngọc Đường, biết Cẩm Mao Thử này đáng dấp tuy anh tuấn, nhưng tính tình thì chẳng dễ chịu chút nào! Liền vội vàng trốn sau lưng Vô Giải.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một tiếng sáo quái dị, thanh âm rất khó nghe.

Yên Phi cùng Vô Giải chợt loé lên rồi biến mất.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người lặn vào đoàn người, cau mày, chạy cũng thật nhanh.

“Miêu nhi, xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường thu đao lại hỏi Triển Chiêu, lại không nghe thấy Triển Chiêu đáp lời, tâm nói, không lẽ Mèo này quá độ kinh hãi hay sao? Quay đầu lại nhìn

Chỉ thấy lúc này, Triển Chiêu một tay ôm thực hạp, một tay vén nắp đậy lên nhìn vào mấy món ăn bên trong một chút, sau đó đậy nắp lại, rất hài lòng mà ôm ôm cọ cọ thực hạp: “Thiên Tiên Nương a! Ta muốn ăn lâu lắm rồi!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán —— Thần kinh của Triển Chiêu quả nhiên so với sợi mì còn lớn gấp đôi, xem ra hấn nếu có thức ăn trước mặt rồi thì cái gì mà cải tử hoàn sinh, tá thi hoàn hồn tà ma như vậy cũng không thêm để trong lòng a. Đăng bởi: admin

10. Chương 10: [Huyết Chú Diện Nhân]

CHƯƠNG 10. [HUYẾT CHÚ DIỆN NHÂN]

Trên ba băng ghế đá đối diện bé, có ba nữ nhân cực kỳ xinh đẹp đang ngồi đó. Người ngồi đầu tiên phía bên trái mặc một thân y phục đỏ, người ở giữa mặc y phục màu lam, còn người ngồi bên phải mặc y phục tím. Ba nữ nhân này cũng không phải là những tiểu cô nương như Thần Tinh Nhi hay Nguyệt Nha Nhi, mà là các di di giống như thê tử của Tiểu Hoàng Tử vậy, cả ba người đều là siêu cấp đẹp, hơn nữa còn mặc y phục cái gì mà Có thể nhìn thấy thật nhiều thịt thịt a Còn có, ngực cũng thật lớn nha!

Trong sân Khai Phong Phủ, Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên ghế đá tròn tròn, mở to mắt mà nhìn mấy người trước mắt.

Trên ba băng ghế đá đối diện bé, có ba nữ nhân cực kỳ xinh đẹp đang ngồi đó. Người ngồi đầu tiên phía bên trái mặc một thân y phục đỏ, người ở giữa mặc y phục màu lam, còn người ngồi bên phải mặc y phục tím. Ba nữ nhân này cũng không phải là những tiểu cô nương như Thần Tinh Nhi hay Nguyệt Nha Nhi, mà là các di di giống như thê tử của Tiểu Hoàng Tử vậy, cả ba người đều là siêu cấp đẹp, hơn nữa còn mặc y phục cái gì mà Có thể nhìn thấy thật nhiều thịt thịt a Còn có, ngực cũng thật lớn nha!

A di mặc y phục màu đỏ kia Tiểu Tứ Tử cũng biết, Triển Chiêu thường gọi nàng là Hồng di, vậy thì cứ theo màu sắc mà gọi thì người mặc áo lam là Lam di, áo tím là Tử di.

Tiểu Tứ Tử thực sự đoán không có sai, ba vị đại mỹ nhân này thoát nhìn chỉ tưởng chừng khoảng ba mươi tuổi, nhưng thực chất đã hơn sáu mươi, vị bên trái kia đúng là Hồng Cửu Nương, ở giữa là Lam Hồ Ly, còn vị bên phải mặc y phục tím chính là Diệp Tử Thiên. Ba vị này đều là những cao thủ nhất nhì của Ma cung, cũng là những tỷ muội kết bái, đều là những nhân vật tà đạo vang danh giang hồ một thời.

Ân Hầu đang ngồi uống trà, đột nhiên thấy ba người này chạy đến, vẻ mặt chán ghét nói: “Mấy người đến làm gì?”

“Mọi người nghe thấy có quan binh giao chiến cho nên mới tới tham gia náo nhiệt a.” Lam Hồ Ly cười hi hi mà đáp lời.

Lúc này, Thiên Tôn cũng bưng chén trà đi từ bên ngoài vào, dù sao thì cả Khai Phong phủ này, chỉ có hần cùng Ân Hầu là rảnh rỗi nhất.

“Thiên Tôn hảo a ” Ba người cùng đứng lên, chào thật ngọt ngào, lại còn chúc Thiên Tôn vạn phúc.

“Khụ khụ...” Thiên Tôn bị sắc nước chà đến ho khan, cười khan mà gật đầu: “Thật ngoan...”

Ba người lập tức lại trêu chọc: “Ai nha, vẫn còn xấu hổ như vậy a!”

Thiên Tôn thức thời liền bưng cái ly đến bên cạnh Ân Hầu, đem Ân Hầu làm lá chắn cho mình. Nữ nhân Thiên Ma cung vốn không ít, vậy mà người nào cũng đem mình làm thú vui trêu đùa, một chút kính lão đắc thọ cũng không có.

Ân Hầu lắc đầu, mấy nha đầu này càng lúc càng chẳng có quy củ gì hết.

“Tiểu Tứ Tử.” Hồng Cửu Nương thấy nhìn trái nhìn phải cũng chẳng có việc gì làm, không được sờ Triển Chiêu, không nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, cũng không trêu chọc được Thiên Tôn, vì vậy liền quay qua chọc Tiểu Tứ Tử, nhéo má bé một cái: “Kêu một tiếng Miêu nghe a.”

Tiểu Tứ Tử không hiểu, nói: “Mieo sao?”

“Nha a!” Ba vị mỹ nhân lập tức tâm tình nở hoa, lại tiếp tục chọc Tiểu Tứ Tử: “Lại kêu thêm tiếng nữa đi.”

Tiểu Tứ Tử cũng rất phối hợp: “Mieo.”

“A A A!” Diệp Tử Thiên đang bưng mặt liền cọ cọ một chút Lam Hồ Ly: “Giống hệt Chiêu Chiêu lúc nhỏ a!”

Lam Hồ Ly cũng trêu chọc Tiểu Tứ Tử: “Tới, lại kêu thêm hai tiếng đi.”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục: “Mieo”

“Nha a”

Ba vị a di đã một bó tuổi to cứ thế mà tiếp tục trêu chọc Tiểu Tứ Tử. Lúc này, vừa đúng lúc Tiêu Lương đi lấy điểm tâm cho Tiểu Tứ Tử trở về nhìn thấy, vội vàng chạy đến bảo vệ: “Không cho khi dễ Cận nhi!”

Ba vị a di ngăn người, ngay sau đó cùng nhau nhéo Tiêu Lương: “Nha! Cái này cũng rất thú vị a! Anh hùng cứu mỹ nhân nha!”

Tiêu Lương cả kinh chui ngay về phía bàn, Tiểu Tứ Tử liền đem bé kéo đến sau lưng, xua tay với ba vị a di nói: “Không được khi dễ Tiểu Lương Tử!”

“Nha a a a a!” Ba người còn muốn tiếp tục tới chọc, muốn Tiêu Lương cùng Tiểu Tứ Tử cũng học tiếng mèo kêu.

.....

Bên này còn đang nháo đến náo nhiệt, ở ngoài cửa, Triệu Phổ mang theo Âu Dương Thiếu Chinh đi vào, Âu Dương vừa nhìn thấy người đẹp thì tâm tình sáng láng hẳn lên: “Oa, mỹ nhân a!”

Triệu Phổ liếc hần một cái, tâm nói đếm tuổi thì người cho dù có quỳ xuống gọi nãi nãi cũng không có quá đâu.

Theo ngay phía sau là Lâm Dạ Hỏa cùng Túc Thanh cũng đi vào. Hai người này cũng không có chuyện gì làm, Lâm Dạ Hỏa vốn muốn đến doanh trại của Triệu Phổ để quấy rầy Trâu Lương, bắt quá bị Trâu Lương nói cho mấy câu liền nộ khí xung thiên mà bỏ chạy, vốn định tới đây bắt Tiêu Lương đi luyện công một chút.

Vừa mới vào đến viện, Lâm Dạ Hỏa liền xoa cằm mà suy nghĩ: “Ai nha, Khai Phong phủ thật tốt đẹp nha!”

Túc Thanh vốn định lườm hắt một cái, bắt quá vừa mới nhìn thấy Diệp Tử Thiên, liền ngẩn người, sau đó chạy đến hô: “Biểu Cô Cô.”

Diệp Tử Thiên cũng ngẩn người, cẩn thận quan sát Túc Thanh một chút, nói: “Nha! Tiểu Thanh a! Lớn như vậy rồi sao?”

Hồng Cửu Nương cùng Lam Hồ Ly rất hiếu kỳ: “Thân thích sao?”

“Ân!” Diệp Tử Thiên gật đầu một cái: “Phụ thân hần là biểu đệ của ta.” Nói xong liền kéo Túc Thanh đến hỏi thăm mọi chuyện trong nhà.

Lam di cùng Hồng Cửu Nương ăn điểm tâm do Tiêu Lương cầm đến, Tiêu Lương hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cận nhi, lúc này mọi người nói cái gì vậy?”

“Không có gì.” Tiểu Tứ Tử híp mắt cười, nói: “Chỉ mieo thôi!”

“Cái gì?” Hai mắt Tiêu Lương sáng rực.

“Mieo!” Tiểu Tứ Tử mieo với Tiêu Lương một tiếng, mieo đến độ Tiêu Lương thiếu chút thì ngất lịm luôn.

“Ai đang mieo đó?”

Từ bên ngoài, Triển Chiêu đang ôm Thiên Tiên Nương đi vào, vừa nghe thấy Tiểu Tứ Tử “mieo” một tiếng, liền muốn đến chọc bé một chút, chỉ là hần vừa mới ngẩng đầu lên Ba vị di di đã đồng loạt lao đến.

“Chiêu Chiêu!” Cả ba như một mà đu trên người hần, cộ tới cộ lui, thặng đi thặng lại.

Triển Chiêu vội vàng ôm chặt thực hạp, chỉ sợ bị rơi mất, vừa chào hỏi các di di.

Lam Hồ Ly cùng Hồng Cửu Nương đều đã được gặp Triển Chiêu rồi, thế nhưng Diệp Tử Thiên thì rất lâu rồi chưa được gặp bảo bối của mình nha, vì vậy vẫn cứ cộ cộ không ngừng: “Chiêu Chiêu a!”

Triển Chiêu vừa nhìn thấy Diệp Tử Thiên, đột nhiên reo lên: “A!”

Diệp Tử Thiên bị hần dọa sợ hết hồn, dừng lại mà nhìn hần.

“Tử di đến thật đúng lúc!” Triển Chiêu vội vàng nói: “Ban này ta cùng Ngọc Đường vừa mới đụng phải quý!”

Diệp Tử Thiên sững sốt, lại nhìn thấy Hồng di cùng Lam di phía sau nàng đồng loạt sờ cằm, giống như đang suy nghĩ cái gì đó, hai người cũng nhau mập mờ mà tới một câu: “Nga... Ngọc Đường a ...”

Bạch Ngọc Đường theo sau Triển Chiêu tới hơi cảm thấy lúng túng, Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên bàn đá cũng gật đầu a gật đầu: “Ngọc Đường nha”

Diệp Tử Thiên cũng là lần đầu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng nghĩ đến —— Nga! Đây chính là vị kia trong truyền thuyết a Sách sách!”

.....

Sau đó, Triển Chiêu đặt Thiên Tiên Nương lên bàn, vừa đúng lúc những người khác cũng đến, vì vậy mọi người đơn giản là cùng nhau ngồi ăn.

Một phần Thiên Tiên Nương này thực ra cũng đủ bày cả một bàn đồ ăn, tổng cộng có đến ba mươi món, được chia đều thành mỗi phần mang những hương vị đặc biệt khác nhau, tất cả đều là thứ tốt mà ngày thường cũng khó có thể ăn được. Lại đúng lúc Vương Mập kia đưa đến rượu Quế hoa, mọi người được dịp vừa ăn uống vừa trò chuyện về vụ án.

Lúc này, Công Tôn cũng đã được Triệu Phổ đoạt về từ hàng trăm văn vô bá quan, hần mệ mỗi cả ngày, đến cơm cũng chưa được ăn, nếu không phải Triệu Phổ đoạt hần ra, có khi còn phải bận rộn đến tối nữa.

Tiểu Tứ Tử rất thương cảm cho phụ thân bé nha, nắm lấy cánh tay phụ thân mà xoa bóp, trong lòng rất bất mãn với các thức thức bá bá kia.

Công Tôn còn đặc biệt cẩn thận, dùng ngân châm thử một lượt các món ăn, phát hiện không có vấn đề gì mới gạt đầu với mọi người, ý bảo có thể ăn rồi.

Tay nghề của Ngự trù đương nhiên phải khác biệt với người thường rồi, đệ nhất thiên hạ ngự trù càng không phải là hư danh, mọi người ăn uống đến vui mừng, bất quá Bạch Ngọc Đường lại chỉ có uống rượu chứ không ăn uống gì, Triển Chiêu liền gấp một đĩa thức ăn vào trong chén của hắn: “Người ăn nhiều một chút!”

Bạch Ngọc Đường cũng không phải không muốn ăn, chỉ là vừa nhìn thấy thịt lại nghĩ đến tên mập kia nói cái gì mà mình tịch, vì vậy cũng không còn dạ nào muốn ăn nữa, bất quá nhìn thấy Triển Chiêu ăn uống ngon miệng vui vẻ đến vậy, cũng không có nhẫn tâm mà nói đến chuyện ‘mình tịch’ kia, để tránh ảnh hưởng đến khẩu vị của Mèo này.

“Chiêu Chiêu vừa mới nói đựng quỹ cái gì nha?” Diệp Tử Thiên tò mò hỏi.

“Nga!” Triển Chiêu cuối cùng cũng đem lực chú ý của mình từ thức ăn dời qua nơi khác, bất quá còn chưa có đợi hần mở miệng, Bạch Ngọc Đường liền nhận kể lại, để cho hần an tâm ăn uống.

Hồng Cửu Nương, Lam Hồ Ly cùng với Diệp Tử Thiên đều liếc nhìn nhau một cái, cảm thấy rất hài lòng với hành động lơ đãng này của Bạch Ngọc Đường; U! Đứa nhỏ này đừng nhìn bộ dáng quý công tử muốn gì được nấy, thế nhưng cũng rất biết thương người ta nha! Hảo cảm cứ thế mà tăng lên gấp bội.

Vì muốn cho mọi người ăn uống ngon miệng, Bạch Ngọc Đường quyết định nói từ đoạn gặp được Yến Phi cùng Một Phổ hòa thượng kia.

“Một Phổ hòa thượng ... Vô Giải sao?” Thiên Tôn cũng giật mình: “Không phải sớm đã chết rồi?!”

Ân Hầu gạt đầu.

Bạch Ngọc Đường xác định mình đã nhìn thấy, Triển Chiêu dùng ánh mắt rất chân thành, ý nói —— Ta cũng nhìn thấy, còn sống!

“Hai huynh đệ Yến Phi cùng Yến Phong không phải là đều chế trên tay ngươi sao?” Đừng nhìn Công Tôn không phải là người giang hồ, thế nhưng hần cũng đã từng nghe qua chuyện này.

Yến Phong cùng Yến Phi có thể coi là hai trong số những trọng phạm xú danh vang xa, gây nhiều sóng gió cho cả Trung Nguyên, đến độ nhân tâm cũng bàng hoàng. Khuê nữ những gia đình danh giá nhất, một khi bị hai huynh đệ này làm nhục thì đều không biết thương hương tiếc ngọc, lại còn cứ thế mà đi phát tán khắp nơi, biến họ vô tri vô giác lại biến thành những cô nương thấp kém nhất. Năm đó, sau khi Bạch Ngọc Đường chém chết đôi cầu huynh đệ này, tin tức ngay lập tức lan truyền, mọi người đều nói là vô cùng tốt. Hơn nữa, hai huynh đệ này cũng thực sự biến mất từ đó.

“Yến Phong cùng Yến Phi thực sự đã chết rồi à!” Bao Chứng cau mày: “Những loại trọng phạm thế này chế đi đều được báo cáo lại cho Khai Phong phủ, ta còn nhớ rõ năm đó, thi thể của hai người đó cũng không có ai đến nhận, cho nên liền đem táng tại Thanh Phong Đầm.”

“Thanh Phong Đầm?” Bạch Ngọc Đường có vẻ chưa từng nghe qua.

“Đó là một sơn cốc phía Nam thành Khai Phong, chuyên dùng để táng những thi thể vô thân, phần lớn đều là trọng phạm và những người chết trong ngục.” Triển Chiêu giải thích cho Bạch Ngọc Đường một chút.

Bạch Ngọc Đường gạt đầu một cái, Triển Chiêu liền nhân cơ hội đút vào trong miệng hần một con tôm, đã được lột vỏ rồi.

Lúc này, Triển Chiêu lại cảm thấy có người đang kéo tay áo hần.

Quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Tử Thiên, Lam Hồ Ly cùng Hồng Cửu Nương cũng học dáng vẻ của tiểu hài tử mà làm nũng với hần: “Cũng muốn!”

Triển Chiêu lúng túng, đem cả đĩa tôm đẩy qua trước mặt ba người.

Ba người vẫn tiếp tục làm nũng: “Cũng muốn dứt, còn phải bóc vỏ nữa!”

Mí mắt Triển Chiêu nhảy nhót.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử ở đối diện cũng kéo cánh tay Triệu Phổ: “Cửu Cửu, cũng muốn dứt!”

Triệu Phổ đang dứt thức ăn vào miệng Công Tôn còn chưa kịp quay lại, Tiêu Lương đã lột vỏ một con tôm mà dứt vào trong miệng Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn cầm khăn mặt lau miệng cho Tiểu Tứ Tử, thế nhưng Triệu Phổ ngồi ở giữa thật không tự nhiên, vì vậy Công Tôn liền đơn giản vịn vào ngực Triệu Phổ với tay lau miệng cho Tiểu Tứ Tử, còn thuận tiện dặn bé: “Ăn ít tôm nấu rượu thôi, cẩn thận say!”

Triệu Phổ nhìn cánh tay Công Tôn đang dè lên ngực mình một chút, luôn cảm thấy nơi nào đó không đúng lắm. Hắn còn đang ngẩn người, chợt cũng cảm giác được có người đang kéo hắn, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chinh đang cười ha ha mà góp vui: “Nguyên soái, chúng ta cũng muốn dứt a!”

Triệu Phổ đem cả đĩa vỏ tôm định úp lên mặt hai người.

Mọi người ăn uống no say rồi, Bao Chứng liền muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện một chút.

Túc Thanh chỉ chỉ Diệp Tử Thiên, nói: “Có gì thắc mắc về chuyện cải tử hồi sinh, tá thi hoàn hồn, cứ hỏi Biểu cô cô là tốt nhất, ai cũng không hiểu biết bằng.”

Bao Chứng kinh ngạc.

Triển Chiêu gật đầu: “Tử di là hậu nhân của vu nữ đời đời.”

“Vu nữ?” Công Tôn tò mò: “Chính là người chuyên siêu độ vong hồn cùng trừ ma bắt quỷ sao”

Diệp Tử Thiên xua xua tay, sau đó lại che miệng cười nói: “Hắc hắc hắc, cái đó cũng là lừa gạt mà thôi, ở đâu mà có quỷ a.”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ mà nhìn Diệp Tử Thiên, nàng lại giả bộ dáng “thiên cơ bất khả lộ ra rồi” a.

Túc Thanh cũng cười khan: “Dù sao ở phương diện này cô cô vẫn biết nhiều hơn.”

Chờ mọi người ăn cơm xong, trời cũng tối dần, mọi người đến trong thư phòng của Bao Chứng tiếp tục nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường liền đem chuyện Vương Mập kia nhờ vả nói ra, cũng nhắc luôn tới chuyện Sài Vinh cùng Hoàng Thạch Hải.

“Hoàng Thạch Hải sao?” Ân Hầu cùng Thiên Tôn cùng lắc đầu: “Không thể nào a, chết cũng gần một trăm năm rồi mà!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

“Sài Vinh” Bao Chứng khẽ cau mày: “Chuyện này càng kỳ hơn, thật không giống như những chuyện lúc trước, càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi.”

Triển Chiêu chọc chọc Diệp Tử Thiên vẫn còn đang chăm chú nghiên cứu Bạch Ngọc Đường một cái, hỏi: “Tử di, chuyện này có thể sao?”

“Có thể gì?” Diệp Tử Thiên lấy lại tinh thần, sau đó lại rất nghiêm túc mà gật đầu: “Có thể, có thể! Rất xứng a! Tử di không ý kiến!”

Còn chưa dứt lời, Hồng Cửu Nương liền đáp cho nàng một cước, nói: “Không phải hỏi người cái này!”

“Vậy hỏi cái gì?” về mặt Diệp Tử Thiên còn rất buồn bực.

Triển Chiêu nhìn trời một cái, cũng không biết rõ ban này Diệp Tử Thiên nói cái gì nhưng mà nghe xong lỗ tai đột nhiên có chút nóng: “Là chuyện cải tử hồi sinh a!”

“Làm sao có thể!” Diệp Tử Thiên bật cười: “Chết rồi còn có thể sống lại, phòng chừng lúc này còn đã có thể gặp được ngoại mẫu rồi!”

“Khụ khụ”

Diệp Tử Thiên vừa mới nói xong, Ân Hầu liền ho khan một cái, liếc mắt lườm nàng.

Mọi người cũng nhìn Ân Hầu một cái, đột nhiên đều cùng tò mò không biết ngoại mẫu Triển Chiêu có hình dạng như thế nào. Triển Chiêu cũng không có giống Ân Hầu lắm, có thể là do hắc giống ngoại mẫu không? Không biết nữ nhân nào có thể khiến cho Ân Hầu động tâm a?

“Vậy tại sao người đã chết lại có thể vận động a? Ban nãy Ngọc Đường chém hắc một đao, hắc không chảy máu cũng không có chết đi” Triển Chiêu không hiểu.

Diệp Tử Thiên nháy mắt mấy cái, đột nhiên đưa tay chỉ chỉ cái trán Triển Chiêu một cái: “Mèo ngốc!”

Mọi người đều nhướng mi.

Triển Chiêu xoa trán mà nhìn Diệp Tử Thiên, giống như muốn hỏi —— Ngốc chỗ nào chứ?

“Sài Vinh cùng Hoàng Thạch Hải đều đã chết hơn trăm năm, đừng nói gì đến việc chết rồi sống lại, ngay cả xương có khi cũng nát vụn rồi!” Diệp Tử Thiên nói: “Tá thi hoàn hồn là nhập vào thi thể người khác mà sống lại, điều kiện tiên quyết là thi thể không có tổn hại gì! Yến Phi bị Bạch Ngọc Đường chém rơi đầu, nếu như sống lại thì cũng phải không có đầu, hoặc là đầu được vá lại, mấy người có nhìn thấy trên cổ hắc có vết vá hay không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cùng suy nghĩ một chút, lại cũng nhau lắc đầu —— Hình như không có!

“Trên đời này làm gì có biện pháp gì khiến cho thân thể đã hư thối rồi còn phục hồi nguyên trạng được.” Diệp Tử Thiên vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu, nói: “Vu thuật thực sự cũng có, nhưng phần lớn đều đã thất truyền, cũng có thể chưa chắc đã là sự thật, ngược lại lừa gạt lại tương đối nhiều.”

Bao Chứng gật đầu một cái, nói: “Diệp cô nương cảm thấy có người giả thần giả quỷ, tạo ra việc cải tử hoàn sinh này?”

“Hắc hắc hắc” Diệp Tử Thiên che miệng cười: “Bao Đại nhân thật là khách khí, còn gọi là Diệp cô nương nữa.”

Bao Chứng mở to mắt nhìn.

Ân Hầu ở một bên đỡ trán.

Bao Chứng cảm thấy khó hiểu, liền nhìn xung quanh một chút, ý hỏi —— Đây không phải là một cô nương sao? Chẳng lẽ lại là nam nhân?!

Công Tôn ngồi bên cạnh nhắc nhở hắc: “Tử di có trí nhan thuật, trông thì trẻ vậy nhưng thực ra tuổi tác lớn hơn ngài đó.”

Bao Chứng há to miệng —— Thì ra người giang hồ không thể nào nhìn ra tuổi thật a? Bao Duyên cùng Bao Phúc bên cạnh thì càng là ít có dịp được biết đến, chỉ có thể sờ sờ mà nhìn, cũng không dám nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường cũng có chút khó nghĩ, nói: “Thật ra thì, ngay từ đầu ta cũng cảm thấy có thể là có người giả trang, thế nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Triển Chiêu hỏi, nơi này có nhiều người như vậy, chỉ có Bạch Ngọc Đường là từng gặp qua Yến Phi, vừa rồi còn cùng hắc giao thủ, hắc có thể phát hiện điều gì đó.

“Vô luận từ công phu hay thanh âm, đều giống hệt ...”

“Ngay cả những cử chỉ đều giống nhau như đúc, phải không a?” Triển Chiêu không đợi Bạch Ngọc Đường nói hết đã hỏi ngay.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu có giao tình với Một Phở hòa thượng, hẳn cũng đã phát hiện.

“Vô Giải cũng vậy.” Triển Chiêu nói: “Nếu như là dịch dung mà thành, này cũng quá giống đi. Hơn nữa nội lực thâm hậu lại không giống đóng kịch, công phu cùng tương tự.”

Vừa nói xong, mọi người liền lại nhìn Diệp Tử Thiên.

Túc Thanh nhìn Diệp Tử Thiên một chút, thấy nàng tựa như đang suy nghĩ, liền hỏi: “Biểu cô, liệu có phải là cái đó không?”

Diệp Tử Thiên khẽ nhú mày, có chút do dự.

“Có gì không thể nói sao?” Ân Hầu hỏi.

“Ách” Diệp Tử Thiên nhú mày một cái, cuối cùng mở miệng: “Huyết chú diện”

Mọi người có chút nghe không rõ nhìn nàng —— Là cái gì a? Nghe có vẻ rất lợi hại.

“Là Diện.” Diệp Tử Thiên vừa nói, vừa hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có chém một trong hai người đó một đao đúng không? Có cảm giác gì? Có phải cảm giác như chém vào một đồng bột mềm mà không phải là vào da thịt hay không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

“Diện?” Tiêu Lương cả kinh: “Có thể khiến người chết động sao?”

“Không thể nào a.” Diệp Tử Thiên vẽ mặt nghi hoặc cùng khó hiểu nói: “Đây chính là kỹ thuật đã thất truyền gần ngàn năm, ta cũng chỉ xem qua sách vở của Tổ thượng mà thôi.”

Mọi người vừa nghe ra đầu mối, liền chăm chú mà nhìn nàng: “Nói nghe một chút xem!” Đăng bởi: admin

11. Chương 11: [Vấn Đề Trước Đó]

CHƯƠNG 11. [VẤN ĐỀ TRƯỚC ĐÓ]

Triển Chiêu kéo kéo tay áo Bạch Ngọc Đường, ý là —— Chừa cho lão đầu chút mặt mũi a, đừng cho hắn một hồi tức chết.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó chịu, bất quá, Triển Chiêu bảo hắn thu liễm một chút, hẳn không thể làm gì khác hơn là ôm tay đứng bên cạnh không nói gì.

Thiên Tôn sờ cằm —— Nha? Mặt mũi của Triển Chiêu thật lớn a.

Ân Hầu gật đầu, Ngọc Đường nói mấy câu này thật dễ nghe.

“Nói đến huyết chú diện nhân, quả thật rất ly kỳ!” Diệp Tử Thiên lắc đầu một cái, nói: “Thật sự chẳng qua chỉ là gạt người mà thôi.”

“Diệp cô nương không cần lo ngại, cứ nó ra cho mọi người tham khảo một chút!” Bao Chứng nghiêm túc nói.

Diệp Tử Thiên bị mấy câu Diệp cô nương của Bao đại nhân khiến cho dở khóc dở cười, nói: “Nguyên lý của huyết chú diện nhân chính là dùng hài cốt của người chết kết hợp với bột phấn để tạo thành hình người. Quanh thân hài cốt được dán đầy huyết chú, loại bùa chú này có chút giống với toả hồn phù, nhưng cũng có chỗ không giống, đây là một loại độc thuật chuyên về hồn phách, đã thất truyền từ rất lâu. Muốn làm được những thứ này, cần phải có một sư phụ nặn hình nhân lão luyện, có thể nặn ra hình dạng giống hệt với người muốn hồi sinh lại, như vậy, vô luận là người đã chết bao lâu, nếu muốn sống lại cũng dễ như trở bàn tay.”

Mọi người nghe xong tròn to hai mắt, nói: “Dùng hài cốt có thể làm thành một người.”

Diệp Tử Thiên gật đầu: “Đúng là như vậy, nhưng mà phương pháp lại vô cùng phức tạp, kỹ thuật đã sớm thất truyền từ lâu. Những người này sống lại, còn giống hệt người đó lúc còn sống, hơn nữa cũng không sợ đao thương, nếu muốn diệt trừ tận gốc, nhất định phải đem đầu hắc chặt xuống, gỡ hết phù chú trên người mới được.”

Diệp Tử Thiên nói xong, mọi người đang bưng chén trà uống đều có chung một loại biểu cảm giống hệt như Tiểu Tứ Tử khi nghe được chuyện lạ. Ngược lại, Tiểu Tứ Tử lại rất thản nhiên mà bưng cái ly thổi thổi chén trà đang nóng hổi.

“Cận nhi.”

Hồi lâu sau, Tiêu Lương hỏi Tiểu Tứ Tử đang uống trà: “Người không kinh sợ à?”

Tiểu Tứ Tử nâng cằm bĩu môi nhìn bé: “Nhất định là gạt người!”

Công Tôn ở một bên cũng có biểu tình giống hệt Tiểu Tứ Tử, nghiêm túc gật đầu: “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng đâu!”

Diệp Tử Thiên cũng xua tay nói: “Ta cũng nghĩ có khả năng những tên nặn hình nhân nghĩ ra chiêu gì đó để gạt người Hắt xì.” Vừa nói xong, nàng liền đột nhiên hắt xì một cái.

Túc Thanh bất đắc dĩ nhìn nàng, những điều này đều là do tổ thượng nhà nàng truyền lại, nàng lại đi nói tổ thượng nhà mình là mấy tên tà ma chuyên nặn hình nhân gạt người.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, gọi hai ảnh vệ tới, bảo bọn họ mau tới Thanh Phong Đàm nhìn xem một chút, xem hài cốt của Yến Phi có còn trong mộ hay không.

Hắc Ảnh cùng Bạch Ảnh quá nửa đêm liền chạy đến nghĩa địa, sau đó mặt xám xịt mà trở lại nói: “Gần đây ở Thanh Phong Đàm cũng không có bình yên, mất rất nhiều hài cốt, tất cả đều là hài cốt của mấy trọng phạm.”

“Có chuyện như vậy sao?” Bao Chứng cau mày.

“Đúng vậy, mấy người coi nghĩa địa bị dọa sợ tới độ không dám đi tuần núi nữa, nói là sợ mấy cỗ hài cốt đó đã hoá thành lệ quỷ trở về.”

Bao Chứng cảm thấy có kỳ hoặc, liền sai Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đi thống kê xem đến tột cùng là mất thi thể của những trọng phạm nào.

“Dù sao thì khẳng định rằng hài cốt của Yến Phi đã biến mất rồi.” Hắc Ảnh nói: “Nhưng hài cốt của Yến Phong vẫn còn.”

“Hài cốt kia cũng bị đào ra.” Bạch Ảnh nói: “Nhưng mà năm đó Yến Phong đã bị Ngũ gia chém thành hai khúc, một nửa lại không có tìm thấy, lúc chôn hắc thì hắc bị cụt tay cụt chân.”

“Hài cốt không hoàn chỉnh thì không thể dùng ...” Diệp Tử Thiên sờ sờ cằm, dường như đang nghĩ đến cái gì.

.....

“Kêu Triển Chiêu ra đây!”

.....

Mọi người còn đang bàn chuyện huyết chú diện nhân, liền nghe từ cửa truyền đến tiếng thét thật lớn, trong những tiếng hỗn loạn ồn ào, mơ hồ còn nghe thấy cả tiếng chửi rủa, người bị mắng lại là Triển Chiêu.

Chân mày Triển Chiêu hơi nhướng lên một chút, tự mình phản tỉnh —— Gần đây hắc không có xen vào chuyện của người khác a, lần này lại không cần thận đắc tội ai rồi? Thanh âm nghe cũng thật quen tai a!

Lúc này, ngoài cửa có một nha dịch chạy vào, nói: “Đại nhân, Phương Phách mang theo hai nhi tử cùng một đám người đến ngoài cửa kêu Triển đại nhân đền mạng.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, Phương Phách này cũng thật quá rảnh rồi đi, đi rồi lại tới, tới rồi lại đi, thật bận rộn.

Bao Chứng cau mày: “Vì sao Phương Phách lại đòi Triển hộ vệ đền mạng?”

Nha dịch tỏ vẻ không biết.

“Phương Phách này là một lão mãng phu không có não.” Bao Duyên cảm thấy tức giận: “Nếu như không nhờ Triển đại ca, hai nhi tử còn lại của hần có khi đã sớm chết rồi, lại còn lấy oán trả ơn, trở mặt còn nhanh hơn lật sách nữa.”

Ân Hầu cũng cảm thấy không thoải mái, bất quá hần còn chưa kịp phát tác thì ba vị di di kia của Triển Chiêu đã không chịu được rồi.

Lam Hồ Ly xinh đẹp tuyệt trần nhường mi một cái: “Uy nha!”

Cặp mắt Diệp Tử Thiên cũng híp lại: “Người nào a?! Là một lão đầu muốn tìm chết?”

Hồng Cửu Nương đứng dậy: “Lão nương đi đốt doanh trại hần!”

“Ai bình tĩnh một chút.” Triển Chiêu vội vàng khuyên can.

Triệu Phổ đứng dậy: “Ta đi xem một chút, nhìn xem lão quỷ kia định làm cái gì.”

Bao Chứng cũng theo ra ngoài, Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người đoán xem, có phải là lão đầu đó phát hiện vết kim châm trên người Phương Tuấn kia không?”

Bạch Ngọc Đường cũng có suy nghĩ này, liền gật đầu một cái: “Có thể.”

“Không có lý nào a!” Triển Chiêu gãi đầu: “Một vết châm bé xíu vậy mà cũng phát hiện được?”

“Trước tiên đừng có chột dạ.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu: “Chúng ta chỉ là lén vào hầm băng mà thôi, ai biết được người châm là người chứ?”

“Nói cũng đúng.” Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu một cái.

Phía sau hai người, Lam Hồ Ly, Diệp Tử Thiên cùng Hồng Cửu Nương nhìn nhau một cái —— Muốn thủ thủ hay cần tai nhau cần phải chọn chỗ không có người a.

Mọi người vừa mới ra đến cửa, chỉ thấy phía sau Phương Phách là Phương Vãn cùng Phương Tài, và sau nữa là cả một đội ngũ, còn mang theo cả một cái thi thể, bên trên cái thi thể được phủ bằng vải trắng.

“Quận vương, người có chuyện gì mà ồn ào như vậy?” Bao Chứng vừa bước ra khỏi đại môn Khai Phong phủ, hỏi Phương Phách.

“Bao Chứng, ta có chuyện muốn đối chất với Triển hộ vệ!” Khuôn mặt Phương Phách âm trầm.

“Vương gia muốn cùng ta đối chất cái gì?” Triển Chiêu đi ra.

“Triển Chiêu, ta hỏi người, người về Khai Phong tra án, có từng chạm qua thi thể con ta hay không?” Phương Phách hỏi.

Triển Chiêu gật đầu một cái: “Chạm qua a!”

Công Tôn sờ sờ lỗ mũi, thiếu chút thì quên rồi —— Triển Chiêu không bao giờ gạt người.

Mặt Phương Phách biến sắc.

Triển Chiêu cũng cảm thấy có lỗi: “Vì tra án mà thôi.”

“Triển Chiêu ... người ức hiếp người quá đáng, uống cho người còn có danh Nam Hiệp, thì ra là tên hèn hạ vô sỉ!” Phương Phách giận đến độ mặt mũi cũng xanh lè.

Triển Chiêu nghe những lời này sao cứ giống như mình đem nhi tử hần phanh thây vậy chứ, chẳng phải chỉ có châm một cái thôi sao, làm gì mà phải

Mí mắt Ân Hầu co rút, tâm nói, làm người tốt thật chẳng có ý nghĩa gì a. Cháu ngoại bảo bố nhà hần làm người tốt như vậy còn bị người ta mắng.

Mấy người Hồng Cừu Nương đã giận đến tóc tai dựng ngược, rất muốn phát tác, có điều Công Tôn bảo mọi người hãy nhẫn lại một chút, dù sao thì thân phận mấy người cũng có đặc biệt, không khéo lại gây phiền toái cho Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh Triển Chiêu, nghe thấy Phương Phách dám nói lời khó nghe như vậy, liền cười nhạt một tiếng.

Phương Phách lúc này đang lửa giận bùng bùng, đảo mắt trừng Bạch Ngọc Đường một cái —— Người cười cái gì?

Khoé miệng Bạch Ngọc Đường khẽ động một cái, tự tiểu phi tiểu nói: “Nhi tử ngươi cũng đã dùng giải dược của Khai Phong phủ mới có thể sống, có giỏi thì đừng có dùng, phun ra đi.”

Sắc mặt Phương Phách cũng trắng ngắt.

Bạch Ngọc Đường liền nhìn hắn, khinh bỉ nói: “Ta không hiểu nổi các ngươi thì có thể làm được chuyện gì, một nhà lớn nhỏ đều là đồ thùng cơm vô dụng.”

Triển Chiêu kéo kéo tay áo Bạch Ngọc Đường, ý là —— Chừa cho lão đầu chút mặt mũi a, đừng cho hắn một hồi tức chết.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó chịu, bất quá, Triển Chiêu bảo hắn thu liễm một chút, hắn không thể làm gì khác hơn là ôm tay đứng bên cạnh không nói gì.

Thiên Tôn sờ cằm —— Nha? Mặt mũi của Triển Chiêu thật lớn a.

Ân Hầu gật đầu, Ngọc Đường nói mấy câu này thật dễ nghe.

“Vương gia.” Bao đại nhân cảm thấy có chút nghi hoặc, nói: “Triển hộ vệ khi trở lại Khai Phong phủ đều một lòng tận tâm phá án, hắn làm cái gì lại khiến cho ngươi tức giận như vậy?”

Phương Phách cau mày, nói: “Ngươi tự mình đến xem một chút đi.” Nói xong, liền vén lên tấm vải đang đắp lên thi thể Phương Tuấn.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy thi thể Phương Tuấn được đặt nằm sấp, trên lưng lại có một lỗ thủng, giống như bị người ta cắt đi một khối thịt khoảng chừng một chiếc chén nhỏ, ở chỗ bị cắt còn nhìn thấy cả cốt nhục mơ hồ.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường —— Ngày đó thi thể này có lỗ thủng sao?

Bạch Ngọc Đường cũng không có nghĩ ra, hai người bọn họ chẳng qua chỉ dùng một cây kim thật nhỏ châm vào Phương Tuấn một cái, cho dù có lưu lại vết thương, nhiều nhất cũng chỉ là một chấm rất nhỏ mà thôi, tại sao lại thành một lỗ thủng lớn đến vậy?

“Ta đã để ngõ tác xem qua.” Phương Phách vô cùng tức giận: “Khối thịt trên lưng này của con ta là sau khi chết mới bị cắt đi, Triển Chiêu ngươi thật quá độc ác!”

Triển Chiêu nghe xong cũng cảm thấy có chút mơ hồ, lắc đầu nói: “Cái này đương nhiên không phải ta làm, hơn nữa ta cắt thịt trên người công tử làm gì?”

“Mục đích của ngươi chính là cắt đi hình xăm toả hồn trên người nhi tử ta, khiến cho nhi tử ta hồn phi phách tán!” Hai mắt Phương Phách đỏ ngầu, bộ dạng kia giống như muốn liền mạng cùng Triển Chiêu.

Triển Chiêu cau mày —— Xăm mình? Toả hồn sao? Lại còn cả hồn phi phách tán nữa?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, theo bản năng cùng nghĩ đến —— Chẳng lẽ vết xăm trên người Phương Tuấn chính là Toả hồn phù, Phương lão đầu này trăm phương ngàn kế không cho người khác động vào thi thể hắn là vì muốn cho hắn cải tử hoàn sinh sao! Lão đầu này căm giận Triển Chiêu như thế hắn giết nhi tử hắn là vì cho rằng hồn phách Phương Tuấn đã bị rút ra mất sao! Nếu thế cho dù muốn tá thi hoàn hồn cũng không thể nữa rồi.

“Vương gia chỉ trích Triển hộ vệ như vậy, có chứng cứ gì không?” Bao Chứng hỏi.

“Không phải hần còn có thể là ai?” Phương Phách vô cùng kích động: “Hần là người trở về Khai Phong phủ sớm nhất, lại còn đi vào Đại Lý Tự nữa.”

“Cái này mà cũng coi là chứng cứ sao?” Bao Duyên bất mãn: “Người ra vào Đại Lý Tự có đến bao nhiêu! Hơn nữa, thứ nhì tử người xăm lên người là cái gì? Là bản đồ kho báu hay là bí mật gì chứ? Tại sao vô duyên vô cớ lại đi xăm người làm cái gì?!”

Phương Phách nhìn mọi người một chút, ánh mắt hần dường như cũng biến đổi, như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng, hần chợt gật đầu một cái, cười lạnh nói: “Ta hiểu rồi, thì ra là đây là một âm mưu, chỉ đáng thương cho nhi tử ta trẻ người non dạ, cho nên trở thành kẻ chết thay mà thôi.”

Phương Phách cứ vậy mà hồ ngôn loạn ngữ, mọi người cũng không hiểu hần đang nói cái gì, luôn cảm thấy lão đầu này đang phát khùng cái gì đó, hoặc là đang hiểu lầm cái gì.

“Được thì ra là như vậy! Nếu như các người đã bắt nhân, thì đừng trách ta đây bất nghĩa! Chuyện này, ta sẽ không bỏ qua như vậy.” Sau khi quét qua mọi người một cái, Phương Phách bỏ lại một câu mơ hồ như vậy, liền xoay người, mang theo Phương Văn cùng Phương Tài, cả một đám tùy tùng rời đi.

Bao Chứng cảm thấy nghi hoặc, muốn gọi lại Phương Phách hỏi cho rõ ràng, chỉ là Triệu Phổ ngăn hần lại, lắc đầu —— Bây giờ, lão đầu này sẽ không nghe lọt tai cái gì đâu.

Triển Chiêu càng cảm thấy khó hiểu, Phương Phách này mặc dù tính khí có nóng nảy nhưng cũng không có giống kẻ ngu si, vì sao lại cứ nhất định cho rằng mình đã cắt đi trên người nhi tử hần một khối thịt chứ? Hần hẳn là phải có chứng cứ đầy đủ, nhưng lại không có nói ra, hần đang muốn giấu giếm cái gì đây? Mặt khác, tại sao lại đột nhiên hướng đến mình chứ?

“Vương gia....” Bao Chứng luôn cảm thấy ánh mắt của Phương Phách trước lúc rời đi dường như đã đưa ra một quyết định thật lớn nào đó, không biết liệu có mang đến mối họa lớn nào không. Hơn nữa, Bao Chứng cảm thấy dường như Phương Phách có vẻ rất hận Triển Chiêu Tại sao chứ? Lúc đầu vốn là nhắm vào Bàng Dục, bây giờ đột nhiên lại nhắm vào Triển Chiêu, vô bằng vô cớ, tại sao Phương Phách lại có thể tự tin như vậy?

Triệu Phổ biết Bao Chứng lo lắng chuyện gì, liền sai người giám sát thật chặt đám người Phương Phách, sau đó, vỗ vỗ vai Bao Chứng, ý bảo hần không cần lo lắng quá.

.....

Thời gian cũng không còn sớm, mọi người mấy ngày nay ngồi xe vất vả, Bao Chứng liền phân phó mọi người trước tiên cứ đi nghỉ ngơi đã, mai lại bàn tiếp.

Triển Chiêu đi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho ba vị đi di cùng Ân Hầu, Bạch Ngọc Đường đi ở phía sau hần, tựa hồ có tâm sự gì đó.

“Ngọc Đường a.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Tôn đang híp mắt cười với hần.

Bạch Ngọc Đường thấy được nụ cười này của hần, liền biết hần lại có chủ ý gì đó, hỏi: “Gì chứ?”

“Chúng ta cũng ở lại Khai Phong phủ a?” Thiên Tôn hỏi hần: “Chúng ta sao lại cứ ở lại Khai Phong phủ chứ, không trở về Bạch phủ a?”

“Ách” Bạch Ngọc Đường chần chừ, hình như đang muốn tìm một lý do nào đó thật hợp lý để giải thích chuyện này.

“Nhiều người càng náo nhiệt chứ sao.” Bao Duyên nghe thấy, nghĩ là Thiên Tôn cùng Bạch Ngọc Đường phải đi, vội vàng ngăn cản: “Tiền bối nếu cùng ở phủ nha, mọi người cũng có thể chiếu cố cho nhau mà!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhiều người càng dễ làm việc, mọi người cũng được an toàn.” Mọi người cùng quay đầu lại, chỉ thấy người nói chính là Bàng Dục.

Bao Duyên không khỏi khó hiểu: “Sao người lại ở đây?”

“Cha ta bảo ta tạm thời ở lại Khai Phong phủ.” Bàng Dục cười hì hì, chuyện là Thái sư luôn cảm thấy có người muốn hại nhi tử hần, suy đi tính lại, chỉ có Khai Phong phủ là an toàn nhất.

Bao Duyên vẻ mặt chán ghét nói: “Hiềm nghi của người cũng đã được giải trừ rồi, còn ở lại Khai Phong làm cái gì?”

Bàng Dục lời kéo hần: “Đừng nói khách khí như vậy chứ, dù sao thì chúng ta cũng đã cùng ăn chung cơm tù rồi còn gì!”

.....

Mọi người cứ thế nháo loạn một hồi, Bạch Ngọc Đường đẩy Thiên Tôn đi, để cho hần cùng với Ân Hầu nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi một chút, còn mình thì trở về viện tử của Triển Chiêu.

Đến bên chiếc ghế dài trong viện ngồi xuống, Triển Chiêu vẫn còn bận rộn, chưa trở về, trong sân chỉ có mấy con mèo nhỏ đang ngồi trên bàn đá liếm mao.

Bạch Ngọc Đường tựa nằm xuống ghế, chân gác lên bàn, nhìn đám mèo nhỏ trên bàn mà ngẩn người.

Vừa rồi, vẻ mặt Phương Phách nhìn Triển Chiêu, giống như có thâm cừu đại hận vậy Hần vừa mở miệng đã nói Triển Chiêu phá huỷ thi thể Phương Tuấn, nhất định là có lý do gì đó! Điều gì khiến cho hần căm hận Triển Chiêu như vậy chứ? Hơn nữa, còn cả Yến Phi và Một Phổ hoà thượng nữa, trước đây đã tận mắt nhìn thấy qua đời rồi, đặc biệt là Yến Phi, đây không phải là người khác nói giả trang là có thể giả trang được, còn về phần diện nhân được Diệp Tử Thiên nhắc qua mới nhớ, quả thật khi đao chém vào người hần có cảm giác như chém vào đồng bột vậy.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường liền đưa tay lên nhẹ nhàng kéo một cái, đao liền ra khỏi vỏ. Đem đao để trước mắt, Bạch Ngọc Đường cẩn thận nhìn kỹ từng chút một Cuối cùng, tìm được một chút dấu vết ở trên thân đao. Đao của hần là bảo đao, chém sắt như chém bùn, hơn nữa cũng sẽ không dính máu, nhưng mà là bột phấn thì cũng không nhất định là không dính.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đưa tay sờ sờ, cau mày —— Đúng là giống như một ít phấn mỏng, lại còn dính.

“Oa!”

Bạch Ngọc Đường nghe được thanh âm liền ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngoài cửa chính, Tiểu Tứ Tử ôm một con mèo béo ú đi đến, đang há to miệng nhìn hần.

Sau đó, Tiểu Tứ Tử đem con mèo nhỏ kia thả lên mặt đất, hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: “Doạ chết người a, còn tưởng là thúc muốn cắt cổ a.”

Bạch Ngọc Đường phục hồi lại tinh thần, đúng thật mình giờ đao đặt dưới mũi, bộ dạng này quả nhiên giống hệt muốn cắt cổ.

Tiểu Tứ Tử leo lên ghế, lấy từ trong tay áo ra một bọc giấy, mở ra đặt trên bàn, lấy một quả táo mật hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ăn nha?”

Bạch Ngọc Đường nhìn quả táo vừa to vừa mọng, đưa tay nhận lấy, hỏi: “Tiêu Lương đâu?”

“Tiêu Lương Tử đi luyện quyền rồi.” Tiểu Tứ Tử thấy Bạch Ngọc Đường cầm đao, liền đưa tay qua sờ sờ vỏ Ngân đao một chút, hình như rất có hứng thú với vỏ đao này.

Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi: “Phụ thân cháu đâu?”

“Phụ thân đi nhìn băng quan rồi.” Tiểu Tứ Tử nói: “Cửu Cửu bồi người đi, phụ thân nói nếu như có người nào cố ý cắt đi khối thịt đó trong băng quan ở Đại Lý Tự thì trong quan nhất định còn mạnh mẽ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, đột nhiên cảm thấy rất hứng thú mà hỏi Tiểu Tứ Tử: “Sao cháu lại không sợ thi thể?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên nhìn Bạch Ngọc Đường: “Thi thể chính là người chết a, người chết rồi còn có gì đáng sợ nữa?”

“Vậy cháu có sợ quỷ hay không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tiểu Tứ Tử lập tức trèo xuống khỏi bàn, ngồi lên trên đùi hắn, mở to mắt nhìn hắn, gật đầu nói: “Sợ.”

“Yêu quái thì sao?”

“Sợ!”

“Người chết?”

Tiểu Tứ Tử quệt miệng, tựa hồ cảm thấy đây chính là hai loại khái niệm khác nhau a.

“Cháu không tin người chết sẽ có thể cải tử hồi sinh a?” Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay đều không nói nhiều, ngoại trừ Triển Chiêu ra, có lẽ cũng chỉ có thể cùng Tiểu Tứ Tử là có thể đặc biệt hàn huyên lâu hơn một chút.

Đừng nhìn Tiểu Tứ Tử sợ giao tiếp với người lạ, nhưng bé lại rất thân quen với người của Khai Phong phủ, ngồi trên đùi Bạch Ngọc Đường, ôm cánh tay còn rất nghiêm túc mà trả lời: “Đương nhiên là không thể rồi!”

“Vậy còn hồn phách thì sao?”

“Vô kê chi dẫn a!” Tiểu Tứ Tử lắc đầu nguầy nguậy.

Bạch Ngọc Đường bị bé chọc cười, nói: “Cái gì mà vô kê chi dẫn, cái đó gọi là vô kê chi đàm.”(*)

(*) Ở đây Tiểu bảo bối nhằm giữa hai câu thành ngữ dưới đây. Bởi vì chữ (kê) có nghĩa là “Con gà” đồng âm với chữ (kê) có nghĩa là xem xét, cái cọ... cho nên bé mới nghe nhầm đó.

: Vô kê chi dẫn = Không có gà thì làm gì có trứng

: Vô kê chi đàm = Lời nói vô căn cứ

“Ách, không phải là vô kê chi dẫn sao?” Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái: “Rất giống a!”

“Vô kê chi dẫn a...” Bạch Ngọc Đường dựa vào lưng ghế tiếp tục thất thần.

Tiểu Tứ Tử tiếp tục ăn mất táo, nói: “Da thịt mỗi người đều giống nhau như đúc a, vậy còn hồn phách phải để ở đâu chứ? Không có chỗ để!”

“Trước đây ta cũng không tin.” Bạch Ngọc Đường lầm bầm nói: “Nhưng không có lý do nào người bằng bột cũng có thể tự do đi lại, lại còn giống người thật như đúc đi.”

“Người bằng bột không phải là sẽ bị nứt ra sao?” Tiểu Tứ Tử dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, Công Tôn đã từng mua cho bé không biết bao nhiêu búp bê bằng bột a: “Chưa đến hai ngày đã rụng hết, liền rã thành một đồng rôi.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Có xương điều khiển, hành động lại giống hệt người thường, mặt cũng không hề có dấu hiệu nào chứng tỏ bị nứt, vậy thì tại sao trên người lại có bột phấn?”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy đã chui vào ngõ cụt, về chuyện huyết chú này, mình cũng không hiểu ra làm sao.

Tiểu Tứ Tử thấy Bạch Ngọc Đường có vẻ rất khó hiểu, liền cảm thấy hiếu kỳ lên: “Bạch Bạch.”

“Sao?”

“Tại sao thúc lại lo lắng như vậy?”

Bạch Ngọc Đường mở mắt, nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử liền nằm trên ngực hắn, nâng cằm, tò mò mà ngoẹo đầu hỏi: “Bạch Bạch cũng không phải là quan sai, tại sao lại còn lo lắng hơn cả phụ thân và Triển Triển nha?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử mà ngây ngốc, đúng a mình cũng đâu phải là bộ khoái của Khai Phong phủ, cũng không cần lo phá án, việc gì phải lo nghĩ chứ?

“Ăn thêm táo nữa.” Tiểu Tứ Tử lại đưa cho Bạch Ngọc Đường một quả táo.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy mà gặm, có chút cảm thấy không yên lòng.

“Ăn.....” Tiểu Tứ Tử tựa hồ còn có điều gì đó muốn hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử hai mắt sáng ngời, tiến đến trước người Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng hỏi: “Bạch Bạch, có phải thích thích Miêu Miêu hay không?”

.....

“Khụ khụ.....”

Lúc Triển Chiêu trở lại trong viện, vừa đúng lúc thấy Bạch Ngọc Đường đang ôm ngực ho khan trên ghế dài, Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh cứ dùng lực mà vỗ vỗ lưng cho hắn, nói: “Nha, Bạch Bạch nuốt mất hạt táo rồi!”

Triển Chiêu cả kinh, liền chạy đến.

Bạch Ngọc Đường lúng túng mà xoa tay với Tiểu Tứ Tử một cái, ý là đã nuốt rồi, phun không có ra.

Tiểu Tứ Tử cầm lấy hạt táo mà mình vừa mới nhả ra xem có lớn hay không, thấy cũng không có lớn lắm, những hạt táo này chỉ là những hạt rất nhỏ, nhưng mà hạt táo nhọn, có thể làm đau dạ dày.

Tiểu Tứ Tử xuống khỏi bàn, chạy vào trong bếp một lát, sau đó không biết cầm đến thứ gì, đưa cho Bạch Ngọc Đường nói: “Thức uống nha!”

Bạch Ngọc Đường lúng túng nhìn chén nước có vị thảo dược rất mạnh, có chút do dự.

“Phải uống nga!” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường không còn cách nào khác là ngửa mặt đem chén kia uống cạn.

Sau khi uống xong, Tiểu Tứ Tử liền tiến tới ghé tai vào nghe bụng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu thấy bé như vậy, liền hỏi: “Nghe cái gì đó?”

“Nghe xem có tiếng ùng ục không a.” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên nói, Triển Chiêu nghe vậy thì cùng khom lưng, dán lỗ tai vào bụng Bạch Ngọc Đường mà nghe.

Đúng lúc này, Bao Duyên cùng Bằng Dục đi vào, liền thấy được một màn quỷ dị như vậy.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng đó, Tiểu Tứ Tử thì ôm chân hắn ngược mặt lên, Triển Chiêu thì ôm eo hắn, khom lưng cúi đầu xuống, nghiêm túc lắng nghe bụng hắn

Bao Duyên nháy mắt mấy cái —— Đây là tình huống gì?

Khoé miệng Bằng Dục giật giật, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng —— gần đây, Hoàng Thượng cũng thích nghe bụng Tỷ tỷ hắn như vậy.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên che miệng, hình như muốn tìm một chỗ nào đó nôn ra.

Triển Chiêu không hiểu gì hết. Thực ra, thứ Tiểu Tứ Tử cho Bạch Ngọc Đường uống chính là dược buồn nôn, quả nhiên hữu hiệu, chỉ thấy tại một góc tường xa xa, Bạch Ngọc Đường đã nôn ra hết hạt táo.

Bằng Dục sờ sờ cằm Đây là tình huống gì nha?

Triển Chiêu bất đắc dĩ, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Sao hắn lại không cẩn thận mà nuốt cả hạt táo chứ?”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng lầm bầm một câu, nói: “Không biết nha, cháu chỉ hỏi một câu thôi mà.”

“Cháu hỏi cái gì?” Triển Chiêu tò mò hỏi bé, cũng thuận tiện cầm một quả táo lên gặm.

Tiểu Tứ Tử tiến đến, ghé vào tai Triển Chiêu nói: “Cháu hỏi Bạch Bạch có phải là thích thúc thúc không a.....”

Bạch Ngọc Đường vừa mới nôn ra xong, muốn tìm chút rượu tới súc miệng một cái, lại nghe thấy tiếng Tiểu Tứ Tử reo lên: “Nha! Miêu Miêu cũng nuốt mất hạt táo a! Mau chóng nhổ ra đi!”

Bạch Ngọc Đường thở dài, lắc đầu mà đi trở về bên bàn ngồi.

Triển Chiêu vừa mới đem hạt táo phun ra, đang ngồi uống nước cạnh bàn, hai người vừa đưa mắt nhìn nhau một cái —— Cảm thấy có chút lúng túng a. Đăng bởi: admin

12. Chương 12: [Loạn Chiến]

CHƯƠNG 12. [LOẠN CHIẾN]

Hắn đang vui vẻ, Triển Chiêu đã lấy một khối khăn ướt lau mặt cho hắn, cười híp mắt nói: “Vĩ bánh bao dù sao cũng được làm bằng gỗ, có thể nổi lên được, người thì không thể a, dù sao thì chuột trắng dính nước liền chìm luôn a, hắc.”

Bạch Ngọc Đường không còn gì để nói, chỉ có thể duỗi người, nhìn Triển Chiêu thần thanh khí爽 trước mắt, đành nhu mi tâm —— Mèo này đã lười, lại còn sàm ngôn lộng ngữ, lại ngây ngô, đã ngốc còn rất chậm hiểu

Sáng sớm hôm sau, mọi người tỉnh dậy trong tiếng hót thánh thót của mấy chú chim non, người của Khai Phong phủ đã trở lại, lại còn có rất nhiều khách nhân, vì vậy nhất thời náo nhiệt không ngừng.

Đặc biệt là Thiên Tôn và Ân Hầu đều là những lão nhân gia, thích dậy sớm, liền mang theo Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương vận động buổi sáng một chút.

Trong sân, tiếng bọn nha hoàn đang trêu chọc Tiểu Tứ Tử cũng truyền đến.

Triển Chiêu ngồi ở trong đồng chăn mà duỗi người, mở mắt ra, xoa xoa cái cổ Ngủ ngon a!

Kéo chăn xuống một chút, Triển Chiêu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đang ngồi trên chiếc giường đối diện cách đó không xa, không hiểu tại sao trong miệng bỗng cảm thấy có một mùi táo.

Bạch Ngọc Đường cũng tỉnh, nằm trên giường, nhìn nóc giường, không biết đang nghĩ cái gì, ánh nắng mặt trời chiếu từ bên kia song cửa vào, hắt lên khuôn mặt rất đẹp của hắn, Triển Chiêu nhìn thấy, liền thò mặt ra khỏi chăn mà “sách sách” hai tiếng —— Thật giống thiên tiên hạ phàm a

Hắn còn đang bĩu môi, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên xoay mặt nhìn hắn.

Ánh mắt vừa mới giao nhau, Triển Chiêu lại lập tức cảm thấy trong miệng đầy vị táo, chẳng lẽ hôm qua vẫn chưa có ói ra hết sao?

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Triển Chiêu đang trằm trằm, chỉ có một đôi mắt mèo lộ ra bên ngoài, nhìn mình chăm chăm, trông giống hệt một con mèo mới ngủ dậy đang tính toán cái gì đó.

Bạch Ngọc Đường cười cười, quay mặt sang, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Triển Chiêu hỏi: “Sáng nay muốn ăn cái gì?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, tâm nói, dù sao ta cũng không có ăn bánh táo.

Bạch Ngọc Đường thấy hắn không nói gì, liền hỏi tiếp: “Hôm qua Bạch Phúc có nói với ta, đối diện Bạch phủ mới mở một hàng điểm tâm sáng, món cháo ở đó đặc biệt ngon, còn có cả bánh bao chiên cùng bánh bao hấp cũng không tệ, mùi vị cũng không kém Thái Bạch Cư chút nào.”

Quả nhiên, đôi mắt đá mèo trong mắt của Triển Chiêu liền sáng rực lên.

Bạch Ngọc Đường nâng má nói với hắn: “Muốn ăn thì cần phải rời giường, nếu còn dây dưa nữa thì sẽ phải dùng luôn Ngọc thiện đó.”

Triển Chiêu hí mắt một cái —— Đường đường là Đại hiệp sao có thể bị lung lạc bởi một bữa cháo cùng bánh bao được? Thế nhưng, chờ cho đến khi hấn lấy lại tinh thần thì đã bỏ dậy mặc y phục từ bao giờ rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu tinh thần sáng láng, đột nhiên trong đầu hấn hiện lên một ý niệm, nếu như mình cùng một vĩ bánh bao cua cùng rơi xuống sông, Mèo này sẽ cứu mình trước hay nhặt vĩ bánh cua kia trước?

“Mau thay y phục a!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường còn đang ngẩn người, liền vừa lau mặt vừa kéo kéo hấn.

Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, vừa thay y phục lại vừa nhìn chằm chằm Triển Chiêu, vẫn muốn hỏi cái vấn đề ban nãy Mèo này có cứu mình trước không?

“Uy, nằm mơ a!” Triển Chiêu đã sửa soạn xong xuôi, lại đến trước mặt Bạch Ngọc Đường mà quơ quơ tay, tâm nói người này sao lại ngẩn người như vậy?

“Hỏi người một chuyện.” Bạch Ngọc Đường cuối cùng vẫn quyết định hỏi ra chuyện trong lòng.

“Àn...” Triển Chiêu không khỏi có chút khó xử.

Bạch Ngọc Đường buồn bực, Triển Chiêu đỏ mặt cái gì a? Mình còn chưa có hỏi mà, chẳng lẽ lại đoán ra?

“Khí trời hôm nay thật tốt a” Triển Chiêu lúi Bạch Ngọc Đường ra khỏi cửa.

“Còn chưa có xỏ giày mà.” Bạch Ngọc Đường vừa mang giày vừa hỏi Triển Chiêu: “Hỏi người một chuyện.”

Triển Chiêu thấy không thể tránh khỏi rồi, liền nói: “Hỏi ...Hỏi đi.”

“Ta cùng với một ***g bánh cua cùng rơi vào trong sông, người cứu ta trước hay là bánh cua trước?” Bạch Ngọc Đường hỏi ra điều mình cảm thấy day dứt nhất.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Hỏi cái này nga...”

“Nếu không người cho rằng ta sẽ hỏi cái gì?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Àn? Hỏi cái này à.” Triển Chiêu liền đưa tay vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường một cái, nói: “Dĩ nhiên là cứu người trước rồi!”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái, Triển Chiêu một khắc do dự cũng không có, cái này thật là ngoài ý muốn Có điều tâm tình không khỏi tốt lên. Bạch Đại hiệp lúc này chỉ vì có thể thắng được một vĩ bánh bao mà vô cùng, vô cùng vui sướng, sau này nhớ lại, không khỏi cảm thấy thật buồn cười.

Hấn đang vui vẻ, Triển Chiêu đã lấy một khối khăn ướt lau mặt cho hấn, cười híp mắt nói: “Lồng bánh bao dù sao cũng được làm bằng gỗ, có thể nổi lên được, người thì không thể a, dù sao thì chuột trắng dính nước liền chìm luôn a, hắc.”

Bạch Ngọc Đường không còn gì để nói, chỉ có thể đuổi người, nhìn Triển Chiêu thần thanh khí sảng trước mắt, đành nhu mi tâm —— Mèo này đã lười, lại còn sàm ngôn lộng ngữ, lại gây ngộ, đã ngốc còn rất chậm hiểu

Vừa ra khỏi phòng, lại gặp Tiểu Tứ Tử đang mang điểm tâm tới, bé ôm lấy chân Triển Chiêu, nói: “Miêu Miêu sớm!”

“Sớm a, Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu đưa tay đón lấy bé, thấy bé cầm đến mấy khối cao nhân táo, không nhận được mà khước miệng rút rút —— Người nào làm đây!

“Sáng sớm đã ăn đồ ngọt như vậy a.” Triển Chiêu bóp má bé.

“Cháu mới ăn có một nửa, giữ lại một nửa cho Tiểu Lương Tử ăn, sau đó lại đi ăn thêm hai cái bánh bao.” Tiểu Tứ Tử vừa nói, vừa chào hỏi với Bạch Ngọc Đường ở phía sau: “Bạch Bạch sớm!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, đưa tay sờ sờ đầu bé, nhìn món cao nhân táo trong tay bé.

“Thức muốn ăn sao?” Tiểu Tứ Tử đem cao đưa đến bên miệng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm cao hồi lâu, lại liền nghe Tiểu Tứ Tử tới một câu: “Thức ăn đi a, không có hạt đâu!”

Bạch Ngọc Đường lúng túng nhìn Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu thì kinh ngạc —— Đây là Tiểu Tứ Tử đang trêu chọc Bạch Ngọc Đường sao? Tiểu Tứ Tử vẻ mặt thiên chân vô tà, nhìn không ra a.

Bất quá Bạch Ngọc Đường không biết ma xui quỷ khiến thế nào, thực sự cầm khối cao trong tay Tiểu Tứ Tử cắn một miếng, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với Triển Chiêu, ý là —— Đi thôi, nếu không sẽ không được ăn đâu.

Tiểu Tứ Tử nhìn cao nhân táo thiếu một nửa, tò mò hỏi Triển Chiêu: “Không phải Bạch Bạch không thích đồ ngọt sao?”

Đang hỏi, Triển Chiêu đã “ô a” một hộp liền cắn nốt nửa viên cao còn lại.

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái.

“Thức cùng với Ngọc Đường ra ngoài ăn điểm tâm, cháu có đi không?” Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử: “Bánh bao chiên cùng bánh bao hấp đó.”

Tiểu Tứ Tử ngược mặt suy nghĩ một chút, nói: “Không đi, cháu muốn đọc sách, Tiểu Lương Tử còn phải luyện công, buổi chiều còn muốn cùng Tôn Tôn, Ân Ân cùng các Di Di đi nghe hát tuồng.”

Triển Chiêu thiêu mi một cái, thì ra là mấy người Ngoại công cùng Thiên Tôn hôm nay cùng nhau đi xem hát a, vì vậy liền xoa đầu Tiểu Tứ Tử, đem bé thả xuống đất, sau đó đi theo Bạch Ngọc Đường ra cửa.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu một cái, lại nhìn cao nhân táo trong tay —— Phải đi lấy thêm hai khối a.

.....

Triển Chiêu trong miệng nhai cao nhân táo, tâm nói cái này thật ngọt nha, người nào lại có thể làm nhiều cao nhân táo vậy a!

Từ Khai Phong Phủ đến Bạch Phủ cũng không có xa, trà lâu kia cũng thật lớn, chỉ mới mở nhưng làm ăn rất phát đạt.

Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa liền có tiểu nhị ra đón, hỏi: “Khách quan đi mấy người? Ăn cháo hay là ăn mì? Bánh bao hấp hay là bánh bao chiên?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu sau lưng.

“Hai người.” Triển Chiêu chạy vào, còn chưa có kịp mở miệng nói hết đã nghe thấy có người gọi hắn một tiếng: “U! Là Triển Đại Nhân a, khách quý, khách quý!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo bản năng mà theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy một vị chuồng quỳ trung niên ra đón.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn, nhận ra: “Nga Khó trách bánh bao lại làm ngon như vậy, thì ra là sinh ý của Ngư Lão đại a!”

Triển Chiêu giới thiệu cho Bạch Ngọc Đường biết, người này tên gọi Dư Hùng, người ta thường gọi là Ngư Lão đại, còn có một đệ đệ tên Dư Duyệt, hai huynh đệ đều là những lão bản của tửu lâu lớn, sinh ý rất khá! Lão đại thủy tính cực tốt, có hẳn một ngư thuyền đặc biệt ra biển đánh cá, Lão nhị thì trù nghệ cực đỉnh, làm các món ăn về cá rất ngon, hắn đã làm cả trăm bữa tiệc trong cung. Hoàng Thượng thường mời hắn tới làm đề chiêu đãi sứ thần Tây Vực cả năm chưa có nổi một bữa cá mà ăn, ăn rồi thì tấm tắc khen ngon.

Bạch Ngọc Đường rất bội phục Triển Chiêu, không những biết trù tử, tiệm ăn, mà ngay cả ngư thuyền cũng biết, thật là Ăn hàng đạt tới cảnh giới tối cao.

“Lão Nhị ở phía sau a?” Triển Chiêu tò mò hỏi: “Nơi này là do hai người mở?”

“Đúng vậy!” Dư Hùng gật đầu, vừa nói vừa mời hai người vào: “Nương tử của ta vừa mới sinh nhi tử, em dâu cũng đã có thai, rất nhanh sẽ sinh, cho nên hai chúng ta quyết định định cư tại Khai Phong, cá cũng là do mình tự bắt, rất tươi! Hai chúng ta định từ nay không ra biển nữa, chuyên tâm làm sinh ý này.”

“Chúc mừng chúc mừng!” Triển Chiêu vừa nghe qua, thì ra là chuyện tốt a, vì thế liền tiếp vỗ vỗ vai Dư Hùng.

Dư Hùng nói với tiểu nhị: “Nhanh chóng đi đến trù phòng nói với huynh đệ ta, có Triển đại nhân tới, hẳn tự khắc sẽ biết phải làm gì!”

“Được a!” Tiểu nhị hí hửng chạy đi.

Triển Chiêu cũng giới thiệu cho Dư Hùng biết Bạch Ngọc Đường, Dư Hùng vừa nghe đây chính là đỉnh đỉnh đại danh Bạch Ngọc Đường a, hơn nữa lại còn ở đối diện, vội vàng hành lễ.

Bạch Ngọc Đường khách khí mấy câu, bảo hẳn nếu cần gì hoặc có người nào đến gây rối thì cứ cho người sang đối diện báo một tiếng, hẳn sẽ cho người tới giúp một tay.

Dư Hùng dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ, liền tự mình dâng trà lên.

Bọn Triển Chiêu ngồi ở một bàn bên cạnh cửa sổ lầu hai, Dư Hùng ngồi bên cạnh châm trà, vừa hỏi: “Triển đại nhân, người tới vừa đúng lúc, ta có chuyện này muốn hỏi người.”

Triển Chiêu uống trà, muốn thanh khứ mùi tảo trong miệng, nghe được lời của Dư Hùng, liền hỏi: “Chuyện gì?”

“Àn” Dư Hùng tìm cái ghế ngồi xuống: “Ta mới tới Khai Phong định cư, Khai Phong có phải là có quy củ gì hay không, sáng sớm đã không cho phép người ta đi cửa Bắc?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, Triển Chiêu cũng ngăn người: “Gì? Sáng sớm là lúc nào?”

“Đại khái là vào khoảng giờ Mão, chúng ta bán đồ ăn sáng nên thường dậy sớm, khoảng giờ Mão thịt cá sẽ được đưa từ ngoài thành vào, trong vòng một canh giờ làm xong đồ ăn mới mở cửa bán hàng. Bất quá những huynh đệ kia nói, giờ Mão, khi bọn họ đẩy cá từ Bắc thành vào thì bị chặn lại, nói là có lệnh của Thánh Thượng phong tỏa cửa thành, còn có mấy vị quan gia hung thần ác sát đứng chắn ở đó nữa.”

Triển Chiêu buồn bực, chưa hề nghe qua có Hoàng mệnh như vậy a! Trước cửa Bắc thành có quan đạo lớn nhất, những hiệu buôn khách *** lúc mua hàng thường thích đi từ cửa Bắc, hàng hóa lớn từ những tảng đá hay phản gỗ, nhỏ thì dầu muối đường, phần lớn đều là sáng sớm khi trời còn chưa rõ đã từ cửa Bắc đưa vào Khai Phong, cho nên cửa Bắc không bao giờ đóng vào sáng sớm a chẳng lẽ do chuyện của Phương Phách trước đó cho nên mới phong thành?

“Mã xa của các người là do quan binh canh thành ngăn lại?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cũng không phải, là bị ngăn lại ở cách cổng thành năm dặm, nơi đó có thể chuyển đến cửa Tây.” Dư Hùng bắt đầu kể: “Nói là có thể đến cửa Tây, nhưng cũng phải đi hết một vòng lớn a. Các huynh đệ của ta, sáng sớm còn phải nhanh chóng mang cá về Khai Phong, còn phải chạy cả một vòng như vậy thật bất tiện, hơn nữa cũng không kịp giờ mở hàng. Ta vốn nghĩ là ở Khai Phong vẫn luôn như thế, có điều mấy thương nhân khác đã làm ăn lâu ở Khai Phong đều nói việc này là do cái tên Phương Phách đó ngang tàng hống hách a, ngay cả đại môn thành cũng ngăn lại, ý họ là, có phải rất nhanh sẽ có loạn chiến không a?”

Triển Chiêu cau mày suy nghĩ một chút, nói: “Cửa thành này không phải lúc nào cũng bị chặn lại đó chứ?”

“Không phải, trời sáng liền không thấy người chặn nữa, chuyện này chỉ diễn ra đại khái một canh giờ mà thôi.” Khi Dư Hùng đang nói chuyện, tiểu nhị đã bưng đồ ăn nóng hổi lên.

“Yên tâm, ta ăn chén cháo xong sẽ đi hỏi thăm một chút.” Triển Chiêu nói.

“Vậy thì làm phiền Triển đại nhân.” Dư Hùng tự mình đem cháo và điểm tâm đặt lên trên bàn, cũng không quấy rầy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ăn sáng nữa, tiếp tục đi làm chuyện của mình.

“Hoặc là phong tỏa toàn bộ cổng thành, hoặc là không phong tỏa cái nào hết, tại sao lại chỉ ngăn lại không cho người vào một cái thôi a, đây là có mục đích gì?” Triển Chiêu lăm bằm, vừa cho một chiếc bánh bao hấp vào miệng, ánh mắt cũng lập tức sáng lên.

“Ta cảm thấy khả nghi nhất chính là binh mã ấy lại đóng tại chỗ ngã ba, ngã ba đó không thấy được cửa thành, hơn nữa từ chỗ đó muốn chuyển sang đường khác cũng rất gần.” Bạch Ngọc Đường cũng ăn một cái bánh bao hấp, cảm thấy mùi vị quả nhiên không tệ, lại ăn thêm một miếng cháo nữa.

Nhưng mà hắn vừa mới nói xong lại không thấy Triển Chiêu đáp lời, liền ngẩng đầu nhìn một cái, Bạch Ngọc Đường cũng không còn gì để nói nữa, gấp bánh bao chiên, quyết định tốt nhất là mình cứ yên lặng mà ăn thật ngon còn hơn.

Lúc này, chỉ thấy Triển Chiêu đang nhai bánh bao chửng mà cảm thấy vô cùng hạnh phúc —— Quả nhiên a, làm bánh bao nhân cá rất mới mẻ! Viên tôm cũng thật lớn! Bên trong bánh bao chiên lại có cả nhân tôm cùng nhân thịt cua thật ngon a!

Cũng không biết có phải là Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu ảnh hưởng không nữa, hay là hôm nay hắn cũng tương đối muốn ăn? Rất hiếm thấy hắn ăn hết một chén cháo, lại còn thêm hai cái bánh bao chửng nhân tôm, hai cái bánh bao hấp nữa. Nếu như lúc này Thiên Tôn đang ở đây, đoán chừng sẽ cảm động chết thôi. Bạch Ngọc Đường hắn, đừng nói ngoan ngoãn ăn một bữa điểm tâm, bình thường hắn cũng không có muốn ăn cái gì.

Sau khi hai người rời trà lâu, liền trực tiếp đi đến cửa thành phía Bắc, mà lúc này, Bắc thành cũng rất náo nhiệt, người ra vào cũng rất nhiều, trên thành lâu có tổng cộng mười sáu binh lính, dù sao hôm nay cũng không phải là chiến loạn, cửa thành cũng không cần có quá nhiều người canh giữ, chỉ có mấy người kiểm tra hàng hoá mà thôi.

Mấy quan coi thành cầm một xấp hoàng bảng, đứng ở ngoài cửa thành xem tướng mạo từng người, thế nhưng cũng không có ngăn người lại, nếu gặp người rất giống tội phạm truy nã, liền lấy hoàng bảng so sánh một chút, nếu đối phương có thể chứng minh mình không phải, cũng sẽ liền thả đi. Hàng hoá đi một hàng khác, cũng có đến mười binh lính kiểm tra. Đại khái chỉ là xem qua một chút có phải hàng lậu hay vật cấm hay không, chẳng hạn như là muối lậu, lưu hoàng, tiêu dao tán hoặc vong ưu tán chẳng hạn.

Triển Chiêu tìm được thủ lĩnh cai thành, tiến đến hỏi một chút.

Quan trông coi thành tên gọi là Ngụy Tinh, vừa mới thấy người tới là Triển Chiêu liền vội vàng hành lễ. Nhưng khi nghe Triển Chiêu hỏi thăm thì vẻ mặt buồn bực mà nói: “Không có a.”

“Không có phong thành?” Triển Chiêu hỏi.

“Không có a!” Ngụy Tinh không hiểu mô tê gì, nói: “Bắc môn từ khi Hoàng Thượng lên ngôi tới giờ chưa từng phong thành, lại không phải lúc loạn lạc binh biến, phong thành làm cái gì? Đã phong thành lại còn cấm quân, này thì phải loạn thế nào a!”

“Không có phong thành?” Triển Chiêu hỏi: “Quan binh ở ngã ba mấy dặm ngoài thành không phải của các người?”

Ngụy Tinh lắc đầu.

“Ngoài thành lại bị ngăn lại sao?” Một quan coi cổng thành khác cũng cảm thấy khó hiểu: “Ta đã luôn cảm thấy buổi sáng mấy người thương nhân kia sao lại không thấy vào thành a, xem ra là đã bị ngăn lại rồi.”

“Người nào lại to gan làm chuyện như vậy chứ?!” Ngụy Tinh định dẫn người đi xem.

Bất quá Triển Chiêu ngăn hắn lại, bảo hắn phải giữ bí mật không được nói ra ngoài.

Ngụy Tinh hiểu rõ, Triển Chiêu có thể muốn để sáng mai tự mình đi thăm dò một chuyến, không muốn hắn đả thảo kinh xà, vì vậy liền dặn dò những tướng lĩnh bên người cũng nghe được chuyện, không được phép tiết lộ ra ngoài.

Ngay sau đó Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay trở lại Khai Phong phủ, báo cáo lại tình huống cho Bao Chửng.

Bao đại nhân hình như từ sáng sớm đã gặp chuyện gì đó không vui, cái mặt đó thật đen a! Vừa mới nghe tới lại có người đến chặn cổng thành, giận đến đập bàn: “Thật sự quá vô pháp vô thiên!”

Triển Chiêu từ trong phòng Bao Chửng đi ra, liền hỏi Vương Triều Mã Hán vừa mới đi ngang qua: “Đại nhân sao vậy? Sao lại tức giận như thế?”

Vương Triều nhỏ giọng nói cho Triển Chiêu biết: “Hoàng Thượng sáng nay định tuyên phụ tử Phương Phách vào cung, nhưng mà phụ tử Phương Phách không những không đến, còn có người báo lại là bọn chúng tôi qua đã mang binh mã rời đi rồi.”

“Đã đi rồi?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Dù sao thì quân trưởng ngoài thành cũng không còn ai, Cửu Vương gia sáng nay cũng nhận được tin, còn không mang theo người đi xem xét tình hình sao?” Vương Triều vừa nói vừa lắc đầu: “Phương Phách này thật quá ngang ngược a, lúc này không đơn giản là kháng chỉ nữa rồi, trước thì không đặt Hoàng Thượng vào mắt, nay lại không thèm đến chào hỏi một tiếng.”

“Triệu Trinh như vậy cũng có thể nhịn?” Bạch Ngọc Đường lại có chút ngạc nhiên: “Nhẫn lại hơn một lần chẳng phải là hèn nhất sao?”

Vương Triều gật đầu một cái, xem ra tất cả mọi người đều có ý nghĩ này, đều cảm thấy Triệu Trinh có chút nhẫn nhịn Phương Phách, có thể sẽ khiến người khác hoài nghi hắn quá nhu nhược.

“Hoàng Thượng là muốn dần xếp ổn thoả mà thôi.”

Lúc này, Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương từ bên ngoài đi vào, trong tay còn cầm mấy quyển tông: “Ta cũng đã hỏi qua Triệu Phổ, Triệu Phổ nói, lấy địa thế Khai Phong phủ mà nói, dân cư xung quang đông đúc, vận nhất nếu có giao chiến, cho dù có thể dễ dàng diệt được Phương Phách, cũng khó tránh khỏi thương vong người vô tội. Lại nói tới, mười vạn binh mã kia của Phương Phách cũng đều là người Hán, quân ta chiến quân ta là cách làm ngu xuẩn nhất, cho nên đánh chỉ là hạ sách, không đánh mà thắng mới có thể là thượng sách. Có điều, để tất cả mọi người đều hoan hỉ hẳn là không thể nào, cho nên thả chọn trung sách, bây giờ cũng không nghĩ ra được cách gì, chỉ có thể đem tổn hại của hạ sách hạ xuống mức thấp nhất mà thôi.”

Mọi người đều gật đầu một cái, Triệu Trinh quả thật rất thích hợp làm Hoàng Đế, cho dù không thể làm bá chủ khí phách một phương, nhưng cũng là vị Hoàng Đế nhân từ nhất. Người có thể nói hẳn không có khí phách hoặc hèn yếu? Ngược lại cũng không phải, hẳn cũng có lúc tức giận, nhưng mấu chốt là hẳn có thể nhịn, đem tính khí ấy của mình thu lại, làm chuyện mà Hoàng Đế phải làm, cái này thì hẳn mạnh hơn Triệu Phổ nhiều, chuyện này nếu đổi lại là Triệu Phổ, ngay từ khi Phương Phách mới tới đạo của hắn đã chém cho đầu lão lẫn lông lóc rồi. Nhưng mà, việc này có thể thống khoái một chút, nhưng khó tránh được người ta nói Hoàng Đế bao che cho gian thần thân thích, sát hại trung lương Triệu Trinh nhẫn như vậy, dân chúng nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy Phương Phách rất vô lễ cần rõ, cho dù sau này có muốn bắt lão đầu kia, cũng sẽ khiến cho người ta nghĩ là trừ đi gian tặc.

Đang lúc nói chuyện, chỉ thấy Hồng Cửu Nương xách theo một thực hạp chạy từ ngoài vào, nói: “Chiêu Chiêu, nhanh đến xem nha, bên ngoài có người đánh nhau!”

Khoé miệng Triển Chiêu rút rút —— Hẳn là quan sai, có người đánh nhau hẳn liền cần đi ngăn cản, Hồng Cửu Nương thật đúng là lo thiên hạ bất loạn a.

“Tại sao lại đánh nhau?” Công Tôn không hiểu: “Phương Phách không phải đi rồi sao, lại là ai đánh nhau nữa?”

“Không biết là ai, có điều, công phu cũng không tệ, đang đánh nhau cùng Âu Dương đây.” Hồng Cửu Nương để thực hạp xuống: “Bọn Cung chủ cũng đã đi xem rồi, đúng rồi, Ngọc Đường, sư phụ người cũng đang đánh nhau với người ta a.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, tâm nói, cái này thật mới mẻ, Thiên Tôn lại cùng ai đánh nhau? Hoặc nên nói là, tên nào chán sống muốn đi trêu chọc hắn?

“Tôn Tôn đánh nhau với ai a? Lợi hại lắm sao?” Tiểu Tứ Tử muốn nhìn thấy phong thái của Thiên Tôn, vội vàng hỏi, Tiêu Lương cũng tới góp vui.

“Chính là cái tên đã chết rồi nay lại sống lại Hoàng Thạch Hải a!” Hồng Cửu vừa nói xong, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tròn tròn cả mắt.

“Hoàng Thạch Hải?!” Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Nhưng rất náo nhiệt a, nhanh chóng đi xem thôi!” Hồng Cửu Nương đặt thực hạp xuống liền chạy.

Bạch Ngọc Đường cầm đao cùng Triển Chiêu đi ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử nhấc chân muốn đi theo, Công Tôn liền kéo cổ áo bé nhấc quay lại: “Con đi đâu?”

“Con đi xem Tôn Tôn”

Công Tôn nheo mắt lại: “Di, không phải là con thích nhất Cửu Cửu sao? Tại sao lại không đi xem Âu Dương Thiếu Chinh đánh nhau mà lại đi xem Thiên Tôn a?”

“Cái này sao” Tiểu Tứ Tử liền ngẩng mặt lên.

Công Tôn đặt quyền tông xuống, nắm lấy tay bé dẫn ra cửa: “Trước tiên đi xem Triệu Phổ bên kia thế nào đã, sau đó lại đi xem Thiên Tôn, nói không chừng còn đang cùng nhau đánh a.”

Tiểu Tứ Tử ngược mặt nhìn Công Tôn —— Thì ra Cửu Cửu trọng yếu hơn Tôn Tôn a! Trong lòng phụ thân có hấn a! Không biết sau khi Cửu Cửu biết được có vui vẻ chút nào không nha!

Thấy mọi người đều đi rồi, Tiêu Lương lại quay vòng tại chỗ, tình huống lúc này có chút khó xử, bé nên đi xem Thiên Tôn hay đi cùng Tiểu Tứ Tử đây? Sau khi cân nhắc mấy lần, Tiêu Lương rất không có khí phách mà chạy theo Tiểu Tứ Tử, cái này bé cũng không có biện pháp a, tỷ vô thì lúc nào cũng có thể xem, Cận nhi thì chỉ có một thôi a! Đăng bởi: admin

13. Chương 13: [Diện Nhân Trận]

CHƯƠNG 13. [DIỆN NHÂN TRẬN]

Âu Dương Thiếu Chinh còn chưa kịp kích động, thất mã Phong Nha Đầu của hắn đã nhảy dựng lên trước, xỏ tung lông mao mà hí vang một tiếng, ý là —— Lại được cản ngựa của địch quân rồi.

Hắc Kiêu ở phía sau cũng bào bào móng, mỗi lần đánh giặc đều là Phong Nha Đầu lên trước, hơn nữa, mỗi lần Âu Dương đánh xong thì hầu như Triệu Phổ cũng không còn đất mà dụng võ, thật hâm mộ, ghen tỵ cùng uất hận a!

“Hoàng Thạch Hải đã chết hơn một trăm năm rồi đi”

Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường nhảy vọt lên đỉnh một gian tiểu lâu, từ nơi xa đã nhìn thấy gần quân doanh của Triệu Phổ, hai bên đang giao chiến, mà ở một nơi xa hơn chút, trên một ngọn cây cao, Ân Hầu đang chấp tay sau lưng đứng đó, chỉ thấy tay áo màu đen của hắn theo gió phấp phồng, tóc đen cũng bay tán loạn trong gió Có thể thấy được nội lực đang bao vây tứ phía.

Bạch Ngọc Đường thoáng nhìn qua một cái.

Triển Chiêu đứng ở phía sau cảm khái một cái: “Như Ảnh Tuỳ Hình thật rất nhanh a.”

“Tình huống thế nào?” Lâm Dạ Hỏa cũng không biết từ đâu rơi xuống bên cạnh Triển Chiêu.

“Hoàng Thạch Hải sống lại, đang giao đấu với Thiên Tôn.” Triển Chiêu vừa nói vừa chỉ tay về nơi xa.

Lâm Dạ Hỏa thuận thế nhìn sang..... Chỉ thấy trên hư không, đột nhiên xuất hiện hai bóng người, Thiên Tôn lách người tránh được một đao của một hoàng y đạo sĩ.

“Phá Hồn Đao?” Lâm Dạ Hỏa sững sờ: “Thật sự là Hoàng Thạch Hải sao?”

Hắn còn chưa có dứt lời, chỉ thấy hoàng y đạo sĩ kia nhảy lên không trung một cái, một đao quét về phía Thiên Tôn chẳng qua là lần này Thiên Tôn cũng không có tránh đi, mà lại đưa tay sờ cằm

Đồng thời, chỉ cảm thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên xuất hiện giữa hai người, đao ra khỏi vỏ, tiếng song đao va chạm vào nhau nổ lên vang trời, Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều chau mày một cổ mãnh lực đang phát tán ra bên ngoài.

“Hoắc” Lâm Dạ Hỏa bĩu môi: “Nội lực Bạch Ngọc Đường sao lại cao vậy chứ?”

Triển Chiêu mỉm cười liếc hắt một cái, nói: “Lúc đánh nhau với người hắc không có dùng toàn lực đi?”

Lâm Dạ Hỏa hí mắt ngó Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn trời, rõ ràng là thiên vị Bạch Ngọc Đường a.

Lâm Dạ Hỏa đột nhiên nhớ tới hình như mình còn phải cướp Mèo với Bạch Ngọc Đường nữa Sao lại có thể quên mất a? Cũng đúng, Triển Chiêu lúc nào cũng bận rộn, không có mấy khi gặp được, lúc gặp được lại toàn đi với Bạch Ngọc Đường, sách.

Lúc này cũng không phải thời điểm giỡn chơi, chiêu thức của Bạch Ngọc Đường cũng thay đổi, trở nên vô cùng mãnh liệt, vừa mới ra chiêu đã đánh cho Hoàng Thạch Hải kia lui liên tục.

Thiên Tôn rơi xuống một ngọn cây đối diện Âu Dương, sờ cằm gật đầu, tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của Bạch Ngọc Đường.

Hoàng Thạch Hải mặc dù đã chết nhiều năm, thế nhưng trước khi chết dù sao cũng là võ lâm chí tôn, võ công kỳ cao, đặc biệt là một thanh Phá Hồn Đao nổi danh thiên hạ, nay gặp được cao thủ dĩ nhiên là đánh đến thiên địa tít mù rồi.

Vì vậy, trên trời có Bạch Ngọc Đường cùng Hoàng Thạch Hải đang như giao long nhập hải, lúc ẩn lúc hiện, không phải cao thủ căn bản không thể thấy rõ hai người xảy ra chuyện gì.

Mà ở chiến trường bên dưới, cũng đang đánh nhau long trời lở đất.

Lúc này, đám người Triệu Phổ đều đang ngồi trên lưng ngựa bên ngoài quân trường mà quan sát tình huống.

Đối diện là một đội nhân mã nhỏ, phía trước là năm viên đại tướng, phía sau theo khoảng năm trăm kỵ binh, xếp thành hình chim nhạn.

Lại nói tới, đây là chuyện gì a?

Muốn hiểu rõ cần phải lùi về lúc trước một chút.....

Ăn điểm tâm sớm xong, Triệu Phổ mang theo đám người Âu Dương đến quân doanh, Thiên Tôn cùng Ân Hưu ăn no rồi muốn đi dạo, lại không tìm thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nghe Tiểu Tứ Tử nói hai đứa nhỏ đã đi ăn bánh bao chưng, vì vậy hai vị lão nhân mang theo tam đại mỹ nhân muốn đến quân doanh Triệu Phổ thăm quan một chút.

Triệu Phổ trước nay đều tùy tính, lại nghe thấy nhị vị lão tiền bối muốn đến thăm quân doanh mình, liền vui mừng hơn hớ chạy đi dẫn đường.

Vừa mới đến quân doanh, còn chưa có kịp đi ra ngoài dạo một chút, đã nghe một thủ vệ chạy vào bẩm báo: “Nguyên soái, có người khiêu chiến!”

Triệu Phổ móm móm lỗ tai, còn tưởng mình nghe lầm, tâm nói, đây cũng đâu phải biên quan, lại còn có người tới khiêu chiến?

Âu Dương Thiếu Chính đang lau côn của mình, tò mò hỏi: “Ai khiêu chiến?”

“Ách” thủ vệ chần chờ một chút, trả lời: “Hai viên đại tướng, mang theo ba viên phó tướng cùng một số người giang hồ, thêm vào là năm trăm tinh binh tới khiêu chiến, nói là Lý Trọng Tiến cùng Lý Quân.”

Thủ vệ nói xong, Triệu Phổ sửng sốt, lại móm tiếp lỗ tai còn lại, nói: “Phải bảo Công Tôn kê cho ta một toa thuốc mới được, gần đây tai nghe không rõ lắm”

Long Kiêu Quảng cũng hăng hái lên: “Cùng tên cùng họ sao?”

Thủ vệ quân doanh của Triệu Phổ đều là những người cơ trí cùng quỷ quái tinh ranh, nếu không đời nào Âu Dương Thiếu Chính lại để cho bọn họ giữ cửa doanh chứ.

Thủ vệ kia lắc đầu một cái, nói: “Nếu không phải là ban ngày ban mặt, ta thật còn tưởng là gặp quỷ đầu. Hai người bọn họ tự nhận là Chu tướng, Lý Trọng Tiến cùng Lý Quân, nói là phụng mệnh Chu Hoàng Sài Vinh tới giết phản thần loạn tử a.”

Ân Hầu cùng Thiên Tôn nghe xong cũng cảm thấy hiếu kỳ, Triệu Phổ thế nhưng lại rất vui vẻ: “Nga? Lý Trọng Tiến cùng Lý Quân không phải là hai người hảo bằng hữu đã bị Thái tổ sau khi đoạt ngôi năm đó đã làm thịt rồi a, đây là tới đòi nợ đi, ha ha ha.”

Âu Dương đỡ chán, Long Kiều Quảng cũng bội phục nhìn Triệu Phổ, ý kia —— Người cũng quá không coi tổ tông mình ra gì rồi đi!

“Đi xem một chút.” Cũng không biết là có phải do quá lâu không được đánh giấc nên ngứa tay hay không mà Triệu Phổ ngay lập tức sai binh lính của mình ra ngoài nghênh chiến, vì vậy Âu Dương Thiếu Chính trước tiên liền mang theo năm trăm thiết kỵ ra ngoài.

Âu Dương ôm trường côn đi ra, chỉ thấy trước mắt đối diện là năm khôi giáp tướng quân, hấn trước tiên nhìn qua một vòng, tâm nói, cái gì mà Lý Trọng Tiến với chẳng Lý Quân chứ, nói không chừng bên trong còn có cả Thái tổ Khuông Dân đi, vậy thì cũng đủ náo nhiệt rồi, Triệu Phổ nhất định sẽ phải tự mình ra dọn dẹp luôn.

Trừ năm người đại tướng kia, còn có năm người giang hồ cũng đang cưỡi ngựa, mặc dù trang phục có khác nhau, nhưng Âu Dương là ai chứ? Liếc mắt cái đã nhận ra năm người kia đều là cao thủ, mà binh mã phía sau mặc y phục cũng theo thời đại nhà chu, Âu Dương tâm nói, chắc không phải là chui từ trong mồ ra đó chứ?

“Âu Dương Thiếu Chính!” Lúc này, phía đối diện có một tiếng kêu cất lên: “Mau để cho Triệu Phổ đi ra!”

Âu Dương không khỏi cảm thấy có chút quen tai, gương mặt vừa nhìn một cái liền ngây ngẩn cả người.

Không chỉ Âu Dương Thiếu Chính ngẩn người, mà năm trăm binh lính Tiên phong quân cũng ngẩn người, người nói là ai a? Phương Vũ!

Không sai, đó chính là Phương Vũ hai ngày trước đã giao thủ cùng Âu Dương, nhưng chưa qua được một chiêu đã chết.

Âu Dương trầm mặc hồi lâu, há miệng nói một câu: “Con mẹ! Cha nội nó cũng cũng dám làm tới a! Hàng này quả nhiên là đội mồ sống lại hả?!”

Mấy phó tướng bên người Âu Dương cũng tự giác mà cùng nghĩ —— Tiên phong quan bắt đầu thô tục rồi, tình huống đã rất nghiêm trọng.

Năm viên đại tướng kia, hai trong số đó Âu Dương không biết rõ, cả hai đều mặc ngân giáp, đều khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo là những đại hán uy phong lẫm liệt, mà ba viên đại tướng bên cạnh họ, ngoại trừ Phương Vũ vừa mới nói, còn có cả Phương Văn cùng Phương Tài.

Âu Dương Thiếu Chính thiêu mi một cái: “Phương gia là muốn đi tìm chết hết a?”

Phương Vũ mới nhìn thấy Âu Dương Thiếu Chính đương nhiên là đồ lòm con mắt, hận đến cả răng cũng ngứa luôn, cười lạnh nói: “Âu Dương Thiếu Chính, các ngươi trợ Trụ vi ngược, phò tá cho Triệu gia cướp đoạt thiên hạ, Triệu Khuông Dân chính là một tên bội tín bội nghĩa sát hại bằng hữu cướp đoạt giang sơn, một tên tiểu nhân bỉ ổi!”

Lúc này Triệu Phổ cũng đã cưỡi Hắc Kiêu từ phía sau đi tới, vừa nghe được lời này đã cảm thấy lọt tai a! Thật đúng là có chuyện như vậy, Triệu Khuông Dân nhân phẩm thật chẳng ra sao, có điều có trách cũng nên trách Sài Vinh mới đúng, ai bảo hán tuổi trẻ đã bỏ mạng, mà con cháu hán lại chẳng ra gì, không có tiền đồ.

“Cả tộc Triệu thị đều là tiểu nhân bội tín bội nghĩa, cha ta lập được công lao hàng đầu, vậy mà hôm nay ấu tử chết thảm, cả người lại cùng Triễn Chiêu của Khai Phong phủ liên kết đoạt đi hồn phách hán, khiến hán

trộn đời không được siêu sinh! Đương nhiên, là do Triệu Trinh biết được Tuấn nhi nhà ta chính là mệnh chân long thiên tử chuyển hể, vì thế nhỏ cở tận gốc, con cháu Triệu gia dù sao cũng là con cháu Triệu gia, cái loại tâm lang cầu phế này một đời vẫn là truyền đến một đời a!” Phương Tài cũng chỉ Triệu Phổ một cái: “Hôm nay phụ thân ta đã thuận phục Chu hoàng Sài Vinh, đến đây chinh phạt phản thần!”

Triệu Phổ nghe rất rõ ràng, khoe miệng cũng giật giật, ai tới giải thích cho hắn biết đây là chuyện gì không?

Lúc này, đã sớm có người báo tin về Hoàng Thành, các ảnh vệ cũng đã về báo tin cho Triệu Trinh.

Sau khi nghe xong Triệu Trinh cũng có chút phát ngốc, thật ra thì hắn rất muốn xuất cung đi xem một chuyến, bất quá hiện tại tại hắn không cách nào ra ngoài, không còn cách nào khác là đành nhờ Bát Vương gia xuất cung một chuyến xem hộ hắn cái Sài Vinh này đến tột cùng là cái gì, cũng may đào lên lần này là Sài Vinh chứ không phải Lý Thế Dân, nếu không thì không phải là càng nháo loạn sao?! Ai mà lại đem Hoàng Đế người ta moi ra khỏi mộ chứ Nghĩ đến đây, Triệu Trinh lại có ý muốn gặp một chút Gia Cát Lượng xem bộ dáng thế nào, hay Lục Tồn cũng được, Tư Mã Ý thì hắn không thích! Mặt khác, hắn cũng muốn gặp Dương Quý Phi một chút, xem đến tột cùng là mập đến bao nhiêu, không biết là Bàng phi có ghen không a.

.....

Trong Hoàng cung đã loạn, bên ngoài thành lại càng loạn hơn.

Đối diện doanh trường ngoài một lá cờ có thêm một chữ “Chu” to tướng đang tung bay đón gió còn có hai vị nguyên danh tướng nhà chu, Triệu Phổ nhìn thấy hai con mắt màu sắc cũng nhạt dần, tâm nói, quá hảo ngoạn! Cái này nếu đổi là Trương Tam gia thì thật là tốt a? Một cái Tân Đình Hầu đấu với một cái Tân Đình Hầu! Mặt khác, hắn cũng muốn được đơn đả độc đấu với Lữ Bố một lần.

Lý Trọng Tiển kéo dây cương một cái, quan đao trong tay vừa mới cử động, Âu Dương Thiếu Chính liền liếc mắt một cái, quan đao này ít nhất cũng phải mấy trăm cân, người này nếu thực sự là Lý Trọng Tiển, vậy thì không ổn! Đây chính là đại tướng quân bình hơn nửa thiên hạ cho Sài Vinh, nhìn lại Lý Trọng Tiển một cái, làn da ngăm đen, diện mục dữ tợn, quả nhiên chính là Hắc Đại Vương trong truyền thuyết a? Chẳng qua là, sắc mặt Hắc Đại vương lúc này tử khí âm sâm, cặp mắt nhìn cũng chẳng có chút thần thái nào. Thế nhưng Âu Dương cũng không hề bắt bẻ gì bề ngoài của hắn, đối với cương thi mà nói, thế này cũng coi như là tuấn tú rồi.

Lại nói, năm đó khi Thái tổ lên ngôi, Lý Trọng Tiển cùng Lý Quân vốn là muốn Nam Bắc cùng hợp tác khởi binh tạo phản, đáng tiếc không ngờ trúng phải kế ly gián của Thái tổ, hai vị đại tướng cuối cùng cũng chết trận. Nói thật, ba người này lúc theo Sài Vinh giành giang sơn, ai cũng không thua ai, nếu như lúc ấy thực sự bị hai vị Lý gia này khởi binh thành công, bây giờ có lẽ cũng không có giang sơn Triệu thị, thật đúng là chẳng có cái gì là chắc chắn hết!

Lý Trọng Tiển đi lên phía trước nói: “Ngươi là người nào?”

Âu Dương Thiếu Chính cười khan: “Âu Dương Thiếu Chính.”

Lý Trọng Tiển cau mày: “Chưa từng nghe qua.”

“A, a” Âu Dương cười khan hai tiếng: “Đương nhiên, ngươi nghe qua hắn là đã tè dầm rồi còn gì?!”

Đám phó tướng yên lặng nhìn thẳng —— Bình thường khi tiên phong quan càng thô tục, chứng tỏ hắn càng hưng phấn.

Lúc này, Bát Vương gia cũng chạy đến, Đa La đánh mã xa cho hắn, Bát Vương vừa mới vén màn xuống xe, vừa liếc nhìn nơi xa thấy là quân kỳ có chữ “Chu” cũng há hốc miệng.

Lý Trọng Tiển nhắc đao chỉ Âu Dương Thiếu Chính: “Tiểu Quỷ, có dám nhận một đao của ta?”

Âu Dương Thiếu Chính cầm trường côn cũng chỉ thẳng vào mặt hắn một cái: “Ngươi mới là quỷ, ông đây nếu như sinh sớm một trăm năm cũng không đến lượt ngươi ở đây nói chuyện.”

“Xuất khẩu cuồng ngôn!” Lý Trọng Tiển thúc ngựa, giơ cao đao xông tới.

Âu Dương Thiệu Chinh còn chưa kịp kích động, thất mã Phong Nha Đầu của hắn đã nhảy dựng lên trước, xỏ tung lông mao mà hí vang một tiếng, ý là —— Lại được cản ngựa của địch quân rồi.

Hắc Kiều ở phía sau cũng bào bào móng, mỗi lần đánh giặc đều là Phong Nha Đầu lên trước, hơn nữa, mỗi lần Âu Dương đánh xong thì hầu như Triệu Phổ cũng không còn đất mà dụng võ, thật hâm mộ, ghen tỵ cùng uất hận a!

Âu Dương cũng vui vẻ, Phong Nha Đầu hí vang như vậy chứng tỏ đối phương cũng không phải là một cái thùng cơm, có thể đánh một trận thật thống khoái, cái này thật đúng là quá hưng phấn, vì vậy

Hai bên cùng đánh trống trận, hai vị nguyên đại tướng cùng nhau xông lên.

Trên mặt đất, hai ngựa vừa mới xông lên, đột nhiên ở bên phía đối diện có một đạo sĩ cầm trường đao xông về phía Triệu Phổ, ý là —— Đánh giặc cần bắt vua trước.

Hai ảnh vệ vừa định tiến ra ngăn cản, đột nhiên Thiên Tôn tới một câu: “Mau tránh ra, cái này hai người không ngăn được đâu.”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng ngoan ngoãn tránh ra, vì vậy Thiên Tôn vung tay đánh ra một chưởng

Hoàng y đạo sĩ kia khẽ cau mày, hơi có vẻ kinh ngạc, Còn chưa có dụng phải chưởng lực, chưởng phong đã đến trước mắt hắn, hắn không còn cách nào khác là giơ tay lên hóa giải nội lực, đồng thời tung người nhảy lên không trung, không nhận được mà hỏi: “Trăm năm sau, giang hồ lại có một hậu sinh có nội kinh như vậy?”

“Hậu sinh cái đầu người.”

Lúc này, sau lưng lại truyền đến thanh âm.

Hoàng Thạch Hải quay đầu lại, Ân Hầu đã đứng trên đỉnh một ngọn cây không xa, ngọn cây cao vút, đỉnh ngọn chỉ lớn bằng một nhánh tùng châm, vậy mà Ân Hầu vẫn vững vàng đứng tại đó.

Hoàng Thạch Hải khẽ cau mày —— Người này cùng với người trẻ tuổi tóc bạch kim kia, rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

“Chỉ là sinh sau người một trăm năm mà thôi.” Lúc này, Thiên Tôn cũng đã nhảy lên một ngọn cây khác: “Số tuổi có thể lớn hơn người nhiều.”

Hoàng Thạch Hải rút ra Phá Hồn Đao, đánh nhau với Thiên Tôn.

Thiên Tôn mặc dù cũng dùng đao, nhưng rất ít người được thấy qua đao của hắn, đối với cấp bậc này của hắn cùng Ân Hầu, có cầm vũ khí hay không căn bản cũng không có vấn đề gì. Thiên Tôn cũng không có thực sự đánh cùng Hoàng Thạch Hải, hắn còn nhớ rõ lúc trước Bạch Ngọc Đường nói chuyện người bằng bột Yến Phi và Một Phổ hòa thượng a, vừa rồi, bên ngoài doanh trại trừ có mấy viên đại tướng, còn có mấy người giang hồ, trong đó còn có một cái đại hòa thượng, chính là Một Phổ. Thiên Tôn liền muốn trước tiên cứ nhìn kỹ một chút, xem Hoàng Thạch Hải này đến tột cùng là thay đổi thứ gì, làm sao lại có thể cải tử hoàn sinh?

Bên này còn chưa đánh được mấy chiêu, Bạch Ngọc Đường đã xông vào.

Đương nhiên là Bạch Ngọc Đường sẽ không đứng yên nhìn người ta động thủ với sư phụ hắn, vô luận kẻ đó là cao thủ hay là tay mơ. Trừ khi làm thật được Bạch Ngọc Đường hắn, nếu không ai cũng đừng mong động thủ với Thiên Tôn trước mặt hắn.

Vì vậy Trên dưới hai trận, bốn vị cao thủ giao tranh khó phân thắng bại, người vây xem càng ngày càng nhiều, bởi vì nơi này là phụ cận danh trại, đương nhiên là không có bách tính bình dân, nhưng mà những quan viên nghe tin đến cũng không ít.

Vừa rồi, Bao Chứng còn đang phiền lòng chuyện của Phương Phách a, đột nhiên lại thấy Bàng Cát chạy đến, đến thở cũng không kịp thở, cũng chưa kịp mở miệng, Bao Duyên đã xông tới: “Phụ thân, bên ngoài doanh trại đang đánh nha a!”

Bao Chứng vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, Bàng Cát đã lôi hắn chạy ra ngoài: “Không được rồi, có cương thì, người một cái sao Văn Khúc tinh nhanh chóng đi chiếu một cái, nhìn xem mấy cái yêu mà quỷ quái kia có hiện nguyên hình hay không.”

Vì vậy, Bao Chứng cứ như vậy không đầu không đuôi bị Bàng Cát kéo lên mã xa, Bao Duyên, Bàng Dục cùng Tiểu Bao Phúc cũng đi theo xem náo nhiệt.

Theo một đường cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, người đến thứ hai đương nhiên là Công Tôn.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử chạy đến bên cạnh Bát Vương gia, nơi này góc độ không tệ, trên dưới đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tiểu Lương Tử gấp gấp a, tâm nói, phía trên phía dưới đều nhìn không rõ, dứt khoát liền nhảy lên trên nóc doanh trại nhìn đi, bé vừa mới ngồi xuống xong, Lâm Dạ Hỏa đã hạ xuống sau lưng.

Triển Chiêu đến bên cạnh Triệu Phổ, ngừng đầu tiếp tục quan sát Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, trận bên dưới cũng đã phân ra cao thấp.

Hỏa Kỳ Lân Ấu Dương Thiệu Chinh kia một cây bằng thiết côn đập cho Lý Trọng Tiến kia chỉ còn chút hơi tàn.

Lúc này mọi người mới biết được nguyên lai Hỏa Kỳ Lân lại lợi hại như vậy, đừng có nhìn hắn bình thường cà lơ lất phất, suốt ngày không phải nói năng thô tục cũng là chạy đi ngấm mỹ nữ, thế nhưng khí thế hắn lúc này thật chẳng khác gì mãnh hổ xông chuồng, khó trách sao Triệu Phổ lại để hắn làm Tiên phong, lại có thể chế phục người. Bộ côn pháp này của hắn cũng không biết tự mình học được hay học từ đâu, nhanh đến độ thượng hạ tung bay không ai hay rõ, cộng thêm cái con ngựa tính khí điên cuồng kia của hắn, chạy cực nhanh, chẳng khác gì với Hắc Kiêu của Triệu Phổ, lại còn thích đập ngựa của đối phương, vô cùng bá đạo.

“Thật suất quá a!” Tiêu Lương ở trên đỉnh quân trường ngấm thích đến nhảy dựng, nói: “Hong Mao! Tên kia được làm từ bột mì a, người đánh hắn hai mươi côn, cán thành bột mịn, đem về chiên bánh tiêu!”

Lâm Dạ Hỏa bắt đắc dĩ dè dặt lại đầu Tiêu Lương, nói: “Người kích động cái gì!”

“Trông đẹp mắt không!” Tiêu Lương lại nhìn xem phía trên.

Lúc này, đám người có một nửa nhìn xem phía dưới, một nửa lại nhìn xem phía trên.

Bên trên so với bên dưới còn kịch liệt hơn Dao của Bạch Ngọc Đường vung lên thật dọa người a.

Phá Hồn Dao của Hoàng Thạch Hải năm đó thật sự là danh chấn giang hồ, nhưng vận chuyển sao rồi, giang sơn luôn đổi mới, một thanh Vân Trung Dao của Bạch Ngọc Đường gấp đôi Phá Hồn Dao. Phái Thiên sơn lại là chính tông võ học, dao cùng nội lực của hắn đều mang phong độ chính tông võ lâm, hơn nữa Bạch Ngọc Đường tính tình lại lãnh tuyệt, Hoàng Thạch Hải mạo phạm sư phụ hắn, Bạch Ngọc Đường đương nhiên không hạ thủ lưu tình, hơn nữa có thể hắn cũng muốn biết rõ người này rốt cuộc là giả mạo hay thực sự dùng chú thuật làm ra, cho nên đao dao đều là trí mạng, đánh cho Hoàng Thạch Hải trên người đầy là vết thương thế nhưng, kỳ quái chính là, tuy có thương tích nhưng cũng không có máu chảy ra.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy vết thương của hắn quái dị, liền cười lạnh một tiếng, tâm nói ta chém nát người, xem người trở thành cái dạng gì Vì vậy, Ngũ gia thật sự giống như đồn cũi, tức giận mà chém Hoàng Thạch Hải.

“Chắc chắc ...” Túc Thanh không biết từ đâu chui ra, cũng rơi xuống phía sau lưng Lâm Dạ Hỏa, nói: “Bạch Ngọc Đường thật đáng sợ a, cái này chẳng phải là muốn chém nát Hoàng Thạch Hải đem về làm đồ nhắm sao?”

Lâm Dạ Hỏa hí mắt: “Quả nhiên, Bạch Lão Ngũ kia mới là kinh địch của Thiệu gia ta a!”

Tiêu Lương vừa mới nhìn xem một cái đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, thật nhiều cao thủ a! Phụ thân bé nói phải ra ngoài mới thấy được trời đất trong thiên hạ rộng lớn nhường nào, quả nhiên không giả! Lúc này, Lam Hồ Ly, Hồng Cửu Nương, cùng Diệp Tử Thiên đều đến cách đó không xa xem cuộc chiến, Triển Chiêu thấy đại cục đã định chắc rồi, cũng đến bên cạnh các nàng.

Lam Hồ Ly còn đang híp mắt nhìn, vừa lôi kéo cánh tay Hồng Cửu Nương hỏi: “Tiểu Hồng, người xem nha, Hoàng Thạch Hải đó có phải là bị Ngọc Đường đánh cho rơi ra đầy bột phấn không?”

Hồng Cửu Nương híp mắt nhìn Hoàng Thạch Hải phía trên một chút, lại nhìn Lý Trọng Tiến bên dưới đã bị Âu Dương Thiếu Chính đánh cho đến thay hình đổi dạng, quay đầu lại hỏi Diệp Tử Thiên: “Tử Thiên a, cái này thật không giống người a!”

“Tử di, thật sự là diện nhân sao?” Triển Chiêu đến bên cạnh ba người.

Diệp Tử Thiên sờ cằm, ngoẹo đầu nhìn: “Ân Thật sự có chút tà môn a, tốt nhất là có thể bắt một cái tới xem một chút.”

“Bắt một cái” Triển Chiêu liền muốn đi qua.

“Chờ một chút.” Hồng Cửu Nương ngăn Triển Chiêu lại, hỏi: “Cái đó có phải là Yến Phi không?”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn, chỉ thấy trong quần áo của đối phương, một tên giang hồ trẻ tuổi vẫn luôn nhìn về phía ba di di của hắn. Khoé miệng Triển Chiêu co rút, cũng đúng, Yến Phi là hái hoa tặc a, ba di di của hắn đều là những đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương mà!

Hồng Cửu Nương thấy Triển Chiêu gật đầu một cái liền vui vẻ, lượn lờ đi ra ngoài, câu câu ngón tay với Yến Phi.

Hồng Cửu Nương chính là mỹ nhân nổi tiếng giang hồ, ngoại trừ xinh đẹp, nàng còn đặc biệt phong tao, thật ra thì cái này cũng có quan hệ với việc luyện công của nàng. Mặt khác, Cửu Nương đặc biệt ghét những thứ nguy hiểm tử giả tạo ngọt ngào, người đời càng không cho phép nàng phong tao, nàng lại càng phải phong tao, chỉ cần một chiêu này của nàng, phần lớn nam nhân đều chịu không nổi chứ đừng nói gì đến một tên hái hoa tặc.

Hồn phách Yến Phi thực sự cũng đã bị Hồng Cửu Nương câu đi rồi, chột lách người một cái, bay đến bên cạnh nàng không xa: “Ai nha! Đây là tiểu nương tử từ đâu đến a!”

Lam Hồ Ly liền híp mắt, muốn đi đập mặt hắn, Diệp Tử Thiên liền ngăn nàng lại, nói: “Đừng nóng vội, để Tiểu Hồng đốt hắn một hồi đã, nhìn xem có bị đốt hay không, có ngửi được mùi hồ dán hay không.”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, trong đầu không tự chủ lộ lên hình ảnh các loại bánh bao bánh dẻo, còn có cả món bánh bao chiên sáng nay ăn nữa.

Hồng Cửu Nương khẽ mỉm cười, trên dưới quan sát Yến Phi một lần, nhẹ nhàng uyển chuyển mà phát tay một cái chỉ thấy từ ống tay màu đỏ rực lơ lửng giữa không trung của nàng tựa hồ bắn ra một làn vân quang nhàn nhạt.

Nước miếng của Yến Phi cũng sắp chảy ra đến nơi, hắn cũng không còn nhớ đến đạo lý xưa nay người ta vẫn nói: Trên đời này, càng là thứ tuyệt mỹ càng chứa nhiều tử độc a.

Triển Chiêu càng thêm buồn bực —— Nếu như là diện nhân, tại sao tính tình cũng giống? Quá tà môn đi.

Còn đang suy nghĩ, liền nghe thấy đầu bên kia trống trận thùng thùng, thì ra là Âu Dương Thiếu Chính thật sự nghe lời Tiêu Lương, liền lúc đập cho Lý Trọng Tiến hai mươi mấy côn, thân thể hắn cứ vậy mà biến hình, ngay cả Âu Dương Thiếu Chính nhìn cũng cảm thấy kinh tởm. Tại lúc hai ngựa ngang qua nhau, Âu Dương liền bay lên, một cước đập liền đem cổ ngựa của Lý Trọng Tiến đập bay: “Con mẹ nó chứ, để ông đây xem tốt cùng là biến thành thứ gì a?”

Một cước này của Âu Dương, đừng nói đến ngựa, ngay cả gấu cũng không thể nào chịu thấu, ngựa của Lý Trọng Tiến liền cứ thế mà thân gãy đôi rơi trên mặt đất.

Binh tướng trong quân của Triệu Phổ vừa mới nhìn Tiên phong quan đánh thắng một trận oanh liệt như vậy, tự nhiên đều cảm thấy vô cùng tốt.

Chẳng qua là đang lúc đám người ồn ào gào thét cùng tung hô, ai cũng không nhìn thấy ở đầu bên kia đột nhiên có một mũi tên giơ lên, hướng về phía đám người, nhìn kỹ thì mục tiêu chính là Bát Vương gia bên cạnh Công Tôn, gương cung bắn

Một trận xé gió truyền đến.

Triển Chiêu nghe được, liếc nhìn một cái thấy một mũi tên bắn thẳng ra, kêu lớn: “Có bắn lên!”

Triển Chiêu vừa nói, thân thể cũng liền đó mà bay ra ngoài, Triệu Phổ cũng nghe được động tĩnh, chỉ thấy một hồng ảnh đuổi theo tiền kia, trước khi nó kịp găm lên người Bát Vương gia đã kịp bắt lại, đầu mũi tên cũng chỉ cách Bát Vương gia có ba tấc.

Triển Chiêu nắm lấy đầu mũi tên quay đầu lại, bên Lý Quân cũng đã hợp lại bắn liên tục ba đợt tên.

Triển Chiêu còn đang muốn tiếp tục bắt lấy, Túc Thanh đã nhảy xuống, giơ lên Minh Khiên, đỡ được ba mũi tên.

Lý Quân cười lạnh một tiếng, đột nhiên đổi một chiếc cung thật lớn.

Chiếc cung này liếc mắt qua cũng đã thấy lớn hơn chiếc cung bình thường đến hai mươi lần. Ai cũng biết, Lý Quân chính là đệ nhất thần tiễn của nhà Chu. Tên vốn hay được dùng để đánh lên là bởi vì nó nhẹ cho nên không dễ bị người phát hiện, nhưng trên thực tế, cung cũng có phân ra hai loại cung nhẹ cùng cung nặng. Cung nặng còn được gọi là cung mạnh. Loại cung này thường nặng từ 60 đến cả trăm cân, lớn chẳng khác gì một khẩu pháo, loại này không thể dùng để đánh lên, mà dùng để công phá trực tiếp cả tường thành chứ đừng nói gì đến một tấm khiên mà thôi.

Triển Chiêu vỗ vỗ Túc Thanh một cái, ý kia, chớ có dùng khiên để thử, để tự hấn tới đi.

Bất quá, lúc đầu Lý Quân mặc dù là hướng về phía Bát Vương gia, thế nhưng mũi tên này lại đột nhiên hướng về phía Triệu Phổ mà mạnh mẽ bắn.

Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử vô cùng kinh hãi, Tiểu Tứ Tử cũng há to miệng, muốn nhắc Triệu Phổ cẩn thận Thế nhưng, mũi tên này vô cùng nặng, tốc độ lại rất nhanh, chuyện lại chỉ xảy ra trong nháy mắt, hai cho con kia còn chưa kịp mở miệng, tiễn đã xuyên qua đám người trực tiếp bắn về phía ngực Triệu Phổ.

Triệu Phổ đang ngồi trên ngựa, ngáp một cái đến liếc mắt cũng không thèm liếc một cái.

Mọi người đều nín thở, đột nhiên có một thân ảnh màu xanh nhanh như lôi điện từ một bên nhảy ra, đưa tay thò qua bắt lấy cây tiễn này, một chân đạp lên đầu Hắc Kiêu, phi thân nhảy ra ngoài.

Hắc Kiêu bắt mất hất đầu.

Chân mày Triệu Phổ cũng cau lại, tới một câu: “Bắn mất trái!”

Đám người Triển Chiêu lúc này mới nhìn thấy, người xông tới bắt tên chính là Long Kiêu Quảng.

Triệu Phổ vừa mới dứt lời, Trâu Lương liền ném lên không trung một cây mãnh cung màu đen, to chẳng kém cây cung của Lý Quân kia.

Long Kiêu Quảng nhận lấy, từ trên không trung xoay người trở lại, hướng về phía Lý Quân mà bắn một tiễn trở lại.

.....

Mọi người liền nghe thấy tiếng xé gió, “vèo” một tiếng, Công Tôn theo bản năng mà che mắt Tiểu Tứ Tử, đầu kia chỉ kịp thấy cán tiễn thô to đã xuyên qua mắt trái của Lý Quân.

Lý Quân cứ vậy ngồi trên lưng ngựa, hốc mắt trái bị cắm sâu bởi một cây tiễn lớn, thế nhưng không thấy chảy máu, cũng không thấy hấn ngã ngựa.

Long Kiêu Quảng từ không trung rơi xuống yên ngựa của mình, đưa tay sờ sờ Tiểu Hồ Tử của mình, bĩu môi nói: “Vậy mà còn không chết?” Vừa nói, hắn vừa phát tay, phó tướng khiêng ba mũi tên đồng chạy đến cạnh hắn, Long Kiêu Quảng rút ra ba mũi tên, giương cung, đồng loạt bắn ra ngoài

Tiêu Lương đứng trên cao xem tình huống, cảm thấy cái người này cũng thật lợi hại nha! Triệu gia quân quả nhiên mỗi người đều rất lợi hại nha nha nha!

Lâm Dạ Hỏa dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn tên Lý Quân bị ghim thành tổ ong, khóe miệng cũng trề ra: “Thật ghê tởm”

Đang lúc này, đột nhiên lại nghe thấy đầu bên kia truyền đến một tiếng kêu kỳ quái.

Tiếng thét này vô cùng quái dị, vừa nghe như tiếng người kêu thảm thiết, lại như tiếng động vật gì đó đang kêu, tóm lại là vô cùng sắc nhọn, có chút tê tâm liệt phế lại có chút dọa người.

Công Tôn vội vàng không che mắt Tiểu Tứ Tử nữa, chuyển qua che tai bé.

Nhìn lại đầu kia Chỉ thấy Hồng Cửu Nương đang khoanh tay đứng đó, mà trước mắt nàng, cả người Yến Phi đang lửa cháy phừng phừng.

Nhắc tới cũng thật kỳ quái, so với việc trước đây bị chém bị giết Yến Phi cũng không đau không ngứa, thế nhưng lúc này lại bắt đầu giãy giụa, trong ngọn lửa dữ dội, cả người Yến Phi liền biến thành màu đen, hơn nữa lại vô cùng vặn vẹo biến hình, há to miệng, cả người bắt đầu tan ra.

Mọi người vây quanh Hồng Cửu Nương cũng đang nhìn hẩn, chỉ thấy thân thể hẩn chẳng khác nào bột nở mà tan xuống, đầu còn nhìn ra hình dáng người nữa.

“Thì ra là sợ lửa a.” Triệu Phổ gạt đầu một cái, tướng lĩnh bên người trong lòng đều hiểu rõ —— Có nhược điểm là được rồi.

Lúc này, bên trên không, Bạch Ngọc Đường cũng đem Hoàng Thạch Hải một đao chém thành hai nửa.

Hoàng Thạch Hải bị chém thành đôi té trên mặt đất, thế nhưng thân thể hẩn vẫn còn động đậy.

Triển Chiêu đỡ trán —— Là con thần lẩn sao

Bạch Ngọc Đường rơi xuống, một đao chém luôn cả đầu hẩn, dùng đao từ trong cổ họng hẩn kéo ra một tờ giống như phù chú, xoay đao đem linh tự phù kia dí vào đồng lửa Yến Phi đang cháy kia khi linh tự phù bị đốt thành tro bụi, thân thể Hoàng Thạch Hải cũng biến thành một đồng bột vụn, co quắp mà rơi đầy đất.

Âu Dương Thiệu Chỉnh thấy được, cũng phi lên đập gãy đầu Lý Trọng Tiến, đưa côn vào cổ họng móc ra một cái linh tự phù, lại tiếp tục xoay trường côn về phía sau, đưa cho phó tướng. Phó tướng liền móc ra một hỏa tập, thổi lửa đốt Lý Trọng Tiến cũng rã ra.

Long Kiều Quảng thiêu mi một cái, liền lấy ra một cây đuốc làm thành mũi tên, bắn ra ngoài bắn trúng cổ Lý Quân. Quả nhiên Quái vật bắn tiễn này cũng sụp.

Âu Dương Thiệu Chỉnh khẽ mỉm cười, nhìn Phương Vũ: “Hắc hắc.”

Bất quá, đối phương vừa nhìn thấy chuyện không hay, Phương Vũ đã nhanh chóng khoát tay: “Rút lui!”

Mấy người liền lui về phía sau chột lóe cái biến mất năm trăm binh sĩ kia cũng vọt lên, cầm khiên làm thành một bức tường ngăn cản đường đi, chắn cho Phương Vũ cùng đám người giang hồ còn lại chạy trước.

Bạch Ngọc Đường đứng trước hàng tường khiên ấy, quay đầu lại liếc mắt nhìn, cái nhìn này mang theo nồng đờm sát ý, Hồng Cửu Nương cũng cảm thấy phấn khích lên, hỏi: “Những thứ này là người hầy là diện nhân a? Nếu là diện nhân ta đây liền thiêu nốt đi.”

“Tha mạng a!”

Những binh lính kia liền quỳ xuống cầu xin tha thứ, ném khiên nói: “Cửu Vương gia tha mạng a, chúng ta đều là binh mã của Kim Dao Vương gia, chúng ta đầu hàng, chúng ta cũng là bị ép buộc mà thôi, chúng ta không có muốn tạo phản a!”

Diệp Tử Thiên cầm một cây châm, châm vào tay một trong số các binh lính đó một cái, binh lính kia liền “ai nha” một tiếng, cánh tay cũng liền chảy máu.

Diệp Tử Thiên liền gạt đầu: “Người sống.”

Triệu Phổ lấy tay che chân mày, nhìn mấy tàn binh bại tướng đang chạy về nơi xa, mặc dù thắng trận này nhưng hẩn vẫn không sao giải thích được, cũng nhịn không được mà chửi nươg nó một câu: “Thật sự thấy quý a!”

Triển Chiêu nhìn mũi tên trong tay, chỉ thấy ở phần đuôi có một chữ “Quân”, liền thiêu mi.

Triệu Phổ cho người thu binh, rút về quân doanh, đề phòng nghiêm ngặt.

Bạch Ngọc Đường đi trở về, đến bên cạnh Triển Chiêu thấy hắn vẫn còn nghiên cứu mũi tên kia, liền hỏi: “Thế nào?”

“Trên tên có khắc một chữ Quân.” Triển Chiêu nói.

“Đi?” Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử bên cạnh nghe thấy, cau mày: “Không đúng a, ta nhớ trên sử sách có ghi lại, Lý Quân này vô cùng tự phụ, trên mũi tên của hắn nhất định phải lưu một chữ Quân, thế nhưng hắn lại sợ người khác có thể giả mạo hắn cho nên mỗi chữ đều bớt một số nét, căn bản không thể nhìn ra chữ Quân được.”

“Cho nên, cái này là giả mạo.” Bát Vương gia cười cười, nhận lấy mũi tên kia, nói muốn đưa cho Hoàng Thượng nhìn một chút, để cho hắn mau chóng dẹp cái ý định muốn hồi sinh Da Cát Lượng, hơn nữa, cũng đừng có muốn gặp cả Dương Quý Phi nữa.

Mọi người thấy Bát Vương gia đang mừng như điên đi rồi, liền hai mắt nhìn nhau, hình như Bát Vương gia đã hiểu cái gì rồi a! Quả nhiên là sâu không lường được a. Đăng bởi: admin

14. Chương 14: [Diện Nhân Chân Tướng]

CHƯƠNG 14. [DIỆN NHÂN CHÂN TƯỚNG]

“Cái này nói là huyết chú diện nhân cũng được, tá thi hoàn hồn cũng tốt, gồm cả chuyện Phương Tuấn lúc trước với cả việc Phương Phách tạo phản lúc này, tất cả đã đều được sắp xếp từ trước rồi!” Bao Chứng vỗ vỗ cái bàn: “Chúng ta đến lúc này đều là điều tra nhằm hướng, để người ta lợi dụng, suýt nữa thì thành sai lầm lớn a!”

Hỗn chiến bên ngoài doanh trại cuối cùng cũng kết thúc, mọi người thu hoạch được một đồng lớn ‘khối mì bột’, Bạch Ngọc Đường cùng Âu Dương Thiếu Chinh vô cùng khốn khổ, bởi vì bọn họ là những người trực tiếp tham gia hỗn chiến, cho đến bây giờ vẫn không cấp nhận được đối thủ của mình đến cuối cùng lại là một đồng bột vụn, cái này không phải là quá xấu mất sao?

Càng làm cho người ta khó hiểu nhất chính là, bên trong đồng bột phần ấy lại là hai cổ hài cốt nguyên vẹn, mà trong đó, khối hài cốt của Lý Quân kia cũng có dấu vết của hỏa thiêu, ai cũng biết Lý Quân chính là bị thiêu chết....

Tất cả mọi người đều nhìn Công Tôn, Công Tôn xua tay, ý kia —— ta cũng đâu phải là trù tử, chưa từng sờ đến bột mì gì đó a! Mọi người lại tiếp tục nhìn Diệp Tử Thiên. Diệp Tử Thiên sờ sờ cảm nhìn lá bùa màu vàng được moi ra từ đồng phần bột, sách sách mấy tiếng lấy làm kỳ lạ: “Lá phù này còn viết sai a, rõ ràng là cái nửa mùa viết ra.”

“Viết sai? Viết sai vẫn có thể hồi sinh người a?” Bao Chứng cảm thấy đây chính là chuyện hắn khó tưởng tượng nhất trên đời này. Ân Hưu đột nhiên đi qua, trêu chọc Diệp Tử Thiên: “Khuê nữ à, có phải là học nghệ của người chưa tinh hay không a? Có khi người ta viết đúng mà người không biết cũng nên!”

Diệp Tử Thiên híp mắt trừng Ân Hưu, bất mãn nói: “Làm sao có thể!”

Ân Hưu thiêu mi bày tỏ —— Còn không chịu nhận

Diệp Tử Thiên gấp đến độ giơ chân, Hồng Cửu Nương cùng Lam Hồ Ly vội vàng khuyên nài, hai nàng cũng trừng Ân Hưu —— Nói nhăng cuội gì đó!

Diệp Tử Thiên không phục, nói: “Huyết chú diện nhân căn bản không phải như vậy! Ta làm cho mọi người xem!”

Tất cả mọi người đều nheo mắt —— Nga, phép khích tướng thật hữu dụng a!

Trở lại Khai Phong phủ, Diệp Tử Thiên liền hỏi: “Có hài cốt của động vật nhỏ nào không?”

Mọi người liền nghi ngờ, vừa đúng lúc Tiểu Ngọc đi vào, vội vàng nói: “Có! Bát ca đại nhân nuôi năm trước bị chết, được chôn ở hậu viện.”

Bao Chứng cũng nhớ lại, buổi tối hôm đó gió rất lớn, cái ***g của Bát ca vốn là được treo dưới mái hiên, nhưng mà quá nửa đêm liền bị gió thổi rơi xuống, lăn qua lăn lại trên đất mấy vòng, Bát ca bị đụng chết. Bao Chứng rất đau lòng, mấy nha hoàn bọn Tiểu Ngọc đào một cái hố nhỏ ở trong sân chôn nó xuống, còn trồng một cây vạn nhĩ nhỏ lên trên mộ phần nó. Tiểu Ngọc liền sai một gã tiểu tư đi đào lên, không tới một hồi, tiểu tư đi về, có mang theo hài cốt của Bát ca.

“Nhưng mà chú chim nhỏ chết đi cũng không có hồn phách a.” Triển Chiêu mờ mịt.

“Cái này dễ làm.” Diệp Tử Thiên hỏi: “Trù phòng có chuẩn bị thịt gà không?” Tiểu Ngọc nói có thể nhờ trù phòng đại nương làm, buổi tối có thể ăn gà ninh.

Vì vậy, Diệp Tử Thiên liền vẽ một đạo Toả Hồn phù, bảo Tiểu Ngọc đem lá bùa này dán lên đầu con gà, sau đó giết gà, rồi nhỏ ba giọt máu lên trên bùa, rồi lại mang bùa đến đây. Tiểu Ngọc chạy đến trù phòng. Một lát sau liền mang bùa quay lại, dựa theo những gì Diệp Tử Thiên phân phó, nhỏ lên đó ba giọt máu gà. Diệp Tử Thiên đem bùa dính lên trên hài cốt, hỏi mọi người: “Ai biết nạn hình nhân?”

“Thật ra thì mọi người chỉ là muốn xem có thực sự sống lại hay không thôi, vậy hẳn là nạn thành cái gì cũng được đi.” Công Tôn hỏi.

Diệp Tử Thiên gật đầu một cái.

“Mọi người tới a” Tiểu Tử Tử giơ tay, có điều, ở đây ai cũng không biết nạn hình nhân, hỏi trù phòng đại nương, đại nương lại chỉ biết cán mỳ hoặc làm bánh bao, cũng không rõ mọi người đang làm cái gì đây? Lúc thì thịt gà, lúc lại làm bột mỳ, học làm cơm sao? Cuối cùng, Bao Chứng liền bảo Mã Hán vào trong thành mời một lão đầu chuyên nạn hình nhân tới.

Lão đầu kia người ta gọi là Diện Nhân Trần, đã hơn tám mươi tuổi, làm nghề nạn hình nhân, tất cả các tiểu hài nhi Khai Phong phủ đều thích hẳn. Hắn còn từng vào cung nạn cho Triệu Trinh một hình nhân La Hán đồ rất tinh xảo và đẹp mắt. Lúc ấy Triệu Trinh còn gọi hắn là người nạn hình nhân đệ nhất thiên hạ.

Chưa đến một lúc, Mã Hán cùng Vương Triều đã đỡ một lão đầu tới. Lão đầu nghe nói cần nạn Bát ca, nói rất đơn giản, hắn còn mang theo một hòm đồ nghề đây, bên trong còn chứa rất nhiều bột nạn, chỉ hai ba cái đã dùng bộ xương kia nạn thành hình Bát ca giống như thật.

Nhưng mà Bát ca dù sao cũng có lông bên ngoài, nạn hình bằng bột cho dù có giống thì cũng không thể giống y như thật được. Dù sao thì mọi người cũng không quan tâm đến cái này lắm, Diệp Tử Thiên sau đó lại vừa viết phù vừa niệm chú, bận rộn mất cả hồi lâu, cuối cùng cũng kết thúc, bắt đầu cùng Bát ca bằng bột kia mất to trừng mắt nhỏ.

Mọi người cũng nhẩn nại chờ, chờ đến nửa canh giờ cái con Bát ca kia vẫn an nhàn bất động.

“Phốc ...” Ân Hầu phụt cười một tiếng, nhỏ giọng thăm thì: “Xem đi, học nghệ không tinh mà.”

Diệp Tử Thiên quay đầu lại phụng mặt trừng hắn, Hồng Cửu Nương ở phía sau len lén bấm tay Ân Hầu. Thiên Tôn cũng bắt đầu nhìn Ân Hầu —— Người cũng đã hơn trăm tuổi, lại còn đi trêu chọc một cô nương làm gì? Mọi người cũng không biết mấy vị Di Di này của Triển Chiêu đều là được Ân Hầu nhặt về. Ma cung nuôi từ khi còn nhỏ, số tuổi của Ân Hầu lúc đó đã có thể đặt lên hàng gia gia rồi, đám tiểu ma đầu, đại ma đầu ở Thiên Ma cung thích trêu chọc tiểu hài nhi, điểm này là học từ Ân Hầu, cho nên Triển Chiêu sở dĩ có tính khí tốt như vậy, tất cả đều nhờ đã bị trêu chọc quá nhiều mà ra.

Lúc này, Trần Lão đầu không nhịn được, hỏi Bao Chứng: “Bao đại nhân, các vị đang ngoạn cái gì sao?” Bao Chứng lúng túng: “Cái này ...”

Diệp Tử Thiên quay đầu lại nhìn lão đầu: “Muốn cho Bát ca sống lại a.”

“Phốc ha ha ha.” Nghe Diệp Tử Thiên nói xong, lão đầu liền vui vẻ, bị chọc cho cười đến ngã trước ngã sau, chỉ vào Diệp Tử Thiên nói: “Khuê nữ này ở đâu nghe được mấy thứ hoang đường này a, làm gì có chuyện đã chết rồi còn sống lại được nữa a! Hahaha.....”

Mọi người dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn chăm chăm lão đầu hơn tám mươi tuổi kia đang cười đến sảng khoái, tâm nói, cục diện bên ngoài doanh trại vừa rồi hẳn là ngài không được nhìn thấy đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tử Thiên cũng đỏ bừng, không thoải mái chút nào! Lại không thể đánh lão đầu này, một lát nữa sẽ đi giết mấy sợi râu của hắn cho hả giận!

“A, a, bắt quá nhắc tới, trước kia ta cũng có một cái đồ đệ, cũng hay nói những lời thần thần quỷ quỷ như vậy.” Trần lão đầu cười đủ rồi lại cảm khái nói một câu như vậy.

“Đồ đệ?” Bàn Dục tương đối nhiều chuyện, liền tiến tới hỏi: “Ai, lão đầu nhi a, cái gì đồ đệ vậy?”

Bao Duyên đập chân Bàn Dục, ý kia —— Người có quy củ một chút!

Trần lão đầu cũng không để bụng, sinh ý của hắn cũng đều là để hống tiểu hài tử, tự nhiên tính cách cũng thoải mái: “Nhắc tới mới nhớ, chuyện đại khái khoảng hơn ba mươi năm trước đi, có một thiếu niên gọi là Hoàng Nguyệt Lâu, lúc đó hắn cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi thôi.” Vừa nói, lão đầu vừa giống như là đang hồi tưởng lại chuyện năm đó, còn có chút cảm khái: “Đêm hôm đó trời mưa to gió lớn, thiếu niên kia đến nhà ta gõ cửa, nói vô luận thế nào cũng muốn bái ta để học nạn diện nhân.”

Tất cả mọi người cũng gật đầu, người ta thành tâm a.

“Phốc.” Lão đầu bị chọc cười, chỉ mọi người nói: “Cũng đâu phải là nửa đêm đến vô lâm môn phái quỳ gối xin học công phu chứ? Chỉ là một người nạn hình nhân mà thôi, trên đời không có ngàn người thì cũng có đến tám trăm, chẳng qua chỉ là một cái tài vật chuyên ngồi ngoài phố để dụ dỗ tiểu hài nhi mà thôi, cho dù là ban ngày hắn có gặm bánh bao đến nói muốn học, ta cũng sẽ thu hắn, thế nhưng thiếu niên này lại đến lúc hơn nửa đêm, không phải là dọa chết người sao!”

Mọi người cười khan, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý, nạn hình nhân này tuy cũng rất vất vả, thế nhưng cũng không phải là độc môn tuyệt học gì, cũng tương tự như người làm kẹo đường, đều chỉ để dỗ dành tiểu hài tử.

“Ta hỏi hắn nhà ở đâu, hắn nói hắn là người nơi khác đến, còn mang theo một bọc hành lý chạy từ rất xa đến đây.” Lão Trần cười cười: “Ta liền mang hắn vào nhà, hắn lại còn rất hiếu thuận, rất nghe lời, học thủ nghệ cũng mau Có điều, hắn không thích nạn các tiểu động vật, chỉ chuyên nhất học nạn hình nhân!”

“Hình nhân?” Mọi người hỏi, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đã đứng bên cạnh cái rương thật lớn của lão đầu, nhìn những hình nhân thật nhỏ bên trong.

Lão đầu lấy ra mấy cái cho hai đứa chơi, mọi người đều tiến đến nhìn, chỉ thấy lão đầu nạn ra mấy nhân vật trong hí tuồng, có quý phi say rượu, có Da Cát Lượng cầm quạt tất cả đều tinh xảo như thật.

Bao Chứng nhìn khuôn mặt Da Cát Lượng, khuôn mặt cũng giật giật, không biết đưa cho Hoàng Thượng gặp thử cái này có bị đánh đòn hay không.

“Loại này rất khó học.” Vừa nói, lão đầu vừa cầm một cây tăm bằng trúc, hai ba cái ngắt nhéo nạn đã nạn ra một hình Hắc miêu, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhận lấy mèo mà không hiểu nhìn lão đầu, tại sao lại cho hắn?

Lão đầu nói với hắn: “Cười lên a, người trẻ tuổi sao lúc nào mặt cũng nghiêm nghị như vậy a.”

Tất cả mọi người nhẩn cười, Bạch Ngọc Đường lúng túng giờ tiểu hắc miêu kia lên nhìn, ngược lại cũng cảm thấy rất khả ái. Lại nhìn Triển Chiêu bên cạnh một chút —— tiểu hắc miêu này thoát nhìn rất tinh ranh, rất giống với Triển Chiêu lúc có chủ ý xấu nào đó. Triển Chiêu thì hí mắt nhìn con mèo đen kia, hỏi: “Có con chuột trắng nào không?”

Lão đầu “phốc” một tiếng, lại hai ba cái đã nạn thành một con đưa cho Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, ý kia —— Người là tiểu hài nhi sao? Triển Chiêu cười hí mắt nhìn tiểu bạch thử đó, đột nhiên nghĩ đến ở đường Nam hình như có một nhà chuyên làm kẹo bông đường, mấy ngày nữa sẽ bào hắn làm một tiểu bạch thử đường, có thể ăn nha!

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương thì vây quanh lão đầu, nói muốn tiểu hồ ly, tiểu bạch thỏ rú rít cả lên.

Lão đầu rất thích tiểu hài nhi, vui vẻ mà nặn cho hai bé, bắt quá, mọi người đều cảm thấy hình như đang bị lạc đề, Bao đại nhân liền nói: “Trần sư phụ, cái đó đồ đệ....”

“Nga! Thiếu chút thì quên.” Lão đầu vừa nói, vừa lấy ra một chút bột phấn, nói: “Diện nhân, trừ nặn những thứ thông thường, còn có thể nặn người thật, cái này thì cần phải xem bản lĩnh thế nào! Không phải ai muốn học cũng có thể học được.” Vừa nói, lão đầu vừa lấy ra mấy cái tấm trúc, bắt đầu dùng mấy khối bột tròn xoe, chỉnh chỉnh sửa sửa một chút cuối cùng, cho mọi người xem.

Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy là khuôn mặt của Bàng thái sư. Đừng nhìn Thái sư mập như vậy, đường nét trên mặt cũng không thiếu, hình nhân này ngoại trừ không có râu thì giống y hệt a.

Thái sư sờ sờ mặt mình một chút —— Gần đây có phải lại béo lên?

Lão đầu đưa tay tìm trong hòm, lăm bằm một chút: “Nhớ là có chút sợi hoi sắc mà...” quả nhiên, hắn đã lôi ra được một cuộn sợi mây xám, nói tiếp: “Những thứ này đều là tơ tằm trộn lẫn những thứ tơ khác, có thể giả làm râu hoặc tóc.” Vừa nói, hắn vào lấy ra cây nhíp, làm râu và tóc giả chỉ qua một hồi, có một Bàng Cát tinh xảo được nặn ra.

“Có thể tô thêm màu sắc, thậm chí cả ánh mắt, màu da cũng có thể làm giống như thật.” Lão đầu gỡ gỡ râu ra: “Những cái khác Nguyệt Lâu đều không học, chỉ mê học cái này, lại nhớ được rất nhanh!”

“Cái này còn giỏi hơn cả thuật dịch dung a!” Công Tôn cảm khái.

“Lúc ấy, ta hoài nghi liệu có phải hắn học để làm chuyện thương thiên hại lý gì không.” Lão đầu nói: “Có hỏi qua hắn, hắn nói, hắn muốn hồi sinh một người!”

Mọi người kinh ngạc. Lão đầu bắt đầu kể: “Bộ dáng kia của hắn thần thần quỷ quỷ, làm sao có thể hồi sinh người đã chết a, sao lại có chuyện chỉ cần bảo tồn thật tốt hồn phách, lại chỉ thêm một hình nhân nặn ra là có thể hồi sinh một người đã chết lúc ấy, ta cho rằng hắn chỉ là tiểu hài tử suy nghĩ lung tung mà thôi, vì vậy cũng không có quản hắn.”

“Vị đồ đệ kia của ngài, nặn hình nhân cũng giỏi như vậy sao?” Bao Chứng hỏi.

“Nga rất được!” Lão đầu gật đầu một cái, bày tỏ rất tán thưởng: “Hắn nghiên cứu rất sâu, năm đó cũng làm rất tốt!”

“Vị đồ đệ đó của ngài, bây giờ ở đâu vậy?” mọi người đều cảm thấy người này có chút khả nghi.

Lão đầu cười cười: “Đi rồi, nói đến chuyện này lại tức giận!”

“Sao lại sinh khí?”

“Ta còn nhớ rõ, hắn học sau hai năm, có một hôm mới sáng sớm, hắn nói cảm thấy không thoải mái, không bởi ta ra ngoài bán hàng, muốn nằm thêm một chút.” Lão đầu nói: “Chờ cho đến khi ta về nhà, sư nương hắn nói với ta, không biết có phải Nguyệt Lâu bị bệnh gì hay không, đã ngủ cả ngày! Nàng chạy tới cửa sổ nhìn vào trong phòng hắn một chút, thấy hắn còn đang ngủ, cũng không tiện đánh thức hắn dậy, để cho hắn ngủ tiếp Nhưng mà đến tận tối cũng không có tỉnh, cũng cảm thấy có chút sợ, sau đó sư nương hắn đẩy cửa vào nhà xem hắn thế nào, lại bị dọa cho sợ hãi kêu to, nói hắn không có thở nữa! Cho đến lúc ta vào xem, thật sự đã khí tuyệt, nhưng khi vén chăn lên phát hiện lại chỉ có đầu chứ không có thân thể, thân thể được dùng gối ghép lại mà thành, lúc đó còn bị dọa lui mấy bước. Cuối cùng mới phát hiện ra, đó là do hắn nặn ra đầu của mình đặt trước gối, sau đó lại phủ chăn lên, mà những đồ đạc cùng đồ nghề trong phòng hắn đã lấy đi hết từ đó về sau, không không có gặp lại hắn.”

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy kỳ quái.

“Hắn thực sự nặn diện nhân giống như vậy? Ngay cả ngài cũng nhận không ra?” Bao Chứng hỏi.

Trần lão đầu gật đầu một cái, nói: “Còn không phải sao, thực sự khiến người ta tức chết! Ai, bắt quá những năm sau đó cũng không có tin tức của hắn, đồ đệ ta thực sự rất thích.”

Bao Duyên hỏi Trần lão đầu: “Lão nhân gia, có thể làm được như vậy, thì phải giỏi nhường nào a? Trừ đồ đệ của ngài, còn có ai có thể không?”

Lão đầu lắc đầu: “Nga, cái đó hẳn là cũng không chắc, thiên hạ ngoạ hổ tàng long, có điều nhất định sẽ không có nhiều người lắm đâu.”

Bao Chứng cho người tra một chút lai lịch của Hoàng Nguyệt Lâu này, mà ở bên kia, Diệp Tử Thiên vẫn còn tiếp tục chiến đấu cùng Bát ca.

Túc Thanh cũng không biết phải làm sao, đành gấp gấp thay cho biểu cô hẳn. Ân Hầu hí mắt trêu chọc người: “Đã nói là học nghệ không tinh đi? Ai bảo ngươi cả ngày từ sớm đến tối đều chỉ biết ăn chơi nhàn hạ, cho nên không có được bản lĩnh như thiên hạ!”

Diệp Tử Thiên cầm đồng bột mỳ mà đuổi Ân Hầu, nói: “Đã nói bùa của ta viết mới đúng, cái đó viết sai!”

Ân Hầu nhanh chóng chạy sang bên, còn tiếp tục: “Sách sách, lớn tuổi lên quên mất, nữ nhân tuổi càng cao tính khí càng khó chịu!”

“Tức chết!” Diệp Tử Thiên chỉ muốn giậm chân.

Hồng Cửu Nương và Lam Hồ Ly cũng giúp nàng đuổi Ân Hầu đi, Ân Hầu trốn sau lưng Thiên Tôn tiếp tục: “Xem đi, nữ nhân không biết nói đạo lý, hử chút là tức giận!”

Thiên Tôn ôm cánh tay, ngược lại cũng đồng ý với Ân Hầu: “Khuê nữ, có phải là thật sự học thuật không tinh không a?”

“Các ngươi đều không tin!” Diệp Tử Thiên sâu xa mà liếc mọi người một lượt, vén tay áo: “Được! Hôm nay cho các kiến thức một chút cái gì gọi thiên lý mã!” Nói xong liền chạy đến trù phòng. Hồng Cửu Nương cùng Lam Hồ Ly đều không thèm để ý đến Ân Hầu.

Ân Hầu ôm cánh tay nhìn trời, vẫn còn chưa buông tha: “Là ngựa là lừa, phải kéo ra mới biết được.”

Hồng Cửu Nương muốn phóng hỏa đốt râu của Ân Hầu, lại được Triển Chiêu khuyên nhủ.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu: “Tử di chuẩn bị làm gì?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái, tỏ ý hẳn cũng không biết.

Đang lúc mọi người nghi ngờ, chỉ thấy Diệp Tử Thiên mang từ trong trù phòng một con gà ra.

Trong trù phòng, đại nương cũng cảm thấy khó hiểu: “Mọi người đang làm cái gì đây? Con gà vừa mới được nhổ lông sạch sẽ lại lấy đi a? Chẳng lẽ lại thật sự muốn học nấu ăn sao?”

Chỉ thấy Diệp Tử Thiên lại mang con gà nhanh nhẹn đặt lên trên bàn, lại còn mang một đồng cái gì mà hắc cầu huyết với những thứ linh tinh khác, viết bùa chú sau đó dán lên trên đầu con gà kia, sau đó lại bắt đầu niệm chú. Mọi người tiếp tục ngoạ đầu chờ, không đến một hồi, Diệp Tử Thiên đột nhiên như vậy cái gì đó ra, ‘oanh’ một tiếng, một đám sương mù màu trắng bay lên.

Hai tiểu hài tử Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương giống y như đang xem tạp kỹ, nhanh chóng vỗ tay.....

Đang lúc hai bé vỗ tay, chỉ thấy con gà kia vốn đang nằm ngang trên bàn, đột nhiên đứng dậy.

“Oa...” Mọi người theo bản năng mà lui về phía sau mấy bước, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương lại tiếp tục há to miệng vỗ tay.

Bạch Ngọc Đường cầu mày nhìn con gà đứng trên bàn, một con gà trắng tinh trùng trục lanh lợi, vẫn cảm thấy có chút quỷ dị.

Triển Chiêu đột nhiên trêu chọc hẳn: “Có muốn mặc cho nó một bộ y phục không? Cái móng cũng lộ ra ngoài mất rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, lại nhìn Ân Hầu đứng xem náo nhiệt cách đó không xa một chút —— Thật là giống, quả nhiên đúng là ruột thịt đi!

Lúc này, liền thấy Diệp Tử Thiên bắt đầu chuyển động, theo động tác của nàng, con gà kia cũng bắt đầu chuyển động theo. Lam Hồ Ly cùng Hồng Cửu Nương chỉ biết đỡ trán.

Tình huống lúc này quả thật rất quái dị.

Sau đó, Diệp Tử Thiên thật sự phụng phịu a, mà con gà kia cũng phụng phịu theo.

Mọi người trợn mắt há mồm mà nhìn con gà không lông đang “nhảy múa” trên bàn, không cách nào có thể biểu đạt được tâm tình lúc này của mình.

Ân Hầu nhin cười đến cực khổ, hai vai cũng run run —— Nha đầu này từ nhỏ đến lớn đều tốt ngoạn như vậy!

Bên này, Diệp Tử Thiên làm động tác gì, con gà kia liền làm động tác y hệt như vậy, dùng cánh của mình chỉ cao thấp với xoay vòng vòng. Cuối cùng, tất cả mọi người trong viện đều chịu không nổi, có đến hơn một nửa đã cười đến đổ gục rồi.

Triển Chiêu ôm lấy vai Bạch Ngọc Đường mà cười đến nằm gục trên vai hắn, băng sơn vạn năm như Bạch Ngọc Đường cũng nhịn không được, cảnh tượng này thật quá buồn cười.

Thiên Tôn dở khóc dở cười —— Cô nương này tính cách thật nhị, khó trách sao lão quỷ kia lại thích trêu chọc đến vậy.

Bàng Dục cười đến đập bàn, Bao Duyên che miệng cố nhịn, Bao Phúc thì lặn lội đầy đất, Bàng thái sư cũng vuốt bụng —— Có lẽ cười quá nhiều rồi. Âu Dương Thiếu Chinh đứng cũng không vững, tâm nói, trong Triệu gia quân quá nhiều kỳ ba, thế nhưng xem ra, so với Thiên Ma cung thì thật sự còn kém quá xa a.

Long Kiều Quảng cũng cảm khái —— Một cô nương thật đẹp, sao lại thần thần quỷ quỷ lại nhị hoá như vậy a!

Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn Túc Thanh, ý kia —— Nếu ngày nào đó người cũng làm như vậy, ta đây liền đá người ra khỏi Hoả Phụng đường!

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương là vui vẻ nhất, nằm trên bụng Tiểu Ngũ mà lăn qua lăn lại, Tiêu Lương cười đến thở không nổi.

Tràng diện này có chút hỗn loạn, Bao đại nhân vừa cảm thấy buồn cười lại vừa cảm thấy thần kỳ, làm sao con gà kia lại có thể làm ra hành động giống hệt Diệp Tử Thiên đến vậy.

Cuối cùng, Diệp Tử Thiên cũng đã dừng lại, nhẹ nhàng chỉ con gà kia một cái, con gà lại nằm im tại chỗ, giống hệt như bộ dáng đã chết ban nãy.

Diệp Tử Thiên vỗ tay một cái, thiêu mi nhìn mọi người, ý kia —— Còn muốn xem lại không!

“Oa!” Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương lập tức vây quanh Diệp Tử Thiên, hỏi ban nãy làm thế nào.

Triển Chiêu cùng Công Tôn đi kiểm tra con gà kia.

Công Tôn nắm cánh con gà nhìn bên dưới, phát hiện ở cánh cùng chân và cổ đều có những điểm đỏ.

Triển Chiêu vẫy Bạch Ngọc Đường, ý bảo hắn cũng tới nhìn nha, Bạch Ngọc Đường đánh chết cung không muốn qua cái con gà này vừa mới chết, ban nãy còn làm cương thi, ai muốn tới gần chứ.

“Diệp cô nương, làm cách nào để con gà này động vậy?” Bao Chứng vô cùng tò mò.

“Dùng thần chú!” Diệp Tử Thiên thần bí nói một câu.

Hồng Cửu Nương ho khan hai tiếng, cùng Lam Hồ Ly mỗi người một bên kéo Diệp Tử Thiên, ý kia —— Nói thật đi!

Diệp Tử Thiên bắt đắc dĩ, từ túi sách bên hông lấy ra một món đồ bằng gỗ.

“Đây là gì a?” Triển Chiêu không hiểu, đột nhiên mộc bản kia động đậy.

Triển Chiêu cả kinh, vội vàng thả lại xuống bàn: “Sống a?”

Diệp Tử Thiên gật đầu một cái: “Thật ra thì bị khống chế cũng không phải là con gà kia, mà là loại trùng tử này.”

“Loại trùng tử này rất thú vị.” Diệp Tử Thiên nói, cầm lên một con trong đó, xua tay với mọi người đang vô cùng kinh hãi: “Không cần phải sợ, nó không cắn người đâu.” Mọi người liền thở phào nhẹ nhõm.

“Thật ra thì ở đây có hai con.” Diệp Tử Thiên vừa nói vừa đem con trùng tử mập mập đặt lên trên bàn, nó lập tức chia làm hai.

“Loại này chính là song sinh trùng?” Công Tôn hỏi.

Diệp Tử Thiên gật đầu một cái: “Công Tôn tiên sinh thật là bác học đa tài, loại tà môn ngoại đạo này cũng biết.”

“Cũng chỉ là thấy qua trong sách mà thôi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy vật sống.” Công Tôn cảm thấy hứng thú nói: “Tương truyền, song sinh trùng đều là sống trong thi chết, rất nhiều trộm mộ xông vào nghĩa địa đều cho là đụng phải cương thi, thật ra thì đều do loại trùng tử này đang tác quái mà thôi.”

Mọi người nghe nói, Bao Duyên vẻ mặt rất kính phục mà nhìn Công Tôn, quả nhiên là bác học đa tài a!

Bao Chứng nháy mắt với Bao Duyên mấy cái, ý là — Học chút!

“Trùng tử này bình thường đều là song sinh, không bao giờ xa rời nhau, thích ăn xác động thực vật.” Diệp Tử Thiên vừa mới nói ra, chỉ thấy mọi người đều lộ ra thần tình phức tạp.

Triển Chiêu theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường, quả nhiên, Ngũ gia đã mang về mặt chán ghét, giống như sắp ói cả cơm ra đến nơi.

“Thật ra thì, trùng tử ăn xác thối rất nhiều ...”

“Khái khái..” Lam Hồ Ly ho khan một tiếng, cắt đứt những lời giảng giải tiếp theo của Diệp Tử Thiên, ý kia — Lại nữa! Nhảy qua đoạn ghê tởm này đi!

Diệp Tử Thiên bĩu môi nói tiếp: “Loại trùng tử này là cổ trùng, bởi vì là song sinh nên hai con trùng đều rất gần bó tương sinh với nhau!”

“Gần bó tương sinh?” Triển Chiêu hỏi: “Chính là một con động thì con kia cũng động y hệt sao?”

“Đúng vậy, mặc dù là song sinh, nhưng cũng phân ra chủ trùng cùng thứ trùng, rất nhiều cổ sư hoặc thầy trừ tà sẽ đem thứ trùng bỏ vào vật muốn điều khiển, sau đó dùng hai tay giống như điều khiển tượng gỗ mà điều khiển chủ trùng, như vậy, thứ trùng cũng sẽ làm theo những hành động của người điều khiển.”

“Vì vậy những thứ kia đều là do người điều khiển trùng điều khiển sao?” Triển Chiêu hỏi.

Diệp Tử Thiên cau mày, tựa hồ cũng không thể khẳng định chắc chắn: “Loại trùng tử này khí lực rất nhỏ, bình thường chỉ dùng để điều khiển người giấy hay những tiểu động vật mà thôi, con gà này bên trong cũng phải thả đến mười ha con. Hơn nữa trùng tử này rất khó tìm, cũng không thể nói chuyện a!”

Mọi người suy nghĩ một chút — Đúng vậy, mấy diện nhân kia có thể nói chuyện, khuôn mặt mặc dù biểu tình cứng nhắc nhưng đích xác cũng có biểu lộ.

“Bất quá a.” Diệp Tử Thiên lại nói: “Ta cũng đã nghe phụ thân nói qua, có một số song sinh trùng lớn lên cũng rất to, nhưng loại trùng tử đó thường chỉ có trong những quan tài cổ, đặc biệt là những quan tài thượng hạng. Thi thể sau khi phân huỷ hết, thi du đặc biệt nhiều, đem trùng tử bỏ vào trong đó nuôi nửa năm, khí lực cũng vô cùng lớn!”

“Quan tài”

Nghe đến đây, Bao Duyên đột nhiên sờ cằm: “Di? Có thể có quan hệ với cái cửa hàng điều ký kia không?”

Được Bao Duyên nhắc nhở, mọi người cũng đã nhớ ra, cửa hàng Điều Ký bán quan tài được đào ra từ nghĩa địa, lại đều là cổ quan! Những thi thể bên trong quan tài kia, liệu có phải là thức ăn để nuôi trùng tử không a?

“Còn một chuyện khác, tương đối khả nghi.” Diệp Tử Thiên vừa nói, vừa rút ra hoả tập, hướng về phía trùng tử mà quơ quơ

Mọi người liền thấy trùng tử kia đột nhiên giãy dụa hai cái, sau đó nằm yên bất động! Kỳ quái nhất là — trùng tử phát ra một tiếng kêu cổ quái.

“Sẽ kêu sao?” Tiểu Tứ Tử ngạc nhiên.

“Thanh âm này....” Mọi người cau mày, mặc dù rất yếu ớt thế nhưng rất giống tiếng kêu thảm thiết.

“Trùng tử này vô cùng sợ lửa!” Diệp Tử Thiên nói: “Gặp phải lửa thì không thể động đây, bị hoả thiêu thì sẽ kêu thảm thiết, nói chung sẽ sợ lửa, bởi vì...”

“Bởi vì chúng ăn thi du a.” Công Tôn hiểu ra: “Nói cách khác, những diện nhân kia sở dĩ bất động là do những trùng tử này đã bị thiêu chết, mà không phải do toả hồn phù?”

“Lúc Yến Phi bị thiêu chết, tiếng kêu đó cũng vô cùng quỷ dị, thì ra là do trùng tử này a.” Hồng Cửu Nương ngược lại cảm thấy so với chuyện hồn phách cái này còn đáng tin hơn nhiều!

“Vậy tại sao khi lấy ra bùa kia, cơ thể lại bị tan ra?” Triển Chiêu không hiểu.

“Lại bị tan vụn sao?”

Mọi người còn đang nghi ngờ, Trần lão đầu đang xem náo nhiệt đột nhiên sờ cằm: “Cái đó nặn hình nhân nếu như dùng thêm mỡ, mỡ có thể giúp cố định mặt người lâu hơn một chút.”

Mọi người nghe đến đó, đột nhiên cùng hít một ngụm lạnh khí: “Chắc không phải là dùng thi du để nặn mặt người đó chứ?”

Lão đầu yên lặng mà niệm một câu: “A di đà phật.”

“Mỡ bị đốt trụi cho nên thi thể mới tan ra sao.” Bạch Ngọc Đường lại cau mày: “Thế nhưng, Lý Trọng Tiến chỉ bị đốt bùa mà thân thể cũng tan.”

Mọi người đều gật đầu — Luôn cảm thấy cách giải thích này hơi có chút gượng gạo, cũng có một số chỗ nghĩ không thông.

“Cứ cho tất cả đều là do trùng tử tạo thành. Khổng chế người cũng thông qua trùng tử.” Âu Dương Thiếu Chính khó hiểu: “Vậy tại sao lại có thể nói? Tính cách đều giống nhau như đúc?”

Nói đến chỗ này, mọi người chỉ thấy Ân Hầu cùng Thiên Tôn đột nhiên nhìn nhau một cái, tựa hồ nghĩ ra chuyện gì.

“Có phát hiện gì sao?” Triển Chiêu đi qua hỏi Ân Hầu.

Ân Hầu trầm ngâm một lát, nói: “Thật sự có người làm được như vậy, còn làm được như thật...”

“Người nào a?” Triển Chiêu hỏi.

Ân Hầu khẽ cau mày: “Trong giang hồ có một quái nhân, hồi nhỏ làm nghề ca diễn, có thể bắt chước người khác không chỉ là thần thái cử chỉ, ngay cả thanh âm cũng giống.”

“Nhưng mà hắn cũng không phải người xấu, hơn nữa nhiều năm rồi cũng không hỏi thế sự.” Thiên Tôn thấp giọng nói.

“Người đó từng gặp Hoàng Thạch Hải? Hắn lớn tuổi như vậy sao.” Bao Duyệt hỏi.

Bàng Dục chọc chọc Bao Duyệt: “Đều nói người là thư ngọc, nếu như chưa từng có ai gặp qua hắn, vậy thì cái đồng kia có hành động thế nào đi nữa thì cũng đâu có ai biết được là thật hay giả chứ!”

Tất cả mọi người đều gật đầu.

“Còn một vấn đề này nữa.”

Lúc này Bạch Ngọc Đường cùng Âu Dương Thiếu Chính đồng thanh nói.

Tất cả mọi người đều nhìn hai người.

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, Bạch Ngọc Đường ý bảo Âu Dương Thiếu Chính nói.

Âu Dương Thiếu Chính cũng không khách khí, hỏi: “Không nghi ngờ việc trùng tử có thể khống chế người, nhưng mà ta đánh nhau cùng cái tên giả Lý Trọng Tiến kia, tại sao hắn lại có khí lực lớn đến vậy?” Mọi người cũng cảm thấy không thể nào chỉ thông qua mấy con trùng tử lại có thể khống chế được sức mạnh của diện nhân mềm đến vậy.

“Cũng có chỗ không hiểu nữa.” Bạch Ngọc Đường nói: “Công phu thì có thể giả, nhưng nội lực lại không thể, tại sao diện nhân lại có nội lực thâm hậu như vậy?”

Tất cả mọi người đều theo bản năng mà nhìn Diệp Tử Thiên.

Diệp Tử Thiên nháy mắt mấy cái, xua tay: “Cái này ta cũng không biết, có lẽ là thuật lừa gạt gì đó đi.”

Ân Hầu hí hửng: “Chẳng lẽ lại thật sự có tá thi hoàn hồn, ai da, học tinh học nghệ cái gì quả nhiên là một bất hiểu nữ không thừa kế nổi độc môn gia.”

Tử Thiên giận nha, nắm cánh tay Ân Hầu: “Mới không có! Vu thuật nguyên căn bản không cách nào đem người chết hoàn sinh hết! Tất cả đều là dựa vào cơ quan lừa gạt mà thôi!”

“Cung chủ sao lại khi dễ Tử Thiên!” Lam Hồ Ly cũng chạy qua giúp Diệp Tử Thiên nắm Ân Hầu. Hồng Cửu Nương cũng chạy qua nắm Ân Hầu không thể làm gì khác là trốn sau lưng Triển Chiêu. Triển Chiêu bất đắc dĩ mà khuyên mọi người —— Mấy người này cộng vào cũng mấy trăm tuổi, vậy mà vẫn còn chẳng khác gì tiểu hài tử.

“Ân...” Lúc này, Bao đại nhân đột nhiên trầm ngâm một chút, hỏi Triệu Phổ: “Cửu Vương gia thấy thế nào?”

Triệu Phổ vẫn một mực ở bên cạnh xem náo nhiệt nhưng cũng chưa có phát biểu ý kiến, đột nhiên nghe thấy Bao Chứng hỏi mình, liền hồi phục tinh thần: “A?”

Công Tôn phát hiện Triệu Phổ hình như có tâm sự gì đó, dáng vẻ như đang du ngoạn tận đâu đâu, liền vỗ hân: “Đại nhân hỏi thấy thế nào?”

“Nhìn cái gì?” Triệu Phổ có chút mờ mịt, mọi người đều nhìn Triệu Phổ —— Xem ra mọi người nói nửa ngày, hân một câu cũng nghe không thấy.

Âu Dương hỏi Triệu Phổ: “Nghĩ cái gì thế?”

Triệu Phổ cau mày nói: “Dùng cách gì để khống chế diện nhân, là cương thi cũng được, cải tử hồi sinh cũng tốt, đều không phải là vấn đề lớn.”

“Vậy vấn đề lớn là gì?” Công Tôn không hiểu.

Triệu Phổ nhìn mọi người một chút, nói: “Chuyện này nếu như là truyền ra ngoài, nếu là cải tử hồi sinh nhất định sẽ kinh động dân chúng trong thành, rồi không quá mấy ngày sẽ truyền khắp hoàng thành ...”

Tất cả mọi người cau mày: “Cái này sao ...”

“Các người cũng đã nghe Lý Trọng Tiến cùng Lý Quân đó nói gì rồi, đó là phụng mệnh Chu hoàng Sài Vinh mà đến chinh phạt phản thần.” Triệu Phổ nói: “Vạn nhất thật sự ngày nào đó còn làm ra cả một cái Sài Vinh đến đòi Triệu Trinh giang sơn thì phải làm sao bây giờ?”

Mọi người liền hai mặt nhìn nhau. Bao Chứng sờ sờ chòm râu, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

“Có lý!” Bằng Cát gật đầu một cái: “Khó trách ban này Bát Vương gia lại có biểu lộ như vậy.”

“Cái này nói là huyết chủ diện nhân cũng được, tá thi hoàn hồn cũng tốt, gồm cả chuyện Phương Tuấn lúc trước với cả việc Phương Phách tạo phản lúc này, tất cả đã đều được sắp xếp từ trước rồi!” Bao Chứng vỗ cái bàn: “Chúng ta đến lúc này đều là điều tra nhằm hướng, để người ta lợi dụng, suýt nữa thì thành sai lầm lớn a!” Đăng bởi: admin

15. Chương 15: [Ý Thức Của Minh Sủng]

CHƯƠNG 15. [Ý THỨC CỦA MINH SỬNG]

Triển Chiêu gặm con cua, liền nghe Bạch Ngọc Đường ghé lại gần mình nói một câu: “Miêu, danh tiếng bị đoạt hết rồi.”

Triển Chiêu mở to đôi mắt nhìn hấn, ý kia như đang muốn nói —— Đùng nha? Làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy thật không có cảm giác tồn tại gì hết!

Bạch Ngọc Đường gấp cho hấn một đĩa thức ăn —— Không sao, dù sao thì người cũng là Minh Sủng của Khai Phong phủ, không cần sợ, lần sau bắt Sài Vinh, đoạt lại thanh danh này, để Triệu Trinh phong người thành Thiên hạ đệ nhất Minh Sủng là được!

Điều gây khó hiểu cho mọi người lúc này, ngoại trừ việc diện nhân quỷ dị sống lại còn có thêm cả mục đích của việc hồi sinh diện nhân, có thể nói là càng nghĩ càng lo.

Quả nhiên, chuyện này ngay hôm sau đã được truyền ra ngoài, rất nhanh chóng sẽ lan nhanh đến dân chúng toàn thành, mọi người đều hỏi —— Người chết có thể sống lại a? Vậy là thế nào?

Nhưng đúng là ngày đó có nhiều người nhìn thấy Phương Vũ, Phương Vũ đã chết nay lại còn sống, đây không phải là sự thật sao!

Đến gần tối, trong Hoàng cung.

Triệu Trinh ngồi ở thư án trong thư phòng. Trong tay còn bưng một bát canh, hấn đang ăn gà hầm, gần đây Ngự thiện phòng ninh rất nhiều món bổ cho Bàng phi, Bàng phi ăn không hết liền bảo người mang đến cho Triệu Trinh. Thật ra thì, đây là cách Bàng phi tẩm bổ cho Triệu Trinh Vì vậy, theo cách nói của Tiểu Tứ Tử thì “Gần đây Long Long rất mập.”

Triệu Phổ vào thư phòng, thấy Triệu Trinh chẳng khác gì lúc nhỏ ngồi ở trên bàn, vừa đặt tấu chương trên đùi vừa ăn.

Triệu Phổ cười nói: “Mùi vị không tệ a.”

Triệu Trinh còn vừa gặm đùi gà vừa vô tư nói: “Nhân lúc còn sống thì phải ăn nhiều một chút, chớ đến lúc nào đó chết đi, chôn xuống rồi còn bị người ta moi ra, đến lúc đó muốn cũng không có ăn được rồi.”

Triệu Phổ dở khóc dở cười, đi tới bên cạnh bàn, thấy trên bàn còn có một thực hạp, mở ra nhìn, bên trong còn có một ***g tổ yến đồn nhân sâm, lập tức thuận tay cất vào trong áo.

Triệu Trinh nhai thịt gà híp mắt nhìn hấn: “Cửu thức, sao người lại đoạt canh tổ yến của ta? Trẫm muốn bồi bổ, gần đây thân thể trẫm không tốt a.”

Triệu Phổ bĩu môi: “Ta mới không tốt đây, ta vừa mới đánh nhau với quỷ một trận.”

Triệu Trinh vẽ mặt ta đây rất không tin mà nhìn hấn: “Người mà lại ăn canh tổ yến? Từ trước đến nay người không thích ăn đồ ngọt, hơn nữa còn xem thường điểm tâm mà!”

Triệu Phổ còn đang nhìn tiếp tầng bên dưới thực hạp xem còn thứ tốt nào nữa không, vừa tà tà liếc hấn: “Ta khi nào thì xem thường điểm tâm?”

“Từ nhỏ đến lớn người đều nói vậy, điểm tâm là thứ mà đám thư sinh, đàn bà mới ăn, nam tử hán đại trượng phu phải ăn thịt!” Triệu Trinh vừa nói, vừa tiến tới hỏi Triệu Phổ: “Vậy người cầm canh tổ yến đi là mang đến cho nữ nhân ăn hay là cho thư sinh ăn?”

Khoẻ miệng Triệu Phổ rút rút: “Ta cầm đi cho Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử ăn.”

“Tiểu hài tử mà ăn tổ yến với lộc nhung?” Triệu Trinh thấy Triệu Phổ lại thuận tay cướp đi một tô cháo bào ngư nấu lộc nhung, lại càng không tin: “Công Tôn để cho Tiểu Tứ Tử ăn mới lạ ... ân...” vừa nói đến đây, Triệu Trinh dừng lại một chút: “Nhắc mới nhớ, người cầm đi chứ không phải là cho Công Tôn ăn đi?”

Mí mắt Triệu Phổ trực nháy, bĩu môi nói: “Ta đưa cho thư ngọc kia ăn làm gì?”

“Nga, vậy cũng đúng a.” Triệu Trinh cầm tăm xỉa răng nói: “Gần đây Trẫm thấy Công Tôn tiên sinh có chút mệt mỏi, liền đặc biệt dặn Ngự thiện phòng làm mấy món tẩm bổ, định bảo người cầm đi đây.”

Triệu Phổ nghe xong thiêu mi một cái.

“Nhắc tới, người tìm Trẫm làm gì?” Triệu Trinh tò mò.

“Nga, nói cho người một tiếng, ta để Kiều Quảng mai phục những người này ở gần hoàng cung, người cũng bảo Nam Cung Kỷ gần đây cần phải tăng cường thủ vệ, đặc biệt là chỗ của Bàng phi cùng Thái hậu.”

Triệu Phổ vừa nói vừa cầm một viên tôm đút vào miệng, lại vừa nhai vừa đi ra ngoài: “Ta còn bảo lão Hạ phải bình mã đến đây, ta muốn đập tan lão Phương Phách bên Hoài Nam kia.”

Triệu Trinh gật đầu, nhìn Triệu Phổ ra khỏi viện liền hướng đến Ngự thiện phòng phía Tây mà đi, cười lắc đầu —— Không thành thật!

.....

Trong Khai Phong phủ, Triển Chiêu đứng ở cửa phòng ngỗ tác, dựa vào khung cửa mà nhìn vào trong.

Trước mắt Công Tôn lúc này không phải là đồng bột mì mà là một cái ***g, bên trong ***g còn có hai con chuột trắng.

Công Tôn đang mài một ít dược phấn, hình như là đang chế tạo phương thuốc gì đó, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đều ngồi một bên chăm chú nhìn.

Lâm Dạ Hỏa ở bên ngoài viện chạy vào, liếc cái đã nhìn thấy Triển Chiêu, chạy ngay tới: “Triển Tiểu Miêu!”

Triển Chiêu hí mắt xoay mặt nhìn hắn, cái tiếng “Lâm Hoả Kê” đã tới ngoài miệng lại nuốt trở về, suy nghĩ một chút, bỏ đi, làm người cũng nên tốt bụng một chút.

“Con chuột kia đâu?” Lâm Dạ Hỏa nhìn quanh bốn phía, phát hiện chỉ có mấy người này.

Triển Chiêu sờ sờ cằm: “Ngoại công cùng Thiên Tôn vừa rồi ra ngoài dùng xong trà trưa, lúc quay trở về ngoại công đến xem một chuyện náo nhiệt nào đó, quay đầu lại liền thấy Thiên Tôn biến mất, cho nên hai người đó đi tìm rồi.”

Lâm Dạ Hỏa bắt đắc dĩ: “Thiên Tôn lại đi lạc sao?”

Triển Chiêu gật đầu một cái: “Người nếu nhàn rồi cũng chạy đi tìm giúp một chút đi.”

Lâm Dạ Hỏa cười một tiếng, tiến tới bên cạnh Triển Chiêu: “Ai nha, đúng lúc Bạch Ngọc Đường không có ở đây, hai chúng ta lén lút hẹn hò, thế nào?”

Vừa mới dứt lời, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương cùng nhau ngẩng đầu nhìn qua, nghiêng đầu —— vụng trộm sao?

Lâm Dạ Hỏa lại tiếp tục thu được ánh mắt bạo liệt của Công Tôn —— Không cho phép người dạy hư nhĩ tử nhà ta!

Lâm Dạ Hỏa cười hì hì dùng cùi chỏ đụng vào Triển Chiêu một cái: “Hai ta đi ăn một bữa?”

.....

“Nhìn thấy người, cho dù là cật hoá cũng muốn tuyệt thực thôi.”

Lâm Dạ Hỏa vừa mới nói xong, còn chưa nghe thấy Triển Chiêu nói tiếng nào đã nghe thấy một thanh âm lạnh như băng truyền đến —— Có điều, hình như cũng không phải là tiếng của Bạch Ngọc Đường.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trâu Lương mang theo hai con đại cầu đi vào trong viện, dường như là nghe được câu chuyện, liếc Lâm Dạ Hỏa một cái.

Lâm Dạ Hỏa hí mắt nhìn: “Tên câm kia, người có ý gì?!”

Trâu Lương đến trước mặt hắn, tiếp tục chế nhạo hắn: “Hỏi câm có ý gì, người là đang nói người bị ngốc sao?!”

Lâm Dạ Hỏa tức đến run người, vén ống tay, Triển Chiêu thấy lại sắp có đánh nhau, liền chuyển đề tài, hỏi Trâu Lương: “Cầu này ở đâu tới a?”

“Trong doanh trại nuôi đó.”

Khi Trâu Lương đang nói chuyện, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đã chạy ra, đứng ở khung cửa nhìn hai con đại cầu thật to.

Hai con đại cầu kia dáng vẻ gần giống như lang, uy phòng lắm liệt, ngồi bên cạnh Trâu Lương không hề nhúc nhích, thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đang quan sát mình, cũng ngoẹo đầu nhìn hai tiểu hài nhi, ánh mắt cũng rất hiền, cho thấy chúng rất thích người, tính tình lại ôn thuận.

“Thật là hai chú cầu rất có tinh thần a!” Triển Chiêu ngồi xổm xuống xoa đầu nó a.

Hai con đại cầu này liền ngoe nguẩy đuôi với hần, xem ra là cảm nhận được Triển Chiêu có quan hệ tốt với Trâu Lương, cho nên đối xử như với bằng hữu tốt của chủ nhân nó.

Lâm Dạ Hỏa trừng mắt nhìn, ngẩng mặt lên, tựa hồ có chút không được tự nhiên: “Miêu vẫn tốt hơn chút! Cầu thì có cái gì Không đáng yêu!”

Tiểu Tứ Tử đang sờ sờ cổ của đại cầu, nghe được Lâm Dạ Hỏa nói, ngẩng mặt lên kinh ngạc mà nhìn hần, nói: “Tiểu Lâm Tử, người không thích cầu a? Cầu ngoan như vậy!”

Lâm Dạ Hỏa xoa lỗ mũi, tựa hồ cũng không phải rất tự tại, ngửa mặt nói: “Không thích!”

Lúc này, có một con đại cầu tiến đến, ngửi ống quần Lâm Dạ Hỏa một chút, sau đó hướng về phía hần mà vẫy cái đuôi, phát ra một thanh âm ư ử.

Lâm Dạ Hỏa cúi đầu, nhìn chằm chằm con cầu kia.

Cứ thế mà nhìn thẳng vào mắt nó.

Khoẻ miệng Tiêu Lương rút rút: “Đừng nhịn nữa....”

Vừa dứt lời, Lâm Dạ Hỏa đã nhào qua ôm chặt cổ con cầu kia: “A! Quả nhiên cầu vẫn là khả ái nhất a! Lang cầu cái gì cũng đều ngoan hết, Miêu là phiền nhất a!”

Triển Chiêu ngược lại cười rất tươi —— thì ra Lâm Dạ Hỏa là một tên cầu si, khó trách bình thường lúc nào cũng giống hệt một con chó nhỏ.

Lâm Dạ Hỏa ngồi cùng một con đại cầu hết ôm ôm lại cọ cọ, Trâu Lương không nói gì đứng nhìn —— liếc mắt cái đã nhận ra là huynh đệ thất lạc nhiều năm

Tiểu Tứ Tử hỏi Tiêu Lương: “Tiểu Lương Tử, Tiểu Lâm Tử thật sự thích cầu sao?”

Tiêu Lương gật đầu: “Đúng vậy, trong Hoả Phụng đường nuôi không biết bao nhiêu là cầu, nếu như ai mà ăn thịt cầu để cho hần nhìn thấy thì xong đời rồi! Hơn nữa hần thích đại cầu nhất!”

Tiểu Tứ Tử sờ cằm: “Không nhìn ra nha! Ta còn tưởng hần thích miêu chứ!”

Tiêu Lương bĩu môi một cái: “Làm bộ thôi, hần một chút cũng không thích miêu, nếu không phải là muốn so cao thấp với Bạch Ngọc Đường thì đời nào hần chịu nuôi mèo. Hần có quan hệ tốt với cha ta như vậy, là bởi vì hần thích nhất cớ cùng huy phù của Lang Vương a.”

Tiểu Tứ Tử há miệng —— Thật không ngờ a.

Triển Chiêu ôm cánh tay đứng ở một bên cảm khái —— Thật ra thì tính cách của Lâm Dạ Hỏa cũng quá không bình thường đi.

Trâu Lương nhìn trời một chút, đưa tay vỗ vỗ Lâm Dạ Hỏa: “Ai, buông huynh đệ người ra đi!”

Lâm Dạ Hỏa đang ôm một con đại cầu đây, ngẩng mặt lên nhìn hần —— Không nghe thấy, nói gì?”

Trâu Lương đưa tay sờ sờ cằm, quay mặt đi chỗ khác —— Dáng vẻ của Lâm Dạ Hỏa ngẩng mặt lên ban nãy, thật giống hệt một con cầu con.

Tiêu Lương hí mắt nhìn Trâu Lương —— Cười!

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái —— Trâu Trâu lại cười!

Triển Chiêu cũng kinh ngạc —— Thật sự cười!

“Hoắc, người cũng có lúc cười a?”

Lúc này, Long Kiều Quảng chạy vào, vỗ bả vai Trâu Lương: “Tìm được nguyên soái không? Lấy nhiều cầu đến như vậy là muốn làm gì?”

Triển Chiêu không hiểu: “Rất nhiều cầu sao?”

“Đúng vậy, nguyên soái bảo tìm năm trăm con quân khuyến tới.” Long Kiều Quảng nói: “Năm trăm con này chẳng qua là được đưa từ biên quan tới, ngồi mã xa gần nửa tháng, người có thấy mập không a.”

“Triệu Phổ tìm nhiều cầu tới làm chi?” Công Tôn không hiểu. Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cầu kêu, sau đó thay phiên nhau kêu lên.

Triển Chiêu đi ra ngoài liếc mắt nhìn một cái Được chứ! Ngoài cửa Khai Phong phủ hùng hùng tráng tráng năm trăm đại khuyến, ngồi theo hàng ngũ chỉnh tề, bên người mỗi con đều có một giáo khuyến đứng cạnh. Lúc này, mấy trăm đại khuyến này đều đồng loạt hướng về một mục tiêu mà kêu lên.

Đám người Triển Chiêu nhìn sang, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hưu đã tìm được Thiên Tôn, Thiên Tôn còn cầm trong tay mấy bức hoạ, trông đáng vẻ rất thoả mãn, Bạch Ngọc Đường lôi tay áo hắn, có lẽ sợ hắn lại lạc mất.

Vào lúc này, đám khuyến kia không có nhằm vào bọn Bạch Ngọc Đường, mà là nhắm vào Tiểu Ngũ bên cạnh hắn.

Tiểu Ngũ bị Bạch Ngọc Đường dẫn ra bên ngoài tìm Thiên Tôn, phải nhờ đến nó mới có thể tìm ra nhanh như vậy.

Lúc Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hưu tìm được Thiên Tôn, hắn còn đang ngồi ở một khối đá ven đường, có hai tên côn đồ đang nói muốn mời hắn ăn cơm, Thiên Tôn còn đang rất nghiêm túc suy nghĩ nữa.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời —— Mấy người này hắn từng thấy Triển Chiêu giáo huấn qua, là mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ ở Khai Phong phủ, thường làm những chuyện trộm chó đánh gà, nếu thấy mỹ nhân liền mon men đến gần, là người đàn ông thì trêu đùa một chút, người ngây ngô ngốc nghếch liền lập tức lừa đi bộ dạng này của bọn chúng, có lẽ là muốn gạt Thiên Tôn bắt đi đây.

Hai tên lưu manh này lúc trước khi người Khai Phong phủ vẫn ở lại thì cũng không phải người tốt, nay người Khai Phong phủ không còn ở đây, Triển Chiêu bọn chúng sợ nhất cũng không còn ở lại, liền ở ngay trên đường cái làm chuyện xấu xa mà không sợ bị bắt.

Bất quá gần đây mọi người đều trở lại, bọn họ cũng không tiện tiếp tục hành hoành, yên phận hơn.

Đúng lúc hai người này muốn ra ngoài nhìn xem có cái gì khả nghi không để tiếp tục hành sự, lại nhìn thấy một người tóc bạch kim nam tử, đẹp tựa thiên thần đang đi tới đi lui một chỗ, hình như là lạc đường. Hai tên này liền thương lượng với nhau, cảm thấy đây có lẽ là người nơi khác, nhìn hắn tư văn như vậy, có lẽ là một thư sinh, tóc màu bạch kim, nói không chừng còn là ngoại tộc, ai nha, đẹp mắt như vậy có lẽ sẽ bán được rất nhiều tiền a.

Vì vậy, hai người liền tiến đến hỏi Thiên Tôn có phải lạc đường hay không, lại nói có thể dẫn hắn về nhà, Thiên Tôn còn thật vui vẻ, tâm nói Khai Phong phủ quả nhiên nơi nơi đều là người tốt nha!

Đang nói chuyện, hai tên lưu manh còn nghe thấy sau lưng có người ho khan, quay đầu nhìn lại bị dọa cho hồn phách lên mây —— Bạch Ngọc Đường!

Những người biết Triển Chiêu đương nhiên đều biết Bạch Ngọc Đường, hai tên lưu manh này bản lĩnh nhỏ đương nhiên lá gan cũng nhỏ, tâm nói —— Xong rồi, xong rồi! Bị Triển Chiêu tóm cùng lắm là bị bắt lại đánh một trận, bị Bạch Ngọc Đường bắt nói không chừng còn bị làm thịt!

“Ai nha, Ngọc Đường!” Thiên Tôn nhảy tưng tưng lên: “Vi sư muốn mua một nghìn cọng mực, nhưng khắp nơi đều không cửa hàng nào tốt hết!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, tâm nói người mua nghìn cọng mực làm gì, không quá hai ngày lại làm rơi vỡ.

Nhìn lại hai tên tiểu lưu manh kia, bọn chúng bị dọa há to miệng y như một con cóc —— Vi sư? Đây chính là sư phụ Bạch Ngọc Đường?

“Hai vị tiểu huynh đệ này là người rất tốt a!” Thiên Tôn cười híp mắt nói với Bạch Ngọc Đường: “Vi sư bị lạc đường, bọn họ nói muốn dẫn đường a!”

Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi, mắt lạnh mà nhìn hai người kia: “Nga?”

“A a.... Phải phải.” Hai tên côn đồ cắc kè nói xong vội vàng chạy.

Thiên Tôn còn vẫy vẫy tay từ biệt với hai người đó, Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ kéo hần đi, một đường trở về, Thiên Tôn còn đi không đành lòng chút nào, thiếu chút nữa đã lạc mất đến hai lần, sau đó Bạch Ngọc Đường còn mua cho hần hai bức cổ hoạ, hần mới chịu đành lòng mà đi, nói phải về nhà, sau còn muốn mua nghiên cọ mực.

Đến cửa Khai Phong phủ, trận này thật khiến cho hần sợ hết hồn.

Tiểu Ngũ vốn là đang hoan hoan hỉ hỉ chạy ở phía trước, vừa mới quẹo vào một cái, đã đối mặt với đám đại quân khuyến kia.

Đàn khuyến dường như cũng hiếm khi nhìn thấy con cọp, vì thế mà cùng hướng về phía Tiểu Ngũ sửa vang.

Tiểu Ngũ liền trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường —— Hảo hán không sợ thua thiệt trước mắt a!

Thiên Tôn cũng trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường —— Thật nhiều cầu!

Lúc này chỉ thấy Trâu Lương đi từ trong Khai Phong phủ ra, huyết gió một cái.

Đám quân khuyến lập tức an tĩnh lại, tập thể quay đầu, ngược mắt nhìn Trâu Lương.

Nói đến cũng đúng lúc, Triệu Phổ lúc này cũng về tới, trong tay còn xách theo thực hạp, vừa cau mày mà hỏi Long Kiều Quảng: “Mang hết đến nơi này làm gì? Sao không chia nhau mà tìm đi.”

Long Kiều Quảng gật đầu, liền phân phái người, mang theo đám đại khuyến, tản ra bốn phương tám hướng.

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng vào đến cửa, hỏi Triển Chiêu: “Thế nào?”

Triển Chiêu xua tay, hần cũng mới vừa nhìn thấy cầu a.

Triệu Phổ tung người xuống ngựa, nói: “Phương Phách cũng không có trở về Tần Hoài, mật thám báo lại, hần đến nửa đường liền mất tích, lão tử hoài nghi hần đang ẩn nấp trong một cái sơn cốc nào đó, cho nên để cho lũ cầu đó tìm một chút, mặt khác” Triệu Phổ nhìn chung quanh một chút: “Di, thư gốc kia đâu?”

“Phụ thân vừa rồi còn ở đây a.” Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương cùng chạy trở lại.

Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh Triển Chiêu, quơ quơ thực hạp trong tay: “Có đói bụng không?”

Triển Chiêu vẻ mặt chán ghét mà nhìn Bạch Ngọc Đường —— Người sao lúc nào cũng mua đồ ăn cho ta, làm như ta là cật hoá vậy.

Bạch Ngọc Đường tâm nói, người vốn là một tên cật hoá mà, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Tứ ca sai người đưa cua tới, vừa mới chưng xong.”

Triển Chiêu liền ôm thực hạp qua, nói: “Ai nha, thực sự cũng có chút đói.” Vì vậy cùng Bạch Ngọc Đường xoay người tiến vào trong phủ.

Ân Hầu ôm cánh tay bực mình mà đứng ngoài cửa, Thiên Tôn nín lại cánh tay hần: “Ai nha, người nhanh chóng vào nhà đi a, cẩn thận một hồi lại lạc mất!”

Ân Hầu hung hăng mà trợn mắt trừng hần.

Tất cả mọi người đều đi đến phòng ngũ tác gọi Công Tôn, Triệu Phổ đem thực hạp của mình đưa cho bọn nha hoàn chuẩn bị văn thiện.

Triệu Trinh cũng thật có tâm, biết đợt này người của Khai Phong phủ mệt mỏi, cho lên chuẩn bị cả một bàn tiệc lớn đều là những món tấm bổ, để cho Triệu Phổ mang về.

Chờ cho đến khi mọi người đến phòng ngõ tác lại gặp Công Tôn đang xách theo cái ***g chạy ra ngoài, kỳ quái nhất chính là, con bạch thử ban nãy rõ ràng đã chết nay lại sống lại.

“Đi?” mọi người đều rất hiếu kỳ, nhìn con chuột kia.

Triển Chiêu cau mày: “Kỳ quái a, chẳng phải vừa rồi bị người độc chết sao!”

Bạch Ngọc Đường lại rất là thắc mắc —— Làm gì mà phải mang con bạch thử đến thử thuốc chứ? Hắc thử không được sao?

Công Tôn vẻ mặt vô cùng hưng phấn nói cho mọi người: “Các người nhìn một chút có phải là đang sống không? Có phải là đang sống thật tốt không?”

Mọi người hai mắt nhìn nhau một cái —— Đúng vậy!

Công Tôn đối với Triển Chiêu mà nhấp nháy mắt nói: “Đem đầu nó chém rớt xuống.”

“A.....” mọi người đều hít sâu một ngụm khí lạnh.

Triệu Phổ đưa tay sờ trán Công Tôn: “Người có phải đói bụng không a? Sao hôm nay lại dị thường hung ác như vậy.”

Khoẻ miệng Triển Chiêu cũng giật liên hồi: “Làm gì a? Thật vất vả nó mới sống lại!”

“Ai nha, lát nữa ta lập cho nó một cái bia là được chứ sao?” Công Tôn nói: “Chỉ còn bước cuối cùng này thôi, chém đầu nó đi!”

Triển Chiêu một mực lắc đầu, ý là —— Không xuống tay được!

“Người người cũng có thể chém, con chuột thì sợ cái gì!” Công Tôn gấp gáp.

Triển Chiêu hí mắt, lăm bằm một câu: “Nhưng đây là con chuột bạch.”

Công Tôn bất đắc dĩ, nhìn Triệu Phổ, ý kia —— Chém nó!

Khoẻ miệng của Triệu Phổ cũng rút rút: “Thư ngọc, người đang chơi cái gì đây?”

“Ai nha, trong các người ai có thể giúp ta chém đầu con chuột này xuống đây.” Công Tôn còn chưa có dứt lời, đã nghe đến “xạch” một tiếng

Nhìn lại, con chuột kia đã thân đầu mỗi cái một nơi, sau đó cái ***g cũng rơi xuống hai bên, Bạch Ngọc Đường thu đao vào vỏ, rất nhanh cũng rất ngoan, rất chính xác, con chuột ngay cả đau cũng không cảm thấy được.

Khoẻ miệng Triển Chiêu co giật, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường phất tay một cái —— Ta tự mình chém!

Công Tôn lấy ra một cái kẹp và một hoả tập, từ trong người con chuột kia gấp ra một mẩu giấy, thả vào trong lửa đốt, sau đó nhấp nháy mắt cái, mẩu giấy cũng không còn.

Tất cả mọi người đều khẽ cau mày, nghĩ tới mấy diện nhân kia đều chết kiểu này.

“Oa!”

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa đột nhiên kêu một tiếng, đưa tay chỉ chỉ điểm lạ của con chuột kia.

Chỉ thấy con chuột kia giống y như bột phấn, cũng giống như mấy diện nhân lúc trước, nhấp nháy mắt cái tan thành bột.

Công Tôn khẽ mỉm cười, thiêu mi với mọi người.

Mọi người vây xem cũng có chút sững sờ.

“ Nếu như vừa rồi ta dùng lửa thiêu, mấy con chuột kia cũng sẽ giống như Yến Phi, biến thành tro bụi bay đi, hơn nữa còn phát ra tiếng kêu thảm thiết!” Công Tôn vừa nói vừa thở dài: “Bất quá, như vậy quá tàn nhẫn, không làm vẫn hơn.” Vừa nói hắn lại chấp tay đối với con chuột kia mà lăm rằm khẩn vái mấy tiếng:

“Bí ẩn của huyết chú diện nhân đã được giải, thật đa tạ người rồi, cũng xin lỗi người, một lát nữa ta sẽ niệm kinh siêu thoát cho người, để cho người kiếp sau được hảo hảo đầu thai.”

Triển Chiêu vừa mừng vừa sợ, lời Công Tôn nói: “Tiên sinh, người làm sao mà giải được?”

Công Tôn cười nhạt, vừa định nói, Triệu Phổ ở một bên đã nói: “Chờ chút!”

Tất cả mọi người đều nhìn hẩn.

Triệu Phổ chỉ chỉ thiên viện, nói: “Ăn cơm, vừa ăn vừa nói.”

Mọi người cũng đều đói bụng, liền lục tục hướng về phía thiên viện mà đi.

Công Tôn lại bị Triệu Phổ kéo đến bên một giếng nước.

Công Tôn nháy mắt mấy cái, nhìn Triệu Phổ đang múc nước cho mình rửa tay.

Triệu Phổ cau mày: “Người xem, cái tay này của người thật chẳng khác nào cái tấm trúc, cũng không có to bằng Tiểu Tứ Tử, mấy ngày nay người có ăn cơm ngon miệng không đó?”

Công Tôn cứ để cho hẩn rửa tay cho mình, ngược lại có chút ngoài ý muốn —— Triệu Phổ động tác cũng thật nhẹ a, hẩn mà cũng có lúc ôn nhu như vậy?

Tiểu Tứ Tử tới trước hai người, ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ rửa tay cho Công Tôn, khoe miệng cũng nhếch lên.

Tiêu Lương ở phía sau đang bưng mặt: “Thiết hẩn nhu tình a.... ai nha!” Còn chưa dứt lời đã bị Lâm Dạ Hỏa đập trên mặt đất: “Người học mấy cái võ vẩn này ở đâu?”

Triển Chiêu đang chuẩn bị tiến đến thiên viện ăn cơm, Bạch Ngọc Đường liền giữ hẩn lại.

Triển Chiêu nhìn hẩn.

Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ giếng nước: “Người cũng đi rửa tay!”

Triển Chiêu đưa hai tay ra: “Sạch sẽ a!”

“Người vừa rồi có bắt chuột không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, lại đưa tay ra bấm tay của Bạch Ngọc Đường một cái: “Cái này có tính là bắt chuột không?”

Bạch Ngọc Đường không nói, lại hỏi: “Vậy người có chạm vào cầu không?”

“Ách ...” Triển Chiêu nhìn trời: “Cái này sao ...”

Bạch Ngọc Đường chỉ giếng nước một cái, vẻ mặt mất hứng: “Đi rửa!”

Triển Chiêu hí mắt nhìn chăm chăm hẩn một hồi, đột nhiên đưa hai tay ra, sờ soạng trên má hẩn một trận, sau đó chạy mất.

Vì vậy, bên cạnh giếng nước liền xuất hiện hình ảnh thể này

Triệu Phổ rửa tay cho Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Triệu Phổ rửa tay cho Công Tôn.

Triển Chiêu rửa tay.

Bạch Ngọc Đường rửa mặt.

Triển Chiêu đem nước rửa tay nhỏ vào trong cổ áo Bạch Ngọc Đường đang cúi đầu rửa mặt.

Bạch Ngọc Đường kéo cổ áo rửa cổ.

Triển Chiêu hí mắt ngăn trở tầm nhìn của những người khác, giục hẩn: “Nhanh lên chút đi, cổ áo cũng giặt sạch rồi mà!”

Mà ở cửa viện xa hơn chút nữa, Ân Hầu đang ôm cánh tay than thở.

Thiên Tôn đến thư phòng của Bao đại nhân tìm nghiên cộ mực không có kết quả, đi ngang qua nhìn thấy hân: “Người làm gì mà lại chưng cái vẻ mặt ghen ghét đó ra a?”

Ân Hầu liếc mắt nhìn hân một cái, bất mãn —— Trong mắt ngoại tôn ta chỉ có đồ đệ người!

Thiên Tôn sờ cằm, còn đang nghiên cứu đây: “Nha? Sao Ngọc Đường nhà ta lại rửa mặt a?”

Cuối cùng, cái gì nên rửa cũng đã được rửa sạch, Triệu Phổ thuận tay từ trong ngực móc ra một cái hộp tinh xảo ra, lấy một khối cao nhét vào miệng Công Tôn.

Công Tôn nhai nhai, có một cỗ mùi nhân sâm cùng tổ yến, lại rất ngọt ngào ăn thật ngon, khi phục hồi lại thì trong tay đã được đặt sẵn một khối nữa, cầm lên cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy trong tay Triệu Phổ còn cầm một thực hạp nhỏ, bên trong có những viên điểm tâm màu trắng, chia cho Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương: “Tới, đến ăn một khối!”

Công Tôn không hiểu —— Lỗi tai Triệu Phổ sao lại đỏ như vậy a? Thương hoá sao?

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đưa tay nhận lấy, Công Tôn cảm khái, tổ yến cao này làm rất ngon a

“A!” lại một lần nữa Công Tôn lấy lại tinh thần, nhào qua cướp lấy cái hộp.

Công Tôn trợn mắt: “Tiểu hài tử không cho phép ăn!”

Triệu Phổ ho khan một tiếng, đứng lên, ôm cánh tay nói: “Ai nha, thiếu chút nữa thì đã quên mất, thư ngọc, vậy cái này người ăn đi!” Nói xong kêu mọi người đến tiền viện.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhún cười —— Triệu Phổ cũng biết xấu hổ a, không phải chỉ là muốn cho Công Tôn ăn chút nhân sâm tổ yến để bồi bổ chút thôi sao, có hảo ý là tốt, làm gì mà cứ lên lút như trộm vậy chứ.

Công Tôn bưng cái hộp bị Triệu Phổ kéo đi, Tiểu Tứ Tử rất vui vẻ mà chạy theo phía sau. Ai da! Khối cao trong miệng phụ thân bé nhìn thật ngọt nha!

.....

Trở lại tiền viện, rượu và đồ ăn đã được dọn lên, bởi vì đều là những món ăn tẩm bổ, cho nên không quá thích hợp cho tiểu hài tử, vừa đúng lúc có cua chum của Hâm Không Đảo đưa tới, Hồng Cửu Nương cùng Lam Hồ Ly mỗi bên một người Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương, bóc cua cho hai bé.

Diệp Tử Thiên hỏi Công Tôn: “Công Tôn tiên sinh, người làm sao mà giải được huyết chú này a?”

Công Tôn cười nhạt: “Tử di nói một chút cũng không sai, mấy cái huyết chú diện nhân, cải tử hồi sinh kia đều là gạt người mà thôi!”

Bao Chứng sờ sờ chòm râu: “Tiên sinh nói đúng! Mấy cái thần chú quái lực ly kỳ này, không thể tin.”

Bao Duyên cũng không còn chú tâm tới ăn nữa, vẻ mặt khâm phục nói: “Tiên sinh, cái kia đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Thật ra thì ngay từ đầu, Phương Vũ cũng không có chết, hân là giả chết!” Công Tôn nói.

“Cái gì?” mọi người đều giật mình.

“Nhưng mà Phương Vũ còn được đặt ở phòng ngõ tác của Khai Phong phủ một đêm rồi a, quả thật cũng không còn thở nữa.” Âu Dương Thiếu Chính không hiểu: “Người còn nghiệm thi tóc của hân nữa, nói là bị độc chết.”

“Vấn đề chính là ở loại độc này!” Công Tôn nói: “Sở dĩ Phương Phách sợ thi thể của Phương Tuấn bị phá hỏng, bởi vì có người nói với hân, thi thể không hoàn chỉnh thì không thể sống lại!”

“Nhưng mà việc hoàn sinh này, không hề có quan hệ với bùa chú gì hết?” Triển Chiêu tựa hồ đã hiểu được ý Công Tôn: “Phương Vũ cùng Phương Tuấn đều là cùng trùng một loại độc, mà loại độc này thật ra chỉ là thuốc giả chết, có thể khiến cho người ta giả chết, sau đó thông qua giải dược có thể khiến người ta sống lại!”

Công Tôn gật đầu: “Thông minh! Ta vừa rồi có dùng bạch thủ để làm thí nghiệm này.”

“Nhưng mà vì sao lại biến thành diện nhân? Hơn nữa sau khi đốt bùa còn bị tan ra?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đây chính là điểm mấu chốt!” Công Tôn nói: “Thật ra thì tờ phù chú kia cũng không phải là bùa nguyên rửa gì, mà là giải được!”

“Phù chú đó chính là giải được?” Mọi người kinh ngạc.

Công Tôn gật đầu: “Phù chú này bên trong có chứa giải được, không những vậy, còn chứa cả độc được!”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái: “Là loại được có thể biến người ta thành diện nhân sao?”

Công Tôn gật đầu: “Rất cơ trí!”

Mọi người cũng không biết nói sao —— Triển Chiêu quả thật là chân Miêu, cơ trí như quỷ, chỉ cần một chút gợi ý liền hiểu thấu hết.

“Loại độc chất này gọi là Kiến Phong Tẫn.” Công Tôn nói: “Nhưng thật ra là một loại cơ quan bằng được thuốc mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi: “Độc này cũng có, thường thường được đặt trong tín hàm trọng yếu, chỉ cần xem xong thư, đưa ra trước gió rung tay một cái, sẽ biến thành tro bụi.”

Công Tôn gật đầu: “Chính là cái này.”

“Vật này thường dùng để truyền chút văn kiện cơ mật.” Triệu Phổ cũng biết: “Xem xong thư, chỉ cần tạo chút gió sẽ biến thành tro bụi, huỷ diệt chứng cứ.”

“Thật ra thì cách thức cụ thể lại rất đơn giản!” Công Tôn nói: “Đầu tiên, hạ loại độc này!” Công Tôn vừa nói vừa lấy ra một bình nhỏ: “Đây là thứ độc được ta làm theo chất độc được lấy ra từ tóc của Phương Vũ cùng Phương Tuấn, đây là độc được mẫn tính, dùng mấy lần sẽ lập tức sinh ra triệu chứng trúng độc, lúc so chiêu với người khác sẽ đột nhiên như bị chết đi thật ra thì, chỉ là rơi vào tình trạng chết giả mà thôi!”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Những người này sau khi giả chết, đem phần lưng bên trái, phía trên tim cắt ra, nhét một mảnh bùa đặc chế vào trong cơ thể.” Công Tôn giải thích: “Trong bùa này, có một nửa là giải được của độc được lúc trước, một nửa là độc được Kiến Phong Tẫn, giải được cùng Phong Tẫn cùng nhau theo huyết dịch trong thân thể, chậm rãi lưu chuyển toàn thân! Quá trình này, bùa chú cũng theo dòng máu mà đi lên phía trên, cuối cùng dừng lại ở khoang cổ.”

Mọi người cau mày —— Thì ra là như vậy, giải độc đồng thời cũng hạ độc!

“Giải được sẽ khiến người giả chết tỉnh lại, đồng thời độc được cũng bắt đầu lưu động mà từng bước từng bước ăn mòn thân thể người đó, mấy người kia, trong lúc vô thức liền biến thành những hoạt tử nhân không thể chảy máu, không biết đau đớn, bọn họ căn bản đều sống không được bao lâu!”

“Bởi vì không biết đau cho nên không cảm thấy khó chịu, không sợ và khí lực cũng lớn vô cùng sao!” Âu Dương cũng hiểu được.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Xương bị ăn mòn dần cho nên người nhẹ hơn rất nhiều, có cảm giác nhẹ như yển vậy!”

Công Tôn tiếp tục gật đầu, hài lòng với năng lực thấu hiểu của mọi người, nói: “Hong di dùng hoả thiêu: khi Yên Phi bị đốt hắc gào thảm thiết, thực ra đó chính là tiếng kêu thật của hắc. Bởi vì Kiến Phong Tẫn đã sớm xâm nhập toàn thân hắc, khi vừa mới gặp lửa, thân thể cũng giống hết những thứ kia, nhanh chóng hoá thành tro bụi xương còn lưu lại, bởi vì mới chỉ có độc dịch cùng huyết dịch bên trong xương đã bị ăn mòn nhưng xương thì chưa, căn cứ theo thời gian trúng độc, sự hư hại về xương cũng khác nhau!”

Tất cả mọi người liên tục gật đầu —— Thì ra là vậy!

“Mà bọn người Hoàng Thạch Hải, sau khi bị chém thành mấy đoạn, bởi vì thân thể không còn tri giác, cho nên cơ ở những nơi bị chém kia vẫn co giật! Thoạt nhìn rất quỷ dị.” Công Tôn nói: “Mà khi đem bùa lôi ra, dùng lửa đốt ... thực ra cái này chỉ là một giả tượng mà thôi, cho dù không đốt, chỉ cần chờ một chút thì thể cũng có thể tan thành tro bụi! Cái này cũng một nguyên lý với những thứ kia! Khi khoảng cổ bị cắt ra, chỉ cần chờ một chút, gặp gió liền tan theo làn gió.”

Mọi người lúc này cũng coi như đã hoàn toàn hiểu.

“Vậy Phương Tuấn kia” Triển Chiêu hỏi: “Có người lấy đi toả hồn phù của hắn?”

Công Tôn gật đầu: “Ta cảm thấy có người muốn Phương Tuấn chết, không muốn hắn sống lại, ngay cả việc có thực sự đặt bùa chú vào hắn hay không, cái này cũng rất khó nói, không chừng ngay từ đầu cũng không có đặt vào người hắn, làm như vậy chỉ là để lừa gạt Phương Phách mà thôi! Để cho hắn nghĩ người của phủ Khai Phong làm hỏng thi thể của nhi tử hắn, khiến cho nhi tử hắn không cách nào sống lại, mà việc Phương Vũ sống lại càng khiến cho hắn càng tin tưởng hơn, cũng hận Tống Triều nhiều hơn có thể ngay cả bản thân Phương Phách cũng không biết bí mật của toả hồn phù đó!”

“Nói như vậy.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Nếu như có thể giải độc cho thi thể của Phương Tuấn, hắn vẫn có thể sống lại?”

Công Tôn gật đầu: “Có thể, có điều vẫn còn phải xem tình huống thế nào đã, nếu như bọn họ không bảo tồn thi thể thật tốt, hoặc đã mang đi chôn, cái này khó làm.”

Bao Chứng cau mày: “Muốn giải được lệ khí của Phương Phách, chỉ có cách cứu sống Phương Tuấn, mới có thể làm cho hắn tỉnh ngộ!”

“Đáng tiếc hoạ cũng đã gây ra rồi!” Triệu Phổ lắc đầu: “Ngoại trừ việc bị lừa gạt, cũng không phải là lão đầu này không có dã tâm.”

Mọi người đều gật đầu, có điều cũng đều thở phào nhẹ nhõm — Bí ẩn rốt cuộc cũng đã được giải, không cần bị đám diện nhân đó làm cho khốn hoặc nữa.

“Những kẻ cải tử hồi sinh như Lý Trọng Tiến, Lý Quân, Hoàng Thạch Hải, Yến Phi, Một Phổ hoà thượng, đều là những kẻ giả mạo a” Ân Hầu uống trà, nói.

Triển Chiêu gật đầu: “Trên mặt bọn họ đều có chút bột phấn làm mặt nạ, là một loại phấn dùng để dịch dung đặc thù, cho nên lúc đánh nhau mặt phấn ấy mới bị rơi ra hết!”

“Mặt phấn dịch dung này so với những loại dịch dung khác tốt hơn. Nếu như là mặt nạ da người, thì thể tan ra thì nó vẫn còn, liếc mắt một cái liền biết là giả! Nhưng mà sử dụng bột phấn thì không giống vậy, cũng giống như tro bụi mà tan xuống cái này cao minh a!” Lâm Dạ Hỏa gật đầu.

“Đối phương chẳng qua là tìm được binh khí của Hoàng Thạch Hải, Một Phổ hoà thượng mà thôi, hơn nữa nội lực cùng võ công giống, có thể là được đặc biệt luyện qua, để tạo ra một cái giả tượng cải tử hoàn sinh, gây ra trận hỗn loạn này, mục đích thật sự là giả danh Sài Vinh để tranh đoạt thiên hạ!” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, đưa tay nhéo má Công Tôn một cái: “Bất quá mưu đồ của đối phương đã bị nhìn thấu, cơ quan cũng được giải khai, khẳng định bọn chúng không biết đến phía chúng ta còn có một thiên hạ đệ nhất thần y đã phá hỏng kế hoạch hoàn mỹ của chúng a!”

Công Tôn liếc mắt nhìn hắn.

Triệu Phổ không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng buông tay.

Công Tôn cúi đầu ăn cơm, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành rồi, đến cuối cùng là phá án hay đánh giặc, đều là chuyện của người khác. Nghĩ tới đây, tâm tình đột nhiên tốt lên, liền gấp cho Triệu Phổ dưa thức ăn đặt vào trong chén.

Triệu Phổ mở to hai mắt mà nhìn, Tiểu Tứ Tử cũng trợn tròn hai mắt — Nha! Phụ thân có phải gấp nhầm bát không a? Nhưng mà mình cũng ở rất xa chỗ phụ thân a, chắc chắn không thể nhầm nha!

Triệu Phổ cũng cúi đầu ăn cơm, tâm tình cực tốt.....

Bao Duyên kích động đến vỗ tay, hần cũng bị mấy cái vấn đề khó khăn này khiến cho mấy đêm không ngủ được, hôm nay rốt cuộc cũng đã rõ ràng chân tướng! Công Tôn nghiêm nhiên đã trở thành thần tượng của hần rồi! Hơn nữa Bao Duyên cảm thấy, mục tiêu đến gần Công Tôn xem ra khả thi hơn là đến gần cha hần, hơn nữa, Công Tôn cùng mình đều giống nhau —— Trắng a!

Bao Chứng hỏi Triệu Phổ: “Cửu Vương gia, kế tiếp”

Triệu Phổ thiêu mi một cái, có vẻ rất dễ dàng: “Bí ẩn phiền toái nhất đã được sáng tỏ, chuyện sau này dễ làm rồi, Bao tương không cần lo lắng!”

Bao Chứng cũng cười mà gật đầu —— Rất tốt!

Triển Chiêu gặm con cua, liền nghe Bạch Ngọc Đường ghé lại gần mình nói một câu: “Miêu, danh tiếng bị đoạt hết rồi.”

Triển Chiêu mở to đôi mắt nhìn hần, ý kia như đang muốn nói —— Đung nha? Làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy thật không có cảm giác tồn tại gì hết!

Bạch Ngọc Đường gấp cho hần một đĩa thức ăn —— Không sao, dù sao thì người cũng là Minh Sủng của Khai Phong phủ, không cần sợ, lần sau bắt Sài Vinh, đoạt lại thanh danh này, để Triệu Trinh phong người thành Thiên hạ đệ nhất Minh Sủng là được!

Không biết Triển Chiêu có hiểu được ý tứ “liếc mắt đưa tình” của Bạch Ngọc Đường hay không, nhưng dù sao hần cũng chắc chắn biết rằng con Chuột này nhất định không nói chuyện hay ho gì

Chẳng qua là, Triển hộ vệ vạn lần không nghĩ tới. Bạch Ngọc Đường nói chuyện tốt thì chẳng bao giờ linh nghiệm, chuyện xấu thì lại rất linh, mấy ngày sau, hần thật sự làm được một chuyện lớn danh tiếng vang dội. Có điều, trận oanh liệt này lại mang về cho Triển hộ vệ vô tận phiền toái, khiến hần giận đến độ, Bạch Ngọc Đường dù dùng cả đời mang tất cả những đại tiệc lớn nhất cho hần ăn, cũng không đủ bồi tội a
Đăng bởi: admin

16. Chương 16: [Đêm Dàn Trôi]

CHƯƠNG 16. [ĐÊM DÀN TRÔI]

Bạch Ngọc Đường sưng sốt, nhất thời cũng không biết phải trả lời sao. Ngũ gia mặc dù bị mang tiếng phong lưu thiên hạ, nhưng mà thực tế, hần chưa từng phong lưu qua, thế nhưng dù hần chưa từng phong lưu bao giờ, cũng biết được rằng —— Hôn là một chuyện vô cùng thân mật cùng ngọt ngào, có thể khiến người ta ngại ngùng và cảm thấy nóng bỏng, hần vạn lần không nghĩ tới, phản ứng của Triển Chiêu lại là cảm thấy môi hần lạnh.

Thế nhưng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại cảm thấy may mắn, Triển Chiêu còn chưa nói môi hần giống như hoa quế cao hay bất cứ loại điểm tâm nào, coi như cũng không tệ lắm rồi.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử, cặp phụ tử này lại đem đến cho người ta một cảm giác thần kỳ.

Triển Chiêu tổng kết lại, Công Tôn Sách làm cha thật thông minh lại bác học đa tài, mà Tiểu Tứ Tử mặc dù có hơi ngây ngô chút, thế nhưng cũng có vận mệnh cực tốt! Vì vậy, sau khi hai phụ tử này đến Khai Phong phủ, đã giúp đỡ quá nhiều, việc phá án cơ hồ đều vô cùng thuận lợi!

Lần này, Công Tôn lại lập một công lớn, cái này có thể nói là mưa mô huyết chú diện nhân rất xảo quyet, thế nhưng lại bị hần phá hỏng.

Triệu Phổ cho Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đến Hoàng cung, nói cho Triệu Trinh cùng Bát Vương gia biết về toàn bộ quá trình hạ độc, giải độc rồi lại hạ độc lần nữa.

Hai vị đại nhân vật Hoàng Thượng cùng Bát Vương gia nghe xong cũng phải lấy làm kỳ diệu, cũng cảm thấy có thể nghĩ ra được phương pháp phá giải thật không đơn giản chút nào.

Triệu Trinh rất vui vẻ, dĩ nhiên, nói đứng đắn phải là hấn “long nhan đại duyệt” a!

Vì vậy, trên bàn trước mặt Công Tôn bày cả một đồng lớn hoàng kim, còn có rất nhiều những thứ quý giá được ban thưởng khác nữa, mà tất cả những người trong Khai Phong phủ đều nhận được đồ tốt, đáng nhắc đến nhất phải kể đến việc Triệu Trinh bảo Giả Ảnh mang về cho Thiên Tôn một chiếc nghiên cọ mực, là được Đường vương Lý Thế Dân dùng qua.

Thiên Tôn ôm nghiên cọ mực quá mức hài lòng, Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hầu đều lắc đầu, Triệu Trinh chơi thật lớn a, đem nghiên cọ mực đồ cổ quý như vậy cho Thiên Tôn đập chơi!

Triển Chiêu nhìn nghiên cọ mực sờ cảm — Triệu Trinh cũng thật biết đưa đẩy, dụ dỗ tốt được Thiên Tôn chẳng phải là cũng dụ dỗ tốt được Bạch Ngọc Đường sao! Cao minh a!

Hấn còn đang suy nghĩ, chỉ thấy Tử Ảnh cầm theo một cái hộp nhỏ bằng hồ đào cho hấn, mở ra vừa nhìn một cái, bên trong là một con chuột nhỏ bằng bạch ngọc.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Tử Ảnh nói: “Vừa rồi Bát Vương gia đưa cho ta, nói hấn tình cờ thấy được, nghĩ là người sẽ thích cho nên sai ta cầm đến cho người đó.”

Triển Chiêu nhìn con chuột nhỏ bằng bạch ngọc kia, hài lòng —— Càng nhìn càng thuận mắt a! Bát Vương gia cũng thật có ý tứ đi!

Cách đó không xa, Thiên Tôn hí mắt nhìn, Bát Vương gia so với Triệu Trinh càng hiểu chuyện hơn a, dụ dỗ thật tốt Triển Chiêu rồi, không phải là cũng dụ dỗ tốt được Ngọc Đường nhà hấn sao!

Chỉ có Ân Hầu ở bên cạnh lắc đầu, hai thúc chất Triệu gia này đúng là nhất trí, đồng lòng a! Dụ dỗ được Thiên Tôn cùng bé Mèo nhà hấn, cho dù tính cách Bạch Ngọc Đường có khó khăn đến đâu thì cũng tâm tình thượng khả, xem ra sau này hấn còn phải bỏ tiền xuất lực nữa rồi.

Tiểu Tứ Tử nằm trên lưng Tiểu Ngũ, chải lông cho nó, Tiểu Ngũ đặc biệt ôn nhu, dùng đuôi phe phẩy cái mõng của Tiểu Tứ Tử, cứ như sợ bé không cẩn thận ngã xuống vậy.

Bao Duyên hăng hái bưng bưng mà ngồi bên cạnh Tiểu Tứ Tử, hỏi thăm bé những chuyện lạ mà trước đây Công Tôn đã làm, nghiêm nhiên Công Tôn đã trở thành thần tượng số một thứ hai của hấn.

Đêm cứ thế muộn dần, mọi người cũng trở về phòng mình, chuẩn bị nghỉ ngơi. Triệu Phổ cùng Âu Dương Thiệu Chỉnh và Trâu Lương nói cả đêm sẽ đến quán doanh, tối nay cũng không trở lại.

Công Tôn đã mệt mỗi một ngày, đi ngủ thật sớm, Tiểu Tứ Tử thì một tay cầm y thư căn bản, một tay cầm quạt nhỏ phe phẩy đuổi muỗi cho phụ thân bé. Tiểu Lương thì nằm ở mép giường bên cạnh, vừa đuổi muỗi cho Tiểu Tứ Tử, vừa thuận tiện cảm khái một chút —— Cận nhi nhà bé thật hiếu thuận a! Đơn giản là đẹp từ trong ra ngoài nha! Tất cả đều hoàn mỹ hết á!

So với sự an tĩnh ở viện tử của Công Tôn, bên viện của Triển Chiêu lúc này lại náo nhiệt hơn nhiều.

Trong đại viện, Thiên Tôn tâm tình rất tốt mà bày văn phòng tứ bảo trên bàn, nghiên cọ mực mới tinh được, bên trong được đổ đầy nước. Nhắc tới cũng thấy lạ, nghiên cọ mực này ban đầu chỉ là một tảng màu xanh nhàn nhạt, khi đầy nước thì mới lộ ra điểm tốt, nếu chỉ nhìn thông thường chỉ nghĩ đó là một cái nghiên tốt bình thường mà thôi, thế nhưng khi rót nước vào màu xanh nhàn nhạt ấy lại biến thành màu xanh lá cây, hoa văn cực kỳ giống một chiếc lá sen, bên trên còn có hai viên sương châu mà bên dưới lá sen, hình như có một hoi nhân ẩn hiện, theo văn sóng nước, hoi nhân ấy cứ như đang đưa và lay động, thật sự thích mắt.

Tất cả mọi người đều chụm đầu mà nhìn nghiên cọ mực từ thời Lý Thế Dân này.

Một lúc lâu sao, Ân Hầu nhìn Thiên Tôn nói: “Người nếu như lại không cẩn thận mà đập vỡ nó, tương lai nhất định sẽ bị tiếng xấu muôn đời đi!”

Thiên Tôn không khỏi có chút khấn trương lên, dặn dò Bạch Ngọc Đường: “Vi sư chỉ dùng một chút, dùng xong rồi người tìm cho ta cái hộp cất đi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hần: “Không dùng nhận làm gì?”

“Nếu đập vỡ rất đáng tiếc!” Thiên Tôn viết xong mấy chữ, đem đầu bút lông chấm vào nghiên cọ mực xao xao một cái chỉ thấy ở trong nước đã bị nhuộm, mà hai giọt sương châu trên lá sen ban nãy đột nhiên biến mất, nhìn lại, bên dưới lá sen kia tự khi nào xuất hiện một cốm lý minh châu có hoa văn tinh xảo, còn rất lớn nữa.

“Thật sự là thứ tốt a” Bao Duyên cảm khái.

Thiên Tôn không dám dùng nữa, nhanh chóng bảo Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, người rửa rồi cất đi cho ta, vạn nhất thật sự làm vỡ thì sao đây”

Bạch Ngọc Đường thờ ơ ngồi một bên lau đao: “Nếu thật sự làm vỡ lấy cái của Tần Thủy Hoàng dùng.”

Thiên Tôn miếu hần.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười: “Dùng đi, nếu thật sự bị đập bể trong tay người, đó là phúc khí của cái chậu đó.”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, cười híp mắt nhìn Ân Hầu —— Ngọc Đường nhà hần rất ngoan, rất ngoan nha!

Ân Hầu nhìn trời một chút, có phải là chỉ có hần là chú ý tới việc Bạch Ngọc Đường nói cái nghiên cọ mực của Lý Thế Dân là một cái chậu tầm thường không.

Khi Thiên Tôn mô phỏng cổ họa, Bao Duyên ở bên cạnh ôm bình trà mà nhìn, không nhịn được than thở —— Thiên Tôn quả nhiên là đan thanh diệu thủ a! Chữ viết thật đẹp, quả nhiên là cao nhân nha!

Ân Hầu ngáp thật to tựa vào đằng tháp mà lim dim, Tiểu Ngũ ở bên cạnh hần liếm lông, năm con mèo nhỏ cũng nằm ở bên cạnh Tiểu Ngũ liếm lông, động tác vô cùng nhất trí.

Mấy Di nương đi ngủ từ rất sớm, trú nhan thuật quan trọng nhất chính là ngủ đủ giấc a!

Triển Chiêu cũng không có ở trong sân, ở trong phòng tắm nước nóng đi.

“Keng, keng, keng”

Từ xa truyền đến tiếng trống canh.

Thiên Tôn nhìn bầu trời đêm một chút: “Trễ như vậy rồi?”

Vì vậy đem bút nghiên thu dọn, Bao Phúc cẩn thận khéo léo giúp hần thu thập đồ trên bàn, nghiên cọ mực cũng được lau sạch sẽ bỏ vào trong hộp gấm, đưa vào trong nhà.

Ân Hầu đứng lên, ngáp một cái cũng theo Thiên Tôn vào phòng, đóng cửa.

Rất nhanh, ngoài sân chỉ còn lại một mình Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhìn quanh một chút, đẩy cửa ra, cũng trở về phòng.

Trong phòng, trên bàn có châm một ngọn đèn thủy tinh, ngọn đèn này là trước đây Bạch Ngọc Đường lấy đến cho Triển Chiêu, ***g đèn bên ngoài này được làm từ thủy tinh, ánh lửa sẽ không làm chói mắt.

Sau tắm bình phong cách đó không xa, Triển Chiêu đang mặc y phục, vừa ngáp: “Ban nãy ngủ thiếp đi trong chậu mất.”

Bạch Ngọc Đường vừa nằm vật xuống giường, nghe được lời của Triển Chiêu, không hiểu sao lại nghĩ đến một con mèo, chui vào trong chậu nằm ngủ quên mất.

Lắc lắc đầu, Bạch Ngọc Đường chỉ thấy trước mắt có bóng trắng nhoáng lên một cái

Ngẩng mặt lên, thấy Triển Chiêu chỉ mặc lý y, xỏ hai chiếc guốc gỗ, đứng trước mắt hần, trong tay còn cầm một chiếc khăn lau tóc màu trắng.

Bạch Ngọc Đường ngược mắt nhìn hắn, chợt nhớ tới trước khi từng nghe người ta nói qua, cổ càng thon càng dài, nhất định là một người rất thích ăn Nhìn cổ Mèo này một chút, Bạch Ngọc Đường cảm thấy lời này chẳng sai chút nào!

Triển Chiêu đẩy hắn một cái.

Bạch Ngọc Đường không hiểu nhưng vẫn dịch người vào phía trong, Triển Chiêu ngồi xuống, hai chân rúc vào trong chăn, ngồi yên ở mép giường mà lau tóc.

Bạch Ngọc Đường nâng má, tựa vào đồng chăn đệm bên trong nhìn hắn: “Tại sao không về giường mình ngủ?”

Triển Chiêu cười híp mắt: “Lau khô tóc đi ngay.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất khó hiểu —— Lau khô tóc lại đi? Tại sao chứ?

Vì vậy Bạch Ngọc Đường lẳng lặng tựa vào trên giường, nhìn Triển Chiêu lau tóc.

Triển Chiêu nỗ lực thâm hậu, chỉ trong chốc lát tóc cũng đã khô, đưa lược cho Bạch Ngọc Đường: “Giúp một chút!”

Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, giúp Triển Chiêu chải tóc.

Bạch Ngọc Đường trước tiên đưa tay cầm một cái, tóc Triển Chiêu đặc biệt mượt, cảm giác rất mềm, nhưng chỉ cần lượn quanh hai vòng, lại đặc biệt gọn gàng, tóc cũng thuận tính chẳng khác gì chủ nhân của nó.

Tóc Triển Chiêu vốn rất dễ chải, Bạch Ngọc Đường đem tóc đã chải tốt lăm vén về phía trước, chỉ trong chốc lát, phía sau đầu Triển Chiêu liền lộ ra một cái cổ thon dài. Triển Chiêu cũng rất trắng, da trơn mịn bóng loáng Bạch Ngọc Đường vội vàng ngừng tay, buồn bực —— Mình lại nghĩ lung tung gì chứ.

Triển Chiêu thấy tóc chải xong rồi, tiện tay cầm dây cột tóc lại, chạy đến giường mình, chui vào trong chăn.

Bạch Ngọc Đường cảm giác những sợi tóc mềm đột ngột trượt ra khỏi tay mình, bất đắc dĩ mà cười cười, nằm xuống —— Cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng.

Triển Chiêu bọc kín chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp mà tinh quái nhìn Bạch Ngọc Đường, tựa hồ còn đang nhún cười.

Bạch Ngọc Đường nằm một hồi, liền đưa tay sờ sờ giường nhảy dựng lên.

Triển Chiêu “phốc” một tiếng, trườn chần cười.

Bạch Ngọc Đường coi như cũng đã biết vì sao Triển Chiêu lại chạy đến chỗ hắn lau tóc, bọt nước đều rơi hết lên trên giường hắn rồi, thực ra thì Mèo kia cũng có thể ở bên ngoài lau khô xong rồi mới chui vào chăn, có lẽ là lười đi tắt, lại đang đứng bên ngoài cho nên lạnh chân, thế là liền chui vào chăn của hắn ủ chân đây mà.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt thật bội phục mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đem chăn kéo xuống cho thoáng chút xú, ngẩng đầu

“Phù” một tiếng, Triển Chiêu hướng về phía thủy tinh đằng mà thổi một hơi Không biết là Mèo này có phải cố ý làm như đang thổi tiên khí hay không mà chỉ có một lần dụng lực thủy tinh đằng liền vụt tắt, bốn phía một mảnh đen nhanh bao vây.

Bạch Ngọc Đường đợi một lát cho mắt thích ứng với bóng tối, rất nhanh, ánh trăng bên ngoài cũng len theo khe cửa mà vào, khiến cho mọi thứ lại trở lên rõ ràng. Nhất là đôi mắt của Triển Chiêu Mèo kia vẫn còn chưa ngủ đâu, vẫn đang duy trì cái tư thế ban nãy mà nhìn về phía hắn.

Bạch Ngọc Đường lại sờ soạn chăn đệm của mình một cái, vẫn còn ướt! Vì vậy

Triển Chiêu đang chuẩn bị đi ngủ thôi, chỉ thấy bên phía chăn của Bạch Ngọc Đường vừa động một cái, sau đó một bóng người chợt loé.

“Ngô.” Triển Chiêu rên lên một tiếng, ngửa mặt nhìn.

Bạch Ngọc Đường vốn định lật người vào phía giường trong chiếm nửa cái giường, dù sao giường của Triển Chiêu cũng lớn Có điều, có thể do trời quá tối, cho nên không tính toán tốt nội lực? Hay là do một nguyên nhân không thể giải thích được nào khác mà Ngũ gia đột nhiên “không cẩn thận” rơi xuống ngay trên người Triển Chiêu.

“Người thật nặng, bình thường không ăn cơm mà cũng nặng như vậy a?” Triển Chiêu ngược mặt, nhờ vào ánh trăng, chọc chọc má Bạch Ngọc Đường.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt đẹp như thiên thiên cùng đôi mắt sáng như sao của Bạch Ngọc Đường cũng không thể nào khiến người ta liên tưởng đến bóng ma được, vẻ đẹp này giống như khi hắn đứng dưới ánh nắng mặt trời, đẹp đến độ khiến người ta liên tưởng đến vị thần tiên nào đó vừa mới hạ phàm.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không có đuổi mình xuống, vậy cứ tiếp tục đè trên người hắn, dùng một tay nhéo lại má Triển Chiêu: “Giường của ta ướt rồi.”

Triển Chiêu cười xấu xa: “Lớn như vậy còn ái dâm a?”

Khoé miệng Bạch Ngọc Đường rút rút, đưa tay nắm một mái tóc dày của Triển Chiêu đang rơi trên gối đầu, nói: “Là có một con tắc miêu nhảy vào thùng nước rửa lông, rửa xong rồi còn nhảy lên giường ta liếm lông, liếm khô thân mình rồi, lại còn làm văng khiến cho giường ta đầy nước!”

Ngón tay Triển Chiêu nhẹ nhàng giật cái mũi Bạch Ngọc Đường: “Cái này gọi là Miêu chiếm Thử oa!”

Bạch Ngọc Đường cũng xoay tay lại nhéo mũi hắn một cái: “Vậy bây giờ là Thử chiếm Miêu oa a.”

Triển Chiêu xoay mặt, nhìn nửa gối đầu bên cạnh mình một chút, nói: “Ngủ bên trong đi.”

Bạch Ngọc Đường không động: “Nằm đây thoải mái.”

Triển Chiêu thuận thế trở mình.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường chuyển vào ngủ nửa giường trong, đổi lại là Triển Chiêu cách một tầng áo mà nằm trên người hắn, hai tay nâng cằm, tựa vào bả vai hắn, gật đầu: “Thật là thoải mái.”

Bạch Ngọc Đường ngửa mặt nhìn hắn, lại đúng lúc mấy sợi tóc dài của Triển Chiêu rơi vào bên gò má mình, liền đưa tay vỗ vỗ: “Mèo này nhà ngươi, ăn nhiều như vậy cũng không nặng”

Đang nói, hai người cũng đột nhiên ngẩn cả người.

Bởi vì, lần này Bạch Ngọc Đường tiện tay là vỗ, nhưng cái tiện tay này, lại vỗ vào một chỗ không nên vỗ.

Triển Chiêu đưa bàn tay về phía sau lưng mình, sờ sờ, sau đó miểu Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hiểu: “Chỗ này cũng nhiều thịt hơn những chỗ khác, thật dày a!”

Triển Chiêu lúng túng, nếu không phải cảnh tốt lửa tắt đèn, con Chuột bạch kia khẳng định thấy trên ngực mình đang nằm một con ‘tao’ miêu.

Triển Chiêu đưa tay vén chăn lên chui vào, nói: “Người nào mà chỗ đó chẳng lắm thịt! Người đừng nói với ta chỗ đó của ngươi toàn xương!”

Bạch Ngọc Đường trở mình, hướng về đúng chỗ Triển Chiêu cũng vừa mới nghiêng thân

Hai người cũng không ngờ lại dựa gần đến vậy, cơ hồ là mũi chạm mũi rồi, sóng mũi hai người đều cao, thật may là không có đụng vào, nếu không nhất định cùng sẽ kêu đau.

Mũi dán mũi dĩ nhiên cũng là trán gần trán, cơ hồ chỉ cần một chút thôi sẽ đụng phải nhau, hai đôi mắt nằm chung một đường, cả hai lập tức ngáy người.

Hai người cương cứng thân thể, không dám nhúc nhích, giống như chỉ cần một người nhẹ nhàng động một cái, môi cũng có thể chạm phải nhau rồi.

“Ngủ đi.” Triển Chiêu đưa tay, đầu ngón tay thon dài chọc chọc bả vai Bạch Ngọc Đường, không biết có phải do cảnh tối lửa tắt đèn cho nên chọc không đúng chỗ hay không, lần thứ nhất hắn chạm đến ngực Bạch Ngọc Đường, lần thứ hai chạm đến yết hầu, lần thứ ba lại là chỗ lõm giữa hai xương quai xanh xinh đẹp.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu đang chọc chọc mình đầy kỳ quái, đột nhiên tiến lên một chút

Lúc này, Triển Chiêu cũng cứng đờ cả thân mình.

Đôi môi Hơi lạnh Lạnh?

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, nhìn Bạch Ngọc Đường trước mắt.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vừa rồi cứng đờ một cái, liền lui về một chút, cũng cảm thấy áy náy mà nhìn hắn, là Mèo không muốn sao? Minh hình như có chút miễn cưỡng hắn? Hay là

Còn đang nghi ngờ, lại cảm thấy trên môi nóng lên

Triển Chiêu cũng tiến tới, không nói gì mà hôn hắn một cái, sau đó không hiểu gì, ngoẹo đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Môi người sao lại lạnh vậy?”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, nhất thời cũng không biết phải trả lời sao. Ngũ gia mặc dù bị mang tiếng phong lưu thiên hạ, nhưng mà thực tế, hắn chưa từng phong lưu qua, thế nhưng dù hắn chưa từng phong lưu bao giờ, cũng biết được rằng — Hôn là một chuyện vô cùng thân mật cùng ngọt ngào, có thể khiến người ta ngại ngùng và cảm thấy nóng bỏng, hắn vạn lần không nghĩ tới, phản ứng của Triển Chiêu lại là cảm thấy môi hắn lạnh.

Thế nhưng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại cảm thấy may mắn, Triển Chiêu còn chưa nói môi hắn giống như hoa quế cao hay bất cứ loại điểm tâm nào, coi như cũng không tệ lắm rồi.

“Lạnh sao?” Bạch Ngọc Đường thuận tay vén lọn tóc của Triển Chiêu ra sau tai, tựa hồ là làn tóc mềm động tâm, hay là cảm xúc nhẹ nhàng ban nãy lan toả kích thích hắn Một nụ hôn nữa cũng đi lên.

Triển Chiêu đột nhiên giữ chặt mặt hắn: “Không nên cử động.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người.

Triển Chiêu dùng đầu ngón tay thon dài của mình mà sờ sờ đôi môi Bạch Ngọc Đường: “Thật lạnh nga! Có phải của ta cũng lạnh như vậy?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười: “Của người rất nóng.”

Triển Chiêu thật khó mới nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cười như vậy, bản thân người này đã đẹp, một đôi mắt hoa đào, mà nụ cười này lại mang theo vài phần ý tứ câu dẫn.

“Sách!” Triển Chiêu tiến tới, gặm cổ.

Bạch Ngọc Đường bị hắn làm cho sợ hết hồn, nhìn Triển Chiêu nói: “Người cũng thật chủ động!”

Triển Chiêu cười một tiếng, lưỡi còn liếm môi một cái: “Vị đạo của người xem ra cũng rất ngon!”

Bạch Ngọc Đường ngoài ý muốn mà thiêu mi một cái, Mèo này là đang nói thật, hay đang tán tỉnh hắn?

Triển Chiêu cũng cảm thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường lúc này sắc bén hơn, đang muốn nói thêm mấy câu chiếm tiện nghi chút.

Bạch Ngọc Đường chợt tiến tới, nhẹ nhàng vuốt cổ áo hắn, từ cổ hắn liên tiếp cho tới bả vai đều cần, sau đó theo đường cong tuyệt mỹ từ cổ, một đường gặm đến yết hầu.

Triển Chiêu cũng cảm thấy như bị kim châm, bả vai cũng bị xả ra, thân mình có chút tê dại xương cốt lổm xoảng càng lúc càng rõ đôi môi hơi lạnh của Bạch Ngọc Đường chạm đến chỗ nào, chỗ đó liền nóng bỏng, nóng bỏng a.

Chính lúc hơi thở hai người đều dồn dập vì loạn không yên, cả hai đều ăn ý dừng lại.

Triển Chiêu kéo chân, trừng Bạch Ngọc Đường một cái: “Ngủ!”

Bạch Ngọc Đường hiếm khi lại ôn nhu như vậy, ngoan ngoãn nằm ngủ, chẳng qua là chỉ một lát sau, lại mở mắt ra khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu: “Miêu nhi, tay người là thế nào?”

Triển Chiêu đưa một tay vào trong y phục Bạch Ngọc Đường, đặt trên ngực hắn, nghe hắn hỏi, lễ thẳng khí hùng mà tới một câu: “Ủ tay a!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, đang ở trong chăn mà còn cần ủ tay sao? Bàn tay kia khiến cho ngực hắn càng lúc càng nóng đây.

Bên ngoài, lại truyền đến tiếng phu canh đánh keng vang lên.

Bạch Ngọc Đường thuận tay kéo lưng Triển Chiêu một cái, cho hắn tiến về ngực mình, mình cũng nhích thêm về phía hắn, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi.”

Một tay còn lại của Triển Chiêu cũng vòng qua eo hắn, rất nhanh liền ngủ thiếp đi, một đêm này, vừa ấm áp lại vừa mơ một giấc mơ thật đẹp. Đăng bởi: admin

17. Chương 17: [khi Miêu Mất Thử]

CHƯƠNG 17. [KHI MIÊU MẤT THỬ]

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang hoàn hảo đoạn chính mà đứng phía sau hắn, trong tay còn xách theo một thực hạp, tóc cùng y phục có chút ẩm ướt, xem ra là bị mắc mưa.

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ sờ đầu Triển Chiêu: “Giữa đường gặp chút chuyện cho nên về chậm một chút.”

Tâm Triển Chiêu cũng coi như đã trở về trong ngực, Thiên Tôn cùng Ân Hầu lại kín đáo nhìn nhau một cái —— Oa! Nhìn Mèo kia vừa rồi a, giống hệt như lúc Công Tôn mất Tiểu Tứ Tử vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, mưa nhỏ nhẹ nhẹ rơi, bầu trời trở lên u ám.

Tối qua Công Tôn đi ngủ rất sớm, cho nên trời mới sáng hắn đã tỉnh rồi, lại cảm thấy thật thần thanh khí sảng. Chăn đệm này ngày hôm qua đám người Tiểu Ngọc mới đem phơi qua, rất mềm lại êm, bên ngoài trời lại sầm sì, vì thế hắn cũng không muốn đứng dậy.

Quay mặt sang nhìn một chút, thấy Tiểu Tứ Tử vẫn ngủ ở bên trong, nhìn dáng vẻ còn chưa có muốn dậy.

Công Tôn tiến tới, xoa xoa cái bụng bé.

“Ngô!” Tiểu Tứ Tử bị xoa hai cái liền đưa tay ôm lấy cánh tay Công Tôn mà cọ cọ.

Công Tôn không khỏi nhớ đến những ngày ở quê cũ trước đây, khi trời lạnh, hai cha con thường nằm ý trên giường không chịu đứng lên, đến ăn cơm cũng phải chui vào trong chăn, nhịn không được mà cười một tiếng.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử nghe được tiếng cười liền mở mắt, tò mò nhìn Công Tôn, thì ra bé đã tỉnh.

“Sớm vậy đã tỉnh rồi?” Công Tôn rút tay ra, ôm bé vào ngực, vỗ vỗ cái mông bé một chút, lại cảm khái —— Thật nhiều thịt!

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử nhào đến, ôm cổ Công Tôn, hôn đến “chụt” một cái trên má Công Tôn, nói: “Phụ thân sớm a!”

Vì vậy, sáng sớm nay, tinh thần Công Tôn vốn đã tốt, nay lại càng tốt vô cùng!

Tiêu Lương hôm qua sau khi đem Tiểu Tứ Tử nhét vào trong lòng Công Tôn xong, liền trở về viện tử của Lâm Dạ Hỏa mà ngủ.

Lúc này.

Lâm Dạ Hỏa vô cùng buồn bực mà nhìn Tiêu Lương đang tứ chi giang rộng, nằm thẳng cẳng trên giường nhỏ bên cạnh mà ngày khò khò, hắn có chút ngán ngấm.

Ngáp một cái, Lâm Dạ Hỏa bước lên giường, vén chân đạp lên mặt Tiêu Lương một cước: “Dậy luyện công!”

“Cận nhi! Ai dám khi dễ ngươi!”

Một cước này vừa mới đến, đã bị Tiêu Lương ôm lấy cọ cọ, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Ta sẽ đánh cho hần răng rụng đầy đất!”

Khoé miệng Lâm Dạ Hỏa giật giật, nhìn trời một chút, lại tiếp tục nằm xuống.

Lúc này, Tiêu Lương cũng đã tỉnh rồi, sờ trán một cái, trừng mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa: “Hoả kê kia, người lại đập mặt ta! Đập hỏng rồi nhỡ không còn đẹp trai nữa, làm sao có thể xứng với Cận nhi!”

Lâm Dạ Hỏa vẻ mặt chán ghét mà nhìn hần: “Người thật chẳng có tiền đồ gì hết!”

Tiêu Lương vừa mặc y phục, vừa hỏi Lâm Dạ Hỏa: “Sao người không dậy?”

Lâm Dạ Hỏa trở mình một cái, ôm chăn nói: “Ta đây không dậy, ngủ nhiều da mới đẹp!”

Tiêu Lương nhìn trời, mặc y phục tử tế rồi định đi ra ngoài, có điều vừa mới ra đến cửa, đã nhìn thấy Lâm Dạ Hỏa nằm trên gối đầu giữa mặt nhìn trời, nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài mà ngẩn người, bé liền quay lại.

“Uy.” Tiêu Lương đến bên mép giường.

Lâm Dạ Hỏa lé mắt nhìn bé: “Còn không đi luyện công?”

“Gấp cái gì, vẫn còn thời gian.” Tiêu Lương ngồi xếp bằng ở mép giường, hỏi Lâm Dạ Hỏa: “Ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Cái gì?” Lâm Dạ Hỏa không để ý nhiều.

“Người Tại sao mỗi lần trời mưa tâm tình đều không tốt?” Tiêu Lương hỏi.

Lâm Dạ Hỏa ngẩn người, thờ ơ mà trả lời một câu: “Trời mưa tâm tình dĩ nhiên không tốt rồi, ướt át bản thủ chứ sao.”

Tiêu Lương lại bĩu môi nhìn Lâm Dạ Hỏa: “Sao người không trở về Hoả Phụng đường chứ?” Tiêu Lương hỏi.

Lâm Dạ Hỏa lườm bé: “Người không về chẳng lẽ ta mặc người một mình ở chỗ này mà trở về sao? Làm sao giao phó với cha người?”

Tiêu Lương bĩu môi: “Thiết, mấy hôm trước nương ta còn gửi thư đến, Gia Cát đại nương về nhà đã nói với cha ta ta đi theo Triệu Phổ, cha ta còn vô cùng vui vẻ a, lại còn khen ta thật có tiền đồ, trừ việc học công phủ ra còn phải học cả binh thư cùng cách bày binh bố trận nữa, thuận tiện đi theo Bao đại nhân học thêm một chút, người nếu có chuyện thì trở về đi.”

Lâm Dạ Hỏa nhắc chân, đem bé đập xuống giường: “Tiểu hài nhi đừng quản chuyện của người lớn!”

Tiêu Lương xoa xoa cái mộng, lầu bầu bỏ đi, đại khái là vừa đi vừa mắng Lâm Dạ Hỏa là cái đồ lừa hoang gì đó, Lâm Dạ Hỏa cũng không thèm để ý đến bé, vẫn duy trì tư thế cũ mà nhìn trời.

Đang nhìn, đột nhiên có cái gì đó đập vào mắt.

“Oa!” Lâm Dạ Hỏa quay đầu đi, đưa tay nắm một cái, một cái túi giấy dầu.

Mở túi ra, một mùi thơm truyền tới.

Lâm Dạ Hỏa liếc nhìn bên trong bọc giấy, hai cái bọc bánh bao màu trắng thật lớn

Lâm Dạ Hỏa rất vui vẻ cầm lấy một cái bánh bao cắn một miếng, thuận tiện còn định khen Tiêu Lương mấy câu, thằng nhỏ này còn biết mang bánh bao cho hần làm tảo thiện a chẳng qua là vừa mới nhìn qua cửa sổ.

“Khái khái” Lâm Dạ Hỏa thiếu chút nữa bị nghẹn bánh bao.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sổ, Trâu Lương đang đứng đó, trong tay cũng cầm một cái bánh bao mà gặm.

Lâm Dạ Hỏa kinh hãi nhìn bánh bao trong tay: “Người có hạ độc không đó?!”

Trâu Lương không nói gì mà nhìn hần.

Lâm Dạ Hỏa lại nháy mắt mấy cái, tiếp tục nhai bánh bao, nói: “Thịt gì vậy, thơm quá a.”

“Trư bà long.”

“Phốc...” Lâm Dạ Hỏa lập tức phun ngay bánh bao ra ngoài, kinh hãi há miệng.

Khoé miệng Trâu Lương giật giật: “Ngốc muốn chết, là thập cẩm bánh bao của quân doanh, bên ngoài tuyệt đối ăn không được.”

Lâm Dạ Hỏa trừng mắt, lại tiếp tục gặm bánh bao.

“Người tới làm gì?” Lâm Dạ Hỏa vừa gặm vừa hỏi Trâu Lương: “Người không phải là đang ở quân doanh sao?”

“Tới lấy mấy thứ.”

Lâm Dạ Hỏa hí mắt nhìn hắn: “Người lại tự mình đến? Người không phải là Đại tướng quân sao?”

Trâu Lương thiêu mi một cái: “Mấy ngày nữa sẽ xuất chinh.”

Lâm Dạ Hỏa khẽ cau mày, ngoẹo đầu hỏi hắn: “Xuất chinh? Các người muốn về Mạc Bắc đánh giặc?”

Trâu Lương lắc đầu một cái: “Chẳng qua là nhờ trại ra ngoài thành mà thôi, gần Khai Phong phủ quá nhiều người.”

“Nga” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, thấy Trâu Lương vẫn đứng ngoài cửa sổ không đi, khó hiểu nhìn hắn.

“Cho người một thứ.” Trâu Lương đột nhiên mở miệng.

Lâm Dạ Hỏa ngẩn người, ngay sau đó lại cảnh giác: “Người lại muốn làm chuyện xấu gì?”

Trâu Lương đột nhiên cười, hắn cười mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa cả kinh đến độ thiếu chút bị nghẹn bánh bao —— Trâu Lương cũng không thích cười, có cười thì thỉnh thoảng cũng chỉ là nhếch khoé miệng cười lạnh hoặc cười chế nhạo mà thôi, hôm nay có phải là tâm tình đặc biệt tốt không a? Lại toét miệng cười? Trời sắp đổ mưa đổ a?

Trâu Lương đem từ phía sau ra một thứ, bỏ vào trong chén của Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa vừa mới cúi đầu nhìn, chỉ thấy là một chú cún con mũm mĩm.

Lâm Dạ Hỏa cả kinh, há to miệng, cặp mắt cứ dán chặt vào chú cún đó không cách nào dời ra được a! Hắn là người trong nghề, biết được chú cún này mặc dù mới cai sữa nhưng cũng vô cùng có tinh thần, lại là giống cực tốt, hơn nữa —— chú cún kia cũng thực sự có ý tứ, lại còn ngoẹo đầu mà nhìn Lâm Dạ Hỏa nữa.

“Nó là do một đại khuyến của quân khuyến cùng với một đại lang sinh ra đó.” Trâu Lương bắt đắc dĩ: “Có thể là do lang vị quá nặng cho nên những con cẩu khác đều khi dễ nó, không thích hợp nuôi tại quân doanh, mấy ngày trước đã cai sữa rồi, có thể ăn thịt.”

Lâm Dạ Hỏa ngẩn đầu nhìn hắn.

Trâu Lương thiêu mi một cái: “Người nuôi chứ?”

Lâm Dạ Hỏa nhẹ nhàng xoa đầu chú cún mũm mĩm kia, chú cún này hình như còn rất hưởng thụ nữa, thể nhưng về bên ngoài lại là diện vô biểu tình mà nhìn hắn. Lâm Dạ Hỏa đột nhiên “phốc” một tiếng, con cún nhỏ này chắc không phải là huynh đệ của Trâu Lương đi? Thật quá giống.

“Cười cái gì?” Trâu Lương hỏi.

Lâm Dạ Hỏa ôm chú cún con: “Nó giống người a.”

Khoé miệng Trâu Lương giật giật, muốn đoạt lại: “Không muốn thì trả ta.”

“Muốn!” Lâm Dạ Hỏa vội vàng đem chú cún nhỏ giấu đi: “Là của ta rồi.”

Trâu Lương hơi nhướng mày.

Lúc này, ở bên ngoài có một quan binh gọi hắn: “Tướng quân, đã chuẩn bị xong rồi.”

Trâu Lương gật đầu một cái, xoay người đi.

Lâm Dạ Hỏa ôm chú cún con nằm bên cửa sổ mà nhìn hắn, Trâu Lương bước nhanh ra khỏi viện Hắn là Tả tướng quân, có lẽ là dẫn binh đến đóng quân chỗ khác, hôm nay trở lại là để lấy y phục mà thôi.

Lâm Dạ Hỏa đang ngẩn người, lại cảm thấy túi giấy dầu trên tay bị đoạt đi.

Cúi đầu nhìn, chú cún con kia đã đang ăn nửa cái bánh bao còn lại của hắn rồi.

Lâm Dạ Hỏa nâng cằm nhìn chú cún con đang ăn bánh bao, lại vừa gãi gãi tai nó: “Nên gọi mày là gì thì mới tốt đây? Đúng rồi, sao mày lại không chịu sửa a? Những con cún con khác hắn là đã sửa om sòm rồi chứ.”

Chú cún con kia nhìn hắn một chút, cái đuôi ngắn cũn đột nhiên kéo lên quơ quơ, tiếp tục ăn bánh bao, nhưng cũng không kêu tiếng nào.

Lâm Dạ Hỏa nheo mắt lại, hai bên khoé miệng hơi nhếch lên một chút, nói: “Vậy ta gọi ngươi là Cầm đi.”

Nói xong liền sờ sờ đầu con cún con.

Chú cún con ăn xong bánh bao rồi lại liếc mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa nhéo lỗ tai nó một cái, nói: “Ánh mắt đó là sao hả?”

Chú cún con đột nhiên xoay người, ôm lấy tay của Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa thiêu mi: “Không phải là ngươi vẫn chưa ăn no đó chứ”

Chẳng qua là chú cún đó cũng không có cắn hắn, chỉ ôm lấy tay hắn, nằm xuống, nhẹ nhàng liếm liếm.

Ngay sau đó Lâm Dạ Hỏa liền yên tĩnh lại, cảm nhận được lòng bàn tay ướt át lại mềm mại, khe khẽ thở dài, sờ sờ đầu chú cún con kia: “Chẳng lẽ ta không vui lại biểu hiện rõ vậy sao?”

Ngoài cửa Khai Phong phủ, Trâu Lương vừa mới lên ngựa cũng ngẩng mặt nhìn trời đang u ám, ngẩn người.

“Tướng quân?” Phó tướng thấy hắn không đi, liền kêu hắn một tiếng.

Trâu Lương lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng vung cương đi.

Mưa cũng bắt đầu nhẹ rơi xuống.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu nghe thấy tiếng ồn ào của nhóm người Hồng Cửu Nương, cảm thấy càng to hơn cả tiếng chim hót nữa.

Ân Hầu có chút khó hiểu: “Tại sao mấy cái cô nương kia đã nói chuyện với nhau hơn sáu mươi năm rồi mà vẫn còn nhiều chuyện để nói vậy chứ?”

Thiên Tôn đang rửa mặt, nghe thấy lời ấy của Ân Hầu, cười cười, vấn đề này không thể nào lý giải được.

Ân Hầu ngồi dậy, trên người chỉ mặc có một trường bào màu đen, tóc đen dài xoắn sau lưng, mắt mi đều đen nhánh, mang đến một cổ cảm giác yêu tà nhiều năm không đổi.

Thiên Tôn nhìn hắn một chút, đi tới, nhìn chằm chằm tóc hắn hồi lâu, hỏi: “Thật ra thì, từ lâu ta đã muốn hỏi ngươi một chuyện.”

Ân Hầu đưa tay kéo áo choàng mặc vào, nghe hắn hỏi, liền ngẩng mặt lên nhìn hắn: “Hỏi cái gì?”

“Năm đó, ngươi bị vạn tiễn xuyên tâm, tại sao lại không chết?” Thiên Tôn không hiểu hỏi: “Người giang hồ đều nói, ngươi có thể chết yêu quái không thể chết, có thật không?”

Ân Hầu cười, tà khí lại càng sâu thêm mấy phần: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Từ lúc nhỏ ta đã cảm thấy ngươi là một yêu quái, Miêu yêu.” Thiên Tôn đứng lên, tìm lược chải đầu: “Yêu Vương cũng nói ngươi là Yêu, có thể vận chuyển càn khôn, đổi thay số phận, đáng tiếc ngươi lại không có lòng dạ đó.”

Ân Hầu xuống giường, sửa sang lại áo ngoài cho tốt, cười nhạt, đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy mấy sợi tóc bạc sau lưng Thiên Tôn, nói: “Người mới là Yêu, ta là Quỷ.” Nói xong, tùy tiện ghim mấy sợi tóc đó lại, nghiêng ngang đi ra ngoài.

Thiên Tôn chải xong tóc, nhìn Ân Hầu đang đi ra ngoài, hắn không khỏi nhớ lại chuyện đã qua nhiều năm trước. Đã rất lâu rồi, hắn cũng không nhớ đến chuyện đó nữa Quả nhiên, trời mưa sẽ càng khiến người ta nhớ lại quá khứ a.

.....

Cũng giống như vậy, trời mưa cũng khiến cho Triển Chiêu khó chịu.

Lúc Triển Chiêu tỉnh lại, Bạch Ngọc Đường đã không còn ở bên cạnh hắn nữa rồi, nửa giường bên kia trống rỗng.

Triển Chiêu đưa tay sờ gối đầu lạnh như băng bên cạnh, ngẩn người.

Hôm nay, khi trời còn chưa sáng, Bạch Ngọc Đường đã thức rồi. Triển Chiêu mở mắt nhìn hắn, Bạch Ngọc Đường ngồi ở mép giường, tóc dài vén sang một bên, nhỏ giọng nói với hắn: “Hôm nay Hãm Không Đảo có vận chuyển một số hàng hoá quan trọng đến, ta đến bến đò đón một chút.”

Triển Chiêu gật đầu một cái.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, vừa muốn đi, lại vừa như có chút do dự, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nằm trên giường, thấy hắn có chút nghi ngờ, liền nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm hắn một lát, sau đó cười cười, đưa tay nhẹ nhàng sờ trán hắn.

Bàn tay ấm áp, lại khiến cho hắn nhớ lại chút xúc cảm lạnh lạnh hôm qua, hắn liền ngẩn người ra một lát.

“Trời sáng ta mang điểm tâm đến cho người.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường liền cầm dao ra cửa.

Vì vậy, Triển Chiêu cứ thế mà nằm yên đến sáng, hắn vẫn đang suy nghĩ, tối hôm qua có phải mình đã làm chuyện kỳ quái gì không? Bây giờ nhớ lại có chút cảm thấy không thật lắm, tối hôm qua là mình đã uống quá nhiều nên sinh ảo giác hay là đã nằm mơ a? Thế nhưng xúc cảm hơi lạnh lạnh ấy, hình như vẫn còn vương vấn lại

Chờ cho đến khi mọi người đều ăn điểm tâm xong, Bao đại nhân cũng đến sân viện, chuẩn bị nghiên cứu phương hướng điều tra hôm nay một chút, mới phát hiện —— Triển Chiêu đâu?

“Chẳng lẽ Miêu Miêu còn chưa dậy sao?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu: “Thức ấy cũng không ăn điểm tâm nha!”

Ân Hầu có chút buồn bực, liền cùng Thiên Tôn, còn có cả bọn Tiểu Tứ Tử đến thiên viện của Triển Chiêu tìm.

Vừa mới vào cửa, chỉ thấy Triển Chiêu đứng ở trong sân, ngược mắt lên mà nhìn bầu trời mây đen mờ mịt.

Vì vậy, mọi người cũng đều ngược mắt nhìn bầu trời mênh mông mờ mịt ấy —— Ngoại trừ xám xịt một chút thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

“Miêu Miêu!” Tiểu Tứ Tử chạy đến ôm chân Triển Chiêu: “Thức nhìn gì nha?”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử một cái, lại nhìn trời một cái, hỏi: “Lúc này đã tính là sáng chưa?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Công Tôn đi qua sờ sờ cái trán Triển Chiêu, bị sốt sao?

Có điều, thân thể Triển Chiêu rất khỏe mạnh, hắn chẳng qua là lúc này đang nghi ngờ, Bạch Ngọc Đường nói trời sáng sẽ mang điểm tâm cho hắn, tại sao đến bây giờ còn chưa tới? Trời sáng đã lâu lắm rồi!

“Ngọc Đường đâu?” Thiên Tôn phát hiện Bạch Ngọc Đường không có ở đây, Triển Chiêu lại có chút kỳ quái, liền cảm thấy buồn bực, hai đứa này, chắc không phải cãi nhau cái gì?

Triển Chiêu hồi phục tinh thần lại, liền nói: “Ngọc Đường chưa sáng đã đến bến tàu nhận hàng cho Hãm Không Đảo rồi, hắn nói trời sáng sẽ trở lại, còn mang cả điểm tâm về nữa.”

Thiên Tôn cau mày, cũng ngẩng mặt nhìn trời.

“Có lẽ là quên đi.” Diệp Tử Thiên nói.

Tất cả mọi người đều nhìn nàng một cái, sau đó lại đồng loạt lắc đầu —— Bạch Ngọc Đường mà lại quên mất điểm tâm của Triển Chiêu sao? Chuyện này tuyệt đối không bao giờ có thể xảy ra đâu!

“Ta đến bến tàu nhìn một chút.” Triển Chiêu nói xong liền chạy ngay ra cửa.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu nhìn nhau một cái, tựa hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm.

“Phụ thân, liệu có phải Bạch Bạch lạc đường không a?” Tiểu Tứ Tử ngược mắt hỏi Công Tôn, cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Công Tôn có chút dở khóc dở cười, tâm nói, Bạch Ngọc Đường cũng đâu phải Thiên Tôn ... Nhưng mà, lấy tính cách Bạch Ngọc Đường mà nói, hình như không phải là hạng người không thêm nhặn lại đã đi rồi.

Triển Chiêu đến bến tàu, phát hiện bến tàu rất náo nhiệt, người vận chuyển hàng hoá rất nhiều, thế nhưng hắn tìm nửa ngày, lại không thấy thuyền của Hãm Không Đảo.

“Triển đại nhân, sớm vậy đã đi phá án rồi a?”

Lúc này, có mấy phu khuân làm việc mưu sinh ở bến tàu, nhìn thấy Triển Chiêu liền chào hỏi hắn.

Triển Chiêu hỏi mọi người: “Đại thúc, các người đến đây lúc nào vậy?”

“Trời còn chưa sáng đã đến rồi a, mỗi ngày chúng ta đều làm từ nửa cuối đêm đến hết sáng, buổi chiều cũng không có ai dỡ hàng a.” Đại thúc kia đáp lời.

“Sáng nay thuyền của Hãm Không Đảo có đến không?” Triển Chiêu hỏi.

“Tới a.” Phu khuân đó cười nói: “Tối từ sớm rồi, trời còn chưa sáng đã chở hàng hoá từ Hãm Không Đảo đến!”

Triển Chiêu trong lòng động một cái, hỏi: “Các người có nhìn thấy Bạch Ngọc Đường không?”

“Ngũ gia sao?” Một trong số các phu khuân nói: “Không nhìn thấy a, người của Hãm Không Đảo cũng đang tìm hắn nửa ngày đây, nói là hắn sẽ đến nhận hàng, thế nhưng lại không có tới, cho nên không còn cách nào khác là đem hàng hoá của mình chuyển đến tru trang, sau khi bọn họ trở lại cũng hỏi ta Ngũ Gia có tới không, chúng ta nói không nhìn thấy, bọn họ nói bọn họ còn có việc nên trở về Hãm Không Đảo trước.”

Đầu óc Triển Chiêu lúc này cũng trống rỗng —— ngay cả bến tàu Bạch Ngọc Đường cũng chưa có tới, vậy hắn đi đâu?

“Là hàng gì vậy? Đưa đến đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Đều là sợi vải, cần phải đưa đến xưởng vải.” Khuân phu vừa định chỉ cho Triển Chiêu, mới phát hiện Triển Chiêu đã biến mất.

“Hoắc, Triển đại nhân biết bay a!”

Triển Chiêu biết, xưởng vải lớn nhất ở Khai Phong phủ chính là sinh ý của Hãm Không Đảo, rất nhiều y phục Bạch Ngọc Đường mặc trên người đều do xưởng vải này đưa tới.

Lúc Triển Chiêu vừa mới chạy tới nơi, người của xưởng vải vẫn còn đang kiểm hàng, một lão đầu mập mập đang đứng ngoài cửa, còn có mấy trăm khuân phu bận rộn phía sau.

“Vương lão bản.”

Triển Chiêu biết người này chính là lão bản của xưởng vải, gọi là Vương Trang, là người của Hãm Không Đảo.

“Uy, Triển đại nhân dậy sớm vậy a?” Vương lão bản gật đầu chào hỏi Triển Chiêu.

“Ngũ gia nhà các người đâu?” Triển Chiêu hỏi.

Vương Trang ngăn người, nói: “Ngũ gia không phải luôn ở cùng ngài sao?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Trời chưa sáng hẳn đã nói đến bến tàu nhận hàng, đi rồi đến bây giờ vẫn chưa có trở lại”

Vương Trang há to miệng: “Cái gì? Ngài nói là Ngũ gia sáng nay có đi bến tàu sao?”

Triển Chiêu gật đầu, lại lắc đầu: “Ta chỉ biết là hẳn rời khỏi Khai Phong phủ, nói là đến bến tàu!”

“Ai nha! Sáng nay ta đến bến tàu nhận hàng, còn phải chờ hẳn thật lâu nhưng hẳn cũng không có tới a, ta nghĩ là có chuyện gì khiến ngài ấy không đến hoặc là cùng ngài đi tra án, cho nên tự mình nhận luôn rồi!”

“Hẳn cũng chưa đến chỗ này của các người?” Triển Chiêu cau mày.

Vương Trang một mực lắc đầu, những phu khuân kia cũng đều nói không thấy Ngũ gia, liệu có phải là đến Bạch phủ rồi không?

Triển Chiêu lại vòng lại, chạy đến Bạch phủ.

Bạch Phúc đang chỉ đạo bọn nha hoàn quét dọn, Nguyệt Nha Nhi cùng Thần Tinh Nhi thì đang luyện công, thấy Triển Chiêu tới, cho là Bạch Ngọc Đường cũng tới đây, liền kéo nhau ra đón, không ngờ Triển Chiêu lại hỏi ra một câu: “Bạch Ngọc Đường có ở đây không?”

Hai nha đầu ngơ ngác lắc đầu.

Bạch Phúc đi tới: “Triển đại nhân, Ngũ gia nhà ta không phải luôn dính cùng ngài sao?”

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy chuyện này tương đối quan trọng, đưa tay vỗ bả vai Bạch Phúc một cái, đem mọi việc Bạch Ngọc Đường nói đến bến tàu nhưng lại không có ở bến tàu đều nói qua.

“Cái gì?!” Nguyệt Nha Nhi cùng Thần Tinh Nhi đều nhảy dựng lên: ‘Ngũ gia nhà chúng ta biến mất?!’

“Ta tiếp tục đi tìm, các người cũng đi tìm một chút.” Triển Chiêu nói xong liền chột loé biến mất vô tung, Bạch Phúc vội vàng mang theo tất cả người của Bạch phủ phân tán tìm kiếm khắp nơi trong thành Khai Phong.

Triển Chiêu đến những chỗ Bạch Ngọc Đường vẫn hay đi thường ngày đều tìm kiếm hết, sau đó lại trở về Khai Phong phủ, Thiên Tôn cùng Ân Hưu đều đang chờ ngoài cửa.

“Ngọc Đường có trở lại chưa?” Triển Chiêu hỏi.

Chân mày của Thiên Tôn cũng nhíu lại.

Ân Hưu lắc đầu một cái, nói: “Nhìn bộ dáng này của người xem ra đã tìm tất cả những chỗ có thể tìm rồi phải không?”

Triển Chiêu gật đầu.

Ân Hưu cau mày: “Ngọc Đường đi đâu vậy?”

Thấy Triển Chiêu lo lắng, Công Tôn nói: “Không cần quá lo lắng, có thể là có chuyện gì đó trì hoãn mà thôi, lấy sự thông minh và võ công của hẳn mà nói, hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, thế nhưng mọi người đều biết, bởi vì Bạch Ngọc Đường rất lợi hại cho nên đột nhiên biến mất mới khiến người ta lo lắng, nếu như không phải là gặp chuyện gì không thể giải quyết hoặc là gặp nguy hiểm gì, hẳn không thể nó không nói một tiếng đã biến mất tăm hơi.

Lúc này, lại chỉ thấy Tử Ảnh chạy nhanh tới nói: “Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã trở lại chưa?!”

Triển Chiêu ngăn người, mọi người tâm nói, tin tức của Tử Ảnh thật linh thông a, nhanh như vậy đã biết Bạch Ngọc Đường biến mất.

Ánh mắt Triển Chiêu cũng sáng lên, túm lại Tử Ảnh, hỏi: “Người gặp hẳn phải không?”

Tử Ảnh ngăn người, cau mày: “Chắc không phải là vẫn chưa trở về đây chứ? Ai nha, ta đã nói hần không nên đi một mình mà.”

Triển Chiêu gấp gáp: “Hần đến chỗ nào rồi?”

“Hần....” Tử Ảnh há miệng, lại đột nhiên nhìn chăm chăm về phía Triển Chiêu.

“Người nói nha!” Triển Chiêu càng lo lắng hơn.

“Ách....” Tử Ảnh chỉ chỉ Triển Chiêu.

“Nói nha!” Triển Chiêu cũng bị hần chọc cho tức chết: “Bạch Ngọc Đường đâu?!”

“Bạch Ngọc Đường ở đây!”

Triển Chiêu sững sốt, thanh âm truyền đến từ phía sau hần a.

Tử Ảnh chỉ chỉ sau lưng Triển Chiêu, thật khó thấy biểu lộ kinh khủng như vậy của Triển Chiêu, thật quá dọa người đi.

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang hoàn hảo đoan chính mà đứng phía sau hần, trong tay còn xách theo một thực hạp, tóc cùng y phục có chút ẩm ướt, xem ra là bị mắc mưa.

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ sờ đầu Triển Chiêu: “Giữa đường gặp chút chuyện cho nên về chậm một chút.”

Tâm Triển Chiêu cũng coi như đã trở về trong ngực, Thiên Tôn cùng Ân Hưu lại kín đáo nhìn nhau một cái — Oa! Nhìn Mèo kia vừa rồi a, giống hệt như lúc Công Tôn mất Tiểu Tứ Tử vậy.

“Ngũ gia!”

Lúc này, từ nơi xa có một đám người chạy đến, lại có cả đám tiểu nhị của xưởng vải cùng những người của Hãm Không Đảo đang làm sinh ý tại Khai Phong, nhìn sơ thôi cũng đến mấy trăm người rồi.

Bạch Ngọc Đường có chút không nói nổi, mọi người đều chạy đến độ thở không ra hơi, Bạch Phúc vừa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường không bị làm sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu có chút lúng túng gãi gãi đầu, mình như như có chút lo lắng quá độ, khiến cho những người của Bạch phủ bị dọa sợ một phen.

“Mọi người giải tán đi, ta không sao cả.” Bạch Ngọc Đường đuổi mọi người về, sau đó lại đem thực hạp nhét vào trong tay Triển Chiêu: “Ăn điểm tâm chưa? Sửa đậu nành Cẩm Kỳ cùng bánh bao chiên Tống Tử đó.”

Mọi người đều hai mắt nhìn trời, quả nhiên Bạch Ngọc Đường không bao giờ quên điểm tâm của Triển hộ vệ.

Triển Chiêu nhận lấy thực hạp, thuận tay, phải đi bọt nước trên vai Bạch Ngọc Đường.

Tử Ảnh cũng góp tới, đôi mắt sáng như sao mà hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tìm được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, lấy ra một quyển tông đưa cho Tử Ảnh: “Dựa theo các người nói mà vẽ ra.”

Tử Ảnh mở ra, vừa nhìn liền vui vẻ: “Tốt quá! Thì ra là trốn chỗ này, khó trách tìm không được hần!” Nói xong, vỗ vỗ cánh tay Bạch Ngọc Đường một cái: “Ta đi đưa cho Vương gia, cảm ơn a!” sau đó liền xoay người chạy, mấy ảnh vệ bên trên cũng chạy theo phía sau hần. Mấy người còn gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái.

Công Tôn tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người đi đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ trong viện, nói: “Vào trong vừa ăn vừa nói, ta cũng có chút đói bụng.”

Vì vậy mọi người cùng vào phòng.

Nguyên bản, ngoại trừ Triển Chiêu ai cũng đã ăn điểm tâm rồi, thế nhưng vừa nãy lại bị Triển Chiêu hù dọa một trận, mà lần dọa này khiến mọi người cũng sợ tuôn cả một thân mồ hôi, cho nên, lúc này ai cũng đói, vừa đúng lúc sửa đậu nành Cẩm Kỳ cùng bánh bao chiên Tống Tử lại là một trong thập đại điểm tâm

Khai Phong phủ, hơn nữa lại cách Khai Phong phủ khá xa, thường ngày mọi người cũng không có nhiều cơ hội được ăn. Nhân cơ hội này, mọi người vừa gặm đồ ăn ngon, vừa nhìn Bạch Ngọc Đường chuẩn bị nghe chuyện.

Thì ra là, hôm nay trời còn chưa sáng, Bạch Ngọc Đường vừa mới ra cửa, còn chưa tới bến tàu, đã gặp phải một chuyện lạ. Đăng bởi: admin

18. Chương 18: [Đại Chiến Sắp Tới]

CHƯƠNG 18. [ĐẠI CHIẾN SẮP TỚI]

“Thay vì nói nể mặt, không bằng nói là dung túng đi.” Xích Ảnh do dự một chút, cười mà lắc đầu một cái.

Thanh Ảnh thấy hắn muốn nói lại thôi, liền lấy tay đung hắn một cái: “Là thế nào a?”

“Ách. Đến một trình độ nào đó mà nói ...” Xích Ảnh giảm thấp thanh âm một chút, nhỏ giọng thì thầm: “Cũng coi là một loại sủng ái đi.”

“Sủng ái.” Thanh Ảnh kinh ngạc mà há to miệng: “Người muốn nói là Bạch Ngọc Đường cũng chiều Triển Chiêu sao?”

Ngũ gia gặp phải chuyện lạ gì?

Hắn nói, sáng hôm nay trời chưa sáng hắn đã ra ngoài, đi đến bến tàu.

Một đường đi vốn rất thuận lợi, rất nhanh cũng đã gần đến bến tàu. Thế nhưng đúng lúc này hắn lại nhìn thấy một chiếc thuyền lớn đang vòng qua sau bến tàu, đi về phía Bắc.

Vốn dĩ Bạch Ngọc Đường cũng không buồn để ý. Có điều Trên thuyền này còn cắm một lá cờ, trên cờ có thêu một chữ “Diêu.”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường vừa động —— “Diêu” sao? Trong thành Khai Phong. Những *** thượng bắt đầu bằng chữ Diêu cũng không nhiều lắm. Chẳng lẽ đây lại là thuyền của cửa hàng Diêu Ký kia?

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường liền vòng trở lại, đi theo chiếc thuyền lớn kia.

Thuyền này không dừng ở bến tàu mà cứ đi vòng vòng vo vo, đến một bến cạn phụ cận cửa Bắc.

Thuyền này cứ thế đi vào bến cạn, sau đó có mấy tiểu nhị nhảy xuống thuyền, lôi thuyền vào trong một bãi lau sậy.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy khả nghi, liền lặng lẽ nấp vào một chỗ tối quan sát.

Quả nhiên, chỉ thấy trong bãi lau đó có không ít mã xa chờ sẵn. Đám tiểu nhị bắt đầu tháo hàng, hàng được tháo xuống chủ yếu đều là quan tài.

Bạch Ngọc Đường cau mày, Diêu Ký là cửa hàng kinh doanh đồ ma chay, chuyên chở quan tài cũng là chuyện rất bình thường. Tại sao phải lén lút như vậy?

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường còn phát hiện một vấn đề, bình thường khi chuyên chở quan tài, không ai lại đem cả quan tài và nắp cùng khiêng xuống. Quan tài được khiêng riêng và nắp quan tài cũng được khiêng riêng ra mới đúng. Nhìn qua thì có thể thấy đó là quan tài tốt, thế nhưng nhìn kỹ thì hình như những quan tài này đã được dùng qua, nắp quan tài cũng được đóng kín. Hơn nữa, quan tài này nhìn có vẻ nặng, mỗi cái đều cần đến mười mấy tiểu nhị mới có thể khiêng được.

Chờ quan tài được xếp lên xe xong, mã xa cũng bắt đầu di chuyển.

Bạch Ngọc Đường một đường đi theo, cứ thế tiếp tục đi theo, lại phát hiện có rất nhiều người theo dõi.

Bạch Ngọc Đường vọt đến một rừng cây, vỗ vỗ vai hai người đang theo dõi.

Hai người đều cả kinh, giật mình quay lại mới thở phào một cái —— Bạch Ngọc Đường a!

Bạch Ngọc Đường vỗ là ai đây? Đương nhiên là Tử Ảnh cùng Giả Ảnh.

Hai người này tại sao lại ở chỗ này? Thật ra thì hai người bọn họ cũng không có theo dõi ngay từ đầu, mà là mới phát hiện ra mà thôi.

Hai người họ vốn là mai phục ở quan đạo Bắc thành. Lúc trước Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe lão bản trà lâu nói, ở quan đạo vào Bắc thành có quan binh chặn đường không cho người đi qua. Vì vậy, Triệu Phổ sai hai người ảnh vệ trông chừng nơi này. Hắc Ảnh cùng Bạch Ảnh gác đến nửa đêm, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh gác đến sáng. Hai người đợi đến khi trời sắp sáng trưng, quả nhiên thấy có một nhóm người mặc như quan binh, phong toả đường đi.

Đừng xem đám người này mặc binh phục, thế nhưng trông cứ quỷ quỷ quái quái, vừa thấy có mã xa giao hàng tới, liền lập tức ngăn lại, bảo bọn họ đi đường vòng đến Tây môn, nó Bắc môn phong cửa.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh nhìn nhau một cái, bất động thanh sắc, tiếp tục chờ.

Không bao lâu, chỉ thấy một đoàn mã xa từ phía sau bọn họ tới, trên xe chở toàn quan tài.

Đám người kia ý bảo mã xa nhanh chóng đi qua.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cuối cùng cũng hiểu, thì ra đám nhân mã này ở chỗ này cản đường là muốn giúp đám mã xa này nhanh chóng đi qua. Là vì không muốn bị người khác phát hiện sao? Đám người này muốn đến chỗ nào?

Vì vậy, hai người cứ thế đi theo tới đây. Mà trùng hợp như thế, Bạch Ngọc Đường cũng tới nữa.

Bạch Ngọc Đường nói ngắn gọn mọi chuyện cho Tử Ảnh cùng Giả Ảnh. Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đều cau mày — Có mờ ám a.

Ba người liền đi theo đội mã xa này, đi thẳng đến một rừng cây bên ngoài Bắc thành, mã xa quen đường mà rẽ đường đi xuyên qua rừng cây. Đến bên ngoài một bức tường thành, liền thấy bọn họ đẩy ra một thạch môn.

Bạch Ngọc Đường cùng hai ảnh vệ cũng kinh ngạc — Xem ra nơi này có giấu một thạch môn đi.

Sau khi mã xa đi qua thạch môn. Thạch môn cũng đóng lại.

Bọn Bạch Ngọc Đường đến đẩy ra, thế nhưng thạch môn cũng không mở, xem ra đó là một cơ quan.

Ba người nhảy lên đầu tường thành, chỉ thấy nơi này cách cửa hàng Diêu Ký rất gần, mã xa kia rất nhanh đã đến cửa sau Diêu Ký, bắt đầu tháo hàng.

Bạch Ngọc Đường cau mày: “Chẳng qua chỉ là vận chuyển quan tài, làm gì phải thần bí như vậy.”

“Là sợ kiểm tra đi. Bến tàu, Cửa khẩu, Cửa thành, ngẫu nhiên đều có thể bị quan binh kiểm tra. Mấy ngày nay kiểm tra càng nghiêm ngặt, bọn họ nếu như cứ vậy mà vận chuyển quan tài qua đó, nhất định sẽ bị kiểm tra.”

Mọi người rơi xuống đầu tường Diêu Ký cửa hàng, bí mật đứng đó quan sát, vì chỗ họ đứng rất cao cho nên có thể nhìn thấy mọi chuyện diễn ra trong viện.

Chỉ thấy bên trong, sau khi đám tiểu nhị dỡ hàng ra, liền đem nắp quan tài cạy ra. Từ bên trong quan tài mang ra những bao lớn màu đen. Cũng không biết đó là cái gì, thế nhưng tất cả đều được chuyển vào mã xa.

“Thứ gì a?” Tử Ảnh hỏi Giả Ảnh.

Giả Ảnh lắc đầu một cái: “Không nhìn rõ.”

“Đám người Phương Phách kia trốn không thấy tăm hơi, liệu có quan hệ với đám người này không?” Tử Ảnh hỏi.

“Có thể, đến gần xem một chút.” Giả Ảnh muốn đi qua, có điều lại bị Bạch Ngọc Đường kéo trở lại: “Từ từ đã.”

Hai người vẽ mặt nghi hoặc nhìn hần.

“Gần thêm nữa có thể sẽ bị phát hiện.” Bạch Ngọc Đường vừa nói, vừa chỉ chỉ trong sân.

Theo hướng ngón tay hần chỉ, chỉ thấy từ trong sân có một lão đầu đi ra.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh không biết, thế nhưng Bạch Ngọc Đường biết. Đó chính là Quán Nhĩ có nhĩ lực phi thường. Mặc dù có thể Quán Nhĩ thực sự đã chết, nhưng lúc này lại đang sống sờ sờ, cũng có thể là do người khác giả trang, thế nhưng cũng không thể loại bỏ đó là người thật, một khi bị phát hiện, có thể dả thảo kinh xà.

Lúc này, chỉ thấy những mã xa chứa đầy những túi lớn màu đen kia, đều lặng lẽ theo cửa sau đi ra, chạy đến hướng xa xa.

Quán Nhĩ đứng ở đuôi xe, cảnh giác mà nhìn tứ phía.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là ——Làm sao bây giờ?

Bạch Ngọc Đường nói: “Hai người theo dõi chặt Diêu Ký cửa hàng. Ta theo tiếp.”

Giả Ảnh có chút lo lắng: “Một mình người đi sao? Có thể nguy hiểm không?”

“Nhiều người càng dễ chiếu cố nhau a.” Tử Ảnh cùng không quá yên tâm để Bạch Ngọc Đường đi một mình. Vạn nhất nếu như thực sự xảy ra chuyện gì, bọn họ làm sao giao phó?

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn hai người bọn họ. Tâm nói, các người coi ta là Tiểu Tứ Tử?

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh nhìn nhau một cái, biết cho dù có nói thêm gì nữa thì Bạch Ngọc Đường cũng không vui, vì vậy cùng nhau mở miệng: “Cái kia Trên đường nhớ cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời một chút, tiếp tục đi theo mã xa bọn Quán Nhĩ.

Bạch Ngọc Đường cũng rất cẩn thận, cách khá xa, đi theo thẳng một đường đến một lâm trường gần Khai Phong phủ. Lâm tràng này thật chẳng khác gì một thảo tràng, là một mảnh đất hoang thật lớn. Nơi này vốn cùng từng được sử dụng là vi trường (Nơi dùng để săn bắn), có điều có nhiều dã thú thường ra ngoài làm tổn thương người, sau đó Triệu Trinh liền hạ lệnh phế bỏ.

Mã xa của bọn Quán Nhĩ sau khi vào vi tràng, liền đi về phía ngoài thành.

Bạch Ngọc Đường vẫn cứ tiếp tục đi theo, theo từ thành Khai Phong cho đến ngoài thành, xuyên qua sơn lâm, đến một sơn cốc.

Bạch Ngọc Đường đứng trên đỉnh núi ngắm xuống, chỉ thấy trong sơn cốc có thật nhiều doanh trường. Sau khi mã xa của bọn Quán Nhĩ đi vào, lại có thủ hạ đi ra, đem những túi màu đen kia vào trong lều.

Chờ trong chốc lát, lại có những người khác từ trong quân trường đi ra, bên trong đám người đi tới đi lui đó còn có mấy người quen mặt. Nói thí dụ như cái người thần thần bí bí lúc trước lên ra từ doanh trường của Phương Phách, gọi là Quỷ Sứ.

Bạch Ngọc Đường thấy bốn phía được phòng vệ rất cẩn mật nghiêm ngặt, xem ra nơi này chính là doanh địa của bọn họ. Không biết binh mã của Phương Phách thế nào, nếu như đều tập trung tại sơn cốc nhỏ hẹp này thì hần là có chút khó khăn đi. Có lẽ vẫn còn một chỗ ẩn nấp nữa. Vì để tránh dả thảo kinh xà, Bạch Ngọc Đường liền quyết định trước tiên cứ đi loanh quanh đã. Đương nhiên —— Nhân tiện lúc này đi mua chút điểm tâm cho Mèo kia luôn.

Bạch Ngọc Đường đem toàn bộ quá trình theo dõi nói qua một lần.

Tấm bản vẽ da trâu mà hần vừa giao cho Tử Ảnh cùng Giả Ảnh chính là bản đồ cận vùng Khai Phong phủ, trước khi hần đi Tử Ảnh đưa cho hần để cho hần dễ dàng theo dõi đường. Thứ nhất là để đề phòng hần bị lạc đường, thứ hai bọn họ cũng muốn nhờ hần đánh dấu lộ tuyến để chuẩn bị mai phục thật tốt.

Triển Chiêu nghe xong Bạch Ngọc Đường nói, cùng vô cùng tò mò —— Trong quan tài kia là lén chở cái gì đây?

“Nói như vậy, cái Quán Nhĩ đó ở đó a?” Triển Chiêu hỏi: “Hần không phát hiện ra người?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Hình như không có thần kỳ như trong truyền thuyết đâu.”

“Có lẽ là cái giả mạo mà thôi.” Thiên Tôn nói: “Nếu như là người thật, ngay cả ta cùng Lão quỷ này chưa chắc đã không bị hấn phát hiện.”

“Lợi hại như vậy?” Triền Chiêu không quá tin tưởng.

“Giống như khả năng của người thôi, cái này không liên quan gì đến nội lực có sâu hay không, đây chính là thiên phú.” Ân Hầu chỉ chỉ lỗ tai: “Dĩ nhiên, đối phương cũng có thể cố ý chứng ra một người như vậy để cho chúng ta không dám theo dõi tiếp.”

“Đối phương không biết chúng ta đã phá giải được cái mê đề huyết chú diện nhân này rồi.” Triền Chiêu ăn điểm tâm, lúc này hấn cảm thấy có chút đói, hơn nữa Bạch Ngọc Đường bình yên vô sự trở về, tâm tình của hấn cũng không tệ: “Triệu Phổ có thể lợi dụng tiên cơ này. Đáng tiếc Phương Phách kia vừa lỗ mạng lại vừa mạnh động, nếu có thể cho hấn biết nguyên nhân cái chết thực sự của Phương Tuấn, có thể hấn sẽ tỉnh ngộ đi.”

Mọi người đang trò chuyện, chỉ thấy Công Tôn vẫn trầm mặc không nói.

Tiểu Tứ Tử thấy hấn không yên lòng, liền hỏi hấn: “Phụ thân, người làm sao vậy? Thiếu ngủ sao?”

Công Tôn nhìn bé một chút, lắc đầu một cái, lại hỏi Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường: “Bình mã của Triệu Phổ đi rồi sao?”

“Triệu Phổ rất thông minh, đem bình mã rút ra ngoài thành, đại khái cũng muốn từ từ giải quyết.” Triền Chiêu thấy Công Tôn tựa hồ đang lo lắng, liền hỏi: “Tiên sinh, cảm thấy có gì không ổn sao?”

Công Tôn lắc đầu một cái: “Ngược lại cũng không phải là không ổn. Chỉ là, các người có cảm thấy —— Những người đó sao lại có gan cùng Triệu Phổ đấu chứ?”

Tất cả mọi người đều nhìn Công Tôn —— Uy? Đây có coi như là hấn đang khen Triệu Phổ không a?

“Đích xác rất kỳ quái.” Bạch Ngọc Đường nói: “Mười vạn bình mã trong tay Triệu Phổ lúc này đều là tinh nhuệ binh. Trước tiên không cần nói đến bình mã tiếp ứng bên ngoài, cùng với nhân mã ở Tây Bắc, chỉ nói đến mười vạn bình mã này, cho dù là ba mươi vạn tinh binh của Liêu quốc hay Tây Hạ cũng không thể dễ dàng chống lại. Tại sao Phương Phách chỉ có bốn năm vạn bình mã nhỏ nhoi cũng dám chống lại hấn?”

Mọi người liền gật đầu một cái —— Đích xác là rất khả nghi.

“Nếu như” Công Tôn cau mày: “Bốn, năm vạn kia đều là diện nhân thì sao?”

Mọi người sững sờ, sắc mặt đều ngưng trọng.

“Nếu như là năm vạn người đều không biết đau, là những hoạt tử nhân chém vào đều không đổ máu, sức chiến đấu thực sự rất kinh người. Cho dù không thua thì Triệu gia quân cũng tổn thất nghiêm trọng.” Triền Chiêu nói: “Nhưng hôm nay chúng ta cũng đã nắm được nhược điểm. Có điều, cho dù có phóng hỏa đốt Thế nhưng năm vạn tinh binh này nhất định cũng sẽ chết thảm.”

“Những binh lính trúng độc kia có thể cứu được không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

Công Tôn gật đầu một cái: “Có thể, nhưng mà phải nhanh lên một chút.”

“Sách. Vậy trước tiên phải tìm được đám binh lính kia.” Triền Chiêu cau mày: “Những binh lính kia ở đâu chứ?”

Mọi người quyết định chia nhau đi tìm.

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quyết định trước tiên cứ đem theo Thiên Tôn cùng Ân Hầu đến doanh địa đó một chuyến. Mục đích là —— Lén lấy ra một cái túi đen, xem bên trong đến tột cùng là cái gì.

Doanh địa này có thể nói là thủ vệ sâm nghiêm. Có điều dựa vào nội lực của Thiên Tôn cùng Ân Hầu, lén vào đó không thành vấn đề. Có thể lén lấy ra đồ, cũng chỉ có thể dựa vào hai người bọn họ. Hơn nữa, doanh trại cũng khác với cửa hàng Diêu Ký, bên trong rất huyền ảo, cũng không cần sợ cái tên Quán Nhĩ đó là thật hay giả.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng bên ngoài doanh trại, quả nhiên nhìn thấy được Thanh Ảnh cùng Xích Ảnh xa xa.

Hai người thấy bốn người này tới, vô cùng mừng rỡ.

Thanh Ảnh liền nhờ cậy Thiên Tôn cùng Ân Hầu, nhờ hai người xem có thể lên lấy ra một cái túi đen hay không.

Mọi người đều nhìn một cái, phát hiện ra những túi đen đó đều được chứa trong mấy quân trướng. Hơn nữa, bốn bên thủ vệ đều rất nghiêm ngặt.

Thiên Tôn liếc mắt một cái, nhìn Ân Hầu một chút.

Triển Chiêu vịn vai Ân Hầu, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: “Ngoại công, không được đả thảo kinh xà nga.”

Ân Hầu sờ cằm, hình như đang suy nghĩ xem đi vào cách nào.

Thiên Tôn cũng suy nghĩ một chút, hỏi Triển Chiêu: “Có con chuột nào hay không?”

Triển Chiêu thuận tay, túm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, kéo đến trước mặt Thiên Tôn.

Khoé miệng Thiên Tôn giật giật, tâm nói, ngoại tôn này của Ân Hầu thật quái a.

Ân Hầu cùng dở khóc dở cười, nói Thanh Ảnh đi bắt một con vật nào đó tới. Chỉ trong chốc lát, Thanh Ảnh liền ôm tới một con mèo hoa. Về mặt con mèo kia đang ngơ ngác, hình như nó đang nghĩ xem xảy ra chuyện gì.

Ân Hầu một tay cầm lấy, nháy mắt với Thiên Tôn một cái.

Thiên Tôn gật đầu —— Vì vậy, hai người liền hướng phía doanh trại bay qua.

Mọi người trên núi nhìn thấy, cũng không dám lên tiếng.

Chỉ thấy Ân Hầu rơi xuống trên một cành cây cao, núp trong tán cây. Sau đó đem con mèo hoa kia ném về phía một thủ vệ.

“Ai nha.” Thủ vệ kia liền cả kinh, đau đến nhảy dựng lên, hắn cũng cảm thấy có thứ gì đó rơi vào bả vai mình, liền lấy tay bắt một cái.

Thì ra là một con mèo hoa. Con mèo hoa này bị ném từ trên cao xuống, bám ngay vào bả vai tên thủ vệ kia, chỉ thấy hắn lập tức ôm vai, vai đã bị móng vuốt của mèo ly xuyên qua nhuyển giáp, đâm vào trong da thịt hắn.

Thủ vệ kia đau đến vã mồ hôi, những thủ vệ khác cho là có chuyện xảy ra, cũng chạy sang đây xem Chỉ thấy là một con mèo hoa đang hốt hoảng chạy đi.

Thủ vệ kia ôm bả vai nói với mọi người: “Không sao, không sao.”

Ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Thiên Tôn chợt loé một cái, giống như một cái bóng, nhanh chóng phiêu vào trong lều.

Thanh Ảnh há to miệng: “Thật quá nhanh.”

Triển Chiêu liếc mắt miếu Bạch Ngọc Đường: “Như Ảnh Tuỳ Hình của Thiên Tôn rõ ràng nhanh hơn người a.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ. Tâm nói đương nhiên là nhanh hơn ta, chậm hơn ta còn mặt mũi nào nữa?

Thanh Ảnh nhẹ nhàng chọc chọc Xích Ảnh, ý bảo hắn nhìn cách mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở chung.

Xích Ảnh không hiểu, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao?”

“Lần đầu ta thấy có người chiếm tiện nghi Bạch Ngọc Đường mà cũng không bị đòn nga.” Thanh Ảnh cảm khái: “Bạch Ngọc Đường quả thật rất nể mặt hắn a.”

Xích Ảnh nghe thấy Thanh Ảnh nói vậy, cũng suy nghĩ một chút: “Nể mặt a ...”

“Không phải vậy sao?” Thanh Ảnh hỏi: “Người khác đều không dám chọc hấn, chỉ có Triển Chiêu lúc nào cũng chọc hấn, vậy mà hấn cũng không có trở mặt.”

“Thay vì nói nể mặt, không bằng nói là dung túng đi.” Xích Ảnh do dự một chút, cười mà lắc đầu một cái.

Thanh Ảnh thấy hấn muốn nói lại thôi, liền lấy tay đung hấn một cái: “Là thế nào a?”

“Ách. Đến một trình độ nào đó mà nói ...” Xích Ảnh giảm thấp thanh âm một chút, nhỏ giọng thì thầm: “Cũng coi là một loại sủng ái đi.”

“Sủng ái.” Thanh Ảnh kinh ngạc mà há to miệng: “Người muốn nói là Bạch Ngọc Đường cưng chiều Triển Chiêu sao?”

Thanh Ảnh bị Xích Ảnh nói vậy làm sợ hết hồn, thanh âm cũng không cẩn thận mà hét hơi lớn.

Thật ra thì, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở phía trước cách đó không xa. Hai người vốn cũng đã nghe Thanh Ảnh cùng Xích Ảnh thì thầm cái gì đó. Thế nhưng cũng không rảnh mà tra cứu, dù sao thì lực chú ý lúc này của hai người đều đặt lên lên Ân Hầu cùng Thiên Tôn rồi.

Thế nhưng, ở phía sau đột nhiên lại truyền đến một câu như vậy của Thanh Ảnh, Thanh Ảnh vội vàng từ bịt miệng mình nhưng cũng không còn kịp nữa rồi.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy lúng túng.

Triển Chiêu liền liếc hấn một cái.

Bạch Ngọc Đường không có nói gì, thế nhưng cũng cảm thấy được, con Mèo thường ngày vẫn âm áp kia hôm nay hình như nóng bỏng lạ thường. Theo bản năng mà nhìn một cái. Quả nhiên, chỉ thấy hấn mặt đỏ bừng, hai cái tai cũng chẳng khác gì tôm luộc.

Xích Ảnh trợn mắt mà nhìn Thanh Ảnh một cái.

Thanh Ảnh làm vẻ vô tội, bắt quả hấn càng nghĩ lại càng cảm thấy Xích Ảnh nói có lý.

Xích Ảnh thấy cục diện lúc này có chút khó xử, liền muốn đổi đề tài, hỏi hai người phía trước: “Mới rồi Thiên Tôn đi vào rất dễ, thế nhưng ngài ấy làm thế nào để đi ra.”

Đang nói, chỉ thấy con mèo hoa kia đột nhiên lại chạy quay lại. Mấy thủ vệ kia theo bản năng cũng nhìn chăm chăm nó, mà chỉ cần một chút thả lỏng phòng bị này Thiên Tôn loé một cái đã ra ngoài, phóng lên phía trên doanh trướng.....

Bởi vì mèo hoa này chạy dưới đất, mấy thị vệ cũng theo bản năng mà nhìn dưới chân.

Sau khi Thiên Tôn nhảy lên giữa không trung, Ân Hầu đột nhiên như một làn gió nhẹ nhàng bay từ trong rừng ra, cầm lấy túi đen trong tay Thiên Tôn, thuận tiện ôm lấy hấn, mang theo hấnbay vào trong rừng. Lặng yên không một tiếng động.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau thiêu mi một cái —— Hoàn mỹ a.

Thanh Ảnh cùng Xích Ảnh lại cảm thấy buồn bực —— Hai người này sao lại có thể phối hợp đến thiên y vô phòng như vậy chứ? Không phải là đối thủ trong truyền thuyết sao?

Chờ cho Ân Hầu cùng Thiên Tôn cầm theo túi đen đến bên cạnh Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, Thiên Tôn nói: “Ta đều kiểm tra trong đó rồi, đồ chứa trong mấy cái túi này đều giống nhau hết.”

“Là vật gì vậy?” Triển Chiêu tò mò.

Thiên Tôn bĩu môi một cái: “Bùa.”

“Bùa?” Triển Chiêu mở ra vừa nhìn, quả nhiên chỉ thấy trong túi đen đầy những bùa là bùa.

“Loại bùa này một lượng bạc là có thể mua đến mấy ngàn tấm, có cần phải giấu như giấu trân bảo vậy không?” Xích Ảnh không hiểu nổi.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Có thể chính là loại bùa một nửa là giải được một nửa là độc được đó không?”

Tất cả mọi người đều cau mày. Lấy về, mang cho Công Tôn nhìn một chút.

Vì vậy, Xích Ảnh cùng Thanh Ảnh lưu lại theo dõi tiếp, bọn Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy tới quân doanh. Công Tôn đã mang theo Tiểu Tứ Tử đi đến quân doanh của Triệu Phổ.

Vừa mới đến doanh trại, thủ vệ thấy chính là đám người Triền Chiêu, liền lập tức mời vào trong, dẫn mọi người đến thẳng quân trường của Triệu Phổ.

“Doanh trại này còn thật khí phách.” Triền Chiêu nhìn cửa lều, thấy được Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên lưng Tiểu Ngũ ngắm Tiêu Lương đang luyện công.

Cảnh tượng này thật nhân nhả làm sao.

“Tiểu Tứ Tử, phụ thân cháu đâu?” Triền Chiêu nhìn vào trong quân trường của Triệu Phổ một cái. Phát hiện Triệu Phổ đang ngồi uống trà, Công Tôn lại không có ở đó.

Tiểu Tứ Tử giơ một ngón tay nói: “Xuyt.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau “Xuyt” cái gì, Công Tôn đang ngủ sao?

“Phụ thân đi tắm rồi.” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ quân trường cách vách.

“Ban ngày mà tắm cái gì?” Triền Chiêu không hiểu.

Tiểu Tứ Tử nói: “Cửu Cửu đùa giỡn lưu manh a.”

“Phụt ...” Triệu Phổ đang uống một ngụm rượu trong trường cũng phun hết ra ngoài, vội nói: “Ta không có a.” Nói xong liền nhanh chóng chạy ra ngoài giải thích.

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều liếc mắt nhìn hắn — Người đùa giỡn lưu manh cái gì mà khiến cho Công Tôn ban ngày ban mặt cũng phải chạy đi tắm?

Triệu Phổ lắc đầu nguầy nguậy, bất đắc dĩ nói: “Là do thư sinh kia phản ứng chậm mà thôi.”

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe không hiểu, lại càng hiểu kỳ mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Lúc này, chỉ thấy rèm che cách vách được vén lên, Công Tôn đi ra, chỉ có tóc hơi ướt, cũng không thấy có biểu hiện gì của việc vừa mới tắm xong.

Triệu Phổ ân cần đưa tới một cái khăn lau tóc, Công Tôn liền liếc hắn một cái.

Khoé miệng mọi người liền giật giật, Triệu Phổ cũng thật lạ a, mỗi lần hình tượng hắn trong lòng Công Tôn vừa mới tốt lên một chút, thì ngay lập tức lại trở về nguyên trạng. Không biết là hắn cố ý vậy hay trời sinh đã vậy nữa.

Triền Chiêu đem túi đen mở ra, đưa cho Công Tôn nhìn một cái.

Triệu Phổ cũng vui mừng: “Thật sự có thể lén lấy ra được a?”

Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, chỉ Ân Hầu cùng Thiên Tôn, ý là —— Hai vị lão nhân gia nhà chúng ta xuất lực đó.

Triệu Phổ vội vàng hành lễ.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn xua tay, ý là — Chuyện nhỏ xiu thôi. Đồng thời cũng cảm thấy rất hài lòng vì Triệu Phổ hiểu lễ nghĩa.

Triền Chiêu cùng Bàng Cát cũng có chút cảm thấy buồn bực. Triệu Phổ có thể ở chung với người khác rất tốt. Thế nhưng chỉ có ở cạnh Công Tôn, không hiểu sao lại cứ thích trêu cợt. Mà Công Tôn cũng thật là, thường ngày tư vấn nhả nhận, chỉ cần lúc đụng phải Triệu Phổ là thật chẳng khác gì một con nhím xù lông. Hai người này có khi kiếp trước là oan gia cũng nên.

“Ai....” Tiểu Tứ Tử lặng lẽ thở dài, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình mà bất đắc dĩ —— Phụ thân cùng Cửu Cửu khi nào mới thân thiết đây.

“Chính là cái này.” Công Tôn cầm bùa mở ra một cái. Lại lấy ra một cái ngân châm thử một chút, cuối cùng xác nhận cùng với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

“Nói như vậy, những binh lính kia không có trúng độc.” Triển Chiêu vui vẻ.

Công Tôn cau mày: “Nếu như muốn dùng bùa này, trước hết cần phải đem người độc chết. Sau khi bị chết rồi, dùng bùa càng nhanh thì sẽ càng nhanh cải tử hoàn sinh, nhưng thời gian sống cũng rất ngắn. Vô luận như thế nào, chúng ta cũng cần thừa dịp trước khi bọn chúng động thủ mà tìm được nơi Phương Phách giấu binh.”

Triệu Phổ cũng cau mày: “Kỳ quái, thành Khai Phong địa hình bằng phẳng, bốn phía cũng không có chỗ ẩn núp, vậy năm vạn nhân mã của Phương Phách giấu ở đâu?”

“Năm vạn?”

Lúc này, chỉ thấy Thiên Tôn đột nhiên hỏi một tiếng. Tất cả mọi người đều nhìn hẩn.

Thiên Tôn xách lên cái túi kia, hỏi: “Chỗ này có phải là chứa đến bốn năm ngàn tờ đi?”

Mọi người đều liếc một cái, đều gật đầu: “Hẩn là có thể.”

“Loại túi đen này, trong lều đó có ít nhất mấy trăm túi.” Thiên Tôn nói: “Hơn nữa, liếc mắt nhìn qua cũng thấy được không phải là chỉ có một lều có thôi.”

Ân Hầu cũng gật đầu: “Ngoài ra còn có mấy lều có thủ hạ trông coi rất nghiêm ngặt.”

“Mấy trăm?” chân mày Triệu Phổ cũng nhíu lại: “Phương Phách lấy đâu ra lắm nhân mã như vậy?”

Mọi người còn đang khó nghĩ, ngoài cửa lại có một quân binh chạy vào: “Vương gia, có người khiên chiến.”

Triệu Phổ thiêu mi: “Lại tới nữa? Lần này là ai cải tử hoàn sinh?”

“Hoắc, cầm đầu chính là Phương Phách, còn có mấy viên đại tướng nữa. Đây là thị vệ trước doanh trại truyền lại a, tình huống cụ thể vẫn chưa rõ.” Quân binh hồi bẩm: “Có điều, hình như có mang theo thật nhiều người tới.”

Lúc này, thám báo Triệu Phổ cử ra ngoài xem xét tình hình cũng đã trở lại, nói: “Tướng quân, 30 dặm ngoài doanh trường, phát hiện có một doanh địa, nhìn qua rất lớn, có điều cũng không thấy nhân mã, chỉ thấy doanh trường, có thể đủ cho mười vạn người dùng.”

“Nga?” Triệu Phổ sờ sờ cằm, hỏi: “Phương Phách cùng Âu Dương đối mặt sao?”

“Hồi bẩm nguyên soái, Phương Phách đem quân đến từ cánh tả, người đối diện đầu tiên hẩn là Trâm tướng quân.” Thám báo trả lời.

Triệu Phổ khẽ cau mày. Mọi người đều biết, hẩn là đang lo lắng bọn chúng giương đông kích tây. Nếu như trước đây, hẩn cũng không lo lắng việc Trâu Lương một mình đối địch. Thế nhưng bây giờ Tình trạng của đối phương vẫn không rõ, chỉ sợ đây là một âm mưu muốn đả thương Đại tướng quân và binh mã tinh nhuệ của hẩn. Cái này hẩn không thể để yên được.

“Chúng ta cũng đi xem một chút đi.” Triển Chiêu nhìn ra nghi hoặc của Triệu Phổ, liền nói.

Triệu Phổ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi hỗ trợ. Tất nhiên cái này hẩn cầu còn không được. Vì vậy liền phân phso thám báo: “Nói Âu Dương cùng Kiều Quảng cẩn thận coi chừng doanh trại của mình, cẩn thận đánh lén.”

Thám báo lĩnh mệnh lui xuống, Triệu Phổ lại sai phó ảnh vệ môn đi theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói: “Nếu có biến cố gì, nhất định phải ném tên lén liên lạc.”

“Tuân lệnh.” Ảnh vệ môn theo bọn Triển Chiêu đi.

Trong doanh trường chỉ còn lại Công Tôn cùng Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng ổn định tinh thần, ngồi cạnh bàn, đưa tay sờ cái chén, mắt lại nhìn chăm chăm bản đồ phía trước. Nhìn giống như đang ngắm người, nhưng cũng giống đang nghĩ đến cái gì đó.

Công Tôn bưng cho hắn một chén trà.

Triệu Phổ nhận lấy trà, có chút ngoài ý muốn nhìn Công Tôn.

Công Tôn ho khan một cái, nói: “Yên tâm đi, cục diện gì mà ngươi chưa từng thấy qua. Phương Phách sao có thể so sánh với bọn người Lý Nguyên Hạo chứ.”

Triệu Phổ vừa nghe xong, bật cười gật đầu nói: “Cũng đúng.” Vừa nói lại vừa đưa tay chặn lại bả vai Công Tôn: “Huống gì, ta còn có phúc tinh người ở bên cạnh nữa.”

Công Tôn vẻ chán ghét đánh rơi tay hắn đang gác trên vai mình, đi ra ngoài.

Triệu Phổ ngượng ngừng thu tay lại, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử tiến vào, còn có cả Tiểu Ngũ theo ở phía sau.

Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đi ra ngoài cửa. Tiểu Ngũ lại nằm trước mặt Triệu Phổ mà liếm lông, chẳng khác gì một con đại miêu.

Triệu Phổ nhìn Tiểu Ngũ một hồi, đột nhiên đứng dậy.

Công Tôn vốn dĩ đang ôm Tiểu Tứ Tử mà đi dạo, đột nhiên lại thấy Triệu Phổ vọt ra gọi lớn: “Giả Ảnh.”

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh đều cùng rơi xuống từ trên đỉnh doanh trướng, vội vàng thừa lệnh: “Vương gia?”

Dáng vẻ gấp gáp như vậy của Triệu Phổ cùng không phải thường xuyên thấy được. Có lẽ là xảy ra chuyện gì đó.

“Chuẩn bị năm ngàn chiếc chiến xa, chất đầy rơm khô, năm ngàn thùng dầu hoả. Ngoài ra chuẩn bị cả thuốc cùng hoả tiễn, triệu tập một vạn tiễn binh.” Lúc này sắc mặt Triệu Phổ cũng trầm xuống: “Cần ngay hôm nay.”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh hai mắt nhìn nhau —— Tiễn binh thì dễ làm, thế nhưng dầu hoả cùng rơm rạ thì trong một ngày lấy đâu ra được những thứ đó?

“Có thể hiệu triệu dân chúng Khai Phong phủ cùng nhau quyên góp.’ Công Tôn nói: “Dầu hoả cùng rơm rạ dân chúng đều không thiếu. Mỗi nhà ít nhất cùng phải dự trữ dùng trong một tháng đi.”

Triệu Phổ cho Giả Ảnh cùng Công Tôn đến Khai Phong phủ gặp Bao Chứng. Cũng để Tử Ảnh đi thông báo cho Triệu Trinh, chỉ cần nó ra là hắn có thể hiểu được.”

Sau đó, Triệu Phổ xua tay hạ lệnh: “Nhỏ trại, chuyển trại.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc mà nhìn Triệu Phổ.

Lúc này Triệu Phổ không hề có ý đùa giỡn chút nào: “Hạ lệnh cho Ba đường đại tướng quân, chuyển trại đến chỗ cao cách năm mươi dặm phía trước, toàn bộ trại cũ cùng với quân trại mười vạn quân trưởng kia của Phương Phách đều giẫm nát.”

Công Tôn tính toán địa hình một chút, ra ngoài năm mươi dặm địa hình đúng là bắt đầu dốc xuống, nơi đó đích xác là chỗ cao, này là Triệu Phổ đã phát hiện ra gì đó sao?

Có điều lúc này cũng không phải là thời điểm để do dự. Công Tôn liền đem Tiểu Tứ Tử đưa cho đám Phi Ảnh, nhờ các nàng chiếu cố. Minh thì cưới ngựa, cùng với các ảnh vệ, trở về Khai Phong phủ chuẩn bị vật liệu.

Đám người Triển Chiêu vốn dĩ đang trên đường đến tiếp ứng cho Trâu Lương. Nhưng đột nhiên sau lưng nghe thấy có tiếng tù và thổi lên, thanh âm cũng rất lớn.

Mà phía trước, Trâu Lương nghe có người đến khiêu chiến, cũng vừa mới ra ngoài doanh trại chuẩn bị nghênh chiến. Lại nghe thấy sau lưng có tiếng tù và thổi lên, là lệnh tiến công.

Trâu Lương đương nhiên biết tín hiệu này. Đây là Triệu Phổ muốn bọn họ nhanh chóng tiến quân về phía trước.

Vì vậy, lệnh kỳ trong tay Trâu Lương cũng vung lên, khoát tay chặn lại năm ngàn tinh nhuệ quân Đối hướng.

Phương Phách bị nháo loạn cũng không giải thích được. Chỉ thấy nhân mã của Ách Lang đột nhiên mạnh mẽ thu binh.

Thật ra thì Phương Phách mặc dù cũng được xưng là Lão tướng quân, nhưng đã nhiều năm không đánh giặc rồi. Nhất thời bị đột kích trở tay không kịp, hấn thấy tình huống không ổn. Cho dù có cùng tinh binh của Trâu Lương đối đầu tất nhiên sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Tướng lĩnh phía sau hấn cũng khê cau mày, tựa hồ không ngờ được tình thế này, vốn nghĩ có thể trì hoãn chút thời gian, lại không ngờ Triệu Phổ lại đột nhiên cho thu quân — Chẳng lẽ hấn lại đoán được kế hoạch tác chiến của bọn họ? Cái này cũng quá thần đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường phóng ngựa bay theo, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người đoán tại sao Triệu Phổ lại đột nhiên thu binh?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái: “Hấn nếu đã làm được Tướng quân bách thắng, tất nhiên là có tính toán riêng của hấn.”

Vì vậy, trước cửa thành Khai Phong, khó có thể thấy được cảnh tượng thiên quân vạn mã hành quân đường dài.

Trâu Lương mang theo binh mã mạnh mẽ đột phá. Quân của Phương Phách mặc dù đông đảo, nhưng cũng không thể chịu nổi một kích.

Những binh mã này đều là tàn binh Tần Hoài, hàng ngày chần ảm dậm êm yếu ớt, ngay cả người chết cũng chưa có gặp qua. Còn binh mã của Triệu Phổ mới được điều đến từ biên quan, anh dũng thiện chiến.

Phương Phách dẫn người lui về phía sau. Lúc này ở phía sau có một đội nhân mã đến tiếp ứng, bày ra một khiên trận, đem cả lộ tuyến đều chặn kín lại, tạo thành một đường cụt, sau những tấm khiên ấy còn có hoả đạn.

Trâu Lương cau mày, xem ra đã sớm có chuẩn bị để ngăn cản bọn họ thu binh.....

Dù sao thì Trâu Lương cũng đã chinh chiến sa trường, liếc mắt cái có thể nhìn ra Phương Phách muốn trì hoãn thời gian. Mã Nguyên soái lại muốn nhanh chóng thu quân.

Trâu Lương có chút khó nghĩ Làm sao để có thể vừa đột phá vòng vây nhanh, lại vừa có thể tổn thất ít nhất đây? Nhớ tới hấn cũng có chút tức giận, quân ta đấu quân ta đã khó chịu rồi, nếu như lại vì thế mà làm bị thương những tinh nhuệ binh chuyên chống lại địch quân ngoại bang kia lại càng lãng phí sức lực hơn.

Đang lúc khó khăn suy nghĩ, Trâu Lương lại nghe thấy giữa không trung truyền đến một thanh âm: “Người liền cứ thế mà vọt tới trước đi.”

Trâu Lương ngẩng mặt lên, một đạo hồng ảnh xẹt qua trên đầu.

Khoé miệng Trâu Lương hơi nhếch lên, liền mang theo tướng sĩ chạy về phía trước.

Người tới là ai? Đương nhiên là Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa vốn dĩ muốn mang theo Túc Thanh đến doanh trại của Trâu Lương quấy rối. Có điều lần đầu tiên hấn tới lại thấy được đang đánh trận. Lại nghĩ đến hồi sáng Trâu Lương có đưa đến cho hấn một chú cún con, liền nghĩ muốn giúp một tay.

Vì vậy, Lâm Dạ Hỏa nhảy một cái đã lên đỉnh khiên trận kia, đạp xuống một cước, xấu xa cười một tiếng, lại giơ tay lên đánh một chưởng, trực tiếp phá tan khiên trận.

Đồng thời, phía sau lại lên thêm một khiên trận nữa, có điều sau lưng Trâu Lương lại có người chạy như bay đến, một tấm khiên bay đến, quét ngang khiên trận kia, sau đó lại trở về trên tay người đó. Túc Thanh vừa nhận lại Minh Khiên, lập tức lui sang một bên, để cho đạo quân của Trâu Lương đi qua.

Túc Thanh cùng Lâm Dạ Hỏa dọn xong đường cho đại quân của Trâu Lương qua. Phương Phách nhìn tình huống lúc này cũng biết là ngăn không được nữa, không thể làm gì khác là mang theo tàn binh xoay người chạy.

Đám người Triền Chiêu một đường chạy như điên đến, thấy nhân mã của Trâu Lương tựa hồ không gặp trở ngại gì, vì vậy hai người trao đổi ánh mắt một cái, lập tức đi giúp nơi khác.

Lúc này tại trung đường, Âu Dương Thiếu Chính mang theo nhân mã vừa mới chạy ra ngoài mười mấy dặm, quả nhiên cũng bị ngăn lại.

Tốc độ của Hoả Kỳ Lân trước giờ đều rất nhanh, muốn mang theo binh mã đột phá vòng vây. Đột nhiên, bên cạnh một bóng đen lướt qua.

“Hoắc.” Hoả Kỳ Lân thiêu mi một cái, nhin không được nói: “Thật sáng a.”

Quả nhiên, chỉ thấy Ân Hầu bay xuống phía trước trận địa, giơ hai tay lên, song chưởng vừa mới đưa ra. Một chưởng nội lực này địch quân phía trước đều nằm thành một đoàn lớn, chẳng khác nào đẩy cửa vạn bài tử vậy.

Âu Dương Thiếu Chính vui vẻ nha, liền mang theo binh mã đi qua bên cạnh Ân Hầu, lại còn không quên thiêu mi với Ân Hầu một cái: “Tạ ơn Lão gia tử.”

Ân Hầu sờ cằm. Lại còn dám gọi ta là Lão gia tử? Tiểu tử thôi.”

Long Kiều Quảng lúc phá vòng vây cũng gặp phải trở ngại. Có điều hắn còn chưa kịp thấy rõ ràng tình huống bên đối phương là dạng gì thì Thiên Tôn đã giúp hắn đem mấy tấm khiên chặn cứng sơn cốc kia đẩy lui. Triền Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mỗi người bay lên một đỉnh núi, đem toàn bộ quân mai phục đều chế phục hoàn toàn.

Long Kiều Quảng vẫn không quên liến thoắng cái miệng: “Ai nha, thật nên bàn với Nguyên soái một chút a. Mang theo bọn họ ra chiến trường sức chiến đấu nhất định kinh người nga.”

Không đến nửa ngày, Triệu Phổ đã thành công đem theo quân doanh của mình ra ngoài thành năm mươi dặm. Mà mọi người đều phát hiện Triệu Phổ dự đoán quả nhiên không sai. Mấy doanh trại trùng điệp kia đều là lầu rồng.

Lúc này, quan đạo cơ hồ đều đã biến thành chiến trường. Không ít người qua đường cũng bị dọa cho sợ hãi, không hiểu được là xảy ra chuyện gì.

Mà chờ cho Triệu Phổ hạ xong quân doanh, từ trên cao nhìn xuống, mọi người đều hiểu được dụng ý của Triệu Phổ. Triệu gia quân lúc này đóng quân tại một toà núi cao, phía dưới địa thế hơi lõm, giống như một lòng chảo. Doanh trại của Phương Phách vốn bị bọn họ đuổi ra ngoài, trực tiếp đuổi xuống dưới chân núi.

Triền Chiêu đứng trên đỉnh ngọn núi cao nhất ngắm xuống dưới, hơi cau mày hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đó là doanh trại hay là mục tràng a? Sao lại có nhiều gia súc đến vậy?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút. Đột nhiên giống như hiểu ra chuyện gì: “Triệu Phổ đúng là không hổ danh Triệu Phổ. Quả thật dụng binh như thần.”

Triền Chiêu nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ đám gia súc bạt ngàn kia, hỏi: “Có bao nhiêu con?”

Triền Chiêu nhìn chằm chằm đám gia súc một chút. Sau đó “nga” một tiếng, liền nói: “Hiểu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Cũng may Triệu Phổ tiên hạ thủ vi cường, chiếm lấy chỗ cao, nếu không cho dù trì hoãn một khắc, chờ cho đến khi đám gia súc kia bị người điều khiển vượt qua núi này, thì toàn bộ Khai Phong phủ cũng có thể gặp nguy hiểm a.” Đăng bởi: admin

19. Chương 19: [Dính Dính]

CHƯƠNG 19. [DÍNH DÍNH]

“Sao?” Triền Chiêu thuận tay vỗ vỗ hông Bạch Ngọc Đường, lại còn túm túm hai cái: “Ta không có sờ túi tiền của ngươi, túi tiền của ngươi vẫn còn nguyên vẹn ở chỗ này a! Ai chiếm tiện nghi của ngươi chứ?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, Mèo này vừa sờ mông lại vừa ôm eo mình, móng Mèo lại còn trượt rất nhanh, hai ngày trước không phải vẫn còn xấu hổ sao, hôm nay lại không biết ngại là gì nữa? Nghĩ tới đây, cảnh tượng tối hôm qua lại không khỏi hiện ra trong đầu hắn

Sau khi tiến quân xong cũng qua giờ Ngọ, Triệu Phổ nhanh chóng đạp bằng doanh trại của Phương Phách, đem nhân mã của Phương Phách đuổi tới tận sườn núi, bản thân thì đóng trại trên đỉnh dốc núi dựng đứng.

Địa hình trên cao rất có lợi thế cho việc quan sát địch doanh, đám dê bò đầy đất kia lại khiến cho người ta có ảo giác đang đi tới thảo nguyên bao la vậy.

Triệu Phổ đứng trên sườn núi, cau mày nhìn về phía quân trưởng của Phương Phách, binh lính ở đó rất ít, thế nhưng gia súc lại rất nhiều, thật ra thì nơi này cũng có thể coi là bãi đất bằng lớn nhất Khai Phong phủ rồi. Địa hình Trung Nguyên không giống hoang mạc ở Tây Bắc mà có những mục tràng lớn như vậy, ở nơi này xác thực là có nuôi một ít dê bò để cung cấp thực phẩm cho những châu thành phụ cận, không ngờ lại bị chiếm đoạt mất.

Triệu Phổ sờ cằm nhìn chằm chằm đám gia súc kia ngẩn người, Âu Dương chạy tới: “Vương gia, đã thông tri Duẫn Châu phủ rồi, Trâu Lương mang người đến bao vây phía sau, đang đào hào rồi.”

Triệu Phổ gật đầu một cái.

Lúc này, cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng tới.

Triệu Phổ cùng mọi người vào quân trưởng nói chuyện.

“Chiêu này coi như là tiên phát chế nhân đi?” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ: “Người cho rằng đối phương chuẩn bị nhiều bùa như vậy, không phải là dùng cho người mà là dùng cho gia súc sao?”

Triệu Phổ gật đầu một cái: “Cho quân binh dùng loại bùa kia, cho dù có vô cùng lợi hại thì đến cuối cùng cũng biến thành người chết, năm vạn người a! Đã có ý chuẩn bị binh mã như vậy, làm sao có chuyện vứt bỏ dễ dàng vậy được, chắc chắn là sẽ giữ lại dùng sau này đi. Vậy thì lấy cái gì để đối đầu với quân doanh của ta? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn dùng đám gia súc này! Những gia súc kia hình thể lớn, nếu như không sợ đao thương mà đồng loạt xông về phía doanh trại của ta, muốn ngăn cản cũng có thể chết rất nhiều binh lính, đó là chưa nói tới việc chúng xông vào trong thành Khai Phong, dù sao cũng là súc sinh, di chuyển không thể có hàng ngũ chỉnh tề, không dễ bắt cũng không dễ giết.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, sự thật đã chứng minh, Triệu Phổ đã đoán đúng rồi.

“Làm sao mà người lại đoán ra được?” Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên.

Triệu Phổ bĩu môi: “Lỗi chính là do thông minh quá tất yếu sẽ bị thông minh hại, không giải thích được tại sao Phương Phách lại đến đây khiêu chiến, thì chẳng phải là một cái thùng cơm chẳng hiểu gì về tác chiến đánh giặc sao. Xuất binh đánh giặc đều phải có nguyên nhân, đặc biệt là cái loại khiêu chiến thế này, trừ phi phải nắm chắc phần thắng hoặc không thì đơn giản là đến chịu chết. Vậy thì lý do là gì? Nghĩ tới nghĩ lui thì chính là để trì hoãn thời gian, đối phương cần thời gian để thi chú, đem những gia súc kia dẫn lên sườn núi, cái này mất rất nhiều thời gian vì dù sao số lượng cũng vô cùng đông đảo a! Lên đến sườn núi mới có thể dụng độc. Trước tiên lại phải độc chết sau đó mới dùng giải độc. Mà nhiều thì thế như vậy, cần phải để ở chỗ nào đây? Đương nhiên là trong mấy cái doanh trại giả của Phương Phách rồi! Nếu không hẳn lấy đầu ra làm người như vậy, lại cần nhiều lều như thế để cho quỷ dùng sao. Cũng may lão tử đây đi trước một bước, đem đám gia súc này vây trong lòng chảo, một khi đám súc sinh đó xông lên đây càng dễ làm a. Lần này cứ lấy gỗ cùng đá tảng phục vụ bọn chúng đi.”

Mọi người nghe xong, đều gật đầu, dừng nhìn bình thường Triệu Phổ thô lỗ như vậy, nhưng đến thời khắc mấu chốt hẳn thực sự vô cùng cẩn thận. Không cần hỏi nữa, Duẫn Châu phủ là châu thành cách lòng chảo này gần nhất, làm những chương ngại vật ở đó, đám gia súc này cũng không thể qua được, như vậy nơi này cũng chẳng khác nào một cái hố sâu cả.

“Vương gia, Công Tôn tiên sinh đã trở lại.” Một thủ vệ chạy vào bẩm báo.

“Tối thật đúng lúc!” Triệu Phổ đứng dậy, mọi người cũng đều đến ngoài quân doanh đợi người.

Chỉ thấy Công Tôn đến cùng với Nam Cung Kỷ, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ áp tải hoả du cùng những vật liệu đến, một vạn tiền binh cũng đã hàng ngũ chỉnh tề sẵn sàng đợi lệnh.

Triệu Phổ gật đầu một cái, lại lạnh lạnh lợi lợi mà nhéo má Công Tôn, nói: “Ngoan, rất có khả năng!”

Công Tôn đáp hẳn: “Người đang khen Tiểu Tứ Tử sao?! Ngoan cái đầu người á!”

Triệu Phổ ngược ngừng thu tay về, tâm nói người mà đáng yêu như Tiểu Tứ Tử có phải tốt hơn không, khen người ngoan, người chỉ cần cười một cái không được sao, lại còn đập ta

Tiểu Tứ Tử nhìn thấy Công Tôn, liền xông tới, Công Tôn đưa tay ôm lấy bé.

“Phụ thân, ở dưới có thật nhiều bò dê a.” Tiểu Tứ Tử từ nhỏ đều lớn lên ở Giang Nam, lần đầu thấy được nhiều dê bò như vậy, có chút hưng phấn.

Công Tôn suy nghĩ một lát, gật đầu nhìn Triệu Phổ: “Nga, Khó trách người muốn thu binh a”

Vừa mới dứt lời, Triệu Phổ lại tiếp tục đưa tay nhéo mặt hắn: “Thông minh.”

Vì vậy, mọi người lại thấy được cảnh tượng trước cửa doanh trại, Triệu Phổ thì né, Công Tôn còn ôm theo Tiểu Tứ Tử đuổi theo vị Nguyên Soái này đập thật tích cực.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nhìn, trừ việc Triệu Phổ rất thích trêu chọc Công Tôn ra còn có Công Tôn đối với vị Đại Nguyên Soái quyền cao chức trọng này cũng coi chẳng ra gì đi, nhìn cách đập này thật rất thuận chân a.

Triệu Phổ vừa cướp Tiểu Tứ Tử cùng Công Tôn, lại vừa gật đầu với Long Kiều Quảng đang điểm quân bên cạnh.

Long Kiều Quảng liền mang người đi về hướng Khai Phong phủ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt về một hướng, cả hai đều đi về hướng sơn cốc.

Công Tôn có chút khó hiểu: “Không phải là dùng để đối phó Phương Phách sao?”

Triệu Phổ cười xấu xa: “Những gia súc này vô cùng tốt, đủ cho người của Khai Phong phủ ăn mì thịt bò cả năm luôn, cứ thế trứng độc rất đáng tiếc, ta trước tiên cứ tiêu huỷ hết đám bùa kia đi đã, vĩnh tuyệt hậu hoạ a.”

Triển Chiêu biết rõ, nói: “Người muốn tiêu huỷ cái doanh địa giấu trong núi kia của bọn họ?”

“Những bùa đó không phải rất dễ thiêu đốt sao.” Triệu Phổ vừa nói, lại vừa phân phó Tử Ảnh cùng Giả Ảnh: “Hai người mang người đến Diêu Ký cửa hàng kia phong tỏa, đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, đem mấy tên hoạt tử nhân cùng người ở đó cùng chộp đến đây.”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh lĩnh mệnh, mang theo người đi.

Mọi người cùng gật đầu, Triệu Phổ quả nhiên là dạng người tiên phát chế nhân!

Vì vậy, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chuẩn bị muốn đi xem náo nhiệt, nghĩ qua nghĩ lại, mọi người đều cảm thấy trước tiên vẫn là đến sơn cốc xem Long Kiều Quảng hỏa thiêu đồng bùa kia tương đối có ý tứ hơn, dù sao thì cửa hàng Diêu Ký kia nhìn sao cũng chỉ toàn thấy quan tài, chẳng có gì đẹp mắt hết.

Chờ cho mọi người chạy đến sơn cốc, Long Kiều Quảng đã an bài một vạn tiền binh không một tiếng động bao vây quanh doanh trại, hấn hạ lệnh một tiếng, toàn bộ tiền binh đồng loạt phóng hỏa tiễn, thiêu huỷ doanh trại không người, thế trận tên rào rào bay đến như mưa rơi rất bất mắt, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng là lần đầu tiên được thưởng thức.

Vì vậy Trong sơn cốc nhất thời lửa đỏ bốc lên, ánh lửa ngút trời.

Những bùa này cũng có đặc thù riêng, vừa gặp lửa là đã thành tro bụi, cho dù có muốn dập tắt cũng không cứu kịp, đồng thời trong quân doanh kia cũng rối loạn thành một đoàn.

Quan binh thủ doanh bị nháo loạn cho trở tay không kịp, sơn cốc này hình như là một cứ điểm bí mật, người ngoài hiển nhiên là không thể nào biết được cho nên đám người đó căn bản không thể nào ngờ được.

Chờ cho đến khi hiểu được bị đánh lén, ngẩng đầu lên đã bị một vạn tiễn binh bao vây, cho dù có chấp thêm cánh cũng khó lòng bay đi.

Long Kiều Quảng đứng ở đỉnh núi nói với những binh lính đang kêu gào phía dưới: “Nguyên Soái có lệnh, đầu hàng sẽ tha chết!”

Không ít quan binh ném binh khí đầu hàng, nói thật bọn họ phần lớn đều là thủ hạ của Phương Phách, rất muốn quy thuận triều đình nhưng lại không cách nào trốn thoát, mà cứ như vậy tạo phản thì lại không hiểu vì sao, nếu như lúc hai quân giao chiến, ngộ nhờ bị Triệu gia quân tiêu diệt, này chẳng phải là rất oan uổng sao.

Long Kiều Quảng bắt sống những binh lính khác trong doanh trướng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhận ra được Quỷ Sứ kia, tiểu tử này vốn muốn giả làm một binh lính tầm thường, có điều đã bị Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhận ra. Ngoài ra còn có một tên Quán Nhĩ nữa.

Long Kiều Quảng kéo da mặt của Quán Nhĩ kia một cái, xé xuống được một tầng da giả, quả nhiên là mạo danh.

Tầng nhân bì diện cụ này được làm vô cùng tinh xảo, thật giả khó phân, mọi người nhìn thấy đều hoài nghi, liệu có phải là do tên đồ đệ quái dị mà lão Trần kia đề cập tới làm hay không.

Triển Chiêu hỏi Quán Nhĩ giả kia: “Người rút cuộc là ai?”

Cặp mắt người nọ thần thần bí bí mà hết nhìn Triển Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, hình như là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Ân Hầu đột nhiên khẽ cau mày, nhìn người đó chằm chằm.

Quán Nhĩ cũng đã già, thật ra thì cái người giả mạo này cũng không còn trẻ, liếc mắt cũng thấy khoảng độ sáu mươi tuổi, dáng vẻ còn có chút hung ác, đặc biệt là đôi mắt, khiến cho người ta có cảm giác tâm thuật bất chính.

Ân Hầu cúi đầu, sờ sờ cằm tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, sau đó đột nhiên thiêu mi một cái: “Ta đã gặp hán.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Ân Hầu.

Mà cái tên Quán Nhĩ giả kia cũng ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Ân Hầu hán còn giật mình nhiều hơn cả Ân Hầu nữa, dù sao thì, dáng vẻ Ân Hầu nhiều năm như vậy rồi vẫn không hề thay đổi, bởi vì hán cùng Thiên Tôn căn bản đều không hề già đi.

“Ân Hầu?” Người nọ cuối cùng cũng mở miệng, sau đó nhìn mọi người một chút, liền ha ha cười lớn: “Nực cười, thật quá nực cười, người của Khai Phong phủ lại cùng một chỗ với cái lão ma đầu ai cũng cảm hận này ...”

Lời còn chưa nói xong, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mỗi người đồng thời đều cho hán một bạt tai, một cái bên má trái, một cái ở má phải, chờ cho đến khi tát xong, hai bên má của hán đều sưng vù.

Thiên Tôn dùng cánh tay đập vào tay Ân Hầu một cái, hỏi: “Ai vậy?”

Ân Hầu cau mày suy nghĩ một chút: “Ta đại khái đã biết kẻ chủ mưu phía sau là ai rồi.”

Mọi người đều kinh ngạc mà nhìn hán.

Ân Hầu thở dài: “Trước kia hán là người của Ma cung.” Vừa nói, vừa nhìn Quán Nhĩ giả kia một cái, chỉ thấy khoé miệng hán hình như giật giật, có lẽ đang cười tà.

Ân Hầu càng thêm khẳng định nghi ngờ của mình, nên gật đầu với mọi người một cái.

Sau khi đem những người này điểm huyết đạo nhốt lại, Long Kiều Quảng dẫn theo đám người Ân Hầu đến quân doanh.

Triệu Phổ nghe được đã một lưới bắt lại toàn bộ cá lớn nhỏ, cảm thấy rất hài lòng, lại không ngờ Long Kiều Quảng nói Ân Hầu biết người đứng sau là ai.

Triệu Phổ nháy mắt mấy cái, sau đó nhếch lên khoé miệng, cười hạnh phúc mà nói: “Nhanh chóng đi ra mời Lão giả tử người vào nha!”

Khoé miệng Long Kiều Quảng cũng giật giật, chỉ Triệu Phổ: “Người vậy cũng nói ra được”

Triệu Phổ sờ đầu: “Người nói là phải nói thế nào? Trận này càng đánh càng thú vị, già trẻ gì cũng đều lợi hại như vậy còn không phải là có phúc khí a!”

Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh cũng không khỏi cảm thấy khoé miệng mình giật giật.

Mọi người tiến vào quân trường, đều nhìn Ân Hầu.

Triển Chiêu tò mò hỏi: “Ngoại công, người chủ mưu phía sau là người của Ma cung sao? Vậy con có biết không?”

Ân Hầu lắc đầu một cái: “Mấy chục năm trước đã bị đuổi đi rồi, ta còn tưởng rằng hắn đã chết rồi chứ, không nghĩ tới hắn lại còn sống.”

“Đến tột cùng là ai a?” Triệu Phổ tò mò.

“Yêu tăng, người ta còn gọi là Lão yêu Khôi Khổng, có điều Khôi Khổng cũng không phải là tên thật của hắn, thân phận thật của hắn cũng không có ai biết.” Ân Hầu cau mày: “Năm đó ta đánh hắn một chưởng, thật sự đã cho rằng hắn đã chết, không nghĩ đến lại gieo hoạ ngàn năm a.”

Thiên Tôn tương đối hiếu kỳ: “Xấu xa đến độ nào mà người lại muốn đánh chết hắn?”

“Hắn giết người của Ma cung, giết hại lẫn nhau là đại kỵ của Ma cung!” Lòng mày Ân Hầu giật giật: “Hơn nữa, tiểu tử này cũng rất kỳ lạ, lúc nào cũng nghĩ muốn tạo phản diệt Tống, ta không ưa nổi hắn.”

“Khôi Khổng...” Triệu Phổ sờ cằm suy nghĩ hồi lâu, cũng không nhớ ra được một cừu gia nào có tên như vậy.

“Khôi Khổng ...” Thiên Tôn cũng ngửa mặt nghĩ, hình như là có chút ấn tượng.

“Khôi Khổng...” Triển Chiêu ngoẹo đầu cũng cố gắng nghĩ, có phải là hắn đã từng nghe người của Ma cung nói qua không a.

Bạch Ngọc Đường nhìn ba người đang khó nghĩ, không khỏi cảm thấy thú vị.

“Khôi Khổng nội lực thâm hậu, giỏi nhất là mô phỏng.” Ân Hầu cau mày, nói cho mọi người nghe về kẻ đã từng là môn hạ của mình: “Hắn xuất thân là kép hát, sau đó lại xuất gia làm tăng nhân, cũng là một yêu tăng bất chấp giới luật giết hại nhiều người, hắn có thể mô phỏng bản lĩnh của tất cả các cao thủ, thậm chí là mô phỏng cả giọng nói, dáng vẻ, vẻ mặt, cùng điệu bộ Hắn gia nhập Ma cung cũng là một âm mưu. Ma cung ta thường không thu những thứ bại hoại độc ác này, những người được thu nhận đều là những người tính tình thú vị có nhà mà không thể trở về. Ban đầu Khôi Khổng nguy trang vô cùng cẩn thận, mọi người đều bị hắn lừa gạt, coi hắn như huynh đệ. Nhưng mà sau đó mới phát hiện ra được bộ mặt thật của hắn, hắn vào Ma cung chẳng qua là muốn chiêu mộ cao thủ.” Vừa nói Ân Hầu vừa cau mày: “Quán Nhĩ giả kia là đồ đệ của hắn, ta gặp qua vì trước kia hắn thường mang theo bên người, những người giả mạo khác có lẽ cũng đều do hắn dạy dỗ ra.”

“Tại sao hắn lại muốn diệt Tống?” Triệu Phổ thật sự cảm thấy tò mò: “Có tâm tư muốn xưng đế a?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, hỏi Ân Hầu: “Khôi Khổng này, có đặc thù gì không a?”

Ân Hầu suy nghĩ một chút: “Ân, nếu như còn sống hắn là khoảng độ chín mươi, một trăm gì đó, còn đặc điểm a ... Hắn nói xuất thân từ kép hát, cũng có chút giống, nhưng mà ta vẫn cảm thấy, hắn giống như người đã từng tòng quân.”

Lúc này, đám người Hồng Cửu Nương từ bên ngoài cũng vào doanh trường, Cửu Nương vừa mới nghe nhắc tới Khôi Khổng, đã giúp Ân Hầu nói một câu: “Tên âm dương quái khí!”

Triệu Phổ cau mày: “Chẳng lẽ là một thái giám sao?”

“Không giống a, có râu mà.” Diệp Tử Thiên nói: “Nhắc tới mới nhớ, năm đó hắc cũng hỏi ta chuyện liên quan đến cái tử hoàn sinh.”

“Quản hắc ta là cái gì, biết hắc là ai thì được rồi, chuyện bây giờ chính là phải tìm ra hắc sau đó giết hắc là xong!”

“Nhân mã đối phương chuẩn bị cũng đã bị người thanh trừ.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ: “Bên cửa hàng Diêu Ký kia có manh mối gì không?”

Triệu Phổ thiêu mi một cái: “Hắc là đã trở lại đi...”

Đang lúc nói chuyện, bọn Giả Ảnh thật sự đã trở lại.

Giả Ảnh cầm mấy tờ bản đồ, còn bắt được mấy quản sự của cửa hàng Diêu Ký, bọn tiểu nhị cũng bị bắt tới.

“Vô công đều kém, hắc chỉ là lâu la mà thôi.” Giả Ảnh vừa nói, vừa đẩy chướng quỹ của cửa hàng Diêu Ký lên.

Chướng quỹ này cũng đã già, ngay lập tức liền quỳ xuống cầu xin tha thứ, khóc như cha chết đến nơi, hắc nói hắc cái gì cũng không biết, có trách thì trách hắc tham tiền tài, thấy mấy cái quan tài bán được tiền nên tham chứ không hề biết mấy người kia đang làm cái gì.

Triệu Phổ cau mày nhìn hắc.

Hồng Cửu Nương cùng Lam Hồ Ly ở bên cạnh cũng ngoẹo đầu nhìn hắc, thanh âm này sao nghe thế nào cũng cảm giác quen tai a? Thế thế thế thế ấy.

Ân Hầu đột nhiên đập chướng quỹ kia một cước, nói: “Ai da, ta đã nó là ai a, thì ra lại là một cái ngàn năm gieo hoạ đi.”

Lão chướng quỹ kia vừa mới ngẩng đầu, thấy được Ân Hầu liền nháy mắt mấy cái liền bị dọa cho đến toát mồ hôi hột, hít vào một ngụm lạnh khí.

Triển Chiêu tò mò hỏi Diệp Tử Thiên: “Người nào nha?”

Diệp Tử Thiên cười cười: “Trước kia cũng là người của Ma cung, công phu rất kém, thế nhưng rất biến tính toán, cho hắc quản lý làm ăn nhất định sẽ thịnh vượng, là huynh đệ của Khôi Khổng, tên gọi là Chung Vũ.”

“Khôi Khổng ở đâu?” Ân Hầu liếc mắt nhìn.

“Ân ... Ân...” Chung Vũ giương mắt, hiển nhiên là kinh sợ quá độ, hắc vụn vụn lần không ngờ tới lúc còn sống lại còn có thể nhìn thấy Ân Hầu, hơn nữa lại là trong tình huống thế này.

Triển Chiêu cau mày. Mặc dù Ma cung đối với nhiều người đều là một nơi đáng sợ, thế nhưng đối với Triển Chiêu mà nói, đó chính là nơi thú vị nhất trên đời này, cũng là nhà của hắc. Những lão thái thái, lão đầu trong đó đều rất đáng yêu, xấu mà không ác, nghĩ đến những thứ bại hoại như vậy đã từng ở Ma cung, lừa gạt thịnh tình của những lão thái thái, lão gia gia, thúc thúc, bá bá, di di của hắc, Triển Chiêu hắc liền cảm thấy tức giận!

“Ai u!” Hồng Cửu Nương đột nhiên tiến tới, đưa tay vỗ vỗ Chung Vũ: “Ta còn tưởng là người nào nữa chứ, thì ra là người a, nhiều năm như vậy rồi không gặp, người vẫn giữ cái loại đức hạnh này a!”

Lam Hồ Ly cũng tiến tới, vỗ bả vai khác của Chung Vũ: “Năm đó cung chủ tha mạng cho người không phải đã nói người an phận chút sao? Ngược lại vẫn còn muốn ngoạn nháo a.”

Diệp Tử Thiên nói cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường biết: “Lá gan Chung Vũ này rất nhỏ, hơn nữa hắc còn là người bội tín bạc nghĩa, chuyên phản bội bằng hữu, lại rất sợ chết, muốn hắc cung khai thật quá dễ!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái —— Cái này cũng không tệ!

Tử Ảnh thấy hắc là người nhát gan, dọa người ai mà không thích a, vì vậy liền đưa tay vỗ đầu Chung Vũ một cái: “Nói thật tha người khỏi chết, không nói thật liền ném người vào chảo dầu chiên lên!”

“Đừng a! Chuyện này không liên quan đến ta a.... Ta vốn không màng thế sự, thật là ở khai phong mở tiệm quan tài, nhưng mà ai biết có một ngày Khôi Khổng đến tìm ta!” Chung Vũ vẻ mặt đưa đám nói: “Hắn nói muốn dùng chỗ này làm trung chuyển, hàng tháng sẽ đưa cho ta mấy cỗ quan tài tốt, ta chỉ cần giúp hắn vận chuyển mấy thứ, sau đó cho bọn hắn ở tạm là được.”

“Tại sao hắn lại muốn tạo phản?” Triệu Phổ tương đối quan tâm thân phận chân thật của Khôi Khổng hơn: “Điều Kỳ của các người chuẩn bị kế hoạch này đã bao lâu?”

Chung Vũ nơm nớp lo sợ trả lời: “Bọn họ đều đang nghiên cứu cái gì mà bùa nguyên rửa, chuyện lần này, bọn họ đã tính toán gần ba năm, bọn họ cũng đã sớm gặp qua Phương Phách rồi.”

Tất cả mọi người đều theo bản năng mà nhìn Công Tôn, ý là — Thật được a! Người ta nghiên cứu mất mấy năm, người lại chỉ cần mấy ngày đã phá tan công sức của người ta rồi.

Công Tôn có chút ngưng ngừng cười cười, Tiểu Tứ Tử thì lại vô cùng đắc ý — Phụ thân bé là cái gì cũng có thể làm được a! Tài mạo song toàn a!

Triệu Phổ cũng rất hài lòng — Thự ngốc này là cái gì cũng làm được a! Tài mạo song toàn!

“Cái tên Quỷ Sứ, Quỷ Tướng kia là người do hắn an bài liên lạc và giúp Phương Phách?”

“Đúng vậy, Khôi Khổng thành lập một cái Quỷ giáo, tự nói mình là Quỷ tướng, hắn đã sớm biết Phương Phách.” Chung Vũ vì không muốn chịu khổ, liền đem mọi chuyện nói hết: “Khôi Khổng vẫn muốn diệt Tống, hắn cần nhân mã, cho nên mới theo dõi Phương Phách, lần này Phương Tuấn chết chính là một màn kịch hắn bày ra, muốn để cho hắn tạo phản. Hơn nữa, hắn cũng đã cho Phương Phách dùng chút mê dược, Phương Phách tuổi tác cũng đã lớn, tính khí ngày càng tệ, cho nên lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ.”

“Nói nửa ngày.” Bạch Ngọc Đường cau mày: “Khôi Khổng đó rốt cuộc là ai?”

Triệu Phổ cũng gật đầu, hỏi Chung Vũ: “Hắn vì sao muốn tạo phản?”

“Ách...” Chung Vũ do dự một chút, hỏi: “Nếu như ta nói ra, có thể tha chết cho ta không?”

Triệu Phổ vui vẻ: “Nếu như người không nói, người sẽ chết ngay bây giờ.”

Chung Vũ vẻ mặt đưa đám, Hồng Cửu Nương một tay phất chút lân phấn nhaoáng lên trước mặt hắn, Chung Vũ sợ nhất là mấy nữ nhân của Ma cung, nhất là Hồng Cửu Nương, chọc giận nàng nói không chừng sẽ biến thành ngọn đuốc sống.

“Ta chỉ biết là, phụ thân hắn hình như là cự thần Tiền triều, hắn vốn xuất thân từ danh môn, phụ thân hắn còn là hảo bằng hữu của Thái tổ. Nhưng ai mà biết được sau khi Thái tổ bình biến xưng Đế, lại giết phụ thân hắn, cuối cùng cả nhà hắn còn bị diệt, hắn phải lưu lạc vào hí ban chịu mọi khổ cực, cho nên mới phải diệt Tống. Hắn luôn nói rằng, nếu như ngôi vị Hoàng đế kia Triệu Khuông Dận có thể dùng thủ đoạn như vậy để cướp, thì tại sao năm đó không để cho phụ thân hắn ngồi lên cho rồi? Phụ thân hắn không thể làm Hoàng đế, vậy thì cứ để cho hắn làm đi, ngày đầu tiên khi hắn lên làm Hoàng đế chính là ngày hắn đem chém đầu cả Triệu thị.” Chung Vũ quả nhiên không thẹn là tiểu nhân bỉ ổi, chỉ cần có thể giữ mạng liền đem cả những chuyện không nên nói đều nói hết ra.

Triệu Phổ nhìn hắn còn cảm thấy vô cùng tức giận, tên này nếu như là ở chiến trường thì cần một đao chém chết trước tiên, hắn ghét nhất hạng người như vậy.

“Khôi Khổng hiện giờ đang ở đâu?” Triệu Chiêu hỏi Chung Vũ.

“Ách ... Cái này ta không biết ...”

Chung Vũ chỉ thấy Ân Hầu run lên ánh mắt một cái, đã sợ đến vội vàng nói: “Ta thật sự không biết a, hắn không có nói cho ta biết ... Có điều, hắn đã nói qua, hắn sẽ ở cùng với quan binh dưới trướng của Phương Phách.”

Mọi người cùng cau mày: “Tại sao?”

“Ách ... Hắn nói, nếu như thật sự phải chết, hắn sẽ tìm năm vạn người chôn theo, cùng lắm thì đem hồn phách khoá trong lệnh kỳ, trăm năm sau, hắn sẽ lại làm Quỷ tướng mà sống lại.” Chung Vũ có vẻ rất bất đắc dĩ: “Không phải là ta muốn nói, ta cũng cảm thấy, Khôi Không hình như có gì đó bất thường.”

Mọi người đều cùng nhíu mày một cái, đồng thời lại nghĩ đến truyền thuyết Quỷ tướng đó —— Chẳng lẽ ý này chính là, Khôi Không kia thực sự tin vào truyền thuyết này, cũng muốn mình trở thành Quỷ tướng sao?

“Cái này không được.” Triệu Phổ cau mày: “Chúng ta phá hỏng kế hoạch của hắn, khiến hắn cảm thấy không thể nào có thể tạo phản thành công, hắn lại càng thêm hy vọng vào Quỷ tướng! Nói không chừng lúc nào đó hắn thực sự chịu không được sẽ hại chết những tướng lĩnh kia, sau đó lại còn ngoan nháo cái gì mà hồn phách lệnh kỳ, muốn chờ cho mấy trăm năm sau, Đại Tổng của ta suy yếu hắn liền hồi sinh trở về, thực hiện cái mộng tưởng thống nhất thiên hạ gì đó.”

“Cũng có thể.” Chung Vũ gật đầu: “Dù sao thì hắn cũng đã trăm tuổi, hơn nữa, thân thể hắn hình như cũng không ổn, hắn không cần thận chăm sóc không chừng đã chết rồi.”

Hai hàng lông mày của mọi người càng nhíu chặt hơn —— Cái này bắt đầu khó giải quyết rồi!

Triển Chiêu cũng có chút lo lắng, năm vạn binh kia lại cứ vậy mà chết trên tay một tên điên có dã tâm như vậy thật đáng tiếc.

“Có thể bây giờ vẫn còn một người biết hắn ở đâu.” Một lời nói của Bạch Ngọc Đường thức tỉnh mọi người: “Phương Phách.”

Mọi người gật đầu.

“Phương Phách cùng đám dê bò kia vẫn còn bị vây hãm trong hố a.” Long Kiều Quảng nói.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, ngoắc ngón tay với Long Kiều Quảng: “Người đi bảo Âu Dương đi, đem lão đầu đó chữa cho phải thò mặt ra.”

Long Kiều Quảng cảm thấy cái này thật đủ thú vị, vì vậy thích điên mà chạy đi tìm Âu Dương.

Triệu Phổ hỏi mọi người: “Ai có biện pháp thuyết phục được Phương Phách?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng lại cùng nhìn Công Tôn.

“Chỉ có cách khiến hắn hiểu được tại sao Phương Tuấn chết mới được, hơn nữa, Phương Vũ bây giờ vẫn còn sống, nếu như không được giải độc, có lẽ hắn cũng sẽ chết rất nhanh!” Triệu Phổ đưa tay véo mặt Công Tôn: “Bằng không người đâm cho lão đầu kia hai châm, đem bệnh điên của hắn chữa khỏi luôn, để cho hắn tỉnh táo một chút?”

Công Tôn ôm mặt đập Triệu Phổ: “Đã nói bao nhiêu lần không cho phép ngươi sờ mặt ta!”

Triệu Phổ bĩu môi, y như một con khỉ tinh quái, hỏi: “Nga? Vậy sờ chỗ nào?”

Công Tôn liền trừng hắn.

Triệu Phổ liền đưa tay ôm Tiểu Tứ Tử qua, lăm bằm một câu: “Hẹp hòi!”

Tiểu Tứ Tử ôm cánh tay cũng gật đầu, phụ thân thật hẹp hòi nha, cứ để cho Cửu Cửu sờ một cái thì đã sao, lại chẳng lỗ gì!

Nghĩ tới đây, Tiểu Tứ Tử liền rất an ủi mà vỗ vỗ Triệu Phổ: “Cửu Cửu, đừng để ý, phụ thân ngoại trừ cái móng ra, trên người cũng chẳng còn chỗ nào có thịt, sờ tới sờ lui cũng chỉ có xương mà thôi.”

Triệu Phổ hơi nheo lại mắt Nga? Chỗ đó có thịt a!

Công Tôn đưa tay nhéo cái móng Tiểu Tứ Tử: “Ai mà chỗ đó lại không có thịt a!”

Mọi người cũng theo bản năng mà nhìn trời, chuẩn bị rời quân doanh đến sườn núi nghe Âu Dương Thiếu Chính thi triển kỹ năng chữa cho Phương Phách phải lộ mặt ra ngoài.

Triển Chiêu vừa đi ra ngoài, liền nhìn chăm chăm cái móng Bạch Ngọc Đường, vừa nhìn vừa sờ cảm —— Con Chuột này có phải là chỗ đó cũng có nhiều thịt hay không?

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không đi bên cạnh mình, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu cúi đầu có vẻ đang suy ngẫm, liền đưa tay kéo hắn lại gần một cái: “Sao vậy?”

“Ân?” Triển Chiêu ngẩng đầu, làm như không có chuyện gì mà nhìn Bạch Ngọc Đường: “Làm sao?”

Bạch Ngọc Đường cau mày: “Dang vẻ vừa rồi của ngươi là lại đang có chủ ý xấu gì...”

“Không có a Làm gì có chứ!” Triển Chiêu cười ha hả mà vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường rồi đi ra ngoài, nơi vỗ vỗ ấy lại rất “vô tình” là cái mũi của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được tay Triển Chiêu ở bên ngoài y phục, còn trượt dần xuống, liền có chút kinh hãi mà nhìn hắn, hỏi: “Miêu nhi, ngươi đang chiếm tiện nghi ta sao?”

“Sao?” Triển Chiêu thuận tay vỗ vỗ hông Bạch Ngọc Đường, lại còn túm túm hai cái: “Ta không có sờ túi tiền của ngươi, túi tiền của ngươi vẫn còn nguyên vẹn ở chỗ này a! Ai chiếm tiện nghi của ngươi chứ?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, Mèo này vừa sờ mũi lại vừa ôm eo mình, móng Mèo lại còn trượt rất nhanh, hai ngày trước không phải vẫn còn xấu hổ sao, hôm nay lại không biết ngại là gì nữa? Nghĩ tới đây, cảnh tượng tối hôm qua lại không khỏi hiện ra trong đầu hắn

“Khái khái..” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ho khan một cái, lại còn cùng tự dưng che miệng chặn lại tiếng ho khan.

Lại đi thêm một đoạn, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi Triển Chiêu: “Vừa rồi ngươi sờ rồi có cảm thấy hài lòng không?”

Triển Chiêu rút tay vào trong ống áo, ngược mặt, khoe miệng mỉm cười, nói: “Nghe không hiểu ngươi nói cái gì nha. Ta là người thành thật đứng đắn đó!”

Nói xong liền đi lên phía trước.

Bạch Ngọc Đường chạy theo sau: “Vậy ngươi cũng cho ta thành thật đứng đắn với được không?”

Triển Chiêu cười hì hì đuổi hắn đi: “Đừng có làm càn!”

Ân Hầu và Thiên Tôn đi theo phía sau đều thu hết tất cả vào trong mắt.

Thiên Tôn hỏi Ân Hầu: “Ngươi có cảm giác hình như biện pháp khi dễ nhau của chúng khác với trước kia không?”

“Đúng vậy!” Ân Hầu cũng buồn bực: “Hình như còn dính hơn cả trước kia nữa.” Đăng bởi: admin

20. Chương 20: [Đứa Con Không Vâng Lời]

CHƯƠNG 20. [ĐỨA CON KHÔNG VÂNG LỜI]

Trên sườn núi, mọi người đều không nói chuyện, cả nửa ngày cuối cùng cũng lộ ra Có thể Phương Tài hợp tác cùng Khôi Khổng, vì Khôi Khổng muốn lừa gạt triệt để Phương Phách, còn có thể đầu độc được tất cả huynh đệ Phương gia, thì tốt nhất là có một nội ứng trong Phương gia, mà Phương Tài sở dĩ cũng trúng độc, hoàn toàn là để che mắt mọi người, rửa sạch hiềm nghi cho mình mà thôi.

“Đứa con trai thứ ba ngỗ nghịch sao” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói: “Thật là báo ứng khó tránh.”

Âu Dương Thiệu Chinh vừa mới nghe đến chuyện muốn hắn đi mắng cho Phương Phách tức chết, cảm thấy được chủ ý này không tệ chút nào, vì vậy liền cười Phong Nha Đầu, mang theo mấy ngàn tinh binh, đứng trước dốc núi.

Đi xuống đến nơi, vừa mới nhìn Âu Dương Thiệu Chinh cũng cảm thấy có chút chán nản Đây đất chỗ này đều là dê bò nha, hắn ở chỗ này mà “luyện thanh” thì có khác gì “đàn gảy tai trâu” chứ, à không đúng, đích xác phải nói là “Đối ngữ mạ nhai” mới đúng.

*. Đối ngữ mạ nhai: Măng bò giữa núi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thuần túy chỉ là đến xem chơi mà thôi, đứng trên đỉnh núi mà nhìn xuống, quân doanh bên dưới, khắp nơi chỉ có dê bò, Phương Phách cũng thật là nhất thời hồ đồ, vốn là một đại thần có công lao thật tốt như vậy lại rơi vào tình cảnh này.

Công Tôn cũng ôm Tiểu Tứ Tử đi theo Triệu Phổ tới, hắn cảm thấy hai nhĩ tử của Phương Phách, một Phương Tuấn, một Phương Vũ đều cần phải lo ngại về tính mạng, theo lý thuyết, độc chất trên người Phương Tuấn hẳn là chưa được giải, theo lý mà nói hẳn càng dễ chữa khỏi hơn. Nguy hiểm nhất lúc này chính là Phương Vũ, thời gian để hắn hồi sinh quá ngắn, gần như là vừa mới chết không bao lâu thì sống lại, điều này cũng có nghĩa là thời gian để hắn biến thành hoạt tử nhân cũng không còn nhiều nữa, người đầu tiên phải chết, sẽ là hắn.

Triệu Phổ dẫn Âu Dương Thiếu Chinh, tốt nhất là măng tỉnh Phương Phách, lão đầu chết tiết này cứng đầu không chịu nghe khuyên bảo, cứ hung hăng mà măng cho hắn một trận tức học cả máu mũi ra luôn, nói không chừng như vậy hắn còn có thể tỉnh lại được.

Âu Dương Thiếu Chinh ngáp một cái, uống trước một ngụm rượu thanh giọng, vừa tìm kiếm —— Phương Phách ở chỗ nào a?

Mà lúc này, đám người Phương Phách vẫn đang ẩn nấp trong lều cỏ, hôm nay lại bị Triệu Phổ vây khốn như cá chậu chim ***g thế này, hắn là đang tiến thoái lưỡng nan.

“Ai...” Phương Phách thở dài một tiếng: “Triệu Phổ không hổ là kỳ tài dụng binh, chỉ cần không cần thận để cho hắn nghĩ ra chút mùi vị, hắn kiên lập tức có thể đưa người lên mây, quả thật là quá sơ suất a.”

Mặt khác, Phương Phách cũng cảm khái quân huấn của Triệu gia quân, đặc biệt là ba vị Nguyên đại tướng quân kia, quả thật là anh dũng thiện chiến, Triệu Phổ lại dùng người thích đáng a! Hơn nữa võ lâm cao thủ bên người Triển Chiêu lại sẵn sàng tương trợ, cái này liên chứng minh Triệu Phổ cũng có thể có người tương trợ, quả thật khiến người ghen tỵ.

“Phụ thân, hãy để cho hài nhi đem đám người đó đánh cho lui đi!” Phương Vũ vừa nói ra một câu, Phương Phách liền cảm thấy bất đắc dĩ mà nhìn hắn một cái, cũng không có nhẫn tâm mà măng hắn nữa.

“Ai” Phương Phách lại thở dài một lần nữa.

Phương Tài cùng cau mày: “Thật không ngờ Triệu Phổ lại tiên phát chế nhân.”

“Tạm thời không cần nhắc đến Triệu Phổ nữa.” Phương Vũ khó hiểu hỏi: “Lại nói, những thứ gia súc này là thế nào đây? Quỷ Sứ không phải đã nói là sẽ phái mười vạn quỷ binh đến chi viện cho chúng ta sao, sao lại dẫn đến nhiều gia súc như vậy?”

Phương Phách cũng cảm thấy có chút không hiểu nổi, hắn luôn cảm thấy, hình như có chuyện kỳ quái gì.

Đang lúc này, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một thanh âm gọi trận: “Phương Phách, Lão Phương đầu, lăn ra đây đập đầu trình diện mau!”

Mọi người nghe được thanh âm này đều chau mày —— Âu Dương Thiếu Chinh!

Về mặt Phương Phách xanh mét, cũng không biết Âu Dương Thiếu Chinh lại chuẩn bị nói ra mấy lời khó nghe gì nữa đây.

Quả nhiên, liền nghe thấy tiếng Âu Dương lười biếng, mượn nội lực mà đẩy tiếng ra rất vang: “Lão Phương đầu, đừng tưởng ngươi núp đằng sau đám gia súc này thì ông đây không nhận ra ngươi đã đến, ngươi mặc dù diện mạo chẳng khác mặt lừa nhưng mà lừa vẫn còn anh tuấn hơn ngươi, ai nha, mau mau chạy ra đây, ông nội sẽ giới thiệu lừa mẹ cho ngươi quen a!”

Phương Phách giận đến độ suýt nữa hít thở không thông, mặc dù đã nhiều năm hắn không chinh chiến sa trường, nhưng dù sao hắn cũng là một tướng quân, bị Âu Dương nói như vậy, ý muốn nói hắn ham sống sợ chết, cứ như là hắn thà tự mình trốn lẫn trong đám dê bò cũng không dám ra ngoài nghênh chiến vậy.

Cho dù có giới nhẫn nhịn đến đâu cũng không thể nhẫn được nữa, võ tướng có khí tiết của võ tướng, Phương Phách liền vỗ bàn một cái, đứng lên: “Người tới, chuẩn bị nhân mã!”

Phương Vũ nhanh chóng ra ngoài triệu tập nhân mã, nhưng mà sau khi trở về hồi bẩm, lại có chút lúng túng: “Phụ thân, chúng ta chỉ còn lại năm mươi mấy người!”

“Cái gì?” Phương Phách kinh hãi: “Làm sao có thể ... Mấy ngàn nhân mã lúc trước mang ra ngoài đâu?”

“Hắn là trong lúc hỗn loạn đã đầu hàng đi.” Phương Tài bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thật ra thì bọn họ vốn không muốn đánh, vừa nhìn thấy nhân mã của Triệu Phổ đã bị dọa đến đứng không nổi rồi.”

Phương Phách cau mày.

“Phụ thân, bằng không chúng ta cầu tiếp viện đi?” Phương Vũ hỏi: “Chúng ta vẫn còn có mấy vạn nhân mã để ở chỗ Quý tướng mà! Hơn nữa hắn còn có mười vạn quỷ binh, đến lúc đó cùng nhau xông tới, Triệu Phổ dù có lợi hại đến đâu cũng không thể chống lại a!”

Phương Tài ngẩng đầu nhìn Phương Phách.

Phương Phách tựa hồ còn có chút do dự: “Ân ... Nhưng mà Quỷ tướng đại nhân nói thời cơ chưa đến.”

“Ai nha, còn chờ thời cơ cái gì a!” Phương Vũ vùng tay lên: “Chờ thêm nữa thì Triệu Phổ đã dẹp sạch chúng ta rồi a!”

“Cái này” Phương Phách suy nghĩ, đột nhiên lại chú ý tới

“Cái gì?” Phương Phách bắt lại cánh tay Phương Vũ: “Tay người làm sao vậy?”

Nhìn lại, chỉ thấy cánh tay trái Phương Vũ biến thành màu tím đen, hình như có dấu hiệu hoại tử, mà cánh tay phải của hắn cũng có những vết đọng màu đen.

“Đây là cái gì a?” Phương Vũ sát sát tay, trên tay lập tức rút ra một lỗ, thế nhưng lại không có chảy máu, giống hệt như vết bỏng.

“Người không thấy đau sao?” Phương Phách hỏi.

Phương Vũ không hiểu: “Không đau Một chút cảm giác đều không có.”

Trong lòng Phương Phách càng cảm thấy hoài nghi —— Không phải nói cải tử hoàn sinh sẽ không xảy ra vấn đề gì sao? Tại sao thân thể lại xuất hiện hoại tử?

“Phương Phách, con rùa đen rút đầu kia.” Âu Dương Thiếu Chính lại dùng thứ thanh âm biếng nhác mà lên tiếng, từng lời đều như ngân châm mà đâm thẳng vào trong não Phương Phách: “Người không phải thực sự không dám thò mặt ra đó chứ? Sau này người đừng lấy tên là Phương Phách nữa, gọi là Phương Vương Bát đi a! Lại nói tới, mấy nhi tử kia liệu có phải là con ruột của người không a?”

*. Vương bát: Con rùa.

Triển Chiêu ôm giúp Tiểu Tứ Tử cho Công Tôn, để cho bé nhìn rõ ràng hơn một chút.

Tiểu Tứ Tử bĩu môi hỏi Triển Chiêu: “Âu Âu thật là một lưu manh thật xấu nha!”

Triển Chiêu đỏ khốc đỏ cười, Tiểu Tứ Tử cũng biết Âu Dương Thiếu Chính là lưu manh chuyên đùa bỡn người ta a.

Bạch Ngọc Đường quan sát quân trưởng phía dưới: “Phương Phách bị cô lập không đến giúp, có lẽ bị đưa ra làm chót thí.”

Mọi người cùng gật đầu, người trong cuộc mơ hồ, Phương Phách làm sao để nhìn ra đây?!

“Lão Phương đâu?” Âu Dương ngáp, dùng cách gọi chẳng khác gì mà gọi thú vật mà gọi Phương Phách: “Sách sách, đến cạnh ông nội nào.”

“Thật ghê tởm a! Phương Phách một cước đạp bay cái bàn: “Cái tên Âu Dương Thiếu Chính đó, tại sao lại đáng ghét như vậy!”

Phương Vũ tức giận: “Phụ thân, xin hãy cho nhi thần ra ngoài, cùng lắm thì đại chiến ba trăm hiệp với hắn! Bảo đảm có thể vượt vòng vây!”

Phương Tài còn tỉnh táo hơn một chút, chỉ với một chút người thế này của bọn họ, ra ngoài không phải là chịu chết sao?!

“Phụ thân, bằng không ...”

“Không cần nói nữa!” Phương Phách cầm quan đao lên: “Lão phu nhiều năm chinh chiến sa trường, đã đến tuổi này, thà bị chết trận cũng không thể lùi bước, hai huynh đệ các người đi trước, ta đến liều mạng cùng Triệu Phổ!” Nói xong, liền đi ra cửa, nhảy lên ngựa, mang theo đám tàn binh còn lại chừng năm bảy mươi người, ra đến ngoài, ngẩng mặt lên nhìn Âu Dương Thiếu Chinh trên sườn núi.

Phương Tài cùng Phương Vũ đương nhiên sẽ không bỏ lại phụ thân mình mà chạy trước, cũng theo ra ngoài.

“Âu Dương Thiếu Chinh, người một tên ranh con lại còn muốn nói năng bậy bạ, có giỏi thì xuống đây nhận của Lão phu một đao!” Phương Phách chỉ Âu Dương Thiếu Chinh mà mắng.

Âu Dương cùng Phong Nha Đầu động tác nhất trí, đều là ngoẹo đầu mà nhìn Phương Phách đang nổi trên lời đỉnh dưới chân núi.

Không ít người sau lưng cũng đang nhìn. Tiểu Tứ Tử được Triển Chiêu ôm, đưa ngón tay nhỏ bé mà đếm một lượt, há to miệng quay đầu lại nói với Triển Chiêu: “Miêu Miêu nha, hẳn chỉ có năm mươi hai lính thôi.”

Bạch Ngọc Đường nói: “Là năm mươi ba.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt một cái, bé quyết định đếm lại một lượt.

“A khắp ka ka ka...” Âu Dương Thiếu Chinh chột ha ha cười lớn, vừa cười còn vừa vỗ đầu Phong Nha Đầu đôm đốp, ồn ào đến độ Phong Nha Đầu cũng xoắn lông mao.

“Phương Phách, người nhìn lại người cùng đám người của người, người đây là đang đánh trận hay là chuẩn bị tân hôn rước dâu a? Phốc ha ha ha ha.” Âu Dương bị đám tàn binh này của Phương Phách chọc cười lẫn lộn.

Mọi người vừa mới nghe xong, cũng cảm thấy thật giống, những binh lính này trên người khoác hồng y lại còn đeo hồng trù, một đoàn chừng năm mươi người đứng đó, này không phải rất giống một đoàn người chuẩn bị ra ngoài rước dâu sao. Cũng thật khó cho Âu Dương Thiếu Chinh có thể nghĩ ra được điều này, thật quá thất đức.

Trên mặt Phương Phách lúc trắng lúc xanh, giơ tay chỉ Âu Dương Thiếu Chinh: “Người ... Người đi xuống!”

Âu Dương liền vui vẻ: “Là người đi lên mới đúng.”

“Hôm nay ta thà tự mình đoạn đao tự vẫn, cũng sẽ không đầu hàng, người nói với Triệu Phổ đừng có mà mơ tưởng!”

“Vậy người mau chết đi a!” Âu Dương đột nhiên thiêu mi một cái, khuôn mặt trẻ con vốn đang cười hì hì nay đột nhiên chuyển sang khinh bỉ, ngồi ở trên cao mà nhìn Phương Phách: “Người một lão vô dụng tám mươi tuổi, đã hại chết nhi tử của mình không nói, lại còn muốn hại chết năm vạn binh lính kia sao? Người dù có chết hay không cũng sẽ mang tiếng xấu muôn đời thôi.”

Mặt Phương Phách tái nhợt.

Tất cả mọi người cũng là lần đầu nhìn thấy vẻ mặt Âu Dương âm trầm như vậy, bình thường hẳn nếu không cợt nhả thì cũng là mắng chửi người, thế nhưng lúc này hình như đã đổi phong cách.

Tiểu Tứ Tử ôm lấy cổ Triển Chiêu: “Âu Âu nhìn thật quá nghiêm túc đi.”

Triển Chiêu vỗ vỗ cái mõng bé, hỏi Long Kiều Quảng bên cạnh: “Chưa từng thấy qua dáng vẻ Âu Dương như vậy”

“Là kỹ năng đặc biệt.” Long Kiều Quảng xua tay một cái: “Âu Dương này, đặc biệt giỏi về việc quan sát nhược điểm của người khác, cái miệng cũng lợi hại chẳng kém đao thương. Lúc chúng ta đánh giặc, tướng lĩnh của đối phương thường sau khi bị Âu Dương mắng một trận xong thì xấu hổ mà tự vẫn, trường hợp này rất nhiều.”

Tất cả mọi người đều há to miệng —— Thật là thần kỳ a!

Âu Dương Thiếu Chinh vẽ mặt âm trầm mà nhìn Phương Phách: “Vừa rồi khi thu thập tàn binh bại tướng của người, ta đã kiểm tra qua một chút, tổng cộng người mang theo hơn ba ngàn người, đã chết hơn một ngàn, hơn một ngàn nữa còn thảm bại hơn, bị bắt sống. Bọn họ đi theo người tạo phản liên vương phải tội danh phải chém thủ toàn gia. Mỗi một người, ta chỉ cần tính phụ mẫu thê nhi cũng đã năm người, chỉ một mình người liên đã hại chết cả năm ngàn người vô tội.”

Triển Chiêu gãi gãi đầu, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Chết nhiều như vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Đại khái là lừa gạt Phương Phách đi!”

Long Kiều Quảng gật đầu một cái: “Đúng vậy, những binh lính kia đều đã đầu hàng, gần như không có chết người nào. Còn về phần cả nhà bị chém, cũng càng là chuyện không thể nào xảy ra. Từ lúc Hoàng Thượng lên ngôi đến nay, đều chưa có tiền lệ nào như vậy, vì hắn không thích cái này.”

“Tâm tình của Phương Phách lúc này vô cùng kích động, khó lòng phân biệt thật giả. Âu Dương Thiếu Chinh biết hắn hồ đồ, cho nên mới lợi dụng sự hồ đồ này của hắn đi.” Công Tôn sờ cằm: “Công bằng mà nói a, Âu Dương mắng chửi người cũng không phải đơn giản mà mắng thô tục mấy câu thôi, quả thật là một lưu manh đáng sợ.”

Mọi người dở khóc dở cười —— Đệ nhất Tiên phong quan của Đại Tổng lại là một lưu manh đáng sợ

Công Tôn bổ sung một câu: “Có điều, nói cũng đúng, Nguyên Soái thế nào sẽ rèn ra một Tiên phong như vậy.”

“Hắt xì.” Triệu Phổ ở một bên liên ngứa mũi, thật quá mất thể diện a! Quân doanh quá nhiều kỳ ba a!

“Lại nói tới năm vạn nhân mã kia của người.” Âu Dương hiển nhiên chỉ là mới bắt đầu vây Phương Phách mà thôi, giống như đang trêu đùa hắn, dần dần từng cái một đều nói ra đâm thẳng vào tâm não Phương Phách: “Nói cho người biết một cái tin thật bất hạnh, người con mẹ nó đi theo một cái tên Quỷ tướng lừa gạt, lại còn là một tên điên, đã hạ độc nhử người chưa nói, lại còn chuẩn bị học theo cái gì Quỷ tướng trong truyền thuyết, muốn dùng năm vạn nhân mã cùng hắn biến thành Quỷ binh cái gì. Lần này lại chết thêm năm vạn người nữa. Bất kể là chết như thế nào, tạo phản vẫn là tạo phản, năm vạn người kia vẫn là mang theo hai mươi lăm vạn người chết chung. Cho dù Hoàng Thượng có trách tâm nhân hậu tha chết cho những người đó, thế nhưng hai mươi mấy vạn thân nhân của các tướng sĩ đó sống lay lắt cùng bị người ta phỉ nhổ, bọn họ cũng sẽ thóa mạ người. Là ai đã hại chết thân nhân của bọn họ? Hại chết cha, con, huynh đệ của họ? Là ai khiến cho bọn họ thê nhi ly tán, khiến họ từ đó về sau cũng chẳng thể góc đầu lên nổi? Chính là Phương Phách người, cái lão sống đến tám mươi tuổi vẫn là tên vô dụng! Phương gia người đời đời đại đại đều phải đeo trên lưng tội danh hại chết năm vạn người, cùng chịu sự phỉ nhổ của mấy chục vạn, cả triệu người còn sống tiếp! Chết tử của người, chết tử của người, đời đời đại đại đều bị người phỉ nhổ. Tại sao vậy? Không vì bất kỳ nguyên nhân nào khác, không phải vì người khác thiếu nhân từ, chỉ là bởi vì chúng có người cha, người ông, tổ tông là người. Người sống dài như vậy làm cái gì? Người giữ nhiều binh mã như vậy làm cái gì? Người cũng chỉ là một nhóm xương khô rồi, lại còn vô dụng ngu ngốc như vậy, chết sớm một ngày hay chết muộn một ngày cũng có gì khác nhau? Thế nhưng những binh lính kia thì sao đây? Bọn họ lớn thì mới hơn hai mươi, nhỏ cũng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, người có nghĩ tới khi người xuống địa ngục rồi, những oan hồn kia sẽ vút phụ tử người vào mấy lần vạc dầu không? Nghìn đời nhà các người, vạn thế nhà các người cũng không thể xoay chuyển cục diện được. Con cháu đời sau của người cũng phải thay họ đổi tên, chúng cũng sẽ xấu hổ vì là hậu nhân của người, mộ phần của người cũng chỉ có tấm bia không chữ, trong vòng mười dặm phương viên Phương gia của người cũng không còn người nào mang họ Phương, bởi vì người chính là nỗi sỉ nhục của bọn họ! Là sỉ nhục của tất cả mọi người!”

Mọi người nghe những lời này đều mặc niệm thay cho Phương Phách một cái, phỏng chừng lão đầu này không còn cách nào sống tiếp đi.

Có điều, Âu Dương Thiếu Chinh có vẻ còn chưa có nói hết, bộ dáng lại tà gian đến cực điểm, mọi người đều cảm khái, Âu Dương đối với địch nhân quả nhiên không chút lưu tình.

“Phương Phách, cái tên Quỷ Sứ của các người đã bị chúng ta bắt được, người ta cũng đã cho người dùng độc đến mấy năm, cả nhử tử Phương Tuấn của người nữa, vốn cũng không phải chết, hắn bây giờ vẫn còn

sống, chẳng qua là trúng phải độc giả chết mà thôi. Nói đến tá thi hoàn hồn thực chất chỉ là cho hân dùng một chút giải dược cộng thêm một loại độc khác, mà loại độc này mới thực sự chính là nguyên nhân dẫn đến hân sẽ chết thực sự! Các người đã bị lừa, người cũng đã thấy kết quả của cái tên Lý Trọng Tiến cùng Lý Quân đó a, người giờ cũng chẳng khác nào ngọn đèn dầu trước gió mà thôi, nếu không tin người thử cầm cây đuốc để trước mặt đứa con thứ hai ngu ngốc của mình thử xem a, nhìn thử xem hân có bị tan thành tro bụi hay không! Cho dù hân không chết cũng không sao, dù sao thì hân cũng sống không được bao lâu nữa, bởi vì bây giờ hân cũng đã biến thành hoạt tử nhân rồi.”

Nhìn lại Phương Phách, chỉ thấy mặt hân xám như tro tàn, lời nói của Âu Dương Thiếu Chính lúc này cứ lặp đi lặp lại trong đầu hân, Phương Phách hân lại hại chết nhiều người như vậy, tiếng xấu muôn đời ... Suy đi, nghĩ lại, đặc biệt nhìn thấy cánh tay Phương Vũ bên cạnh, hân là người chết đã sống lại Thì ra chuyện cải tử hoàn sinh kia chỉ là một âm mưu mà thôi sao? Lúc trước cho nhi tử của hân giả chết, sau đó lại dùng dược khiến chúng sống lại nhưng lại biến chúng thành hoạt tử nhân! Nếu thực sự là như thế, Phương Phách cảm thấy mình đã thật sự bị lừa gạt, thì ra tất cả chỉ là một âm mưu mà thôi.

“Hình như hân đang dao động.” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười khan một tiếng: “Còn không phải sao, đến đá bị nói như vậy còn phải khóc nữa mà.”

Công Tôn gật đầu một cái: “Lão đầu này còn chưa chết, đã bị Âu Dương nói thành tội nhân tiếng xấu kim cổ muôn đời rồi.”

Triệu Phổ ngáp một cái: “Nhanh hỏi hân xem những binh mã kia ở đâu đi thì tốt hơn!”

Phương Phách ngẩng mặt lên, ngốc lăng mà nhìn Âu Dương Thiếu Chính: “Ta...”

“Lão thất phu, muốn cứu nhi tử người sao?” Âu Dương Thiếu Chính nhướn mi nhìn hân: “Cho dù là Phương Tuấn hay Phương Vũ, chỉ cần người đầu hàng, chúng ta liền cứu nhi tử người!”

“Con ta Còn có thể cứu sao?” Phương Phách ngẩng đầu lên.

Âu Dương Thiếu Chính liếc mắt nhìn bên cạnh, Công Tôn đi tới, gật đầu: “Có thể cứu!”

“Ta...” Phương Phách do dự.

“Phương Phách.” Lúc này Triệu Phổ đi lên: “Năm vạn quân binh kia của người ở đâu? Nếu như bọn họ thực sự ở cùng chỗ với Khôi Khổng kia, vậy thì thực sự nguy hiểm! Người sẽ không trở mặt mà nhìn bọn họ chết chứ?”

Phương Phách nghĩ trái nghĩ phải, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Bọn họ ở A”

Đang lúc Phương Phách định nói cho Triệu Phổ biết chỗ giấu những quân binh kia, đột nhiên phun ra một búng máu.

Tất cả mọi người cùng sững sốt, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho trở tay không kịp.

Chỉ thấy Phương Phách cúi đầu nhìn một chút, chỉ thấy ở chỗ khe hở áo giáp bên sườn mình, có một mũi thương màu bạc đâm vào. Hân nhìn mũi thương quen thuộc kia, có chút không dám tin mà quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy nhi tử của hân, Phương Tài, trong tay đang cầm ngân thương, đâm xuyên qua sườn hân.

“Người Phương Tài” Phương Phách lúc này trong đầu chỉ thoáng qua một câu nói —— Đứa con thứ ba ngộ nghịch Báo ứng a!

“Phụ thân!” Phương Vũ thất kinh, gươm đao chém về phía Phương Tài.

Phương Tài thu tay, vọt đến một bên, từ trong ngực rút ra hoả tập.

Phương Vũ định tiến đến, Phương Phách dùng chút hơi sức cuối cùng giơ quan đao lên chặn hân lại: “Không được đến gần lửa!”

Phương Vũ sững sờ tại chỗ.

Phương Tài cười lạnh một tiếng: “Nhị ca, ta khuyên ngươi đừng có tới đây, nếu không ngươi sẽ giống như bọn Lý Trọng Tiến cùng Lý Quân kia, bị đốt thành đồng tro bụi.”

“Tại sao ngươi lại làm như vậy, phụ thân là cha ngươi mà!” Phương Vũ rống hận.

“Cha sao? Hắn có khi nào đối xử công bằng với chúng ta không, tất cả yêu thương của hắn đều chỉ dành cho Phương Tuấn mà thôi, chúng ta chẳng qua chỉ là vật hy sinh lót đường cho Phương Tuấn!”

“Ngươi” Phương Vũ cau mày.

Trên sườn núi, mọi người đều không nói chuyện, cả nửa ngày cuối cùng cũng lộ ra Có thể Phương Tài hợp tác cùng Khôi Khổng, vì Khôi Khổng muốn lừa gạt triệt để Phương Phách, còn có thể đầu độc được tất cả huynh đệ Phương gia, thì tốt nhất là có một nội ứng trong Phương gia, mà Phương Tài sở dĩ cũng trúng độc, hoàn toàn là để che mắt mọi người, rửa sạch hiềm nghi cho mình mà thôi.

“Đứa con trai thứ ba ngỗ nghịch sao” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói: “Thật là báo ứng khó tránh.”

“Phụ thân!”

Lúc này Phương Phách đã trọng thương ngã xuống ngựa, Phương Vũ vội vàng chạy đến đỡ.

Thật đáng thương cho Phương Phách đã tám mươi tuổi, bị nhi tử của mình đâm một thương, quá tức giận, bây giờ chỉ còn sót lại chút hơi tàn, yếu ớt vô cùng.

Phương Vũ đỡ lấy phụ thân hắn, mắt đỏ ngầu mà nhìn Phương Tài: “Phương Tài! Ta muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

“Ha ha ha” Phương Tài phi người lên ngựa: “Ngươi cùng lão già này cứ chết đi, về phần Phương gia quang tông diệu tổ sau này, cứ để cho ta là được!”

Nói xong, hắn kéo dây cương, hướng về phía sau doanh trại bỏ chạy, xoay tay lại đem hoả tập ném về phía Phương Vũ.

Có điều, hoả tập mang theo ánh lửa còn chưa kịp bay đến trước mặt Phương Vũ, đột nhiên có một hồng ảnh nhoáng lên một cái, Triển Chiêu chắn trước mặt Phương Vũ, một tay tiếp lấy hoả tập, dập tắt lửa.

Phương Tài phóng ngựa chạy rất xa, Triển Chiêu muốn đuổi theo, thế nhưng có người ngăn hắn lại.

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy đó là Triệu Phổ.

Triệu Phổ thiêu mi một cái: “Nếu như hắn cùng phe với Quỷ tướng kia, vậy chỉ cần đi theo hắn là được rồi.”

Đang lúc nói chuyện, Trâu Lương đã mang theo ảnh vệ đuổi theo.

Triển Chiêu gạt đầu một cái.

Công Tôn được Triệu Phổ mang theo xuống vội chạy đến bắt mạch cho Phương Phách, cau mày: “Lão đầu không được rồi, hòm thuốc của ta”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường đã xách theo Tiểu Tứ Tử đang ôm cái hòm thuốc xuống.

Mấy ảnh vệ mang Phương Phách vào trong lều, Công Tôn liền nhanh chóng cứu mạng hắn.

Phương Vũ gấp đến độ quay vòng vòng tại chỗ.

Triệu Phổ hỏi hắn: “Ngươi có biết mấy vạn binh mã kia ở đâu không?”

Phương Vũ lắc đầu: “Đại ca mang theo binh mã đi tìm Quỷ tướng, ta cũng không biết ở đâu, phụ thân cũng không cho ta biết, Tam đệ có thể biết!”

Vừa nói, hắn vừa ảo não, không nghĩ đến Tam đệ lại muốn đẩy hắn vào chỗ chết, đối với huynh đệ còn ngoan độc như vậy, thật đáng buồn.

Mọi người chú ý đến, trên tay, cổ, cùng mặt Phương Vũ đã xuất hiện thi ban, giống như chỗ vết thương bị rửa nát. Phương Vũ mặc dù vẫn còn sống, thế nhưng đúng như Công Tôn dự liệu, hắn đã biến thành hoạt tử nhân. Hơn nữa, sinh mạng hắn còn đang tiêu tán rất nhanh, lúc nào cũng có thể chế!

“Hai bên đều không thể trì hoãn!” Công Tôn giờ ra bàn tay đầy máu, chỉ Phương Vũ đang ngồi cạnh giường cỏ, nói: “Người cũng nằm xuống!”

“A?” Phương Vũ không hiểu.

Âu Dương Thiệu Chinh một cước đạp hấn ngã lăn lên giường: “Không muốn chết thì nằm ngay xuống, ngu ngốc!”

Lúc này, Trâu Lương bám theo tung tích của Phương Tài cũng trở lại, thấp giọng nói với Triệu Phổ: “Vương gia, không thấy Phương Tài nữa.”

“Cái gì?” Triệu Phổ không hiểu: “Tại sao lại không thấy?”

“Hắn vọt vào bầy gia súc, sau đó liền không thấy tăm hơi.” Trâu Lương nói: “Ta nghi ngờ bên dưới chỗ thả đám gia súc đó có cơ quan địa đạo, ngựa của hắn vẫn còn ở đó, nhưng phải đem đám gia súc kia đuổi đi hết mới có thể tìm được.”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút: “Vậy thì đuổi đi a.”

Trâu Lương nhíu mày một cái, Âu Dương Thiệu Chinh nhắc nhở hắn: “Có đến mấy vạn dê bò, người bảo phải đuổi thế nào?”

“Cái này sao”

Triệu Phổ còn đang suy nghĩ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đột nhiên đồng thanh một tiếng: “Có cách rồi!”

Tất cả mọi người cũng sửng sốt, nhìn hai người.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, Triển Chiêu xấu xa cười một tiếng, đi ra bên ngoài huýt gió một cái.

Theo tiếng huýt gió của Triển Chiêu, mọi người liền cảm thấy chiến mã bên sườn núi có chút khấn trương, sau đó, mấy ngàn kỵ binh của Âu Dương Thiệu Chinh đột nhiên đều vọt sang hai bên.

Hắc Kiêu cùng Phong Nha Đầu vốn vẫn đang đứng bên sườn núi xem náo nhiệt, có điều lúc này đều cùng quay đầu lại nhìn lên, sau đó tự giác yên lặng nhích ra một chút xiu, nhường ra một đường ở giữa.

Sau đó, vang lên một tiếng hổ gầm.

Mọi người cùng ngẩng đầu.

Chỉ thấy Tiểu Ngũ đang thong thả đi đến bên đồi, liếc mắt nhìn xuống.

Triển Chiêu ra hiệu cho nó.

Tiểu Ngũ đột nhiên ngẩng đầu lên, gầm lên một tiếng vang dội.

Nhìn lại đám dê bò kia, có một số dê trực tiếp nằm ngất trên mặt đất, đàn bò còn lại đều bắt đầu đại loạn.

Tiểu Ngũ mới kêu mấy tiếng, chấn động chim chóc toàn bộ ngọn núi, đàn đàn đều tung cánh tan tác bay đi, nháy mắt cái trong rừng đều vắng lặng như tờ. Tiểu Ngũ đột nhiên vọt ra, hướng về phía chân núi mà chạy.

Lại nhìn đám dê bò kia, đều chạy như điên vào trong rừng.

Đừng nhìn lũ dê bò này bình thường chậm chạp, thế nhưng lúc này còn chạy nhanh hơn cả thỏ. Con nào con nấy đều chạy đi núp sau đám cây rừng rậm rạp mà nhìn Tiểu Ngũ đang chậm rãi bước trên đất trống.

Ân Hầu cũng theo Tiểu Ngũ đi xuống, Thiên Tôn bên cạnh cũng gật đầu: “Tiểu Ngũ cuối cùng cũng có chút điệu bộ của chúa sơn lâm a.”

Ân Hầu vỗ vỗ đầu Tiểu Ngũ: “Hư trương thanh thế mà thôi, chẳng phải chỉ là một con đại miêu thôi sao.”

Tiểu Ngũ cũng thật chẳng có khí phách chút nào mà dùng cái đầu to tướng của mình cọ cọ Ân Hầu, nó luôn cảm thấy Ân Hầu thật quá đẹp trai, vừa xấu xa vừa soái a.

Chờ cho đám dê bò kia tản ra hết, mọi người rất nhanh đã tìm được một cửa hầm nhỏ, phía sau lại là một sơn đạo, sơn đạo này lại chỉ đủ cho một người đi vào, chẳng trách vừa rồi Phương Tài chỉ mặc một thân nhuyễn giáp, thì ra đã sớm có ý định chạy rồi.

Ảnh vệ đều tiến vào sơn đạo, dọc đường đi tối đen như mực, bọn họ còn mang theo mấy con quân khuyển dẫn đường.

Ra khỏi sơn đạo, phát hiện ra đây lại là một sườn núi khác, vì vậy liền phát tín hiệu.

Triệu Phổ lưu lại một số binh lính đóng ở quân doanh để bảo vệ Công Tôn cùng phụ tử Phương Phách, những người khác đều chạy đi truy tìm Phương Tài.

Phương Tài nếu như chạy bộ, vậy thì dễ đuổi theo.

Quân khuyển trong quân của Triệu Phổ được huấn luyện nghiêm ngặt, một đường đều tìm theo mùi của Phương Tài, chạy đến một vùng núi cao ở cách xa Khai Phong.

Âu Dương Thiệu Chỉnh tương đối quen thuộc địa hình, cau mày nói: “Bên kia có một thác nước, còn có cả đầm nước, bên cạnh thác nước có một sơn cốc, thế nhưng địa thế lại vô cùng hiểm yếu, năm vạn người lại không phải là một số lượng nhỏ, cứ hành quân như vậy, một khi bị ngã vào sơn cốc, hậu quả không cần nghĩ cũng đoán được.”

“Hoặc là nên nói, mục đích của đối phương chính là muốn cho những binh lính này ngã xuống sơn cốc đi.” Sắc mặt Triệu Phổ cũng trầm xuống.

Lúc này, Trâu Lương đã trở lại, chỉ phía trước: “Khuyển dừng ở đó, bên dưới thác nước có quân doanh.”

Mọi người nhìn nhau một cái, cũng lặng lẽ đến bên trên núi nhìn xuống. Quả nhiên bên dưới vách núi là một thác nước, bên cạnh thác nước có một đầm lớn, trên khoảng đất trong bên cạnh đầm nước có quân doanh cùng lều cỏ. Bên cạnh đó còn có một sơn động, trong sơn động có lẽ cũng có quân binh. Thế nhưng, ở một nơi hơi xa một chút, chính là vách núi đá lởm chởm, vô cùng hiểm trở, một khi ngã xuống cũng không phải là chuyện đùa.

“Đây không phải là nơi có thể đánh trận!” Triệu Phổ cau mày: “Bắt giặc cần phải bắt thủ lĩnh trước, trước tiên cứ giết chết cái tên Khôi Khổng cầm đầu kia, sau đó cứu những binh lính này.”

“Khôi Khổng là môn hạ của ta, vốn là cần để ta thanh lý môn hộ.” Ân Hầu nói: “Ta đi.”

“Ai!” Ân Hầu còn chưa kịp đi xuống, Triển Chiêu đột nhiên đã đưa tay cản hẳn lại: “Không cho phép đi!”

Ân Hầu hí hóp mắt nhìn ngoại tôn của mình.

Lam Hồ Ly nói: “Ta đi!”

Hồng Cửu Nương nín lại nằng: “Ta đi!”

Diệp Tử Thiên kéo hai nàng lại: “Ta đi!”

Ân Hầu cau mày: “Ai nha, các ngươi nháo cái gì hả?”

Ba cô nương đành bĩu môi xì mặt.

Thiên Tôn ôm cánh tay ở một bên xem náo nhiệt.

Triển Chiêu xua tay với mọi người: “Con đi tốt hơn!”

Ân Hầu khề cau mày: “Khôi Khổng võ công cực mạnh ...”

Triển Chiêu thiêu mi một cái: “Sợ con thất bại?”

“Ách” Ân Hầu sờ sờ cằm: “Cái này sao.”

Thiên Tôn chọc chọc hán: “Người đi theo nó không phải là được rồi sao, giống như ta lúc bình thường ấy, cho người trẻ tuổi đối đầu với cường địch để rèn luyện một chút, cùng lắm thì nếu như bọn nó không được thì chúng ta qua giúp một tay.”

Bạch Ngọc Đường lặng lẽ nhìn Thiên Tôn, tâm nói, ngoại trừ gây phiền phức ra thì khi nào người giúp một tay chứ?

Ân Hầu do dự một lát, nhìn Triển Chiêu một chút, nói: “Khôi Không giỏi nhất là bắt chước mọi loại người, các loại công phu, thậm chí ngay cả nội lực cũng có thể bắt chước giống hệt, người có chắc chắn thắng hẳn?”

Triển Chiêu nở nụ cười mang theo vài phần giảo hoạt: “Như vậy chơi mới vui chứ.”

Nói xong tung người nhảy một cái, giống như một cánh chim yến, nhẹ nhàng bay xuống thác nước.

Bạch Ngọc Đường cũng theo xuống.

Thiên Tôn bĩu môi: “Ngọc Đường chạy xuống cũng không nói với ta một tiếng.”

Ân Hầu liếc Thiên Tôn một cái: “Người ăn dấm cái gì a, đây không phải là chuyện đương nhiên sao!”

Thiên Tôn xì mặt nhìn một bên.

Ân Hầu kéo hẳn một cái, bay xuống đi hỗ trợ.

Triệu Phổ mang theo Âu Dương Thiếu Chinh cùng một số quan binh, tìm kiếm một sơn lộ thích hợp, dẫn những binh tướng kia lên núi. Đăng bởi: admin

21. Chương 21: [Lão Yêu Chiến Tiểu Ma]

CHƯƠNG 21. [LÃO YÊU CHIẾN TIỂU MA]

Mười chiêu, Triển Chiêu thật sự còn chưa dùng đến mười chiêu đã có thể khiến cho Khôi Không có nội lực cao gấp đôi mình quỳ xuống trước mặt Ân Hầu.

Nhìn lại thân hình cao gầy của hắn, danh kiếm Cự Khuyết trong tay vẫn còn lưu động kiếm khí, khuôn mặt trong trẻo cùng mái tóc đen dài hơi vi loạn, cao ngưỡn khí phách ngất trời, lại có thể khiến lòng người rung động như vậy.

Triển Chiêu nhảy một cái bay xuống thác nước.

Gần đây Khai Phong ít mưa, cho nên màn nước cũng không có dày đặc như mọi khi, chảy róc rách nhẹ nhàng khiến cho người ta có thể nhìn thấy rõ mọi chuyện bên trong sơn động.

Chỉ thấy bên trong sơn động được bài trí giống như một doanh trướng của Nguyên soái, còn rất khí phái nữa.

Bên trong sơn động có bày một trường tháp, trên tháp có một lão tăng ngồi xếp bằng, dáng người vô cùng gầy, bộ dáng chẳng khác gì một cổ thụ khô.

Lúc Triển Chiêu bay đến giữa không trung, lão đầu kia đột nhiên mở mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu rơi xuống giữa đầm nước, giữa đầm có một tảng đá nổi lên, Cự Khuyết cầm trong tay vắt ra phía sau, hắn đang quan sát tình hình trong động.

Trong sơn động, cái lão đầu có thể sánh ngang cương thi kia cũng mở một con mắt, quan sát Triển Chiêu.

Diện mục hắn vốn đã hung ác khô cằn cùng quỷ dị, nhìn người khác lại còn chỉ mở có một con mắt, con người lại có màu vàng đậm, trông mắt xung quanh lại chỉ sâu hơn con người một chút, quỷ dị vô cùng.

Bạch Ngọc Đường đứng ở một chỗ cao ngất đối diện, cau mày, phía sau là Thiên Tôn theo sát.

Ân Hầu rơi xuống một chỗ khác, cách Triển Chiêu gần hơn một chút, hắn rất hiểu rõ Khôi Không lợi hại thế nào, Triển Chiêu giao thủ với hắn, quả thật cần phải cẩn thận đề phòng.

“Sách, cái này chính là Khôi Không a” Thiên Tôn sờ cằm quan sát.

“Tại sao hắn lại kỳ quái như vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nội lực của hắc gấp đôi Triễn Chiêu.” Thiên Tôn chậm rãi nói.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày: “Cao như vậy sao?”

“Đối với một hoạt tử nhân cứng ngắc và không biết đau mà nói, đây chính là trận chiến cuối cùng của hắc.” Thiên Tôn cũng nhún mày: “Hơn nữa, Khôi Khổng lại không có chút sơ hở nào, nếu là người, người sẽ đánh thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn một chút, nói: “Phần thắng của Triễn Chiêu là bao nhiêu?”

“Nếu như theo lý quanh minh chính đại mà nói, một phần cũng không có.” Thiên Tôn ôm cánh tay.

“Nói cách khác.” Bạch Ngọc Đường hai tay cầm đao chấp sau lưng: “Nếu như không dùng đạo lý đánh thì có thể thắng?”

Thiên Tôn nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó lại lắc đầu: “Ai nha!”

Bạch Ngọc Đường sừng sốt hỏi Thiên Tôn: “Không đúng sao?”

“Đúng thì có đúng” Thiên Tôn tựa hồ có chút do dự: “Ta cảm thấy Triễn Chiêu đáng vẻ rất đáng hoàng thành thật, nếu như đổi lại là người nói không chừng còn có chút hy vọng”

Thiên Tôn còn chưa dứt lời, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn mình chăm chăm.

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái: “Nhìn cái gì?”

Bạch Ngọc Đường độ nhiên đưa tay, đẩy trán Thiên Tôn một cái.

“A...” Khoé miệng Thiên Tôn cũng hít một ngụm khí lạnh, vuốt trán nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường: “Không có lẽ phép a người ...”

“Sư phụ, người có phải thỉnh thoảng bị ngốc hay không a.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Thiên Tôn: “Triễn Chiêu mà thành thật?”

“Hắc thoát nhìn thành thật hơn người a, ngoan hơn người nhiều thật nhiều.” Thiên Tôn đưa tay sờ sờ đầu Bạch Ngọc Đường: “Nào có giống người, từ nhỏ đã không ngoan như vậy!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhắc nhở Thiên Tôn: “Nếu là so sánh với Triễn Chiêu, con mới là người thành thật.”

Thiên Tôn liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng liếc hắc một cái: “Mèo thì thành thật chỗ nào?”

Thiên Tôn gãi gãi đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, lại nhìn Triễn Chiêu một chút, cũng có chút tò mò. Triễn Chiêu thường ngày đều lắc lư qua lại, chưa bao giờ thấy hắc bộc lộ tính cách thật, không biết là giống Lão quỷ kia đến trình độ nào. Nghĩ tới đây, Thiên Tôn liền theo bản năng mà nhìn Ân Hưu một cái.

Lúc này, Triễn Chiêu đang chấp tay sau lưng đứng trên cự thạch, quan sát Khôi Khổng bên trong, hoàn toàn không giống như đang suy nghĩ kế sách ngoan ngoãn nháo gì, chỉ giống như một con mèo hiếu kỳ, đang ngắm nghía một vật thể lạ.

Lúc này, trừ mấy người trong quân doanh của Triệu Phổ phải đi tìm mấy binh lính kia, lực chú ý của mọi người lúc này đều bị Triễn Chiêu hấp dẫn hết.

Bàng Dục cùng Bao Duyên ôm một gốc cây đại thụ, ở phía sau Thiên Tôn cùng Bạch Ngọc Đường mà quan sát.

Bao Duyên có vẻ khẩn trương một chút, hắc nhìn Khôi Khổng trong sơn động xa xa, kéo ống áo Bàng Dục hỏi: “Bàng giải, lão đầu kia nhìn có vẻ rất lợi hại!”

Bàng Dục nghe thấy Bao Duyên gọi mình là con của, khoé miệng cũng giật giật: “Sợ cái gì, vạn nhất đánh không lại còn có Thiên Tôn và Ân Hưu ở đây nữa, người không thấy Ân Hưu cũng đã đứng ngay sườn núi sao.”

Khôi Khổng đại khái chỉ quan sát Triễn Chiêu một cái, sau đó liền ngẩng đầu, nhìn Ân Hưu bên sườn núi.

Hồi lâu, Khôi Khổng phát ra một tiếng cười “a a”, nói: “Quả nhiên ngươi vẫn còn sống, cũng đúng, ta vẫn còn chưa chết, sao ngươi có thể chết được.”

Ân Hầu không nói gì, chỉ đứng ở xa quan sát Khôi Khổng —— Nên nói sao đây, hẳn quả nhiên giống như một cái xác sống mà thôi, mọi chuyện cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Tầm mắt của Khôi Khổng một khắc cũng không rời khỏi người Ân Hầu, cơ bản có thể nói là hẳn hoàn toàn không thấy Triển Chiêu.

Mí mắt Triển Chiêu hơi giật giật.

Bạch Ngọc Đường liền thiêu mi một cái: “Tức giận rồi.”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, mờ mịt mà nhìn Bạch Ngọc Đường: “Cái gì?”

“Con Mèo kia.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói: “Tức giận.”

Bao Duyên cùng Bàng Dục ở phía sau nhìn nhau một cái —— Cái này cũng có thể nhìn ra sao?

“Ở nơi này nhìn rất rõ a.”

Đám người Bàng Dục quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang lôi kéo tay của Công Tôn từ trên sườn núi đi xuống.

“Cứu sống sao?” Bao Duyên hỏi Công Tôn.

Công Tôn gật đầu một cái: “Phương Vũ không chết, thế nhưng một tay không giữ được, Phương Tuấn đã được giải độc, có tỉnh lại được hay không còn phải xem tạo hoá của hắn, Phương Phách không thể cứu, ta chỉ có thể bảo vệ cho hắn một hơi tàn, để hắn đem mọi chuyện giao phó lại cho nhi tử của mình thôi.”

“Những binh lính kia thì sao?” Bàng Dục hỏi.

“Năm vạn người đã tìm được, bị nhốt dưới sơn cốc a, cầu đi xuống dưới đã bị phá hủy, bọn Triệu Phổ còn đang nghĩ cách đem người cứu lên.”

Bao Duyên cau mày: “Lại đem nhiều người như vậy giam dưới vách đá, một khi nhiễu loạn, có thể sẽ bị ngã chết.”

“Phương Văn ở cùng chỗ với quân binh, vẫn chưa tìm thấy Phương Tài.” Công Tôn than thở: “Có thể hắn đang ở trong sơn động.”

“Phải làm thế nào mới có thể giống được như ngươi ...”

Lúc này, chỉ thấy có thanh âm của Khôi Khổng truyền đến, thanh âm yếu ớt, già nua, tựa hồ đang hỏi Ân Hầu: “Tại sao ngươi lại không già? Tại sao ngươi chẳng cần luyện tập cũng có thể trở thành vô địch? Tại sao ngươi có thể một tay che cả bầu trời nhưng lại dễ dàng buông tay hết thảy? Ngươi có biết hay không, thứ mà ngươi coi như rác rưởi bỏ đi, lại là thứ mà người khác cả đời đều theo đuổi?!”

Theo từng lời thoát ra khỏi miệng Khôi Khổng, màn nước hai bên cũng bắt đầu tán loạn thác nước kia vốn chảy yên bình, đột nhiên lại cong lên như một long ngân mà phi thẳng về phía Ân Hầu.

“Oa!” Bàng Dục cùng một đám người cũng cảm thấy một trận cuồng phong đánh tới, vội vàng ôm lấy cánh tay cản lại gió.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày —— Nội lực thật mạnh.

Ân Hầu đứng bất động tại chỗ, chính lúc màn nước kia hội tụ giữa không trung, chỉ thấy một đạo bạch quang loé qua, Cự Khuyết của Triển Chiêu ra khỏi vỏ, cắt ngang giữa màn nước một cái, màn nước vốn chẳng thể nào ngăn cản kia đột nhiên đông cứng, vỡ tan.

Thiên Tôn thiêu mi một cái, sờ cằm: “Nga....”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, cũng không có nói gì, tiếp tục nhìn tình hình Triển Chiêu bên này.

Lúc này, Khôi Khổng đã đứng dưới màn nước, thế nhưng nước cũng không có rơi xuống, từ khi màn nước bị Triển Chiêu đánh tan thì nước cũng không có chảy xuống nữa. Nhìn kỹ, thì ra đã bị đông lại.

Thác nước đang chảy xuôi yên bình, nháy mắt cái đã đóng thành cột băng, dáng vẻ còn hết sức quý dị. Nước chảy phía sau cuộn cuộn đổ đến lại bị cản lại, chảy xuống hai bên vách núi, tiếng thác nước vốn ồn ào cũng biến mất, bốn phía nháy mắt liền yên tĩnh lại.

Sau một thoáng yên lặng liền vang lên một loạt tiếng động của mảnh băng vụn rơi thẳng xuống đầm nước xung quanh nơi Triển Chiêu đang đứng, gọi lên vô số bọt nước.

Khôi Khổng đứng ở trong sơn động, trong tay cầm một thanh kiếm thật dài, tầm mắt cuối cùng cũng dời khỏi Ân Hưu, cau mày nhìn Triển Chiêu đứng trên một tảng đá ở chân núi.

Không có màn nước ngăn trở, mọi người lúc này cũng thấy rõ ràng, trong sơn động chỉ thấy có mấy cỗ tử thi, tất cả đều nằm ở dưới chân Khôi Khổng, từ vết máu tươi mà thấy được, là vừa mới bị giết không bao lâu.

Trong số tử thi ấy có một người mặc một thân nhuyễn giáp nhìn rất quen mắt.

Tất cả mọi người đều nhìn không được mà cau mày, là Phương Tái Cái bắt công ở đời là người ta hoặc là cam chịu hoặc là sẽ phá hủy đi? Khôi Khổng nếu như đã muốn làm Quỷ tướng, đương nhiên lần này sẽ đem toàn bộ thủ hạ đều giết chết, có lẽ đại khái những người này cũng là người giúp hắn làm diện cù nhân

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng quét mắt nhìn qua Khôi Khổng một cái —— Đúng như Thiên Tôn nói, không có sơ hở!

Thiên Tôn lúc này khá cảm thấy hứng thú mà nhìn Triển Chiêu —— Nó chuẩn bị làm cái gì đây? Muốn giết chết Khôi Khổng, trừ phi có công phu hoặc nội lực mạnh hơn hắn, trực tiếp chế trụ hắn, tốt nhất là đánh nát thân thể hắn, nếu không, căn bản không có cách nào hạ thủ, hoặc là nói Triển Chiêu chuẩn bị dùng hỏa công đánh lên? Đây thật ra là phương pháp tốt nhất, nhưng mà đánh sẽ không đẹp mắt chút nào, lấy tính cách của Triển Chiêu nhất định sẽ quang minh chính đại mà thắng, nếu không Ân Hưu cũng sẽ không vui.

Khôi Khổng nhìn Triển Chiêu một hồi: “Người là ai?”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, đưa tay, ngón cái nhẹ nhàng chỉ Ân Hưu đang đứng trên sườn núi sau lưng, hơi đắc ý mà nói với Khôi Khổng: “Ta là người quan trọng nhất của hắn!”

Triển Chiêu vừa nói xong, mọi người vây xem cũng đều nhìn trời mà suy nghĩ —— Nói đến một trình độ nào đó, này cũng đích xác là nói thật.

Ân Hưu thì cười híp mắt mà gật đầu một cái —— Trẻ ngoan.

Lời nói của Triển Chiêu đã thành công hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Khôi Khổng.

Khôi Khổng trên dưới quan sát Triển Chiêu một hồi, neho mắt lại: “Người là đồ đệ của hắn?”

Triển Chiêu cười một tiếng, bí mật nói: “Còn quan trọng hơn nữa.”

Ân Hưu lại tiếp tục gật đầu —— Ngoan lắm!

Khôi Khổng neho mắt lại, cười lạnh một tiếng: “Tiểu quỷ, mau tránh ra, bằng không sẽ uống mạng.”

Triển Chiêu thấy Khôi Khổng bộ dạng thế kia còn muốn ganh đua cao thấp với Ân Hưu, liền tới một câu: “Lão đầu, trong vòng mười chiêu sẽ khiến ngươi phải quỳ gối cầu xin tha thứ.”

Triển Chiêu lời nói vừa ra khỏi miệng, không chỉ Khôi Khổng mà ngay cả mọi người cũng run lên một cái.

Thiên Tôn nâng cằm, Bạch Ngọc Đường cũng có chút kinh ngạc, Ân Hưu lại ha ha cười lớn.

Ân Hưu cười, Khôi Khổng cũng cười, hắn cười như điên như dại, chỉ Triển Chiêu hỏi: “Người tuổi còn nhỏ, nội lực lại không cao, dựa vào đâu mà muốn thắng ta?”

Triển Chiêu thiêu mi một cái: “Chỉ bằng thứ khác biệt mà cả đời này ngươi cũng không có được.”

Khôi Khổng nghiêm mặt nói: “Cái gì? Ta sống đến một trăm tuổi, ngươi nói thử một chút, đời này ta không có thứ gì khác biệt?”

Triển Chiêu giơ ra hai ngón tay, tư thế không khác mấy khi nói chuyện với Bạch Ngọc Đường thường ngày, mở miệng nói: “Thiên phú cùng vận khí.”

Mọi người đều nhìn lại Khôi Không, chỉ thấy sắc mặt hắn càng lúc càng tệ, hiển nhiên là Triển Chiêu đã chọc trúng chỗ đau của hắn.

Thiên Tôn lắc đầu một cái: “Ai nha, muốn cùng Lão Quỷ Ân Hầu kia so thiên phú sao? Lão đầu kia thật là tự tìm phiền não rồi.”

Khôi Không nhìn chằm chằm Triển Chiêu: “Tiểu quỷ, vậy ta thu thập ngươi trước!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Khôi Không nhảy lên, hai tay giơ quá đỉnh đầu, trường kiếm chém về phía Triển Chiêu. Khí thế cùng nội lực đều vô cùng cao cường, mọi người nhìn thấy cũng đều thay Triển Chiêu lau mồ hôi hột.

Bạch Ngọc Đường liền cau mày —— Mười chiêu sao? Mèo này là đang tính toán gì đây?

Đang lúc Khôi Không nhảy xuống, đồng thời Triển Chiêu cũng nhảy lên, trực tiếp bay vào không trung.

Mọi người cũng theo bản năng mà ngẩng mặt lên, tầm mắt phiêu theo thân ảnh của Triển Chiêu, đây chính chỗ tinh hoa nhất trong công phu của Ân Hầu, cũng là kinh công trên đời này chỉ có duy nhất Triển Chiêu là có thể học được, Yến Tử Phi.

Một kiếm này của Khôi Không uy lực kinh người, chém nát tảng đá mà Triển Chiêu vừa đứng ban nãy, tiếng nổ vang lên, đá vụn rơi xuống làm bọt nước bắn lên che kín cả người hắn.

Triển Chiêu bay lên giữa không trung, giống như chim én nhỏ, dang rộng hai tay, cúi đầu nhìn Khôi Không phía dưới.

Khôi Không ngược mặt nhìn Triển Chiêu đang ở giữa không trung, trong nháy mắt đó, hắn phảng phất sinh ra ảo giác. Người giữa không trung kia không phải là Triển Chiêu mà chính là Ân Hầu năm đó mình lần đầu tiên gặp phải.

Người đó cao cao tại thượng, phảng phất giống như có thể bay lên, độ cao đó vô luận là có nội lực cao bao nhiêu, cho dù luyện tập có khổ cực đến thế nào cũng không thể đạt được, không thể chạm đến, là người chỉ khiến cho người ta ngưỡng vọng mà thôi...

Tại đó, ngoại trừ Công Tôn cùng một số người không biết võ công ra, hầu như tất cả những người luyện võ đều hiểu độ cao này có vị thế thế nào, nói khiêm tốn thì đó phải là Triển Chiêu có thiên phú tuyệt đối mới có thể đạt được đến cảnh giới đó, không phải cứ khổ luyện là có thể đạt được.

“Nga ...” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mà “nga” một tiếng, đã hiểu Triển Chiêu chuẩn bị làm gì để đả bại Khôi Không.

Thiên Tôn hơi nhắm mắt lại, cảm nhận phong thanh tứ phía.

Mọi người đều nín thở chờ đợi, sau khoảng một khắc, mọi chuyển động đều ngưng lại, mặt nước dần trở lại bình thường —— còn có, Triển Chiêu đang phiêu trên không trung.

Chính lúc Khôi Không giương kiếm lên, Thiên Tôn đột nhiên mở mắt —— thời cơ tốt nhất.

“Nha!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên kêu lên một tiếng —— Triển Chiêu biến mất.

Tiểu Tứ Tử còn đang nhìn trên trời tìm thì Tiêu Lương nhẹ nhàng chỉ chỉ phía dưới.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử mới phát hiện tất cả mọi người đều nhìn xuống dưới, Triển Chiêu lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Khôi Không, đang ở chính lúc Khôi Không vung kiếm lên liền đạp qua.

Lâm Dạ Hỏa khẽ cau mày.

Túc Thanh bên cạnh hắn vẻ mặt cũng mờ mịt: “Hắn sao có thể làm được?”

“Là thân thể đặc biệt.” Lâm Dạ Hỏa nói: “Yến Tử Phi của Triển Chiêu điểm mấu chốt chính là nhờ vào thân thể nhẹ nhàng cùng linh hoạt, hắn trên không trung lượn một cái, gân cốt toàn thân lại giống như

trống rỗng, nói cách khác là thả lỏng tuyệt đối, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng. Nhưng mà loại buông lỏng này chỉ tồn tại trong nháy mắt, vì vậy chỉ cần nháy mắt cái hấn đã xuống đến dưới ...”

Túc Thanh há to miệng: “Cái này cũng có thể làm được sao?”

Lâm Dạ Hỏa cười nhạt một tiếng: “Đối với người luyện võ mà nói, Triển Chiêu thật khiến cho người ta quá ghen tỵ đến độ ngứa cả răng.”

Hai tay Khôi Khổng lúc này cũng dừng ở giữa không trung, kiếm trong tay thuận thế cũng muốn lui về phía sau, thế nhưng lại nghe thấy một thanh âm lướt qua bên tai: “Sơ hở.”

Khôi Khổng sửng sốt —— Hấn có sơ hở? Chỗ nào?

Đang lúc hấn chần chờ một khắc, Triển Chiêu đã lại xuất hiện trên đỉnh đầu hấn, mũi chân nhẹ nhàng đập một chút trên đỉnh đầu Khôi Khổng.

Đỉnh đầu đối với toàn thể người học võ mà nói, có thể coi là điểm trí mạng.

Người luyện võ khi vận nội lực, vung đao múa quyền, dù ở trong tình huống nào thì chân khí cũng sẽ vận lên trên, nếu như nơi đó bị đánh trúng, nội lực trong nháy mắt có thể bị nghịch lưu. Chân khí thông thuận trong cơ thể chính là tiền đề cho động tác mau lẹ dứt khoát, một khi chân khí bị cắt đứt, nội lực trong nháy mắt cũng bị hao hụt.

“Thật nhanh a!” Bao Duyên dù không có võ công cũng cảm thấy được động tác của Triển Chiêu rất nhanh: “Sao động tác của hấn lại nhanh hơn người bình thường nhiều như vậy?”

“Qủa nhiên là thừa kế thiên phú của Lão quỷ kia một cách hoàn mỹ.” Thiên Tôn cảm khái: “Người khác mới chỉ kịp phản ứng một động tác, hấn có thể làm tới ba cái mà thậm chí còn nhiều hơn. Hơn nữa thân thể hấn lại còn mềm dẻo, các khớp cùng xương gần như linh hoạt như nhau, ngay cả huyết vị cũng có thể di chuyển, thể chất yêu quái lại không sợ tẩu hỏa nhập ma cả khi sai huyết, so chiêu mà dựa vào phản ứng với hấn là không thể, vì vĩnh viễn, hấn đều nhanh hơn người.”

“Vậy sao ngài lại có thể đánh ngang tay với hấn a?” Bàn Dục cùng Bao Duyên ngoẹo đầu nhìn Thiên Tôn, cảm thấy Ân Hầu đơn giản chính là người không ai có thể thắng được.

Vừa hỏi xong đã nghe Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng: “Trí nhớ!”

.....

Bạch Ngọc Đường vừa nói ra khỏi miệng, Ân Hầu cùng Thiên Tôn đều nhìn hấn một cái.

Đồng thời, Khôi Khổng hình như cũng nghe thấy, liền điều chỉnh một cái, đột nhiên vung kiếm về phía không trung.

Mà đúng lúc hấn vung kiếm lên, Triển Chiêu lại xuất hiện ngay ở bên cạnh mũi kiếm hấn.

“A!” Mọi người cùng nhau hét lên một tiếng.

Khôi Khổng bị nhắc tỉnh, dựa vào trí nhớ ban nãy vừa có được mà dự đoán chiêu thức sắp tới của Triển Chiêu.

Vậy mà, cho dù mọi người nghĩ rằng đã đến lúc huyết quang tử chiến, thì lại thấy khoé miệng Triển Chiêu nhếch lên, liền cái biến mất.

Khôi Khổng một kiếm không thu được kết quả, Triển Chiêu lại đột nhiên xuất hiện ở phía sau hấn, một cước đập vào đầu hấn.

Một cước này cũng không biết Triển Chiêu đã dùng bao nhiêu nội lực, chỉ thấy Khôi Khổng cứ thế mà bay ra ngoài, “oành” một tiếng đập vào vách núi.

Nội lực của hấn cao hơn Triển Chiêu, thế nhưng mà vừa rồi hấn mới vung kiếm vô ích, đỉnh đầu lại bị Triển Chiêu đập cho một cước cho nên chân khí chưa kịp lưu chuyển, một cước này của Triển Chiêu chính là đập vào hấn ngay lúc toàn thân hấn cơ hồ không có chút nội lực nào, cho nên mới trực tiếp bay đập vào vách núi, trên vách núi cũng vì thế mà xuất hiện một cái hố to. Cả người Khôi Khổng thiếu chút nữa thì cũng

vỡ nát. Nếu như không phải hấn là một hoạt tử nhân không biết đau đớn, phỏng chừng lần này cũng khó mà gượng dậy nổi.

Triển Chiêu cầm kiếm sau lưng, đứng trên đỉnh mỏm đá nhọn nhô ra khỏi mặt nước, thiêu mi một cái với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt.

Mọi người liền yên lặng là cảm khái một cái —— Bạch Ngọc Đường này là vừa rồi hấn cố ý a.

Triệu Phổ không nhịn nổi cảm động mà chạy tới đứng trên một cây khô quan sát cuộc chiến cũng phải lắc đầu: “Ai nha. Đây là cái dạng ăn ý gì nha.”

“Đúng vậy! Âu Dương cũng gât đầu: “Quá vô sỉ rồi!”

Triệu Phổ một cước đem hấn đạp xuống: “Đi cứu người, đừng có mà rảnh rang đến chỗ này!”

Khôi Khổng bị rơi vào vách núi, trên người cũng xuất hiện những vết thương đáng sợ, cặp mắt hấn trừng lớn mà nhìn Triển Chiêu: “Súc cốt thuật ...”

“Còn có vận khí nữa.” Triển Chiêu đưa một ngón tay ra, chỉ phía trên.

Khôi Khổng hơi sững sờ, ngẩng mặt lên chỉ thấy một khối băng cứng màu trắng đột nhiên rơi xuống người hấn.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, màn nước ban nãy bị Khôi Khổng dùng nội lực đông lạnh, lúc hấn bị đụng vào vách núi mạnh như vậy, bây giờ đám băng này rơi ra mà đâm thẳng về phía hấn.

Khôi Khổng cắn răng một cước đạp bay băng cứng, vừa định xông về phía Triển Chiêu, nhưng mà khối băng lại ở ngay trước mắt hấn nứt ra.

Khôi Khổng nhìn chân mình cũng nứt ra, Triển Chiêu đã xuất hiện sau khối băng Thì ra vừa rồi lúc băng cứng rơi xuống, hấn mới dời lực chú ý đi một khắc, Triển Chiêu đã tới rồi.

Lúc Cự Khuyết bỏ ra băng cứng, Triển Chiêu cũng theo kiếm nhảy lên, Khôi Khổng nhìn đồng băng đồng chặt chân mình Đồng thời, bên trên lại nghe thấy “xoạt” một tiếng, thác nước phía trên mất đi vật cản, khối lượng nước tích lũy này giờ liền cứ thế mà rào rào chảy xuống khối băng và chân hấn.

Cùng lúc đó, Triển Chiêu hơi lắc lư một cánh tay, gió lạnh từ trong tay áo vung ra, mang theo một cỗ nội lực âm hàn bay đến, vang vọng toàn sơn cốc.

Nước dưới chân Khôi Khổng nhảy mất cái liền đông lại, khối băng to lớn mang theo Khôi Khổng cùng rơi xuống đầm nước.

“Hàn băng chân khí sao?” Thiên Tôn buồn bực hỏi Bạch Ngọc Đường: “Là người dạy hấn?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Có lẽ là Mèo kia dùng nội kinh tạo ra mà thôi, cũng mượn một chút nội kinh của Khôi Khổng nữa.”

Thiên Tôn than thở một tiếng: “Khá lắm, học xong đã vận dụng luôn được rồi.”

“Đã sáu chiêu.” Lâm Dạ Hỏa giúp Triển Chiêu đếm chiêu số.

Chỉ thấy Khôi Khổng đã rơi xuống thác nước bên dưới vách núi, đập mạnh xuống mặt đất, trên mặt đất lại xuất hiện thêm cái hố nữa.

Lần ngã này thật thảm, một thân nội lực của Khôi Khổng cũng không có thi triển được, Triển Chiêu lại cứ phiêu lên phiêu xuống trước mắt, hấn lại không có bắt được cho nên cảm thấy nóng nảy cùng không cam lòng. Nổi giận gầm lên một tiếng, trên chân hấn vẫn còn bị một khối băng ngăn cản, cho nên hét lớn một tiếng.

“Oa... Lại tới nữa sao?” Bằng Dục tiếp tục che mặt, tâm nói lão đầu này thật muốn đáng sợ.

Sau khi Khôi Khổng phá vỡ băng đá ngăn trở, lại không hề phát hiện đuôi mình cũng bị đánh vỡ nát rồi.

Thân thể hoàn toàn không có cảm giác đau khiến hắn cũng không có để ý đến vết thương nghiêm trọng trên người, cho đến khi hắn muốn bước lên một bước thì thân thể hắn cũng không có nghe lời

Hắn cúi đầu nhìn xuống, nháy mắt một cái mọi người đã nghe được một tiếng “oành.”

Chỉ thấy Triển Chiêu lại đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, trên không trung xoay một vòng, thuận thế đạp thêm một cước vào đỉnh đầu hắn.

Khôi Khổng bị đạp một cước này, cổ cũng thiếu chút gãy rời.

Hắn rút kiếm ra nhưng nội lực bị chậm lại, lúc này Triển Chiêu lại đạp vào đầu hắn.

Loại phương pháp tấn công này bình thường không cách nào có thể thực hiện được, ai có thể động vào một tuyệt đỉnh cao thủ như Khôi Khổng được chứ. Thế nhưng Triển Chiêu lại có thể, hắn giống giống như Ân Hầu, khiến cho người ta dò không ra được công phu, cái loại phương thức vừa đấu vừa như đang chơi đùa người khác này, mặc cho người dùng toàn lực để chống lại hắn, hắn vẫn còn dư sức để hoá giải chiêu số của người.

“A!!!” Khôi Khổng rống lớn một tiếng, mượn nội lực đẩy Triển Chiêu ra, vừa định vùng kiếm lên, lại nghe đến “xoẹt” một tiếng, hàn quang chớp nhoáng

Mọi người lại nghe thấy một trận nổ vang lên.

Vừa rồi, Triển Chiêu đã mượn phản lực của Khôi Khổng mà nhảy lên đỉnh núi, một kiếm vùng ra chém đứt đoạn băng nhũ, cả người cùng theo băng nhũ mà rơi xuống.

Băng nhũ vừa nhọn vừa nặng, rất chính xác mà rơi trúng cánh tay đang cầm kiếm vùng lên của Khôi Khổng.

Mất đi cảm giác đau có ưu điểm là mang đến khí lực cực đại, thế nhưng cũng có một khuyết điểm chính là phản ứng chậm đi.

Khôi Khổng vừa chuyển mắt, nhìn cánh tay bị băng nhũ đâm gãy thủng, đồng thời, băng nhũ cũng đã rơi xuống trước mặt hắn, Triển Chiêu lại một cước đạp xuống, khối băng liền rơi vào vai Khôi Khổng.

“Chiêu thứ chín.” Bạch Ngọc Đường mở miệng.

Nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu lại vận một chút nội kình, một chân đạp băng nhũ xuống dưới, cánh tay Khôi Khổng cũng bị băng nhũ mang theo, thân thể hắn nghiêng về phía trước.

Chân còn lại của Triển Chiêu lại vận chút nội lực, đạp xuống vai Khôi Khổng.

Trong nháy mắt mọi người cũng im lặng như tờ.

Khôi Khổng chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Ân Hầu đang đứng trên sườn núi.

Lúc này, hắn bị Triển Chiêu đạp một cái, liền quỳ gối trước mặt Ân Hầu, lại bò lồm ngồm dưới chân hắn

Sau lưng, đột nhiên truyền đến một tiếng rơi “oành oành”. Thì ra, nội lực bạo phát của Khôi Khổng vừa rồi khiến cho băng nhũ xung quanh đều vỡ ra, rơi xuống xung quanh hắn cùng Triển Chiêu. Những mảnh băng trong suốt tán loạn khắp nơi, thanh âm vang dội từ phía, thác nước cũng chảy xuống mãnh liệt, tiếng vang này phá vỡ phút trầm mặc ngăn ngủ sau trận chiến.

Mọi người yên lặng nhìn, lại cảm thấy sơn phong còn mang lại một chút hơi nước cùng khí lạnh.

Mười chiêu, Triển Chiêu thật sự còn chưa dùng đến mười chiêu đã có thể khiến cho Khôi Khổng có nội lực cao gấp đôi mình quỳ xuống trước mặt Ân Hầu.

Nhìn lại thân hình cao gầy của hắn, danh kiếm Cự Khuyết trong tay vẫn còn lưu động kiếm khí, khuôn mặt trong trẻo cùng mái tóc đen dài hơi vi loạn, cao ngưỡn khí phách ngất trời, lại có thể khiến lòng người rung động như vậy.

Triển Chiêu thu kiếm, từ trên tảng băng nhảy xuống, đứng bên cạnh thác nước đang chảy xiết, trước mặt Khôi Khổng.

Mọi người đều không biết lúc này hắn định làm gì.

Mặc dù lúc này Khôi Khổng bị hấn chế trụ, thế nhưng lúc này cũng không còn bị trói buộc nữa, đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có sức đánh trả, hấn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm hấn một lúc, đôi môi chợt hé mở, nói ra hai chữ.

Tiếng nước chảy quá lớn, mọi người cũng không nghe được hấn nói cái gì, chỉ thấy ánh mắt Ân Hầu khẽ động một chút.

Khôi Khổng cứ thế ngơ ngác mà nhìn Triển Chiêu, trong đầu chuyện cũ lại xét qua trước mắt, cũng cùng thời gian và tiếng nước chảy thế này, hấn không chịu được nữa, quay đầu tránh đi ánh mắt ấy.

Rất nhiều năm về trước, lúc hấn trốn khỏi Ma cung rồi bị Ân Hầu truy kích, hấn cũng đã phải quỳ rạp xuống cạnh bờ sông như vậy, sông lớn, bốn bên tiếng nước chảy cũng ồn ào như thế, Ân Hầu chấp tay sau lưng, nghiêng thân đứng trước mắt hấn, nhìn hấn chết đi, chậm rãi nói ra hai chữ này —— Đi thôi

Giọng nói này vẫn thế, vừa giống như tiếng của Thần Minh lạnh như băng mà phán xét sinh tử, lại vừa mang theo chút ôn nhu ai ủi cùng siêu độ, đã phảng phất dung hoà nội tâm oán độc mãnh liệt cùng chút không cam lòng của hấn.

Khôi Khổng vừa nhấc mắt một cái, có thứ gì điểm trúng đầu hấn, sau đó vang ra, rơi vào trước mắt hấn.

Một ánh lửa loé lên, là một hoả tập.

Mọi người chỉ thấy sau màn nước kỳ ảo, đột nhiên vang lên một tiếng, Khôi Khổng đang quỳ gối nháy mắt đã phiêu tán.

Vì muốn kéo dài sinh mệnh, muốn kéo dài chút hơi tàn lưu luyện thể nhân mà tạo ra độc dược, biến mình thành vật kị lửa trí mạng, lúc này liền đem thân thể này cùng số mạng không cách nào thừa nhận, cùng đã tâm với âm mưu to lớn, đốt thành tro bụi.

Triển Chiêu quay người lại, chấp tay sau lưng cầm Cự Khuyết lắc lư đi ra bên ngoài màn nước kia.

Trên vách núi, tất cả võ nhân đều yên lặng như tờ. Quan sát trận chiến mà trong lòng đều rung động, tất cả mọi người đều có chung một ý nghĩ, nếu như phải cùng đối chiến với Triển Chiêu, gặp phải tình huống như vừa rồi, lấy biện pháp nào phá giải?

Chỉ có Tiểu Tứ Tử là vỗ bàn tay nhỏ bé, vẻ mặt kích động đến đỏ bừng: “Miêu Miêu thật quá đẹp trai nha! Đẹp trai chết mất nha!”

Tiêu Lương chỉ có thể há to miệng mà hăm mộ nhìn Triển Chiêu, cảm thấy trận chiến vừa rồi chính là trận chiến đặc sắc nhất từ khi mình đến Trung Nguyên, bé cũng kích động đến độ nổi hết cả da gà.

Triển Chiêu thật rất hài lòng, rốt cuộc cũng có một lần nổi danh nha, không có ai đến cướp nha, vụ án cũng coi như xong rồi, buổi tối đi ăn cái gì đây?

Đang suy nghĩ, chợt cảm thấy có cái gì rơi “tạch” một cái lên bả vai mình.

Triển Chiêu nghiêng mặt vừa nhìn, liền nháy mắt mấy cái.

Chỉ thấy có một con côn trùng màu đen, mập mạp, dính dính cùng ướt át rơi trên vai hấn, lại còn ngúc ngắc mấy cái.

Triển Chiêu ngẩn người.

Sau đó lại thấy “xoạt xoạt” hai tiếng.

“Nha a a a!” Triển Chiêu đột nhiên hét tướng lên, vội phủi bả vai: “Thuỷ diệt a!”

*. Thuỷ diệt: con đĩa nước. (Để là “Con đĩa” ta sợ một số đồng chí sẽ không dám ăn cơm, cho nên cứ giữ luôn âm Hán Việt cho nó lịch sự.)

Khoé miệng mọi người đều giật giật, đoán chừng trong đầm nước này tích không ít Thuỷ diệt đi, lại bị Khôi Khổng vừa rồi loạn đả một hồi, lúc này mới rơi xuống.

“Triển Chiêu sợ Thuỷ diệt sao?” Thiên Tôn hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cảm: “Chỉ nghe qua hấn sợ Nhện ... Xem ra tất cả trùng tử có màu đen hấn đều sợ đi ...”

“Thuỷ diệt thật lớn nha!” Công Tôn lại vô cùng hưng phấn, kêu lớn với Triển Chiêu: “Triển huynh, đừng phách rơi nó a, bắt lại, rất có ích đó!”

Triển Chiêu lúc này cũng mặc kệ mấy cái đó, bởi vì hấn cảm thấy vừa rồi hình như có một con rơi vào trong cổ áo hấn rồi.

Bạch Ngọc Đường thấy hấn cứ quay vòng vòng tại chỗ, vội vàng nhảy xuống: “Miêu Nhi!”

“Rơi vào trong áo rồi!” Triển Chiêu vừa nói vừa cởi y phục, lại vừa nói với Bạch Ngọc Đường: “Lấy ra giúp ta, giúp ta bắt nó a!”

Bạch Ngọc Đường lúng túng nhìn Triển Chiêu lột hết áo ngoài rồi lại chuẩn bị kéo lý y, bộ dáng này hình như muốn lột sạch hết y phục.

“Người đừng có cởi nữa!”

Bạch Ngọc Đường không nói nổi, túm đai lưng hấn, cầm lấy lý y của hấn mà rung lên một cái, quả nhiên rung rơi ra hai con Thuỷ diệt.

Triển Chiêu cúi đầu vừa nhìn thấy, chỉ thấy dưới đất có hai con Thuỷ diệt đen thui lui.

“Oa!” Triển Chiêu hét to một tiếng, lập tức nhảy lên, dùng tư thế gấu ôm cây mà ôm chặt lấy Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng cúi đầu nhìn đám trùng tử rơi đầy đất kia, da đầu cũng có chút tê dại, liền trừng Triển Chiêu: “Ai bảo người muốn nổi danh!”

Triển Chiêu bĩu bĩu môi, ngẩng đầu lên Liền sững sốt.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vừa mới xổ mao nay đột nhiên lại im lặng như tờ, liền theo ánh mắt hấn quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy lúc này, giữa sườn núi, không biết từ lúc nào, năm vạn binh được Triệu Phổ cứu đều đã lên hết, đều trợn mắt nhìn tình huống bên thác nước.

Bọn họ không có thấy được vừa rồi Triển Chiêu giết Khôi Khổng thế nào, chỉ nhìn thấy Triển Chiêu đang cởi bỏ y phục mà ôm lấy rồi cọ cọ Bạch Ngọc Đường, lúc này, giữa đông đảo chúng quân vẫn còn y phục xộc xệch mà ôm nhau đẩy.

Mấy vạn quân đều đồng loạt mà hít một ngụm khí lạnh.

Đám người Âu Dương Thiếu Chính đã cứu người xong, vội chạy về xem cuộc chiến đều chẳng hiểu mô tê gì hết, mọi người lúc này cũng trợn mắt há mồm mà nhìn tình cảnh phía dưới.

Triển Chiêu cảm thấy trong miệng có chút chua, sau đó lỗ tai liền thật nóng, thật quá mất mặt a

Lúc này, quân binh cuối cùng vừa mới bò lên vẫn chưa biết được tình huống thế nào, liền hỏi: “Quỷ tướng đó đâu?”

“Chết rồi.” Không biết ai trả lời hấn: “Đã bị Triển Chiêu làm thịt.”

Binh lính kia hưng phấn hô lên: “Được cứu rồi!”

Vì vậy, mọi người đều hồi phục tinh thần lại, đám binh lính đều hưng phấn hô lên, khôi giáp cùng binh khí đều được tung lên không trung —— Được cứu rồi!

Vốn là bị vây hãm trong vách núi đầy sợ hãi nay được vui mừng thay thế, năm vạn người gần như đứng kín cả quả đồi, kiếp nạn qua đi, mọi người rốt cuộc cũng bình an đều vui mừng hơn hở, là dị thường vui mừng mới đúng.

Bạch Ngọc Đường thừa dịp nháo loạn liền bí mật mang theo Triển Chiêu lên trên vách núi.

Triển Chiêu mặt đỏ như gấc chín, bất mãn ngồi một bên cởi giày, vẫn cảm thấy hình như vừa rồi có một con trùng tử chui vào.

Bạch Ngọc Đường giúp hấn lật tóc kiểm tra một lượt: “Ta định ném ngươi vào trong sông gội sạch một cái!”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn hấn: “Tất cả đều tại ngươi!”

Bạch Ngọc Đường bị thiên nộ như vậy không giải thích được, liền đưa tay cốc cái trán Triển Chiêu một cái: “Ai bảo ngươi đắc ý rồi không thêm chú ý xung quanh.”

Triển Chiêu xoa trán bĩu môi — Danh tiếng cùng anh danh của một đời lão tử a!

Ở bên cạnh, Ân Hầu cùng Thiên Tôn đều rất vui vẻ, nhìn Triển Chiêu đang bắt mẫn cùng Bạch Ngọc Đường đang rẽ tóc giúp Triển Chiêu, quả thật là trời sinh một đôi mà.

Tiến triển của vụ án sau này càng lúc càng thuận lợi.

Phương Tuấn được cứu sống là một kỳ tích, Phương Vũ cùng Phương Văn đều được giải độc, đều hối hận không thôi, cùng nhau đưa tiễn lão phụ Phương Phách đến cuối con đường sống của hấn.

Bao Chứng theo luật xử trí, trừng trị Phương Vũ cùng Phương Văn, sau đó đến các tướng lĩnh kia, kết thúc vụ Quý Tướng kỳ án lần này.

Lần này có thể nói là tất cả mọi người đều vui mừng, chỉ trừ một người đang có chút buồn bực

Mấy ngày sau, trận chiến của Triển Chiêu và Khôi Khổng đã vang khắp giang hồ, Triển Chiêu chỉ trong vòng mười chiêu đã đánh cho Khôi Khổng phải quỳ gối đã được lan truyền thành kỳ chiến tuyệt mỹ, lại còn cả hành động kỳ lạ cởi y phục rồi nhảy lên ôm chặt Bạch Ngọc Đường của Triển Chiêu nữa

Cái chuyện bát quái này không biết có phải là từ miệng Tiểu Tứ Tử truyền đi hay không, lại truyền không có đầy đủ, chuyện về Thủy diệt chẳng thấy đâu, tất cả mọi người nghe đều cảm thấy khó hiểu, Triển Chiêu vì sao phải cởi hết y phục rồi nhảy lên người Bạch Ngọc Đường ôm lấy làm chi?

Bởi vì trận chiến này quá nổi danh cho nên câu chuyện này cũng được truyền khắp giang hồ, mà càng truyền càng thú vị.

Ngay cả Bàng phi cùng hiếu kỳ hỏi Triệu Trinh: “Triển Chiêu ôm lấy Bạch Ngọc Đường, vậy sau đó thì sao?”

Cái “Sau đó” thực sự chính là: Triển Chiêu buồn bực giam mình trong Khai Phong phủ, cự tuyệt xuất môn! Hơn nữa nói thẳng ra là Bạch Ngọc Đường đã phá hủy anh danh một đời của hấn, nhất định phải mời hấn ăn cơm cả đời.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường vô duyên vô cớ bị oan thì lại mỗi ngày đều chạy đi mua các loại mỹ thực về “chuộc tội” với Triển Chiêu a

Vụ án thứ 6 đến đây kết thúc. Vụ án thứ 7 sẽ được gỡ Pass dần dần sau 5 ngày nữa.

Vụ án này sẽ đi giải quyết mê đề khiến cho bé Lâm Dạ Hỏa luôn cảm thấy buồn bực mỗi khi trời mưa. Trong vụ án này tình cảm của mọi người cũng đều có những tiến triển vượt bậc. Rất đáng mong đợi a. (>). Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-tuong-ky-an>